

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР РАНО ИЛИ КЪСНО

Превод от английски: Силвия Вангелова, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

1971

Подплатените задни кожени седалки на белия бентли със сгъваем покрив бяха в любимия цвят на Елинор Периш Дувийн. Червени. И изключително горещи. Беше ранен следобед, но на своите пет години тя още не можеше да определя времето много точно.

Бащата на Ели седеше до майка ѝ, която шофираше. Ръката му почиваше мързеливо върху облегалката на нейната седалка. Той пееше „Върви напред, пазителю на вярата Христова“ доста високо, но с приятен баритон. Беше отметнал глава назад, като че ли за да отправи думите на химна към небето, дърветата и птичките. А майка ѝ се смееше весело на този църковен псалм. От време на време тя се обръщаше да погледне Ели, усмихваше ѝ се и ѝ намигаше съзаклятнически. А той запяваше още по-силно, с което караше майка ѝ да се смее още по-високо, докато взема като на шега опасните завои, водещи надолу от върха на планината.

Топлото калифорнийско слънце жареше червените къдрици на Ели. Беше толкова горещо, та ѝ се струваше, че ще разтопи мозъка ѝ. Вдигна захвърлената си на пода на колата сламена шапка и я сложи върху главата си. Дръпна я над очите си в напразен опит да ги предпази от слънчевата светлина. Прозина се и се смъкна още по-надолу на седалката. Искаше ѝ се родителите ѝ да не бяха настоявали да тръгнат на път в това ужасно горещо време. Но баща ѝ не понасяше единствено дъжда. Тогава те напускаха Калифорния и „бягаха“ в Европа.

Днес бяха обядвали в ресторанта на старото летище, скрито в една долина на планините Лос Падрес. Ели обичаше това място. Там хора, облечени като каубои, приготвяха на барбекю пържоли, пъдпъдъци и царевица, пееха песни и свиреха на китара. Баща ѝ също пееше и размахваше чашата си с бира в такта на музиката. А майка ѝ скачаше да танцува, хванала с две ръце широките си поли, които

развяваше около тялото си. Понякога пляскаше с ръце над главата си, камо правеха испанските циганки.

Ели винаги беше като омагьосана от пъргавите малки стъпала на майка си, обути в скъпи бели каубойски ботуши от гущерова кожа. Мислеше, че майка ѝ е прекрасна танцьорка и че баща ѝ е най-великият певец на света. Въпреки че майка ѝ винаги се смееше, когато той запяваше „Върви напред, пазителю на вярата Христова“, което се случваше всеки път, след като беше пил.

Понякога Ели дочуваше какво говорят хората за нейните родители. „Луди“, казваха те. Но нали не ги познаваха, не знаеха какви връзки в обществото имат, не знаеха колко са богати семейство Периш. Онези, които знаеха това, се усмихваха и ги наричаха „ексцентрични“. Казваха, че винаги са душата на компанията, че много обичат събиранията, че са богати „хипита“, които често пътуват с реактивния си самолет. Ако някъде по света имаше голямо парти, те бяха там.

„И защо не?“, би отговорила Романи Периш Дувийн, ако я попитат защо изпитва нужда да прелита шест или седем хиляди мили над света, за да се позабавлява една нощ. „Животът трябва да бъде забавен“, беше пък мотото на Рори Дувийн. И той живееше според него.

Обядът беше продължил дълго и Ели яде прекалено много. Стомахът ѝ беше натежал от огромното количество храна и сега клепачите ѝ също натежаваха. Смъкна се още по-надолу на горещата червена кожена седалка, главата ѝ клюмна и брадичката ѝ опря в гърдите. Слънчевите лъчи падаха върху затворените ѝ клепачи и пред очите ѝ танцуваха бляскави червени и пурпурни петна. Постепенно тя задряма. Сякаш някъде много отдалеч, чуваше смеха на майка си и си мислеше, че това е най-прекрасният звук на света. Когато майка ѝ се смееше, всичко в света на Ели беше наред.

— Ууупс! — чу тя майка ѝ да възкликна, когато голямото бентли поднесе на завоя.

Ели полуотвори очи. Надникна през прозорчето на колата, над ръба на пътя, към пожълтялата изсъхнала трева и острите назъбени скали, които покриваха клисурата долу. Майка ѝ изправи кормилото и големият автомобил с подвижен покрив се понесе гладко по стръмния планински път. Ели въздъхна доволно и отново затвори очи.

„Напред, напред, пазители на вярата Христова. Като на война. С кръста на Исус пред себе си...“

Силният глас на баща ѝ и смехът на майка ѝ огласяха планината и ехото се носеше над долините. Ели си помисли, че ще събудят дори спящите гърмящи змии. Тогава майка ѝ отново възкликна „Ууупс“. И бентлиото отново поднесе. Тя извърна глава и погледна въпросително съпруга си. Погледите им се срещнаха. Като че ли всеки от тях искаше да се удави в очите на другия. Той не пропусна нито една нота. „Напред, напред, пазители на вярата Христова...“

Все още пееше, високо и ясно, когато голямата кола внезапно се завъртя рязко около оста си.

— Ууупс! — извика майка ѝ и се засмя щастливо, докато се опитваше да изправи колата. Тя все още се смееше, когато автомобилът се прекатури в клисурата, отскочи от назъбените скали и падна в каньона. Та нали животът беше шега? А може би смъртта също?

ГЛАВА 1

Санаториумът „Хъдсън“ беше построен на парче скалиста земя, което се издигаше над реката и до което водеше асфалтиран път. Състоеше се от централна административна сграда, построена от червени тухли, и по-малки допълнителни крила, където бяха настанени пациентите. По стените му се виеше тъмнозелен бръшлян. На прозорците имаше решетки, където, през пролетта, виеха гнезда скорци и врабчета. Мястото им се струваше сигурно, защитено от бушуващите ветрове и гарваните, които ги дебнеха.

Онези пациенти, които все още можеха да направят разлика между дом и санаториум и бяха чувствителни към окръжаващата ги среда, не бяха така щастливи като врабчетата. Освен решетките на прозорците, имаше здрави ключалки на вратите, алармени инсталации и въоръжена охрана. „Медицинските сестри“ бяха яки мъжаги, които можеха да повалят пациента на земята, ако се наложеше. Дори в женското отделение, медицинските сестри жени биваха избирани според ръста и телосложението, както и според способността им да раздават лекарства и да поддържат реда. Санаториумът „Хъдсън“ осигуряваше максимум сигурност и беше заведение за буйстващи луди. Място, където техните семейства, от страх за собствената си сигурност, изпращаха болните.

Мъжът от стая двайсет и седем беше смятан за късметлия от останалите пациенти. Стаята му беше ъглова и имаше два прозореца. Разбира се, и двата бяха с решетки и разположени високо, но през тях поне влизаше повече светлина. Те позволяваха да се видят върховете на дърветата, бурно разклацани от несекващия вятър. В този малък, изолиран изкуствен свят, където повечето пациенти носеха евтини и доста износени дрехи, той беше забележително добре облечен. Носеше елегантни ризи с копчета от горе до долу, дрехи от памучен плат през лятото и панталони от рипсено кадифе и спретнати пуловери през зимата.

Притежаваше, както им се струваше, несекващ запас от цигари. И дори получаваше специално приготвена храна — пица, пиле или ребра, които му изпращаха от близкия градец Ролинс. Говореше се също, че плаща на охраната, за да го снабдяват тайно с водка и да изхвърлят, пак така тайно, празните бутилки. Той беше, пак според онези, които все още имаха достатъчно ум, за да правят разлика между нещата, богат човек.

Патрик Баклънд Дувийн не беше съгласен с тяхната преценка. Защото не беше късмет да бъдеш затворен в санаториума „Хъдсън“. За пациентите това място си беше истински затвор, лудница. Неговите „привилегии“ не се дължаха на личното му богатство, нито пък на щедростта на семейството му. Нямаше смисъл да се обръща към съвестта на жената, която го беше изпратила тук, затворен като „лудо животно“ — а така го наричаше тя, обиждайки го спокойно, без да се страхува.

Фактът, че тя не се страхува от него, беше една от причините, които го накараха да посегне на живота ѝ. Много, много лошо беше, че не успя.

— Ще отидеш в затвора! — беше му извикала тя, а охраната ѝ го държеше здраво, с лице, забито в дебелия разкошен килим пред краката ѝ. — Но аз няма да ти позволя да опетниш името ни.

Каза на полицията, че няма да отпрати обвинение против него, но че той е доказано опасен за обществото и тя има намерение да го изпрати в подходящо здравно заведение.

Бележитите лекари, които бяха нейни приятели, побързаха да изпълнят нарежданията и. Съгласиха се с нея, че той е опасен, че по рождение е склонен към насилие, едва ли не роден убиец. „Луд е, веднага се вижда по очите му.“ И тези същите трима лекари спокойно подписаха документите, които завинаги го затвориха в това място.

Според Бък Дувийн приличното облекло, получаването понякога на пица и бутилка водка — питие, избрано не защото много го обичаше, а защото от него дъхът не миришеше на алкохол — плюс стая с два зарешетени прозореца и въоръжена охрана на всеки етаж не можеха да компенсират доживотното лишаване от удоволствия. Липсваха му ресторантите, баровете, гуляите и жените. Липсваше му властта. Цели двайсет години беше преживял без нея. И жадуваше за нея, както детето жадува коледни сладки.

Една облачна и ветровита сутрин в началото на април, той беше изведен от стаята си и преведен през зелените коридори, лишени от прозорци, прилични на тунели, които бяха наричани транзитни помещения. От двете му страни имаше хора от охраната, въоръжени. Ръцете му бяха в белезници, защото беше известно, че всеки път се опитва да надвие охраната и да избяга. Заведоха го в офиса на административния директор.

Хал Мороу седеше зад огромно бюро от тиково дърво, отрупано с книжа. Той долови ментовия дъх на Дувийн още преди да погледне към мъжа и да види, че дъвче дъвка. После го огледа внимателно, спокойно, и отбеляза, че е в добра форма. Дувийн беше висок човек, със здраво телосложение и хвърли поглед към книжата пред себе си — в момента беше на четирийсет и две години. Имаше гъста медночервена коса, тъмни очи, които сега бяха присвити заради непривично ярката за него светлина. Лицето му беше красиво и без излишни мастни образувания, но кожата му беше бледа като на всички затворени за дълго хора. Тялото му беше жилаво, а ръцете — здрави като на селяк.

Мороу отново хвърли поглед към книжата. Тези същите ръце се бяха опитали да удушат жената, която го беше затворила тук, както също, или поне така се подозираше, две други жени и двете — проститутки. Но никога не бяха намерени доказателства, които недвусмислено да го свързват с тези два случая, и затова той не беше съден за тях. Не беше съден и за опит за убийство на първата жена, но само защото така беше решила тя. По мнението на Мороу, защото той, без съмнение, не би лежал цял живот в затвора, пък бил той и най-сигурният.

Бък Дувийн беше психопат — привлекателен, очарователен, спокоен, безчувствен. И умен. Новоназначените в охраната мъже винаги казваха, че не са срещали по-приятен човек — мил, приказващ тихо и спокойно, интелигентен. Той знаеше древногръцки и латински, четеше Ювенал и Платон в оригинал. Грижеше се с обич за градинката си, винаги безупречна, която му бяха дали в приличното на паркинг оградено място. Отглеждаше само цветя. Красиви цветя, по които никога нямаше вредители, защото той ги унищожаваше в минутата, в която се появяваха. Розите му бяха живописни като картина, с тежки и

ароматни цветове. Отглеждаше нови цветя през всеки сезон, с изключение на зимата, когато земята с месеци беше покрита със сняг.

Ако човек забравеше къде се намира, би си помислил, че той е най-милият мъж на земята и би се разбирал чудесно с него. Всъщност човек дори би могъл да се наслаждава и да се радва на компанията му. И да стигне дотам, заблуждаван непрекъснато и умело, че да започне да се чуди какво прави той в място като това. Да, той можеше да изненада всекиго и по всяко време.

Почти беше успял да удуши един мъж от охраната, който беше започнал да се отнася с него като с приятел, а не като с душевноболен. А Дувийн беше скочил върху него, беше склучил здраво ръце около гърлото му и бе стиснал с такава безумна сила, че бяха необходими трима мъже, за да успеят да го откопчат. Дори когато успяха да го проснат в безсъзнание, пръстите му все още бяха впити в гърлото на мъжа. Беше здрав и силен като вол и много, много луд.

Когато започнеше да буйства, го затваряха в усмирителна риза, заключваха го в килия без прозорци и поставяха охрана отпред. Слушаха как вие и изразява омразата си към тях и към жената, която го беше затворила тук.

След няколко дни обикновено утихваше. „*Бих искал да изляза оттук, ако нямате нищо против*“, казваше толкова учтиво. И го пускаха. Но този път с белезници на ръцете и вериги на краката. Отвеждаха го в стаята му и го заключваха там. Наблюдаваха го непрекъснато през прозорчето с решетките. През по-голямата част от времето просто седеше зад бюрото си и четеше поезия на латински или пък прелистваше списанията по градинарство, за които беше абониран. Още веднъж се беше преобразил в културен и цивилизован човек.

Бък Дувийн, от своя страна, наблюдаваше Мороу с присвити очи, с безизразно лице. Знаеше, че е по-умен от Мороу. По-умен дори от психиатрите, с които се виждаше всяка седмица и които му пълнеха главата с глупости или пък му говореха за онова, което искаше да чуе — за еротични сънища, фантазии, видения. А той само гледаше спокойно поредния психиатър, който старателно си водеше бележки за срещата. И кимаше одобрително с глава, а вътрешно се смееше, защото отново ги беше надхитрил.

Но не беше достатъчно умен, че да успее да избяга, макар да се беше опитвал вече два пъти, а това го изяждаше отвътре подобно на болестта рак. Трябваше на всяка цена да си отмъсти на Шарлот Периш, старицата, която го беше затворила тук. Искаше всичко, което беше нейно, всичко, което му принадлежеше по право.

Мислеше за това нощ подир нощ в мрака.

И през студените зими, когато вятърът виеше като подивяло животно, и през задушните летни вечери, когато обикаляше, гол, из стаята, затворен между четирите стени. Хванат в капан.

Някой ден ще се добере до нея. Но тогава пред него щеше да се изправи още една пречка. Не знаеше какво се е случило с детето, Ели Периш Дувийн. Сега тя трябва да е вече жена. Млада и узряла.

Беше си представял нейната червенокоса глава хиляди пъти, сам в клетката си. И хиляди пъти се беше забавлявал с представата за това, какво щеше да направи с нея, когато тя му падне в ръцете. И се смееше толкова гръмогласно, че охраната в коридора застиваше на място. „*Пак този Бък Дувийн*, казваха те. *Сигурно отново има пълнолуние.*“ А после мъжете отиваха да си гледат работата и го оставяха сам със смеха на лудостта.

Хал Мороу разглеждаше внимателно листовете пред себе си. Обмисляше какво да направи. Санаториумът „Хъдсън“ беше частна институция. Разноските по пациентите биваха плащани от техните роднини, които не искаха да ги виждат край себе си и ги изхвърляха от живота си толкова бързо, колкото им позволяваше цивилизованият свят. Когато таксите не се плащаха, какъвто беше случаят с Дувийн, той нямаше избор.

Вдигна поглед и срещна този на лудия мъж. Каза:

— Дувийн, ще те пуснем днес. Вече си свободен човек.

Дувийн изправи рязко глава и във винаги мрачните му очи сега проблеснаха весели тъмни пламъчета. Започна бързо да премисля възможните причини за това събитие. Защо? Как? Къде би могъл да отиде? Какво ще прави? И реши в никакъв случай да не отговаря на въпросите, които може би ще му бъдат зададени. Не бива да дразниш заспалия лъв. На все още красивото му лице се разля усмивка.

— Време беше, копелета такива! — изръмжа той. Окрилен от новопридобитата си свобода, се завъртя на пети и тръгна към вратата.

— Чакай минутка! — излая Мороу. Дувийн спря, но не се обърна. Мороу дочу въздишката му на раздразнение. — Бяхме информирани от адвокатите, които се грижат за твоя случай, че сметките ти тук няма да бъдат плащани повече, поради което не можеш да останеш. Но в сметката ти при нас има триста двайсет и пет долара. Ще ти бъдат предадени в брой, заедно с личните ти документи. Принадлежностите ти са опаковани. Ще те закарат до най-близката гара.

Дувийн наклони глава и втренчи поглед в тавана, като с нетърпение чакаше мъжа да свърши. „Триста долара, помисли си той. За всичките двайсет години, които беше прекарал тук. По петнайсет долара на година...“ Но трябваше да се смята за богат, защото беше получил отново свободата си.

— Това е всичко — освободи го Мороу. — Желая ти късмет в новия ти живот, Дувийн.

Той не отговори и Мороу го гледа мълчаливо как излиза от стаята — с все същата наперена походка, с която беше влязъл тук преди толкова много години. Мороу знаеше, че няма избор. Само така можеше да постъпи. Притокът на пари беше секнал. А държавната щатска институция не искаше и да знае за случая. Той отново въздъхна, този път — със съжаление. Надяваше се, че е постъпил правилно.

Обратно в стаята си, Дувийн беше освободен от белезниците. Докато си тананикаше тихо песента „Дикси“, както правеше винаги, когато беше във върховно настроение, Дувийн бързо се преоблече в чиста бяла риза и сако от туид. Вчеса грижливо косата си и реши, че изглежда достатъчно добре. Не можеше да провери обаче, защото нямаше огледала. Пациентите можеха да ги счупят и да използват парчетата като оръжие.

Багажът му беше вече в пътната чанта. Той я вдигна и се усмихна, като усети колко е тежка. Старицата му осигуряваше достатъчно дрехи, за да води богат светски живот, макар такъв да не съществуваше за него. Огледа се набързо наоколо, преди да напусне

мястото, което беше негов дом през толкова много дълги години. В тъмните му очи не се четеше никакво чувство. Но той никога нямаше да забрави.

Още веднъж мъжете от охраната го придружиха, този път без белезници на ръцете, по зеления, лишен от прозорци, коридор, до административната сграда. В предния офис секретарка на средна възраст му подаде документите и портмоне от изкуствена кожа, в което имаше триста двайсет и пет долара. Плъзна по бюрото разписката и му каза:

— Подпишете тук, моля, мистър Дувийн.

Погледът на тъмните му очи я изгаряше, до такава степен беше зареден с чувственост. Все едно че беше гола пред него. Тя се изчерви и инстинктивно притисна ръка до гърлото си, а после прибра яката на копирената си блузка, като че ли това имаше някакво значение. Крайчетата на устните на Дувийн се повдигнаха иронично. Това ясно й даваше да разбере, че той знае как се е почувствала. После се подписа смело. *Бък Дувийн*. Прибра в джоба си парите и документите и каза присмехулно:

— Няма защо да се тревожиш, скъпа, обичам жените, които са по-млади и по-секси от теб.

И като отново си тананикаше тихичко „Дикси“, той излезе и се качи в чакащата го кола.

Двама въоръжени мъже щяха да го придружат до гарата, за да не обезвреди шофьора и да открадне колата. Като че ли би могъл да бъде толкова глупав.

На това място непрекъснато го подценяваха, но сега светът щеше да разбере какъв умник е той всъщност. Особено онези, които му бяха най-близки и най-мили от всички.

Имаше много време, през което беше обмислил какво ще направи, когато най-накрая излезе от капана. Много дълги нощи, в които беше планирал, обмислял и мечтал, предвкусвал. Усещането беше приятно — като това да усетиш аромата на първокачествено уиски с върха на езика си. Отмъщението щеше да е толкова сладко, толкова, толкова сладко.

ГЛАВА 2

Ели Периш Дувийн изкара жълтия си джип, марка ренгълър, от гаража на малката къща в Санта Моника, която наричаше свой дом, и подкара надолу по хълма към „Мейн стрийт“. Също като джипа, къщата ѝ беше стара и разнебитена. От последното силно земетресение стените се бяха пропукали, а подът на спалнята поддаваше под краката ѝ. Но пък разполагаше с изглед към океана, а беше толкова по-лесно да се измъкнеш от леглото сутрин, когато слънцето проблясва по вълните само на няколко метра от теб. Освен това къщата беше страшно евтина. Нещо, което беше от огромно значение за нея.

На „Мейн стрийт“ отново имаше задръстване и тя се засуети с кормилото, след което хвърли тревожен поглед към часовника си. Както обикновено, закъсняваше. Като наблюдаваше движението, лишена от предимството, което би ѝ дало едно огледало за обратно виждане, тя напудри луничавия си нос, постави черна спирала върху рижавите си мигли и тъмно червило на устните си. Годиците, през които неизменно закъсняваше, я бяха превърнали в експерт по бързото гримиране. Малко парфюм, няколко разресвания на медночервената ѝ коса и тя беше готова да се пребори с деня. Отпи глътка кафе от картонената чашка в ръката си, включи отново двигателя и се придвижи няколко метра по-напред. Животът, реши, е просто едно непрекъснато бързане, надпреварване. И, независимо колко се стараше, тя все изоставаше, макар и малко.

Ели беше на двацет и девет години. Имаше загадъчните сивосини очи на майка си, както и нейната къдрава червена коса, която носеше с дължина до раменете и винаги свободно развяваща се, с изключение на времето, което прекарваше в малкия ресторант, който притежаваше в Санта Моника. Тогава косата ѝ беше прибрана под черна бейзболна шапка, на която имаше надпис: „Заведението на Ели“. Изработен от зелена коприна. Тя беше висока и стройна, макар и не болезнено слаба като моделите, с дълги крака и смущаващо големи

ходила. Баба ѝ винаги беше казвала, с недотам добри чувства, че има нужда от тях, за да остане здраво стъпила на земята. Носът ѝ беше прав и обсипан с лунички. Усмивката ѝ беше широка и започваше от очите, малко над които се виждаше лек белег, завършващ под косата ѝ.

Беше умна и дръзка, сама в света. Имаше само баба си, мис Лоти. Но беше твърдо решена да постигне успех. След колежа се записа в кулинарно училище в Ню Йорк, после поработи в един ресторант в Париж и накрая се върна у дома. Влезе в ресторантьорския бизнес откъм задния вход. Беше ѝ трудно, защото трябваше сама да върши всичко — сама да си намери помещение, да го боядиса, да се справи с хората, които притежаваха сградата и които никога не удържаха на обещанията си, да се бори с бюрокрацията, за да получи необходимото ѝ разрешение. Да, беше много трудно, но тя не съжаляваше нито за минутка от времето, посветено на работата.

Заведението ѝ беше отворено преди малко повече от година и тя работеше здравата шест дни в седмицата, поради което не ѝ оставаше много време за личен живот. Тя правеше поръчките, водеше сметките и, заедно с най-добрата си приятелка Мая, сервираше храната, отваряше бутилките вино и почистваше масите. Също така издържаше на бурята, която се развихряше всеки път, когато главният готвач напускаше, което се случваше на всеки няколко седмици. Сама печеше хлебчетата и известните си „tarte tatin“, тортички, които бяха специалитетът на заведението. Почистваше помещенията в края на някоя особено дълга и уморителна нощ, когато останалите от персонала просто се изпокриваха. Практически, тя сама вършеше всичко. Но обожаваше работата си.

Винаги сама казваше на новите клиенти, че може би ще получат по-хубава храна в изисканото заведение на Волфганг Пюк, което е само на няколко метра от нейното, но че „При Ели“ е по-уютно и по-евтино.

— Това е всъщност местното бистро — казваше тя. — Можете да се отбивате тук по всяко време. Няма нужда да се преобличате специално за случая. Да наминете просто ей така за чаша вино и добра, вкусна храна.

Заведението успяваше да се издържа, без да натрупва кой знае какви печалби. Но ѝ осигуряваше покрив над главата и успяваше да се задържи в бизнеса. Тя винаги си напомняше, с неотслабваща

решителност, че ѝ предстои още един дълъг и труден ден, който обаче ще ѝ донесе удовлетворение.

Успя да се вмъкне в единственото свободно местенце на паркинга и изскочи бързо и пъргаво от джипа. Почти затича към заведението си, което беше само през два блока, а косата ѝ се развяваше свободно зад нея. Спря се за секунда пред него, за да го огледа с гордост. Външният му вид беше наистина весел — беше боядисано в горскозелено, а на прозорците имаше копринени завеси с цвета на кафето. Над прозорците, със златни букви, беше написано: „При Ели“. Старомодното звънче мелодично и весело иззвъня, когато тя отвори вратата.

Отвътре заведението изглеждаше като старо парижко бистро — по стените имаше огледала, подът беше наскоро посипан с блестящи дървени стърготини, имаше истински цинков тезгях, не много скъпи, изплетени от тръстика, столове, колосани бели покривки и свежи маргаритки, поставени в жълти ниски пръстени вази.

Беше понеделник, свободният ѝ ден, но все имаше някои неща, които трябваше да свърши. Провери в какво състояние е неголямата кухня. Този път чистачките си бяха свършили работата — подовете блестяха, както и повърхностите на хладилниците и фурните. Всичко си беше на мястото. Погледна с копнеж към облицованата с мрамор фурна, в която печеше хлебчетата и тортичките си. Работата ѝ липсваше през свободните дни. Предпочиташе да заравя ръцете си в тестото, отколкото да се занимава с ръководенето на бизнеса. Но доста отрано научи, че не е възможно да върши две неща едновременно, да бъде двама души. И независимо от таланта и обучението ѝ, засега това означаваше, че трябва да наеме главен готвач.

Отвори хладилника и извади кутиите, в които прибираха останалата от предната нощ храна и хляб. Така натоварена, тя се върна при джипа си, но стъпи накриво и обувката се изхлузи от крака ѝ.

— По дяволите! — измърмори тихо. Ели никога не кълнеше и не псуваше, защото баба ѝ я беше научила, че дамите никога не изпускат нервите си. Като пазеше предпазливо равновесие на един крак, поради което купчината кутии се наклоняваха ту наляво, ту надясно, тя заопипва с босия си крак, за да намери обувката.

— Приличаш на щъркел без крила. — Мая Морис спря червения си патфайндър^[1] до нея и подаде, със смях, глава през прозорчето.

Мая беше най-добрата приятелка на Ели и единствената, която работеше наравно с нея в заведението. Тя беше русокоса и пищна и обикновено никога не беше будна толкова рано сутринта.

— Можеш да ми помогнеш, вместо да се смееш. — Тя изгледа възмутено Мая, стиснала кутиите до гърдите си, с насочени напред пръсти на босия крак.

— Или май по-скоро приличаш на балерина. — Мая слезе от колата. Отиваше на занимания по йога, затова беше по черен клин и маратонки и почти нищо друго — факт, който караше шофьорите да намаляват, когато минават покрай нея. Тя постави обувката обратно на крака на Ели. — А аз съм принцът, който ще се превърне в тиква в полунощ.

— Каляската на Пепеляшка се превърнала в тиква, а тя се омъжила за принца.

Мая постави ръце на ханша си и изгледа Ели, все още стискаща кутиите, които все така се накланяха заплашително ту наляво, ту надясно.

— Няма никакъв шанс да се омъжиш за принц или за когото и да било друго. Ти си омъжена за работата си. Както и да е, къде отиваш?

— Да видя мис Лоти.

Мая кимна. Сега разбра защо, вместо обичайните дънки. Ели носи пола с цвета на небето, обсипана с цветя, и потниче в тъмносиньо. И перлите на майка си — онези, които бяха свалили от врата ѝ след автомобилната катастрофа, в която тя беше загинала. Мая целуна Ели по бузата.

— Предай ѝ моята обич.

Влезе обратно в колата си. Много ѝ се искаше Ели да излизаше понякога на срещи. Тя не знаеше нищо друго, освен работа и пак работа.

Ели се втурна обратно в заведението си и заключи. После подкара, прекалено бързо, както винаги, към дома за бездомни и сираци в Санта Моника и остави храната пред вратата. Надяваше се, че ще помогне поне мъничко.

Погледна часовника си и се качи отново в джипа, като се питаше къде беше отлетяло времето.

Когато се отпрати на север по шосе 101, Ели с тревога се замисли за баба си. Мис Лоти живееше в голяма, но западнала къща в Монтесито и имаше само една икономка, която ѝ помагаше. Беше навлязла доста в осемдесетте си години и мислите ѝ вече не бяха така подредени. Губеха ѝ се понякога по цели десетилетия, но после започваше да си спомня ясно всяка подробност — например времето, когато си е купила шапка в Париж през 1939. Ели предполагаше, че тя просто не иска да си спомня за някои моменти или пък има неща, за които не иска да говори.

— Старата възраст си има своите преимущества — обичаше да казва самодоволно мис Лоти, когато Ели раздражено я упрекуваше, че лъже. — Отгледах те след като бедната ти майка умря. Ти отлетя от гнездото и аз нямам повече задължения. Сега съм без никаква грижа в света.

Ели много искаше това да е така. Уличното движение беше истински ад и тя щеше да закъснее. Отново.

[1] Марка кола — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Къщичката на Лоти Периш беше построена на двацет първокласни акра земя в благоденстващия курортен град Монтеcito. На десет минути път на север беше Санта Барбара, основана още по времето на испанците, а сега известна с Калифорнийския университет. А на малко повече от час път, но на голямо разстояние по отношение на стила и начина на живот, се намираше големият, мръсен и винаги обгърнат от индустриална мъгла Лос Анжелис.

Точно в извивката на залива се бяха сгушили плажни къщи и къщи в испански стил, портокалови, лимонови и смокинови дървета. Тропически цветя, като бугенвилията, изпълваха сенчестите градини и растяха край Коуст Вилидж роуд, главното шосе, от двете страни на което имаше множество бутици и ресторанти. Но въпреки оживеното движение „долу в града“, животът „горе“, на Хот Спрингс роуд, не се беше променил нито веднъж от трийсетте години насам, когато голямата къща имение в италиански стил беше построена от бащата на Шарлот Периш.

Уолдо Стамфорд, янки от Бостън, се беше влюбил безумно в този малък и пълен с цветя крайбрежен градец. Беше изградил къщата си от вносен светлорозов мрамор, с арка и високи френски прозорци, водещи към сенчест вътрешен двор, няколко малки квадратни вътрешни дворчета, където имаше фонтани и градини, които наподобяваха тези от паладинската вила в района на Венеция. Всеки един от дванайсетте апартамента имаше спалня, собствена баня и всекидневна, както и зелени дървени капаци, които следобед се затваряха. И всеки един беше луксозен, обзаведен с антики, донесени от Европа, с безценни килими; кранчетата на чешмите бяха изработени от злато във формата на делфини, а чаршафите бяха от първокачествен ирландски лен. И, в днешно време, бяха сменяни всяка сутрин от униформени камериерки, изпирани и изгладени в техните собствени перални помещения, подслонени в специална сграда, скрита в брезовата горичка в близост до задната порта.

Уолдо и малката му дъщеря Лоти се забавляваха безкрайно и разточително. Къщата винаги беше пълна с, както той я наричаше, „весела тълпа“, с крещящо облечени филмови звезди, както и с особено „подходящи“ хора, което означаваше — най-богатите шефове в Калифорния и членове на висшето общество. Но сега мис Лоти, както всички с обич я наричаха, никога не се забавляваше.

Мис Лоти беше все още в стаята си до античното венецианско бюро, чиято горна повърхност беше мраморна. Стара зелена лента с козирка предпазваше очите ѝ, защото тя беше заета с персоналния си компютър. Имаше свой собствен интернет адрес и си кореспондираше с много непознати, с някои от които се беше сприятелила истински. И особено с Раби Алтмън от Англия, към когото наистина беше силно привързана. За нейна радост, той като че ли също не можеше без нея и я наричаше „лельо“.

„Скъпи Ал, пишеше тя доста бързо за човек, който използва само два пръста, и то засегнати от артрит. Благодаря ти за съобщението. Съжалявам, че имаш проблеми с твоята любима. Ето какво мисля, че трябва да направиш. Веднага се ожени за нея. Направи я уважавана жена. Установете се на едно място, родете си деца. Само това има смисъл в живота, повярвай ми. Знаем го.“

Тя въздъхна и се подписа: Искрено твоя, Лоти Периш. А в края добави: Шалом.

Това беше дума, която носеше мир и която беше научила от Раби. Обичаше да я използва, защото много точно изразяваше чувствата ѝ към хората, които никога нямаше да види, но които ѝ доверяваха най-съкровените си мисли.

Може би това беше така заради напредналата ѝ възраст, мислеше си тя, докато гледаше анимационния филм, който сега се излъчваше от екрана. Хората като че ли вярваха, че тя притежава особена мъдрост. А всичко, което тя предлагаше, беше плод просто на здравия разум. За нея беше огромна изненада фактът, че като че ли в съвременния живот нямаше място за здрав разум. Или поне никой не прибегваше до него.

Сега всичко беше само технология и психология, а между тях нямаше почти нищо.

Купи компютъра, когато нейният адвокат вече много възрастен, умря. Тя просто никак не можеше да се разбере с младия човек, който го замести. И реши сама да управлява парите си. Един хубав и много способен компютърен специалист идваше в продължение на седмица, за да я научи как да работи с компютъра и, за нейна изненада, това много ѝ хареса. За нещастие обаче, от компютъра нямаше кой знае каква полза за бизнеса ѝ.

Апартаментът, който мис Лоти заемаше, беше в края на огромното импозантно стълбище. Към него водеха високи двойни врати, боядисани в светлолилаво — нейния любим цвят. Френските прозорци водеха към мраморна тераса. Огромното легло, застлано със зелен брокат, беше същото, което беше използвала и като момиче — в дните, когато дойде за първи път в тази къща. Всъщност почти нищо не се беше променило оттогава. Беше останало почти същото, както когато и баща ѝ беше тук. И когато дъщеря ѝ, Ромейни, беше все още жива. И Рори Дувийн. Предполагаше, че леглото е вече поовехтяло, но пък все още ѝ беше удобно. Както и къщата. Дори да беше остаряла, тя беше елегантна, красива, все още олицетворяваше за нея дома.

Като въздъхна при спомена за миналото, тя взе тръстиковия си бастун и отиде да се преоблече.

Половин час по-късно чакаше Ели на мраморната тераса, седнала в стол с висока облегалка, изработен от палмово дърво, който вероятно беше стар колкото самата нея. А Бруно, старият златист лабрадор, дремеше в краката ѝ. Гърбът ѝ беше също толкова изправен, колкото и облегалката на стола, бялата ѝ коса беше безупречно фризирана и прибрана в кок, а синята ѝ копринена рокля беше внимателно подбрана и беше подходяща дори за следобеден чай в „Билтмор“. Веселото копринено шалче, завързано на врата ѝ, скриваше, както тя се надяваше, леко сбръчканата ѝ кожа.

— Малко суетност е полезна за всяка жена — каза тя на икономката си Мария, която ѝ беше и приятелка, когато тя я обвини, че прахосва пари за такива неща. — Все пак, когато жената стигне моята

възраст, само това ѝ остава. Трябва винаги да се стараем да изглеждаме възможно най-добре.

Мис Лоти смяташе, че е много жалко умът ѝ да не може вече да върви в крак с тялото ѝ. Той непрекъснато изоставаше. Понякога не можеше да си спомни дори какво е правила вчера, камо ли миналата седмица, макар да си спомняше повече от ясно кога е построена къщата и деня, в който с баща ѝ се пренесоха тук.

Всички мъже, които бяха работили по къщата, се бяха събрали на същата тераса, на която сега седеше тя. Наляха шампанско в кристалните чаши, баща ѝ им раздаде щедри премии и пиха за успешното завършване на красивата къща. Кръстиха я „Краят на пътуването“. А мис Лоти през целия си живот беше подозирала, че точно на това място ще дойде краят и на нейния живот. Поне допреди няколко седмици, когато адвокатът и счетоводителите ѝ казаха, че не са ѝ останали никакви пари.

Дойдоха да я видят, натоварени с огромни счетоводни книги и купища хартия, а тя седеше, объркана, докато те разглеждаха поотделно и подробно всеки един разход.

Ели трябваше да бъде там, но се обади да каже, че ще закъснее. И когато най-накрая пристигна, със зачервени от бързането бузи, с развяваща се дълга коса, неподредена, както винаги, мис Лоти вече беше одобрила спирането на, както те се изразиха, ненужните разходи. Което означаваше: на благотворителните вноски, така скъпи на сърцето: даването на пари на стари приятели, изпаднали във финансови затруднения; помощта, която оказваше на пенсионираните си слуги, за лечението на които продължаваше да плаща; на детската благотворителност. Всичко се беше размазало пред очите ѝ и бе придобило неясни очертания. Тя въздъхна и със съжаление се съгласи, че „така не може да продължава“.

— Трябва да помислиш и за себе си, мис Лоти — посъветва я, доста строго, адвокатът. — Вероятно ще доживееш до сто години и ще имаш нужда от парите, които успеем да спасим. Ти вече не си богата.

Мария Новалес се появи на терасата. В ръцете си държеше табла с чаша и бутилка току-що приготвена лимонада. Обутите ѝ в сандали крака не вдигаха никакъв шум и мис Лоти не я чу. Мария я наблюдава

няколко секунди и си помисли колко добре изглежда тя днес. Но пък, от друга страна, тя винаги се оживяваше, когато Ели идваше. Външността на мис Лоти беше, както винаги, безупречна. На един от тънките ѝ пръсти проблясваше диамантен пръстен, макар и малко старомоден. Сребърнобялата ѝ коса блестеше на слънчевата светлина. Тя отново си беше сложила онази глупава зелена козирка. Напоследък непрекъснато я носеше и особено, когато сядаше пред компютъра. Този същият проклет компютър, който я беше довел до финансовата катастрофа, но който тя много обичаше. Той я забавляваше с часове през нощите, в които не можеше да заспи. И Мария беше благодарна за това.

В решително и твърдо изправения гръб на мис Лоти имаше нещо, което извикваше в ума думата „страховито, заплашително“. Не че когато искаше, тя не се превръщаше в угрижена, обикновена жена. Но друг път се държеше ексцентрично. Но когато една жена е дотолкова лейди, колкото мис Лоти, човек трябва да понася нейното особнячество, както и глупостта ѝ, причинена от забравянето. Както и острия ѝ език. Особено когато знае, че не го прави нарочно и с лоши чувства. Защото, вътре в себе си, тя беше сантиментална, нежна.

— Трябва да свалиш тази глупава стара козирка — каза Мария, — преди Ели да дойде. Или тя ще разбере, че отново си седяла пред компютъра.

Мис Лоти бързо, и виновно, я свали от главата си.

— Мислех, че съм си сложила шапката.

— Ето я шапката ти. — Мария ѝ я подаде. — Тя закъснява, както винаги — добави и остави таблата.

— Не се тревожи. Скоро ще бъде тук.

Мария тръгна обратно към кухнята. Познаваше Ели още от раждането ѝ. Тя закъсня дори за това важно събитие. И оттогава не се беше променила ни най-малко. Беше заложено в гените ѝ да пристига винаги със закъснение.

Мис Лоти си помисли, че Мария също е остаряла. Преди тя беше дребничка, закръгленичка и усмихната жена, с гъста тъмна коса и блестящи тъмнокафяви очи, със златиста кожа. Сега, като самата нея, тя беше само кожа и кости, а в тъмната ѝ коса имаше сребристи нишки.

Мария ѝ помогна да отгледа Ели след катастрофата. Това събитие мис Лоти никога нямаше да забрави. Споменът за онзи ден беше все така ярък в отслабващата ѝ памет — като току-що направена снимка. Денят, в който нейната красива, дива и скъпа дъщеря беше загинала заедно със зет ѝ.

Като отпи глътка от студената лимонада, тя си напосми, че трябва да бъде благодарна за хубавите неща в живота си. Слънцето беше топло, небето — яркосиньо. Бруно, нейният любим златист лабрадор, се излежаваше до фонтана и сигурно ловеше зайци насън. Скъпата ѝ приятелка Мария беше щастлива. А Ели идваше да я види.

Независимо от думите на счетоводителите, понякога мис Лоти не мислеше, че животът в къщата ще се промени много. Та нали не се беше променил за цели шейсет години. Защо да се променя сега?

ГЛАВА 4

Ели от години знаеше, че баба ѝ вече не е богата. Но в семейство Периш винаги беше имало пари. Тоест, докато мис Лоти не реши да управлява сама богатството си. Купи си компютър и нае умен млад човек да я научи как работи. После, със старата целулоидна козирка на баща ѝ, дръпната ниско над очите, и с телефона под ръка, тя всеки ден преглеждаше инвестициите си. Понякога купуваше или продаваше акции. Понякога печелеше, но по-често губеше. Прекалено често, както се оказа.

Ели беше шокирана, когато Майкъл Мейджърс, адвокатът, ѝ каза за катастрофата, до която бяха довели игрите на мис Лоти на пазара. Той ѝ обясни какво е направил, и каза, че все пак са останали достатъчно пари, за да осигурят на баба ѝ удобен, макар и не охолен, живот. После я запита дали не би могла да убеди баба си да продаде недвижимата си собственост.

— Една стара къща — имение няма голяма стойност на пазара днес, но двайсетте акра първокачествена земя в Монтесито струват много. Ще има достатъчно до края и на твоя живот, не само на нейния — каза той, достатъчно убедително.

Но Ели не искаше и да чуе. Мис Лоти беше живяла в къщата повече от шейсет години и щеше да продължи да живее там, дори да се наложеше Ели да работи по две смени. Мис Лоти се беше грижила за нея, когато тя беше дете, и сега беше неин ред да върне грижите.

Високата дъбова порта беше гостоприемно отворена. Ели поклати тревожно глава, когато влезе в голямото фоайе. Мислеше колко малко знаят и баба ѝ, и Мария за опасностите, които животът в днешно време крие. Отворените врати подканваха крадците да действат. Или дори още по-лоши хора. Но те винаги бяха живели по този начин и дори не се замисляха дали е правилно.

— Отново закъсня, Ели. — Мария се появи отнякъде и изтри длани в престилката си.

— Всеки би си помислил, че имам такъв навик, нали? — Тя прегърна радостно Мария и я завъртя около себе си. — О, Мария, толкова ми липсваше. И миришеш така хубаво, на ванилия и нещо сладко.

— Ти долавяш миризмата на душата ми. Тя мирише така, защото е много добра. — Лицето на Мария беше порозовяло едновременно от възмущение и удоволствие. — Не, не. Просто изпекох сладки. Реших, че може би ще им се зарадваш след дългите часове, в които работиш.

— Ти ме разглезваш. А знаеш, че лесно се поддавам на това.

— Някой трябва да те глези от време на време. Изглеждаш уморена, Ели.

— Знам. И не ми казвай, обзалагам се, че външният ми вид не е безупречен.

Като приглади с длан разрошената си от вятъра коса. Ели се наведе да погали кучето, което се мотаеше в краката ѝ.

— Ах, ти, старо момче такова, прекрасно сладко куче. Не те ли обичам, а?

— Ето те и теб! — извика мис Лоти. — Чаках те.

— Съжалявам, мис Лоти. Заради натовареното улично движение е.

Баба ѝ я изгледа откровено недоверчиво, а Ели се засмя и я прегърна.

— Добре де, отчасти заради движението и отчасти защото имах малко работа в заведението.

— Никога нищо не се променя — каза с горчивина баба ѝ. — И подозирам, че никога няма да се промени.

— Е, сега съм тук. Хайде да се отбием в „Билтмор“. Умирам от глад и се обзалагам, че и с теб е така. После ще ти кажа всичките си новини, а ти ще ми кажеш твоите.

— Добре е, че все още си спомням къде е „Билтмор“. — Мис Лоти решително нахлупи широкополата си сламена шапка, украсена с изкуствени рози, на сивокосата си глава. — И също така съвсем точно си спомням кога си купих тази шапка. В Париж, през 1939, точно преди обявяването на войната в Европа. Дълго преди ти да се родиш — добави тя, повтаряйки историята за кой ли пореден път. А после хвана Ели под ръка и я поведе надолу по стъпалата към колата. — Купих я от

магазина на мадам Пепита на улица „Сен Оноре“. Струваше петдесет и пет долара. А тогава това беше едно малко състояние, уверявам те.

— Ето, виждаш ли, мис Лоти, можеш да си спомниш всичко, когато искаш. — Ели ѝ помогна да се качи в белия кадилак, модел 1972, който сега пътуваше само до „Билтмор“ и обратно. Мис Лоти винаги беше отказвала, когато ѝ предлагаха да си купи ролс. Казваше, че си купува парижки шапки и английска вълна, но автомобилите ѝ ще бъдат произведени в Америка.

— Човек трябва да подпомага развитието на икономиката в собствената си страна.

Икономиката обаче не се беше облагодетелствала много, що се касаеше до нея, защото не си беше купувала нов автомобил от двайсет години. „Купувай качествени неща и те ще траят дълго“, беше друго нейно мото. И старият кадилак беше доказал, че това е вярно, макар да беше изминал само дванайсет хиляди мили.

Моторът заработи равномерно и тихо и колата се плъзна надолу по алеята. Ели каза:

— Мениджърът ни очаква. Няма съмнение, че ще постелят червената пътека заради теб.

— Глупости, Ели. Та те ни виждат всеки понеделник. Освен това, добре е, че истинските дами не обичат около тях да се вдига излишен шум.

И все пак мис Лоти беше доволна, когато това ставаше. Тя потупа с длан косата си, намести шапката си под точния ъгъл пред огледалото и излъска стария си диамантен пръстен с носната си кърпичка. Запита се кой ли ѝ беше дал този пръстен, но името ѝ убягваше. Да, паметта ѝ отслабваше с всеки ден.

Тайничко, тя се наслаждаваше много на шума, който се вдигаше около нея в „Билтмор“. Та тя вечеряше тук вече повече от половин век. На нея и Ели и без това им беше винаги забавно, когато бяха заедно. Може би по-късно щеше да успее да я убеди да остане да пренощува. И тогава всичко ще бъде също като едно време.

ГЛАВА 5

Бък Дувийн си купи вестник и кутия цигари Camel без филтър на гарата. Чувстваше се странно, когато подаде парите, цяла двайсетачка, и после внимателно преброи рестото. Чувстваше се странно и когато се качи на чакащия влак. Извърна глава, като че ли очакваше да види въоръжената охрана зад себе си. Може би очакваше мъжете да му кажат, че всичко е било само шега, и да го отведат обратно в килията му. Но единственият човек зад него беше млада жена в син костюм с много къса пола и много хубави крака.

Бък отстъпи учтиво на една страна, за да ѝ направи път и тя му се усмихна. А той се усмихваше недвусмислено, докато вървеше зад нея в коридора на вагона. Не учтивостта и доброто възпитание го бяха накарали да ѝ направи място. Не беше виждал хубава жена от години. Сестрите от санаториума не се брояха, въпреки че понякога успяваше да ги задържи достатъчно дълго, та да им бръкне под полите. Сега едва сдържаше възбудата си, която беше предизвикана от едва доловимото поклащане на хубавото ѝ задниче.

Тя се спря пред едно свободно място, съблече сакото си и внимателно го постави върху мрежата над главата си, с което му даде възможност да я огледа още по-добре. Беше виждал млади жени по телевизията, но да гледа нея, беше като разликата, която съществува между реалността и порносписанието. Всяко нещо си имаше своето място, но той добре знаеше кое предпочита. Тя седна на мястото си, той ѝ кимна и продължи пътя си.

Избра си място срещу друга жена — този път по-възрастна, но също така привлекателна, в началото на четирийсетте. Тя имаше къса гъста тъмна коса, топли кафяви очи, пълни чувствени устни. Ноктите на ръцете ѝ бяха много дълги, четвъртити в края и лакирани в тъмночервено. Той реши, че приличат на ноктите на хищник. Представи си как тя ги забива в гърба на мъжа, който я люби. А всъщност жената бръкна в чантата си, за да извади сандвич с шунка.

Тя се държеше така, като че ли той не беше там. Отвори книгата си и отхапа от сандвича. Бък остави вестника си на масата, взе пакета цигари и си извади една. Жената вдигна поглед към него, смръщила вежди.

— Пушенето не е разрешено.

— Извинете. Съжалявам, не знаех. — Той беше много учтив, истински джентълмен. Бутна цигарата обратно в пакета и лапна дъвка с ментов вкус. А непознатата се зачете в книгата си.

Той не разтвори вестника. Седеше и я гледаше. Просто не откъсваше очи от нея. Винаги беше обичал да играе тази игра. Запита се колко ли дълго ще трае този път.

Жената усещаше погледа му. Той изгаряше кожата ѝ. Вдигна очи към Бък, после отново ги отмести. Размърда се неловко, като че ли ѝ беше неудобно. Вдигна книгата по-високо пред лицето си, така че да не може да го вижда.

Дувийн се усмихна. Със същата усмивка, която беше подразнила секретарката, която му подаде парите в санаториума. Докато я гледаше, имаше усещането, че притежава власт. Това беше чувство, което не беше изпитвал от дълго време. Да, дълго време беше лишен от възможността да преследва хора жертви, но сега щеше отново да се наслаждава на неповторимото усещане. Не беше загубил способностите си.

Жената затвори рязко книгата. Хвърли я в чантата си заедно с останките от сандвича, грабна палтото си от съседната седалка и излезе от купето колкото се може по-бързо. А той наблюдаваше всяко нейно движение, всяко леко потрепване на тялото ѝ.

— Перверзен тип — промърмори тя под носа си. А в следващия миг вече я нямаше. Почти бягаше по коридора на влака — по-далеч от него.

Дувийн въздъхна доволно. Беше се върнал в истинския живот.

В Манхатън си взе стая в евтин хотел близо до Таймс скуеър. Излезе и си купи пържола за вечеря, а после намери бар в някаква забутана задна уличка, в която се сервираше напълно приличен бърбън. А после стана време да приведе в изпълнение първия си план.

Изпълнен с енергия и неудържимо желание, си намери проститутка. Заведе я в една тъмна алея, вдигна я нагоре и я подпря на стената на една къща, до която имаше кофа за боклук. Докато я

обладаваше, склучи ръце около тънкия ѝ врат и започна да стиска. Не се тревожеше, че някой може да мине по алеята и да го види, защото всичко беше под негов контрол. Той беше непобедим.

Жената се опита да се освободи от хватката му, затова той я удари силно и я просна в безсъзнание. Когато приключи с нея, я пусна и тя падна на земята. Бък извади ножа от джоба си и издълба кръст на челото ѝ. От слепоочие до слепоочие, от носа до началото на косата. Обичаше да прави това. То си беше негов личен знак. Лесно я вдигна със силните си ръце и я хвърли в кофата за боклук. Извади шишето с бърбън от джоба си и го изля върху нея. Оправи дрехите си, извади цигара от пакета, запали я, а после хвърли горящата клечка в кофата за боклук. Докато се отдалечаваше по алеята, си подсвиркуваше тихичко „Дикси“. Чувстваше се като нов човек.

Когато зави зад ъгъла, чу избухването на пламъците. Усмихна се. С все същата странна усмивка, която леко повдигаше ъгълчетата на устните му. Винаги се беше наслаждавал на огъня. Обичаше го.

Помота се малко наоколо, а после се смеси с тълпата на претъпкания тротоар. Особено го привличаха сергиите, на които се продаваха порновестници и списания, кината, в които се прожектираха порнофилми, и жените, които се продаваха. Изминаха десет минути, преди да чуе воя на сирените. Пожарните коли завиха в алеята. Той се смеси с тълпата, която се втурна към мястото на пожара. Ликуваше, възбуден от силата, която притежаваше. Беше създал малко безплатно зрелище за развълнуваните хорица: светлини, шум, подскачащи пламъци, блестящи в мрака пожарни коли. С всичките викове, бързани и страх, които предизвиква една истинска житейска драма.

После закрачи бавно към хотела. Това беше само лека загревка, но той реши, че не е зле за първия ден, в който работи след двайсетгодишно прекъсване.

ГЛАВА 6

Детективът от отдел „Убийства“ Дан Касиди седеше зад бюрото си и работеше нещо с помощта на компютъра. Той се числеше към полицейското управление в Южен Манхатън. Всъщност нямаше нужда от компютъра, защото бележките му, както винаги, бяха пълни. Изключи машината и посвети изцяло вниманието си на листовите пред себе си. Всички бяха в безупречен ред. Отвори чекмеджетата на бюрото си, а после отново ги затвори. Бяха празни.

Бутна стола си назад. Беше неспокоен. Излезе в коридора и отиде бързо до машината за кафе, за да вземе петото си поред за вечерта. Подпря се на стената и започна да отпива от блудкавата течност, като с тревога се питаше дали постъпва както трябва. Нима хората не казваха винаги, че човек не може да се върне у дома си? Отхвърли лошите си предчувствия. Вече беше прекалено късно.

Дан беше тъмнокос, със сини очи — като всичките си предшественици ирландци. Беше висок и имаше здраво телосложение като всички мъже от семейството на майка си. Беше израсъл в Санта Барбара и беше типично, загоряло от игрите навън, калифорнийско момче. Беше шампион по плуване в гимназията, беше печелил няколко състезания по гребане, отличен сърфист и риболовец. Беше строен и мускулист, трийсет и девет годишен, привлекателен и имаше бивша съпруга в Лос Анжелис.

Бяха се оженили много млади, когато Дан беше още в колежа. Неразбирателствата започнаха две години по-късно и той искаше да се дистанцира колкото се може повече от миналото си. Имаше нужда от нови измерения и нови впечатления, затова беше дошъл в Ню Йорк и стана полицаи. Никога не съжали за това решение. Колегите му го познаваха като издръжлив на напрежение детектив, който нерядко успява благодарение на добрата си интуиция. Като човек, който е предан на работата си. И който е истински загрижен за жертвите. *„Единственият провал на Дан е този, че не може да сложи ред в*

света *съвсем сам*“, беше се оплакал веднъж неговият шеф, но с усмивка на устни.

Преди две години Дан беше ранен лошо. Беше прострелян в гърдите, докато арестуваше заподозрян в убийство. Само бързите действия на неговия партньор и приятел детектив Пийт Пятовски го бяха спасили.

Това приближаване до смъртта му беше дало време за размисли. Този път беше извадил късмет, но дали щеше да бъде така и следващия? Отговорът беше съмнителен, защото раната беше оставила трайна скованост, макар и лека, в дясната му ръка и рамо, в резултат на която той вече не изваждаше така бързо оръжието си. На него това не му се струваше кой знае колко голям недостатък, но от медицинския център към управлението не бяха съгласни и решиха, че до края на службата си трябва да остане на административна длъжност.

Да бъде действащ детектив, си имаше своята привлекателна страна — той даваше своя дан за прочистването на улиците. Животът зад бюрото не беше така вълнуващ. И ето защо на следващия ден той щеше да вземе самолет обратно за Калифорния и да започне нов живот като собственик на малка винарска изба, която беше купил наскоро и която се намиреше недалеч от мястото, където беше израснал.

Казваше си, че му е дошло до гуша от убийства и осакатявания, че му стигат дори за няколко живота. Искаше да се върне към простия живот в малките градчета в провинцията. Конете, кучета, пилета. Ако трябваше за тази цел да се превърне във фермера Дан, значи така щеше да бъде.

Баща му беше починал наскоро. Дан беше купил винарната и лозето в пристъп на носталгия по детството, подвластен на спомените за отминалите дни и с намерението да се върне при корените си. В лоши дни си казваше, че сигурно е луд и че мечтата му да управлява ранчо е обречена на провал. А в добри дни си казваше, че е човек, който се учи бързо и който е склонен да влага всичко от себе си в новите начинания. Времето му, енергията му, парите му — всичко, което му беше останало. А един ден инвестицията ще върне обратно вложените пари и ще дойде големият успех.

Всъщност нито веднъж не беше отишъл да види собствеността си, въпреки че, когато видя рекламата за първи път, веднага си спомни как изглеждаше мястото, когато той беше още дете. Да, не беше

абсолютен новак в тази област. В годината, преди да замине за колежа, беше спечелил малко пари, като работеше в едно лозе в Напа. Беше правил всичко от копането до брането на гроздето. Дори беше бутилирал вино. Интересуваше се от всичко и не се отделяше от производителя. Наблюдаваше отблизо всички процеси. Беше не само видял, но и изпитал на гърба си всички проблеми — например внезапния студ, който може да унищожи цялата реколта само за една нощ, ако не действаш бързо, обикновено в три сутринта. Беше виждал как сочните гроздови зърна могат да изсъхнат напълно, негодни за нищо, поради някоя болест по лозята. Беше се борил с наводнения и бе работил, докато жаркото слънце изгаряше гърба му. И, най-важното от всичко, беше научил колко много производителят на вино зависи от времето. Добри лозя плюс добро време означаваше добра реколта. Беше съвсем просто равенство. И той се надяваше, че всичко ще потръгне добре.

Ярките и привлекателни снимки на имота показваха хълмиста местност, където растяха предимно дъбове и шубраци, евкалипти и лозя. Имаше малка дървена къщичка, опасана от всички страни с веранда, с боядисан в червено хамбар, в който се намираще винарната и построени в испански стил конюшни, разположени в живописния заден двор. Всичко изглеждаше толкова красиво, че той веднага се влюби. Освен това беше евтино — добра сделка, както му казаха. С онова, което беше наследил от баща си, със собствените му спестявания и пенсията за инвалидност, която щяха да му дадат, щеше да се справи. А сега, малко неспокоен, той се надяваше всичко да е наистина толкова добро, колкото на рекламните снимки.

Като въздъхна, донякъде с примирение, се върна в стаята с компютъра точно когато им се обадиха за изгорялото тяло в една алея близо до Таймс скуеър. Адреналинът му веднага се покачи и той тръгна към вратата.

— Какво пък, по дяволите, не мога ли да дойда с вас за последен път? — каза на Пийт Пятовски, партньора му през последните пет години.

Пятовски му хвърли кос поглед.

— Никога няма да свикнеш с живота в провинцията. Та ти не искаш да влезеш в салона дори за собственото си прощално парти. Все

те тегли към улиците. Искаш ли да се обзаложим, че ще се върнеш след три месеца?

— Аз се обзалагам на пет към едно — чу Дан някой да вика и в стаята избухна смях.

Приветливото лице на Пятовски се озари от усмивка, която откри един счупен зъб. Дан беше висок, но Пятовски беше истински русокос гигант. Беше на четирийсет и две години и вмесваше внимателно вече пооредялата си коса над високото си чело. Сините му очи гледаха спокойно и миролюбиво и това заблуждаваше не един и двама по отношение на неговия характер. Дан знаеше, че той може да отговаря остро, че беше запознат добре с живота по улиците. Той беше добър детектив, както и добър приятел. Пятовски му беше спасил живота. И той му беше длъжник.

Ужасната миризма на обгорена плът ги удари в носа още щом излязоха от колата. Смъртта навън по улиците никога не беше красива, но тази тук предизвикваше стомашни спазми. Пламъците не бяха пощадили и кръста, издълбан в челото на жената. Краищата на раната бяха овъглени, плътта се беше сгърчила като изгоряла хартия и оголила черепа. Очите бяха изскочили напред. Дан беше сигурен, че те са гледали втрещено убиеца в момента, когато смъртта е настъпила.

Лекарят пристигна веднага след тях и се наведе над вонящата кофа. Трябваше да свърши работата си, колкото и да беше неприятна. Дан не му завидваше. Замисли се отново за синьото небе, за слънчевата светлина в Калифорния, за свежия въздух в провинцията. Всичко това скоро щеше да бъде част и от неговия живот.

— Обзалагам се, че не ножът е причинил смъртта ѝ — каза лекарят най-накрая. — Нито пък пламъците. Удушена е с голи ръце. Раните с нож са нанесени след смъртта, а пожарът най-вероятно е опит да се заличат следите.

За тяхно съжаление пожарникарите бяха отмили всички следи, които евентуално биха могли да се открият.

— Който и да е престъпникът, извади късмет — каза уморено Дан на Пятовски. — Но защо е издълбал кръст в челото ѝ, след като е била вече мъртва? Какъв психо трябва да е този? Някакъв нов месия, който иска да направи революция в Манхатън?

— Това е неговият подпис. Така той успокоява егото си. Предполагам, че го е правил и преди. Трябва да проверите във файловете, да видите кой е излежал наскоро присъда. И е отново на свобода.

— Благодаря ти много за съвета, приятелю. — Пятовски можеше да се присъедини към колегите си в близкото кафене за по едно питие и цигара, но му предстоеше дълга и трудна нощ. — Защо не оставиш най-сетне занаята и не отидеш на прощалното си парти? — Той стисна ръката на Дан и го потупа с обич по рамото. — На мен много ми се иска да можех да дойда, но трябва да остана при тялото.

Сега, когато моментът беше настъпил, на Дан никак не му се искаше да тръгне.

— Ще ти приготвя гостната си стая в слънчевата Калифорния.

— А аз ще си донеса въдиците. Ще взема и децата.

Пятовски отново се обърна с лице към мястото на престъплението. Дан знаеше, че приятели като Пятовски рядко се появяват отново в живота ти, след като си ги загубил. Той изправи решително рамене, смеси се с тълпата и потъна в анонимността на нощта.

Върна се в управлението, предаде значката си, здрависа се с всички, които бяха там, и тръгна към залата, където щеше да удави мъката си в алкохол в компанията на колеги.

ГЛАВА 7

Ели зарови длани в топката меко тесто. Меси дотогава, докато то стана гладко и достатъчно еластично. Поръси го с брашно, покри го с чиста кърпа и го остави близо до горещата фурна, за да се надигне. Почисти грижливо мраморната повърхност на масата, извади маслото от хладилника и започна да подготвя формата за tarte tatin. Ябълките бяха вече нарязани, в кухнята ухаеше приятно на захарен сироп и карамелизирана захар.

Беше осем и трийсет сутринта. Още в шест тя беше отишла на борсата, където продуктите се продаваха най-евтино, за да купи зеленчуците, от които щеше да има нужда през този ден. Главният готвач, Чен, щеше да се погрижи за покупката на месото. По-късно през деня щеше да ѝ се обади по телефона и щяха да обсъдят менюто. В зависимост от това, какво е купил той, тя щеше да състави менюто, после да изтича до офиса на „Кинко“, където щеше да направи няколко копия, а после отново щеше да тича, за да отворят навреме за обед, който започваха да сервират от единайсет. За обед готвеше тя самата, а сервираше Джейк.

Джейк беше мургав и много красив актьор. В Лос Анжелис почти всеки имаше и някаква друга идентичност, освен тази, която показваше, помисли си Ели. Дори тя самата. Тя печеше хляб и сладки, но беше също така сервитьорка и управител, както и момичето, което обикновено оставаше да работи до късно в петък. Всичко друго, с изключение на главен готвач, за какъвто всъщност беше учила. Защото за обед приготвяше предимно омлет, супи и салати. Междувременно, както обикновено, щеше да отвори заведението в девет и половина, за да сервира кафе и кифлички с мармалад, яйца и препечен хляб — протичка закуска, която обаче се продаваше добре и допринасяше много за седмичните приходи. Само дето проклетата кафе-машина отново не работеше.

Телефонът иззвъня. Като отметна коса назад с набрашнената си ръка, тя вдигна слушалката.

— Заведението на Ели. — Дълбокият ѝ сладък глас се извиваше нагоре в края на изречението, от което тя винаги звучеше така, сякаш е много щастлива да чуе гласа отсреща. На когото и да принадлежеше. Дори и на Чен. — Добро утро, Чен. — Стегна се, готова да чуе тирадата оплаквания, с която той ежедневно я засипваше.

— Тази сутрин нямат говеждо. Можеш ли да повярваш? Нямат говеждо! Каква месарница е това, а? Още днес трябва да си намерим друг доставчик или аз напускам.

— Чен, този доставчик е единственият, който, според теб самия, доставя винаги качествено месо. Значи днес нямат говеждо. А защо не вземеш свинско тогава?

— Свинско? Ммм, може би ще трябва малко ravioli, китайски кнедли и специален лютив сос...

— Както искаш, Чен. Само ми кажи как се казват ястията, за да ги запиша и да тичам до „Кинко“.

— Ястието се казва „Ravioli Чен“.

Ели изви очи към тавана — да бе, как иначе биха могли да се казват? Записа си ястията, които той предлагаше за вечерното меню.

— Ще се видим по-късно. — Тя затвори, благодарна, че за пореден път го беше разубедила да не напусне. После провери дали всичко в заведението е наред, включи осветлението и обърна табелата от „Затворено“ на „Отворено“. Това е, помисли си тя щастливо и започна да си тананика, „*просто още един ден*“.

Върна се обратно в кухнята, изсипа карамелизираната захар на дъното на формичките за tatin, нареди парченцата ябълки в концентрични кръгове отгоре, после ги покри с тесто. Вече бяха готови да бъдат опечени и сервирани по-късно същата вечер.

Мислеше за Чен. Той беше наполовина азиатец, нисък, тъмнокож и черноок, талантлив и темпераментен, но придаваше на френската кухня екзотичен вкус и вид и с това привличаше многобройна клиентела. Помощникът му, дваисетгодишният Тери, който приготвяше сосовете, имаше ниско подстригана руса коса, ласкави сини очи. Работеше упорито и методично като германските си прадеди. Той беше от Минесота. Ели мислеше, че най-вероятно би работил, където и да е, само и само да може да остане в слънчевата Калифорния. „*Не мога да повярвам, че тук никога не вали сняг*“, беше

й казал веднъж, изумен, когато всички останали се оплакваха, че вече няколко поредни дни вали дъжд.

Имаше също така човек, който да мие и подрежда чиниите, помощник-сервитьор и човек, който да почиства. Последният се сменяше толкова често, че вече се бяха отказали да се опитват да запомнят името на онзи, който бяха наели тази седмица. И на всички викаха просто „момче“. Тук работеше още и Джейк, който идваше да помогне при приготвянето на обяда и винаги, когато не им достигаше работна ръка. И, разбира се, Мая. Двете бяха приятелки още от колежа и за кратко бяха делили един апартамент във Венеция — време, когато „се откриха“ една за друга.

Мая беше русокоса богиня. Външният ѝ вид смайваше мъжете. Очите ѝ бяха с цвета на отлежало уиски, обрамчени от дълги тъмни вежди. Тялото ѝ беше пишно, съразмерно и стегнато. И винаги привличаше погледите независимо колко упорито се стараеше тя понякога да го „замаскира“ в дълги поли и размъкнати пуловери. Ели казваше, че в четирите дни, в които Мая работеше в заведението, тя привлича толкова много клиенти, че храната не достига. В останалите три дни тя работеше над сценарии за киното. Беше казала, че тази седмица сценарият е за злото. Казваше още, че скоро ще продаде някой сценарий и ще престане да работи като сервитьорка.

— Тогава ще идвам тук само за да харча парите си — казваше тя на Ели. — И непременно ще вода всичките си важни нови приятели. И тогава и ти ще преуспееш. Само почакай и ще видиш.

Междувременно и двете чакаха и сервираха. И се надяваха.

Дан успя да вмъкне съвсем новия си бял автомобил марка експлорър в едно малко свободно местенце на Мейн стрийт. Калифорнийското слънце печеше жарко, загорели хора по къси панталони и памучни тениски преминаваха покрай него на ролкови кънки или просто се разтоварваха в многобройните кафенета, заели всяка педя място от тротоарите. Беше началото на април и на север все още имаше шестсантиметрова покривка сняг — беше го чул по новините. С чувството, че все пак животът не е чак толкова лош, влезе в „Заведението на Ели“.

Младата червенокоса жена до кафе-машината му се усмихна ослепително и гостоприемно.

— Веднага ще ви обслужа! — извика му тя. — Машината отново не работи, така че, ако сте само за кафе, ще трябва да отидете до „Старбакс“. През една сграда оттук.

— И сок е добре. Всъщност искам най-много от всичко яйца на очи и добре препечена солена кифличка.

— Окей. — Тя записа поръчката и тръгна към кухнята, която се намираше в задната част на сградата.

Това си беше малко кафе, което заемаше предната част на бивш склад, декорирано и обзаведено като парижко бистро. Огледалата, които покриваха стените, бяха стари и замъглени, бронзовите кранчета на чешмите бяха позеленели от медния окис, масите бяха мраморни, а столовете — изплетени от тръстика. По пода бяха посипани пресни дървени стърготини, въпреки че той беше покрит с теракотени плочки, а дантелените завеси висяха от пиринчени релси до средата на прозорците. „Хубавичко и уютно“, помисли си той. Като сервитьорката. Тя се върна с нож и вилица, салфетка и кошничка с пресен хляб и препечена солена кифличка, покрити с чиста кърпа на зелени карета. И той веднага се поправи мислено. Когато една жена е толкова висока, колкото беше тази, не можеш да я наречеш „хубавичка“. Освен това веднага се виждаше, че не е от калифорнийските момичета, чието единствено призвание е да готвят и сервират.

Тя му се усмихна още веднъж, докато поставяше хляба пред него, и той забеляза малко брашно на бузата ѝ. Очите ѝ имаха цвета на опала — светлосини с леко загатнат зелен оттенък. Носът ѝ беше обсипан с лунички, а червената ѝ коса беше придържана назад от черна бейзболна козирка в нещо като конска опашка. Беше странно, но му се струваше, че я е виждал някъде и преди. Предположи, че се заблуждава заради приликата ѝ с Джулия Робъртс.

— Дошли сте тук за ваканцията си? — Тя подреди масата и сгъна кърпата на зелени карета. Гласът ѝ беше дълбок и мек, топъл като разтопен шоколад.

— Как разбрахте, че не живея тук?

Тя постави ръце на хълбоци и го изгледа преценяващо.

— Нямаме загар, значи сте от източното северно крайбрежие. Пък и го казах донякъде наслуки. Повечето хора тук обаче имат загар, пък бил той и изкуствен.

Дан се засмя.

— Искате да кажете, че трябва да стана по-бронзов, за да приличам на местен?

Дългите ѝ крака взеха разстоянието до бара само на три крачки. Взе чашата портокалов сок и му я занесе.

— О, два дни на плажа и ще бъдете наред. Но по-добре внимавайте, все пак. Знам, че е още началото на април, но слънцето е силно.

Той не откъсна поглед от нея, макар тя да отиде отново до кухнята, за да донесе яйцата.

— Ами вие, тогава, защо сте толкова бяла?

— Заради баба ми. Тя ме кара винаги да си слагам шапка, още от времето, когато бях дете. И не ми разрешава да се пека на слънце. Казва, че с моята червена коса и лунички това ще бъде, като да се опека жива. И знаете ли какво? Права е. Сега, когато съм по-възрастна и по-мъдра, ѝ благодаря всеки път, когато се погледна в огледалото. Нямам нито бръчки, нито слънчеви петна по кожата.

Ели отново му се усмихна и постави чинията с яйцата пред него. Когато се върна зад бара, го изгледа замислено. „Хубавичък е“, реши тя, ако човек въобще може да нарече такъв здравеняга като него „хубавичък“. Дълбоки сини очи, които гледат, сякаш са видели всичко на този свят, гъста тъмна коса, ястребов нос и твърда челюст, която е вече синкава от наболата брада. Строен, широкоплещест, мускулест.

Тя със съжаление сви рамене. Както и да е, нямаше време за мъже. Беше момиче, решено да направи кариера, и такава щеше да си остане. Трябваше да успее сама в живота. „При Ели“ беше само първият ѝ смел опит в ресторантьорския бизнес. Вече беше планирала втората и третата си стъпка.

Дан изяде яйцата си за рекордно време. Погледна часовника си, после отиде да плати сметката.

— Благодаря — каза той с усмивка. — Закуската много ми хареса.

— Наслаждавайте се на ваканцията си! — извика след него, когато той тръгна към вратата.

Той се позабави малко на тротоара отпред, с ръце в джобовете. Искаше да запомни как изглежда улицата, преди да влезе в белия експлорър. А Ели си помисли, че походката му е наистина хубава — уверена, секси.

Като решително отхвърли всички мисли за секс от главата си, тя се концентрира върху проблема с кафе-машината. Беше се обадила вече два пъти по телефона вчера и това щеше да бъде третото ѝ обаждане. Може би днес щяха да изпратят някого да я поправи.

Когато дойде Джейк, тя трябваше да изтича до „Кинко“ с менюто. После трябваше да прегледа седмичните поръчки, за да види защо има толкова много храна за изхвърляне. А после щеше да бъде много заета с приготвянето на обяда. Щеше да подреди масите и да звънне на Чен, за да се увери, че ще дойде на работа. Щеше да помогне в приготвянето, да си позволи половинчасова почивка за кафе и кифличка с мармалад, да си отиде у дома, да вземе душ, да се преоблече и да се върне на работа в пет часа следобед, за да бъде едновременно сервитьорка, да подрежда чинните в кухнята, да сервира виното и въобще да върши всичко, което никой друг не иска да свърши.

Понякога се питаше дали е избрала правилно бизнеса. А после, когато имаше добра седмица или дори само добър ден, знаеше, че изборът ѝ е бил правилен. И всяка нощ, когато уморена се тръшваше на леглото, сама, тя си казваше, че си заслужава и че някой ден ще бъде собственичка на изискан ресторант.

Така че в момента нямаше абсолютно никакво време и място в живота ѝ за хубав синеок и мускулест мъж, който е дошъл тук да прекара ваканцията си. Или пък за някой друг. Трябваше още да се грижи за баба си и със сигурност нямаше нужда от усложнения в живота си.

ГЛАВА 8

Дан шофираше край брега и се наслаждаваше на начина, по който новата кола се подчиняваше на кормилото. От време на време намаляваше скоростта, за да се порадва и на пейзажа. Пътят следваше извивките на океана и той спря да погледа сърфистите. Спомни си, че когато беше шестнайсетгодишен, прекарваше колкото се може повече време във водата. Майка му все повтаряше, че се учудва на това, че мозъкът му все още не е просмукан с вода. А после, когато се ожени, деветнайсетгодишен и все още в колежа, баща му заяви, че мозъкът му наистина е прогизнал. Дан предположи, че родителите му са се оказали прави.

Ранчото „Бягащите коне“ се намираше на север от Санта Барбара в леко хълмист район. През лятото тревата най-вероятно щеше да изгаря от жаркото калифорнийско слънце и да придобива цвят на препечен хляб. Мина покрай други винарни и се възхити на правите редици лозя, които вече се бяха разделени, както и на привлекателните на вид винарски изби, разположени всред грижливо поддържани градини, които изкушаваха пътника да спре и да си направи пикник под сянката на някой голям дъб. И да изпие чаша от домашно приготвеното вино.

Ранчото „Бягащите коне“ не беше точно такова. Той излезе от колата и втренчи поглед в редиците изсъхнали лозя. После взе шепа пръст и започна да я рони. Тя беше много суха и вятърът я издухваше. Преплетените и отдавна неподкастрирани розови храсти, които растяха в началото на всеки ред, бяха предупредителен знак, който отдавна вече не се използваше. Листните въшки нападаха първо розите, после — лозята. А сега бяха покрити с насекоми във всякакви цветове — черни, зелени, червени, бели.

Той нададе висок стон. Изглежда, единственото правилно нещо, което беше направил, беше решението, че ранчото ще погълне всичките му налични пари, плюс тези, които банките евентуално ще му отпуснат, както и всичкото му време и много упорита работа.

Изправи рамене и влезе отново в колата и се задруса по множеството дупки нагоре по хълма, за да разгледа новия си дом. Беше си мислил, че е купил спретната малка къщичка, построена в новоанглийски стил, но тази приличаше повече на къщата на семейство Адамс от едноименното анимационно филмче. Квадратната дървена къща не беше боядисвана сигурно поне десетина години и боята беше придобила тъмносив цвят. Опасваше я хлътнала веранда и всички стъкла на прозорците бяха напукани. Той остана така една минута, за да обхване погледът му още ръждясалите останки от трактор, „паркиран“ пред входната врата, и купът боклуци, който всеки по-силен вятър би разпръснал наоколо. А когато дори и най-лекият полъх спреше, настъпваше абсолютна тишина. Не пееха птички, нищо не помръдваше. Помисли си, че тук е много, много по-различно от улиците на Манхатън.

Стъпалата на верандата проскърцваха застрашително, докато се изкачваше по тях. Той отключи вратата и подскочи, когато пантите пронизително изскърцаха. Многогодишен прах покриваше няколкото останали изпочупени мебели, а там, където покривът капеше, имаше локвички дъждовна вода. Застанал в подножието на разнебитената стълба, опитвайки се да види нещо повече в странния полумрак, той можеше да си представи изпочупените перила на втория етаж. Изтри от съзнанието си къщата на семейство Адамс. Тази тук приличаше повече на измислена от Стивън Кинг.

В главата му отекнаха думите на Пийт Пятовски: *„Купуваеш прасе в чувал, човече, беше го предупредил той. Няма да знаеш какво точно си купил, докато не отидеш там.“* И ето, че се беше оказал прав. Както винаги.

Дан, без никакво настроение, ритна най-долното стъпало. Запита се с какво би трябвало да се заеме най-напред — с лозята или с къщата. И излезе да разгледа винарната.

В големия червен хамбар имаше високи циментови каци, в които виното да ферментира, както и няколко варела от дъбово дърво, които май бяха плесенявали. Приспособленията за бутилиране, които се намираха в съседното помещение, приличаха на извадени от анимационно филмче на Уолт Дисни. Също като къщата, всичко беше покрито с дебел слой прах.

В още по-мрачно настроение отпреди, той мина през красивите, във формата на арка, врати, които водеха към вътрешния двор, където бяха конюшните. В центъра му имаше стар, облицован с плочки, шадраван. Беше украсен с глинени сандъчета, в които живописно бяха разцъфнали яркочервени петунии и тъмnochервени бугенвиллии. Пред конюшната имаше дълго и тясно заградено пространство с две стари дървени пейки, чието предназначение явно беше да помогнат на собственика да прекара няколко лениви часа през горещите следобеди. Изглеждаше точно така, както и на снимката, в която се беше влюбил от пръв поглед — съвършена селска идилия. Все още в лошо настроение, готов да се обзаложи, че фонтанът не работи, че покривът тече и всички постройките са готови да се срутят, Дан отиде да ги разгледа по-отблизо.

За негова изненада, не беше чак толкова лошо. Естествено, боята беше напукана и се лющеше на места, но покривът като че ли беше наред, а шестте ясли бяха в добро състояние. Поободрен, той реши, че първото, което ще направи, е да си купи чифт коне. Не беше яздил от времето, когато беше дете, но те щяха да му помогнат да се почувства тук като у дома си.

Провери напоителната система. Изглеждаше в добро състояние и той благодари на бога за това. Водата все не достигаше в Калифорния, а лозята имаха нужда. Без нея, той можеше веднага да си тръгне — резултатът би бил същият.

На лицето му имаше доволна усмивка, докато обикаляше обраслото с тръстика езеро, което се намираще зад къщата. Щеше да завъди тук шарани, диви патици и може би двойка гъски.

Обиколи отново верандата, видя къде точно трябва да разположи стола си, за да гледа как слънцето залязва, и започна да мисли, че може би „прасето в чувала“ не е чак толкова лошо. Изведнъж почувства, че няма търпение да се залови за работа.

Със съжаление си помисли за привлекателната млада жена от заведението, в което беше закусил. В неговия натоварен дневен режим в близко бъдеще нямаше да има място за романтични срещи и бездействие. Не и с всичката тази работа, която трябваше да се свърши. Скръстил ръце, той огледа за последен път новия си дом и акрите занемарена земя и започна да пресмята колко пари, вода, време и упоритата работа щяха да са необходими. Поклати глава, когато в

съзнанието му отново изплува лицето на Ели и слънчевата ѝ усмивка. Да, в живота му дълго, дълго време няма да има място за романтични чувства.

ГЛАВА 9

На сутринта след убийството, Бък отиде до клона на Американската банка, който се намираше на Мадисън авеню. Усмихна се доволно, когато видя отражението си в стъклените входни врати. Можеше току-що да е минал под портала на Харвард кльб. Изглеждаше точно толкова елегантен в консервативното си сако от туид, закопчаната догоре синя риза и блестящи от чистота кафяви обувки. Хората винаги повтаряха, че произходът на един мъж си личи, а майка му със сигурност го беше възпитала като джентълмен. Засмя се високо, на глас, само като си помисли за нея. Все още беше усмихнат, когато уверено отиде до един от счетоводителите, представи личната си карта и помоли да го осведомят за състоянието на спестовния му влог.

— Разбира се, мистър Дувийн.

Жената му се усмихна приветливо и той ѝ се усмихна в отговор. Този път — никакви задявки от рода на онези, чрез които изпитваше силата си във влака. Днес той упражняваше чара си. Беше тук по работа и, освен това, трябваше за малко да се скрие. Само за малко.

Подсвиркваше си тихичко своята любима мелодия, докато чакаше и мислеше колко е хубаво, че отново може да се владее. Че притежава такава власт и сила. Най-голямата от всички — властта над живота и смъртта. Тази млада жена тук не знае какъв късмет има, че днес той не е в настроение. Че умът му е зает с по-важни неща. С планове за неговото бъдеще.

— Готово, мистър Дувийн. — Тя му подаде компютърна разпечатка. — Мога ли да направя нещо друго за вас днес?

Той бързо провери цифрите. Имаше точно трийсет и пет хиляди сто и двайсет долара.

— Бих искал десет хиляди в брой, а останалото да се прехвърли незабавно в текуща сметка.

Подписа необходимите хартийки, прибра в джоба си десетте хиляди и излезе на Мадисън авеню, чувствайки се като господар на

света. После отиде до „Четири сезона“, където изпи две питиета, за да отпразнува свободата си и получаването на парите. Изяде превъзходен обяд, състоящ се от добре препечен морски костур и салата, по време на който се преструваше, че чете последния брой на „Уолтър стрийт джърнъл“, докато всъщност се наслаждаваше на сцената в ресторанта.

Замисли се, с доволство и без да бърза, за това, как би могъл да промени живота на всеки един от тези тежкари, с техните шити по поръчка в Европа костюми и копринени вратовръзки. Всичко, което трябваше да направи, беше да открие къде живеят. Къща в провинцията би било по-добре... Да хване съпругата, когато е сама... Щеше да бъде лесно. Мъжът от отсрещната маса, например, с русокосата натруфена съпруга, която е на половината на неговите години, диаманти, „Шанел“... Започна да я изучава изпод полупритворените си клепачи, като се питаше какво ли е да имаш жена като тази, да събличаш от тялото ѝ скъпите дрехи, да свалиш със зъби диамантите от ушите ѝ, докато тя пици и се моли...

Жената почувства горещината на погледа му и го погледна. Очите им се срещнаха за секунда, после нейните се разшириха от тревога и страх. Тя замръзна, каза нещо на съпруга си, който се извърна ядосано към него.

Бък дори не ги погледна повече. Плати в брой за обяда, като остави щедър бакшиш, после мина покрай тях на път за изхода и Мадисън авеню.

Разгледа витрините на „Баринс“, после отиде до отдела за мъжко облекло и си купи дрехи, подходящи за Калифорния. Два леки италиански костюма, панталони и сако. Продавачът му помогна да избере подходящи ризи, две много интересни вратовръзки, както и къси панталони и ризи тип поло, бельо и чорапи.

По-късно си купи още три чифта обувки и откри, че е похарчил едно малко състояние, но не се разтревожи особено. Скоро щеше да има много повече пари. Отиде в близкия магазин за чанти, купи два пътнически сака и сложи новите си дрехи в тях.

— Май бързате да напуснете града, а? — усмихна се продавачът. — Надявам се, че не съпругата ви е по петите.

Бък му хвърли леденостуден поглед и младият човек отстъпи бързо назад.

— Само се пошегувах, човече, само се пошегувах.

Бък сграбчи саковете и излезе на тротоара. Елегантно облечена жена току-що беше махнала на едно такси и то спираше в края на платното. Той я изблъска с лакти и използва саковете, за да ѝ препречи пътя.

— Мили Боже! — избухна тя. — Мислех, че съм видяла всичко, което Ню Йорк може да предложи, но това вече е прекалено...

Бък ѝ се усмихна, след като затвори вратата.

— Още нищо не сте видели, лейди — закани ѝ се той. А после каза на шофьора да го закара на гарата.

Влакът за Чикаго щеше да тръгне в шест и половина, затова той отиде в бара и изпи още две питиета. Когато най-после зае мястото си и големият локомотив започна да тегли влака далеч от перона, той се почувства развълнуван като дете, което заминава за през ваканцията. Най-после беше на път за Лос Анжелис.

Единственото нещо, което го тревожеше във връзка със завръщането му в Калифорния, беше майка му. След още две питиета, той имаше повече от достатъчно време да мисли за нея и за живота, който двамата бяха водили заедно.

ГЛАВА 10

Бък беше известен като „маминото синче“ в малкото градче близо до Санта Круз в северната част на Калифорния, където живееха в спретната къщичка във викториански стил, боядисана в жълто и украсена с бели и тъмночервени ивици при прозорците и вратите.

Хората казваха, че Делия Дувийн е била на четирийсет години, когато го е родила, защото всички останали майки, които придружаваха децата си на детските сбирки, бяха двайсетгодишни, а Делия изглеждаше поне двайсет години по-възрастна от тях.

Тя никога не изпускаше момчето си от поглед. Винаги викаше или „Бък, ела тук“, или „Бък, направи това“ и „Бък, не прави онова“. На Бък не му беше разрешено да играе с другите деца след училище, защото трябваше да си пише домашните и да се упражнява на пианото. После идваше пеенето в хора, задължението да носи дърва, да подрежда малките пънове така, както майка му ги харесва — големите най-отдолу, малките — в средата, и миниатюрните — най-отгоре.

В съботните дни той трябваше да полива правоъгълната морава пред къщата, после да мие колата — безупречно поддържан стар плимут. А в неделя тя го водеше на църква в блестящия от чистота автомобил.

Той седеше тихо до нея, късо подстриганата му червена коса беше пригладена над челото му винаги облечен в тъмносин блейзър и стандартна синя риза, а възелът на раираната му вратовръзка — безупречен. Пълната Делия беше облечена в рокля в пастелни тонове през лятото и в красив, ушит по поръчка, сив костюм през зимата. И винаги носеше шапка. Нищо фриволно или прекалено женствено обаче, а обикновена сламена шапка с панделка или пък тъмна филцова шапка с перо. Купуваше си нови шапки всеки сезон, но те всичките изглеждаха досущ като старите.

Делия и Бък никога не се хранеха заедно на малката маса в кухнята, където атмосферата беше по-задушевна. Там само закусваха. А вечер сядаха един срещу друг в малката, претъпкана с мебели,

трапезария, под ярката светлина на полилея, направен от имитация на кристал. Пиеха обикновена вода от високи чаши, защото тя не одобряваше газираната вода и никога не позволяваше бутилки на масата.

Тя внимателно подбираше храната, която готвеше. Всяка вечер от седмицата менюто беше различно и тя с гордост го заявяваше на всички. Но това означаваше, че всяка вечер Бък знаеше какво точно ще яде. А не харесваше нито едно от нейните блюда. Нито печеното в гювечета месо с воднистия спанак, нито сивата риба, покрита с мазен бял сос, нито каквото и да било друго. Умираще да хапне хамбургер и пържени картофи, сладолед и хотдог.

Бък Дувийн мразеше дома си, храната, която се сервира в него, мразеше живота си. А най-много от всичко мразеше майка си заради нейната налагаща се на всички воля. Още от най-ранна възраст ръцете го сърбяха да я убие. Но за Делия Дувийн и съседите той беше идеалният син.

— Как ми се иска и моите момчета да бяха като него! — казваха майките на съседските момчета, когато техните синове вдигаха врява или просто не се подчиняваха.

Оценките на Бък в училище бяха добри. По-късно той стана образцов студент. Работеше наистина упорито. Но отвътре го изгаряше силен, мълчалив гняв. В училище не странеше от останалите и винаги говореше с тях за нещата, за които обикновено си говорят момчетата — за момичета, за партита и пиене, за размотаване наоколо. А огромното си его криеше под маската на престорена безразличност.

Знаеше един магазин за алкохол в града, чийто собственик беше толкова стар, че оттам лесно можеше да се открадне бутилка водка. Отнасяше я тайно в стаята си, подпираше стол на вратата, защото майка му никога не чукаше, лягаше в леглото си и втренчваше поглед в тавана. След което изпиваше бутилката до дъно.

А после си представяше майка си гола, а себе си — с нож в ръка. Представяше си как я разпаря от край до край и изважда вътрешностите ѝ навън. Представяше си как момчетата от училище, които харесваше, събличат пуловерите си за него и как после пицят, когато той им прави това-онова. Представяше си как ръцете му се сключват около нежни гърла и през тялото му минаваше сладостна тръпка. Тръпка, породена от силата. Когато водката замъгляваше

разсъдъка му, в неговите пиянски фантазии той самият беше силата. Беше всемогъщ.

Той всъщност не познаваше баща си, Рори Дувийн. Майка му се беше развела с него, когато Бък беше на три години. Даваше да се разбере, че нямала време за онова, което ставало в спалнята. Не чрез ясни думи, защото секс беше дума определено с главно „С“ в нейния ум. Както „Г“ за грях. Както „С“ за срам. Така че на Рори му се наложило да си отиде. Беше дал на Делия всичко, каквото имаше: къщата и всичките си пари. Не искаше да има нищо общо нито с нея, нито с детето ѝ.

Единственото нещо, което Бък си спомняше за баща си, беше как той пееше в църквата. Имаше свой любим химн, защото трябваше да се пее високо и отчетливо.

*„Напред, храбри християни,
напред, като на война,
с кръста на Исуса
и така завинаги...“*

Дори сега Бък чуваше гласа на Рори в съзнанието си и виждаше кръста, за който той пееше... Понякога кръстът го караше да се чувства като Господ, който е тръгнал на поход, за да защити правата си. За него кръстът беше символ на неговата сила и мъжественост. Кръстът принадлежеше на него и на баща му.

Бък си мислеше, че ще се изплъзне от Делия, когато отиде в колежа в Санта Барбара. Дотогава той вече се беше превърнал в умен млад мъж, висок, със здраво телосложение, с гъста, хубава червена коса и дълбоки тъмни очи, които обаче никога не гледаха събеседника право в очите. И все пак, той беше привлекателен и още първата седмица си намери момиче, с което отиде на среща. Тя обаче не излезе втори път с него. Каза на приятелките си, че той е „зловещ и отвратителен“. Същото се случи и с друго момиче, после с още едно. И така, той си намери проститутка и ѝ плати двайсет долара. Всичко свърши само за секунди, след което той я удари силно, взе обратно парите си и я изрита от колата си.

С проститутките всичко беше лесно — той беше този, който контролираше нещата. Само че не сексуално. Понякога те му се присмиваха, а това го караше да полудява от яд и омраза. В такива моменти той беше склонен към насилие.

Делия никога не му даваше достатъчно пари и той работеше на две места, за да се издържа в колежа. Чувстваше се унижен от бедността си и от разнебитената кола, която караше. Искаше парите на Делия също толкова силно, колкото и да се отърве от нея.

Една нощ, след цяла бутилка водка, той видя светлината. Някакъв глас прозвуча в съзнанието му и му каза, че всичко, което трябва да направи, е да изхвърли майка си от своя живот. И тогава щеше да бъде свободен, щеше да наследи къщата и парите. Щеше да бъде богат.

Той много внимателно направи плановете си, премисли всичко отново и отново. Една нощ дори изигра предварително всичко, за да е сигурен във времето. Шофира от университетското градче до Санта Барбара, прокрадна се до къщата, но не влезе. Наоколо нямаше никого, никой не го видя. Знаеше, че ще стане, защото всички му вярваха. Освен това беше по-умен от местната полиция.

Когато дойде нощта, в която трябваше да стане убийството, той беше развълнуван и щастлив. Всичко вървеше според плановете му. Тя така и не го чу да влиза, не издаде никакъв звук, не изпищя. Не свали от него изумения си поглед, докато той я душеше със силните си ръце. Не му беше трудно да изстиска живота от нея. В този момент, когато във вените му течеше не кръв, а чиста енергия, се чувстваше всемогъщ. Подаде се на някакъв неясен подтик и издълба кръст в кожата на челото ѝ. После изгледа деянието си доволен. Това беше неговият подпис.

Преди да си тръгне, отключи задната врата, разхвърли всичко в цялата къща и взе парите от портмонето ѝ, така че ченгетата да си помислят, че става дума за обир. И напусна града.

На следващата сутрин се върна обратно. Спря в местния магазин и каза на собственика, когото беше познавал през целия си живот, че всъщност нямал намерение да се връща у дома тази седмица, но се обади няколко пъти на майка си, а тя не отговаряла. И той се разтревожил.

Обади се отново от телефонния автомат в магазина.

— Това наистина е странно — каза, смръщил тревожно вежди.
— Тя винаги си е вкъщи. По това време на деня поне.

Собственикът на магазина не знаеше нищо. Всички познаваха Делия. Нейните движения из града бяха точни като по часовник.

Бък си отиде у дома и „откри“ трупа. Обади се на полицията, задушен от силна мъка, като продължаваше мъчително да хълца. Навсякъде имаше следи от борба, прекатурена маса, счупени вази, разхвърляни дрехи. Портмонето ѝ беше захвърлено на земята. Собственикът на магазина потвърди разказа му. И освен това Бък си беше осигурил перфектно алиби. Каза им, че предишната вечер е бил на концерт в Санта Барбара и че скъсаните от контрольора билети са все още в джоба му.

Хората със съчувствие говореха, че Бък винаги е бил добър син, макар и малко самотен, че се грижел добре за майка си. Той наследи къщата и банковата сметка. Не беше милионер, но парите си бяха негови и можеше да ги харчи както пожелае. Купи си тригодишен автомобил порше, часовник ролекс и елегантни дрехи. Сега, когато майка му вече я нямаше, можеше да играе ролята на „голяма клечка“ — нещо, което винаги беше искал да бъде.

По времето, когато Бък беше в „Хъдсън“, онова, което беше останало от тези пари, беше на депозит с много добра лихва, която му стигаше, за да си плаща пиците и водката. А сега щеше да ги използва за нещо по-добро.

„Делия да върви по дяволите“, помисли си той, взрян в нощния мрак, който бързо пробягваше край прозореца на влака. Получи онова, което заслужаваше. Главната функция на живота ѝ, както и на смъртта ѝ, беше да му покаже неговата сила. След това за него беше много лесно да убива. Случайни убийства, без никакъв мотив, непознат на непознато място — убийства, които беше почти невъзможно да бъдат открити.

И формулата, която си беше изработил, действаше много добре, докато онази старица не го затвори в санаториума. Сега беше дошъл нейният ред да се присъедини към избраните. И, също както в случая с Делия, той нямаше да бърза, щеше да планира всичко внимателно. И този път щеше истински да се наслаждава.

ГЛАВА 11

Дан излезе от магистралата и спря при знака „Стоп“, маркиращ завоя към Оливмил Роуд в Монтесито. Моторът на експлоръра мъркаше равномерно, докато той чакаше някоя от минаващите коли да намали. Като погледна в огледалото за обратно виждане, с тревога осъзна, че жълтият джип се приближава прекалено бързо. Не можеше да повярва, че шофьорът ще продължи със същата скорост и ще навлезе в насрещното платно. Спирачките на джипа изскърцаха зловещо и той го избута съвсем в края на пътя. Гневно удари с юмрук по кормилото. Имаше колата по-малко от седмица, а тази глупачка вече я беше одраскала. Нима не беше забелязала знака „Стоп“? А нима не забелязваше, че уличното движение е натоварено?! Кръвта му кипна и той изскочи от колата.

— Ти какво, сляпа ли си? — изрева. — Или просто луда? Не видя ли, че съм спрял заради знака „Стоп“ и че чакам пролука в движението, за да вляза в редицата? Предполагам, че ти веднага щеше да излезеш пред някоя кола. И Господ да е на помощ на оня, който застане на пътя ти!

— Не, не съм! — извика разгорещено Ели в отговор и също излезе от джипа. — И може поне да говорите по-учтиво.

— Учтиво? Имам този автомобил едва от пет дни. И искате да бъда учтив?! — Той изгледа гневно драскотината в задната част на колата си, после се обърна към жената. Тя носеше широки бели къси панталони и тениска. Макар и много ядосан, той забеляза колко дълги са загорелите ѝ крака. Бризът развяваше червената ѝ коса покрай лицето, тя раздражено я отметна назад и го погледна.

Той каза изненадан:

— О, това сте вие!

Ели също го позна. Това беше онзи синеок мъж. Зачуди се как въобще беше решила, че е секси.

— Да, а това сте вие. И ако не се държите цивилизовано, ще извикам полицията.

Той ѝ се усмихна. Макар и малко присмехулна, усмивката разкри съвършените му бели зъби. И незнайно защо я ядоса. Той каза.

— Лейди, аз съм полицай. — После се опомни и ѝ подаде ръка. — Забравете думите ми. Бях полицай. Сега съм просто Дан, гражданин като всеки друг, който в момента е бесен, защото новата му кола е одраскана. Можете ли да ме обвините за чувствата ми?

Ели въздъхна съчувствено.

— Разбира се, че не мога да ви обвинявам. — Тя погледна със съжаление драскотината по боята на експлоръра, после се обърна и скрита стария джип.

— Ах, ти! — измърмори тя, смръщила вежди.

Дан се плесна по челото, като да не вярваше на очите и ушите си. А беше решил, че е „хубавичка“, когато я видя за първи път.

— Извинявам се — каза сковано Ели. — Точно тогава, в тази секунда, косата ми падна пред очите. Това е ужасно опасно, знам, затова обикновено я завързвам отзад, когато шофирам. Вината е моя.

Тя взе чантата си от колата и извади визитна картичка.

— Ето, тук са името и адресът ми. Както и регистрацията ми и номерът на застраховката ми. Предполагам, че това ще свърши работа.

Дан погледна името — Ели Периш Дувийн. Звучеше му познато. Тя го гледаше в очакване на думите му, затова той каза:

— Не ви ли познавам отнякъде?

— От заведението. Дойдохте за яйца, не за кафе.

— Но името ви ми е познато. Живеех тук, когато бях дете. Не ходехте ли на лагер през лятото?

Тя го изгледа подозрително.

— Това беше преди много време.

— Мисля, че съм ви учил да карате сърф. Наистина, бяхте още малко момиченце, високо и много слабо. Сега си спомних, косата дори тогава вечно влизаше в очите ви.

Ели го изгледа с досада, но само за минутка. После си спомни. Разбира се, как би могла да забрави... Та заради него биеха всички сърца на плажа... Широка слънчева усмивка озари лицето ѝ, когато си спомни.

— Да, викахме ви Дани бой. Мисля, че дори бях влюбена във вас. Всъщност всички момичета бяха влюбени във вас, въпреки че, в нашите очи, бяхте вече възрастен човек.

— Бях на осемнайсет години. А вие трябва да сте били на осем или девет. — Те се гледаха един друг с усмивка. — Как лети времето! — каза най-последно. — А как си спомнихте за Дани бой? — запита той.

— Спомних си, че сините ви, характерни за ирландците, очи бяха винаги усмихнати по онова време — отговори остроумно Ели. — Какво се е случило оттогава досега, че ви е накарало да изпитвате такъв силен гняв към света?

Той поклати глава, удивен от способността на жените да обръщат нещата винаги в своя полза.

— Очите на нито един мъж, бил той ирландец или не, не се усмихват, когато чисто новата му кола е сериозно ударена. Дори жените и старите познати не могат да получат прошка.

И тогава тя се засмя — мек, гърлен, богат на нюанси звук, който отново го накара да си представи горещ разтопен шоколад.

— Не можах да ви заблудя нито за минутка, нали? Но реших, че си заслужава да опитам. Винаги се получава в сериала „Сейнфелд“.

— Но това тук е истинският живот, Ели Периш Дувийн — напомни ѝ той и започна бързо да пише новия си адрес и името на застрахователната си компания. — Бизнесът си е бизнес.

— Разкажете ми за това. — Тя въздъхна театрално. После прочете адреса му. — Ранчото „Бягащите коне“! — отбеляза тя изненадана. — Но то беше на пазара от години! Не ми казвайте, че сте го купили!?

— Да. Защо? — Той обаче подозираше, че знае отговора.

Тя се колебаеше и избягваше погледа му. Той, очевидно, не беше чувал за суеверията, че ранчото носи нещастие.

— О, няма особена причина за думите ми. Местността там наистина е хубава. — Тя погледна към колите, които започваха да се събират около тях. — По-добре да тръгваме. Радвам се, че се срещнахме отново, Дан Касиди. Желая ви късмет с винарната. Може би не след дълго ще мога да купувам вино от вас.

— Ще ви се обадя, когато това стане възможно — обеща той и тя се качи отново в джипа. Той я погледна в огледалото за обратно виждане, преди да потегли. „Хубавичка“ определено не беше точната дума. Ако не беше ударила новия му автомобил, щеше да каже, че е красива. Той въздъхна със съжаление, после престана да мисли за нея и подкара към виличката, която беше купил на брега. Само щеше да

приведе новата си собственост в ред. Нямаше да му е необходимо много време, най-много — месец.

Едва по-късно, докато седеше на верандата в плажната вила и се наслаждаваше на гледката към океана, той си спомни коя е тя. Една от изключително богатите Периш, които живееха в истински палат горе, на Хот Спрингс роуд. Лоти Периш беше един от водачите на обществото в областта, глава на всички комитети и изискани сдружения, тя редовно устройваше в къщата си благотворителни балове и градински увеселения. Той си спомни, че беше чувал да се говори, че в къщата имат иконом, униформени камериерки и френски готвач.

Зачуди се защо Ели кара раздрънкан стар джип, когато лесно би могла да си позволи нов мерцедес, стига да пожелае. Предположи, че ѝ харесва да се преструва на обикновено работещо момиче, което прилича на всички други. Само че, помисли си той с ясен спомен за очите ѝ, подобни на опали, и мекия ѝ гърлен глас, който напомня разтопен шоколад, Ели Периш Дувийн определено не е като всички други.

На следващата вечер той отново беше на верандата с изглед към океана. Беше прекарал един дълъг и труден ден на упорита работа по новата си собственост, която се състоеше от цели четирийсет акра съсипана изсъхнала земя. Непрекъснато му беше повтаряно, че всеки мениджър трябва да се грижи за собствеността от името на предишния собственик, но той беше изчезнал и на Дан му се струваше, че в ранчото никой не е стъпвал от години. Сутринта беше разгледал реклами и обяви, за да намери подходящ работник за винарната, и беше разговарял с един строителен предприемач за ремонт по къщата. А утре щеше да започне работа по привеждане в ред на конюшните. Наля си чаша вино и мрачно загледа бавно притъмняващото небе. Неговият цвят му напомняше за очите на Ели Периш Дувийн.

— Ах, да върви по дяволите работата! — каза той, извади визитната ѝ картичка от джоба на ризата си и набра номера ѝ.

— „При Ели“. — Дори само тези две думи, казани с нейния мек глас, го накараха да се усмихне от удоволствие — Мога ли да ви помогна с нещо? — Гласът ѝ звучеше така, като че ли тя държеше

слушалката между рамото и бузата си и правеше поне още три неща, освен че говореше по телефона.

— Исках само да ви кажа, че експлорърът не е ударен чак толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед. Всичко ще бъде поправено още утре и близката ремонтна работилница.

— Радвам се да го чуя, Дани бой. — В гласа ѝ се долавяха весели нотки. — Сигурна съм, че моята застрахователна компания също ще се погрижи за нещата още утре.

— Питам се...

Ели престана да пише цифри на касовия апарат и да прибира парите в чекмеджето. Притисна слушалката по-близо до ухото си, за да не чува нито музиката, нито гласовете, които долитаха от заведението, нито тракането на чиниите. Усмиваше се, когато каза:

— Какво, по-точно, се питате.

Мая също спря да работи и се заслуша, като умело балансираше с чиниите със салата и другите с бял сос. Нима Ели най-сетне щеше да отдели част от времето си за някой мъж?

Дан каза:

— Например, можете ли да ми кажете защо, въпреки че Монтеcito се намира на Тихия океан, слънцето залязва зад планините, а не в морето?

— Защото бреговата ивица гледа на юг в тази точка от крайбрежието, а планинската верига Санта Инез е разположена в посока изток — запад. Човек лесно се обърква, знам, особено новодошлите, но това е природен факт, мистър Касиди. Както и да е, не можете да ме заблудите. Сигурна съм, че вече знаете това. Пък и какво правите? Нима гледате залеза над океана? Мислех, че имате страшно много работа по ранчото.

Той отново въздъхна със съжаление, като си спомни как изглежда тя.

— За нещастие, къщата има нужда от малко ремонт, преди да стане обитаема. Сега в нея могат да живеят само плъхове и няколко лястовички, които са си направили гнездо в комина. Хората се нуждаят от малко повече чистота и удобства. Затова съм наел малка вила на Падаро лейн и гледам залеза, съвсем сам...

— И самотен — заключи тя вместо него, след което изгледа гневно Мая, която продължаваше да подслушва.

Мая завъртя във всички посоки кафявите си очи, заинтригувана, после побърза да сервира салатите. Ели определено флиртуваше.

Дан каза:

— Уцелихте, мис Периш Дувийн. А това ми напомня, че имам още един въпрос. Знам, че сте много заета работеща жена.

— Вие също сте на път да станете много зает работещ мъж. — Тя все още се усмихваше и притискаше слушалката към ухото си.

— Вярно е. Но предполагам, че дори вие понякога имате свободна вечер? Мислех, че това може да е добра възможност за вас да видите как върви състезанието. Да кажем, вечеря в „Чиноиз“!

Ели се засмя.

— Дани бой, аз не се състезавам с тях. Моето е просто още едно от малките заведения по крайбрежието на океана в Лос Анжелис, а другите са голяма работа.

После му даде същия отговор, който даваше и на всички други мъже, които напоследък я канеха на среща.

— Виж, съжалявам, точно сега нямам никакво свободно време. Може би по-късно...

Гласът ѝ започна да заглъхва, затова той побърза да каже:

— Добре. Разбирам. Работата винаги е на първо място.

— Благодаря, все пак — добави тя и в гласа ѝ се долови съжаление. Обаче вече виждаше, че клиентите започват да стават нетърпеливи и да се питат защо не им сервират храната. — Трябва да затворя.

— Добре. Както и да е, радвам се, че ви срещнах. За втори път.

— Дочуване — каза тя, този път с известно раздражение, и затвори.

Мая стоеше със скръстени на гърди ръце, с издадена напред брадичка. Винаги се грижеше за приятелката си. Но дори тя не беше успяла да наруши бясното темпо, което Ели си беше наложила през последните години, и да я убеди, че трябва да общува и с други хора. Ето защо тя се развълнува, когато разбра, че Ели говори, и то мило, с мъж.

— Доста твърдо му отказа. Пропуснах ли нещо? Или наистина някой те покани на среща?

Ели кимна.

— Той беше.

— И? — Мая протегна ръка, за да ѝ покаже, че не е необходимо да говори, защото тя вече знае отговора. — Не, не ми обяснявай. Каза му, че си прекалено заета. За Бога, Ели, не можеш да продължаваш така. Въздържанието е добро, когато човек е решил да бъде така, но можеш поне да поприказваш някой и друг час с мъж. Там, навън, има истински живот, Ели. Искам да кажа, трябва да има и нещо друго, освен работата. — Тя разпери ръце, при което, без да иска, събори бутилка вино. — Ето сега, виж какво направих. Вината е твоя!

Ели се усмихна. Познаваше избухливия темперамент на Мая, беше живяла достатъчно дълго с него.

— Казах му само, че в момента съм много заета — каза тя, като спокойно вдигна бутилката и взе парцал, за да почисти разлятото вино. — Ако обърнеш малко повече внимание на клиентите, вместо да подслушваш разговорите ми, щеше да забележиш, че на трета маса чакат за менюто.

Мая я изгледа гневно, после сви рамене.

— Тази вечер нямаме агнешко — каза тя с леденостуден глас на клиентите, докато им подаваше менюто. Тримата мъже я изгледаха удивено и тя им се усмихна, засрамена от маниерите си. — Но сосът на главния готвач, както и raviolite, са чудесни. Лично аз ви ги препоръчвам.

Много искаше да може по същия начин да препоръча и някой мъж на Ели. И да ѝ предложи свободна вечер навън, вместо непрекъснатата работа.

ГЛАВА 12

Мая Морис беше най-добрата приятелка на Ели още от колежа. Беше пристигнала във Феникс от източното крайбрежие. Тя беше израснала в Манхатън, прадедите ѝ бяха евреи, беше руса, красива, беше оправна многознайка и винаги намираше отговор за всичко. Устата ѝ почти никога не спираше да говори. А Ели беше пристигнала във Феникс от западното крайбрежие и сякаш се състоеше от разбъркана червена коса и дълги крака, но пък имаше съвършени, изискани маниери. Иначе беше малко тромава в отношенията си с хората, но пък имаше добро сърце. В прекрасните ѝ очи гореше блясъкът на новопридобитата свобода, която предвещаваше единствено проблеми дори за „любител“ на проблемите като Мая. Те се харесаха взаимно една друга начаса. Бяха сродни души.

След две седмици си намериха апартамент извън университетското градче и започнаха да „дават страхотни партита“, както се изразяваше Мая, или, както казваше пък Ели, „да устройват малки соарета“. Което, казано с обикновени думи, означаваше, че всеки носи по бутилка, че по-музикалните от тях свирят на китари и пеят, че от хай-фи уредбата се носи оглушителна рок музика, а всички танцуват диво, необуздано.

Смели и безразсъдни, те си намериха друго „местенце“, този път къща, където шумът нямаше да дразни чак толкова много околните. А и тук всичките им съседи бяха все студенти. Тогава Ели, въодушевена от свободата си, изчезна за няколко часа и смени своя автомобил патфайндър за автомобил харли. Червен, блестящ, току-що боядисан, безупречен.

Мая се люлееше, седнала в старомодната, тапицирана с плат на цветя, люлка на предната веранда, когато Ели се прибра.

— Какво ще кажеш? — запита Ели, още неизключила мотора, за да се похвали с неговото равномерно тихо бръмчене. — Чудесен е, нали?

Мая престана да се люлее. Имаше ужасно главоболие от изпитата предишната нощ текила и не беше в най-доброто си настроение. Но, винаги загрижена за модата, тя веднага влезе в тон.

— Ще се нуждаем от подходящи дрехи.

— Точно така.

Беше страхотно, че всяка от тях знаеше във всеки момент какво точно мисли другата. Ако едната направеше нещо, другата веднага се присъединяваше, без да задава въпроси. Мая седна на задната седалка и потеглиха към града, за да обиколят магазините. След час се появиха, елегантни и грациозни като пантери в кожените си панталони, якета с ресни, ботуши, кожени ръкавици и страхотни каски в черно и сребристо.

— Съвършено — беше коментарът на Мая.

И ето, така те се превърнаха в „дивачките на щата Аризона“, известни с високата скорост, с която караха автомобила, със соаретата си, с прекрасните си дрехи и с любовта си към свободата и скандалното, но не прекалено, поведение.

Общо взето, те се държаха като деца, които досега никога не са се отделяли от дома си, пощурели от новопридобитата си свобода и станали абсолютно неконтролируеми. Защото и двете бяха много умни, успяваха да си вземат изпитите с минимално присъствие на лекциите. И караха така, докато деканът не ги заплаши с изключване и не повика мис Лоти и мистър Морис, които пристигнаха, побеснели от гняв.

Хванаха ги бясно да карат открития автомобил с развети от вятъра дълги коси и да пеят весело и гръмогласно. Ели, със страшно скърцане на спиращките, успя да закове рязко колата точно пред тях.

— Уа, уа, уа! — извика Мая и се надигна от задната седалка. — Какво ще кажеш затова?

— Какво ще кажа за това?! — повтори мрачно баща ѝ от верандата.

Погледът на Мая срещна този на Ели, после двете погледнаха към мис Лоти, царствена, напълно спокойна в елегантния си бежов костюм, и към Майкъл Морис, чиито очи бяха леденостудени и който приличаше на безупречен бизнесмен в костюма си на райета. Дватамата стояха на пораздрънканата предна веранда и изглеждаха толкова не на място, колкото небесни ангели на някой президентски банкет.

— Шшшт! — каза тихо Мая и отново погледна Ели.

— Сега вече загазихме — отвърна, също тихо, Ели. — Мислиш ли, че можеш да ги надприказваш, както обикновено правиш с другите?

Мая поклати мрачно глава.

— Нямам никакъв шанс. Какво ще кажеш да опиташ ти?

Ели си пое дълбоко дъх.

— Ще опитам.

Тя изкачи енергично входните стъпала, лъчезарно усмихната.

— Здравей, мис Лоти, много се радвам, че си дошла. Каква изненада! — Спря се несигурно. През целия си живот не беше виждала баба й да я гледа с този поглед, издаващ и болка, и разочарование, и гняв. И никога, никога досега баба й не беше я посрещала, без да я прегърне. Но Ели прегърна баба си и този път, докато Мая гледаше, удивена от смелостта й.

— Господи — прошепна Ели, когато мис Лоти не отвърна на прегръдката й, — проблем ли имаме?

— Дойдох, за да те отведа у дома, Ели — каза студено мис Лоти. — Мистър Морис е съгласен с мен, че няма никакъв смисъл да оставате в колежа, ако няма нищо да научите. Разбира се, деканът също е съгласен с мен.

— Но, бабо...

— Забравяш добрите си маниери, Ели. Моля те, поздрави мистър Морис.

Ели се здрависа с него и му се усмихна колебливо.

— Не ни остава нищо друго, освен да се извиним и на двама ви — каза тя смирено. — Мая е съгласна с мен.

— Разбира се — каза тихо Мая, застанала отзад. — Здравей, татко. Здравейте, мис Лоти. — Тя махна вяло с ръка, без да сваля поглед от Ели, като че ли се надяваше на някакво чудо.

— Бабо? — В очите на Ели блестяха истински сълзи. Тя докосна, все още несигурна, ръката на баби си. — Не бях осъзнала... Искам да кажа, не знаех, че силно съм те ядосала. Съжалявам, наистина.

Мая беше сигурна, че Ели говори искрено, от сърце. И в нейните очи също се появиха сълзи.

— О, по дяволите, татко — каза тя, като също изкачи стъпалата и прегърна несръчно баща си, — та ние искахме само да се позабавляваме малко.

Мистър Морис поклати глава и сведе поглед към красивата си дъщеря.

— Да, мисля, че точно това сте искали — съгласи се той. — Но как е станало така, че сте забравили задълженията си?

После всички отидоха да обядват заедно и мис Лоти и Майкъл Морис бяха решили, че ще дадат на момичетата тримесечен пробен срок. От значение щяха да бъдат също така и получените крайни оценки за семестъра. И напрежението отмина. Те си взеха урок и започнаха да посещават редовно занятията, работеха до късно следобед и дори през нощта в библиотеката и получиха отлични оценки. И тогава, както винаги правеха всичко заедно, те и двете се влюбиха по едно и също време.

Мая се влюби в гостуващ професор от Лондон, който пушеше лула, беше облечен в костюм от туид и носеше карирани чорапи. Ели се влюби в италианец, художник, който беше дошъл в района, за да рисува. Млад, секси и с тялото на микеланджеловия Давид. Любовта им издържа цяла една година — до мига, в който техните любими мъже се върнаха в родните си страни, при любимите си съпруги. Когато узнаха това, момичетата изпаднаха в шок, сърцата им бяха разбити, сълзите им нямаха край.

— Само това може да се очаква от мъжете — каза горчиво Мая. Ели също се беше посъвзела малко. — Мисли за това по този начин — ние отново сме свободни. Ходила ли си в Сан Франциско?

И те потеглиха, в яркочервения харли, през пустинята Аризона към Калифорния, свободни като птички, замаяни от младостта си и чувството за щастие, за тяхното последно лято на безотговорност, преди да започнат последната година в колежа и упоритата работа, която щеше да предшества завършването им.

Оттогава се влюбваха и разлюбваха няколко пъти, но само веднъж — сериозно. Ели срещна Стив Коуен на парти в Сохо, давано от приятелка на Мая. Той беше висок и строен, красив с особена, хищническа красота. Беше интелектуалец. Само за една нощ Ели промени стила си на обличане. Вече не носеше леки, секси рокли, а черни блузи поло и дълги черни поли. Сплиташе косата си на дебела плитка и винаги носеше книга под мишница. Всичко ѝ се струваше ужасно вълнуващо. Той беше много чувствен и тя не можеше да му се насити.

Мая знаеше, че Ели винаги следва сърцето си, че винаги се втурва презглава в онова, което ѝ се предложи, но също така знаеше, че този мъж не заслужава нищо от това. Но не каза нищо и винаги придружаваше Ели, смесваше се с тълпата в Сохо и „се забавляваше“, докато Ели посещаваше кулинарното училище и курс по творческо писане в университета „Колумбия“.

Ели винаги повтаряше, че нюйоркската зима е унищожила плановете ѝ да се омъжи за Стив. Дали това, или фактът, че той беше винаги много зает, защото искаше да направи нова кариера — този път като търговец на предмети на изкуството. Беше негов ред да се промени само за една нощ — той започна да се облича в костюми от Хюго Бос и Калвин Клайн. И без това обаче зимните бури не им позволяваха да се срещат. Както и новият за него, много бурен обществен живот, който той започна да води. Ели беше силно наранена, но, типично за нея, леко понесе всичко. Захвърли черните дълги поли и блузите поло, затвори сърцето си за околните и замина за Париж, за да придобие опит в кулинарното изкуство.

Когато се върна в Калифорния, се обади на Мая. И приятелката ѝ веднага отиде при нея.

— Защо да се примирявам със студа тук, когато при теб слънцето грее през цялото време — каза тя на Ели по телефона. И хвана самолет още на следващия ден. Двете наеха апартамент на Венис бийч и започнаха да преценяват мъжете около себе си, както и възможностите за работа. Решиха за малко да отложат вземането на решение по отношение на бъдещия си начин на живот.

Мая все още не беше сигурна, че е намерила верния отговор, но Ели със сигурност беше. Дали защото парите изведнъж започнаха да не достигат, Ели се нагърби с радост с новите отговорности. С нейния произход, ум и външен вид, тя имаше поне още дузина други възможности за кариера. Но Ели знаеше какво иска. Свое собствено заведение.

Беше ѝ необходима цяла година на упорита работа и пестене, за да постигне това, което вече имаше. Но ето че най-после беше успяла. И Ели нямаше да позволи бизнесът ѝ да западне, дори да трябваше да работи през всичките часове на денонощието. А според Мая точно в това се криеше проблемът.

Когато заведението най-после затвори, тя остана, за да помогне на Ели да разчисти.

— Искаш ли съвет от мен, скъпичката ми? — каза тя, когато свършиха с работата и седяха с чаши плодов сок в ръка пред чинии с хлебчета, намазани с топено сирене пармезан. — Обади му се. Кажи: „Да, мисля, че все пак ще изляза на вечеря с теб.“ — Тя отхапа огромна хапка от сандвича си с пармезан и изрази с поглед удоволствието си от това вкусно нещо. — Казвам ти, много е лесно. И знам, че ще ти хареса също толкова, колкото на мен — този сандвич.

— Искаш ли да се обзаложим? — Ели дъвчеше с мрачно изражение на лицето. Беше толкова уморена, че дори не можеше да мисли за Дан Касиди. — Имам още толкова много работа.

Мая сви рамене — жест, с който се предаде. Знаеше кога е победена.

— Добре, поне опитах. И ще продължавам да опитвам. Ще трябва да те измъкнем от това положение, преди да си забравила, че си жена. Трябва да тръгвам, имам среща с Грег в... — Хвърли поглед на часовника си. — Този момент! — Тя грабна чантата си и се втурна към вратата.

— Кой е Грег? — извика след нея Ели, любопитна да научи за новия любим на приятелката си.

Мая спря с ръка на бравата.

— Грег е писател. Писател, чиито книги се издават. Той ми дава съвети за сюжета. — Тя се усмихна. — Не знам всъщност дали има предвид моя опит за сценарий или своята нова книга. Той е много приятен човек и има приятели, които също са много приятни. Може би ще пожелаеш да се срещнеш с някои от тях — добави тя с нова надежда.

— Лека нощ, Мая. — Ели я избута през вратата. — Ще се видим утре. Забавлявай се.

Усмихваше се, докато носеше чиниите, които бяха използвали, към кухнята. Имаше още работа за вършене и щеше да остане, докато приключи абсолютно всичко.

Беше късно, а Дан мислеше за това, че дори и уютната малка вила с изглед към океана човек може да се чувства много самотен, когато няма с кого да сподели красотата на залеза. Нямахше никого, с когото да сподели шума от разбиването на вълните, да вдишва соления морски въздух или да каже колко добре се чувства, че е оставил зад себе си натовареното улично движение в Ню Йорк и смога, който вечно се носи над Лос Анжелис. Нямахше никой, освен него, който да се наслаждава на романтичната луна, на обсипаното със звезди небе, на сребристата пътека, която пресичаше водата чак до хоризонта.

Той не беше свикнал с лунната светлина и тишината. Беше неспокоен. Липсваха му работата, действието, големият град.

Не че това щеше да бъде успешен заместител на всичко, което му липсваше, но той реши, че първото нещо, което ще направи на сутринта, ще бъде да отиде до местния магазин за домашни любимци и ще си купи куче.

ГЛАВА 13

Беше един часът след полунощ, когато Ели се прибра у дома си. Гърбът я болеше, краката ѝ направо пулсираха от умора, вратът ѝ беше схванат от напрежение. Като събу обувките си, тя с копнеж помисли за предложението на Дан Касиди. Вечеря навън? Идеята май беше смешна. Та тя беше тази, която организираше, приготвяше и сервираше вечерята. А тя самата вечеряше в кухнята на заведението, не в изискани ресторанти.

Освен това страхуваше се да не се влюби. Прекалено много беше заложено на карта. Всичко, което имаше и което можеше да вземе назаем, беше инвестирано в „При Ели“. Беше твърдо решена да докаже себе си, макар все още да не знаеше пред кого точно. И, преди всичко, трябваше да спечели достатъчно пари, та да се грижи за баба си.

Малкият ѝ дом беше уютен и гостоприемнен. Антрето беше много малко, всекидневната стая се намираше вляво и беше обзаведена с няколко мебели — антики, взети от къщата имение на баба ѝ. Два сребърни свещника бяха поставени на поовехтялата лавица от борово дърво, а до тях имаше две снимки, поставени в рамки — на мис Лоти и Мария. И, разбира се, на Бруно. Красиво венецианско огледало висеше над лавицата, а до стената имаше антична френска нощна масичка с ваза огромни червени лалета. Имаше и масичка за кафе, покрита със стъкло и отрупана с книги, голяма маса, върху която стоеше голяма лампа от деветнайсети век и пет-шест стари картини. Имаше още удобен стар диван, два стола и още една малка масичка, с което малката стая изглеждаше наистина претъпкана. Нито една друга мебел не би могла да намери място.

От другата страна на антрето беше трапезарията, чиито стени бяха в любимия ѝ цвят — горско зелено, но по които имаше леки пукнатини, причинени от земетресение. Беше обзаведена с кръгла маса с мраморна повърхност и три стари стола, голяма саксия с изкуствен фикус и още няколко картини.

Извита във формата на дъга врата водеше към малката кухня, облицована с бели плочки. Кухнята беше винаги в безупречен ред главно защото тя никога не я използваше, освен, за да си направи набързо чаша чай.

Три стъпала водеха към голямата спалня и банята. Удобно местенце за живеене — така би могъл да се опише домът ѝ. Голямото легло беше принадлежало на родителите ѝ, само че по онова време балдахинът беше направен от индийски платове в оранжево и пурпурно червено. Сега беше по-скромнен — от прозрачна и лека газматерия в кремав цвят. Леглото беше отрупано с възглавници. По пода бяха небрежно „разхвърляни“ няколко красиви персийски килимчета, чиито краища се застъпваха и образуваха радваща окото мозайка от цветове и шарки. Нощните шкафчета бяха с вграден в тях италиански мрамор, а лампите бяха най-обикновени, с абажури в бисквитен цвят. Имаше още античен гардероб от борово дърво, на чийто най-горен рафт имаше сребърна табла, върху която бяха подредени гримове и шишенцето ѝ с парфюм, както и снимка на родителите ѝ. Удобният ѝ розов халат, който носеше още от седемнайсетгодишната си възраст и с който не би могла да се раздели, беше праметнат на стола до прозореца.

Всичко тук беше простичко, обикновено, но радваше окото ѝ, защото беше нейно, собствено.

Тя си взе душ, облече стара тениска, обу чифт бели хавлиени чорапи и седна пред огледалото, за да намаже лицето си с крем и да види дали вече няма бръчки по него. После вчеса дългата си коса, като много искаше тя да не се навива така. Запита се как ли би изглеждала с права коса.

Отиде до прозореца и се загледа в малкия отрязък от океана, който се виждаше през него. Луната я накара да се замисли какво ли би било да излезе с Дан Касиди. Да се облече грижливо, да отидат в добър ресторант, да изпият бутилка вино. Струваше ѝ се, че това не е в тон с начина ѝ на живот. И все пак, когато се излегна уморено в леглото, затвори очи и си представи ясно изразената линия на брадичката му, дълбоките му сини очи и веселото пламъче в тях. Спомни си как гневът му се стопи, когато я позна. Докато се отдаваше на дрямката, си каза, че той вероятно още мисли за нея като за малкото момиченце с луничките, което преди толкова много години беше учил да кара сърф.

И заспа със спомените за онези дни, когато животът беше лесен и забавен, мис Лоти още не беше започнала да забравя и слънчевата светлина сякаш непрекъснато ги заливаше.

На следващата сутрин все още не можеше да прогони този образ от ума си: група смеещи се деца на плажа и по-големият, много красив, Дани бой, за когото копнееха всички сърца и който ги измъкваше от смъртните прегръдки на вълните. През целия следобед, докато работеше, образът все се криеше някъде в подсъзнанието ѝ. Най-накрая, когато започна да се смрачава, тя реши да прати всичко по дяволите, вдигна телефонната слушалка и набра номера му.

— Здравейте — каза. — Тук е момиченцето, което учехте да кара сърф и което, вече пораснало, одраска колата ви.

Дан повдигна вежди, после радостна усмивка озари лицето му.

— Отново вие?! — каза той и за десети път се опита да изрита с крак кучето по-далеч от стола си. И, за десети път, то се върна и се настани отново в скута му с изплезен език. Той го изгледа гневно. Това проклето куче май си имаше характер! Тялото му беше закръглено, краката — дълги и тънки, опашката — пухкава, козината — тъмна. Приличаше на проядена от молци пухена възглавничка, но лицето му беше същото като на кучето в „Бейб“ и в момента, беше готов да се закълне, то му се присмиваше. Внезапно то излая дяволито и махна с опашка, при което събори всичко от масата.

Ели отдалечи слушалката от ухото си, после, изненадана, запита:

— Това куче ли беше?

То излая отново и Дан каза:

— Запознайте се с новия ми приятел, Панчо. Не бих могъл да издържа още дълго да гледам залеза съвсем сам.

— Толкова ли е лошо? — Ели се усмихваше.

— Да — каза той, изпълнен с крехка надежда.

— Тъкмо си мислех, че заведението ми е затворено в понеделник. Обикновено отивам с колата да видя баба си. Но тогава бихме могли да вечеряме заедно. Не е необходимо да бъде нещо специално. И барбекю на плажа ще бъде чудесно.

Дан се засмя.

— Забравяте, че говорите с градски човек. Не си спомням да съм виждал барбекю на Таймс скуеър и никак не съм сигурен, че знам какво да правя с него.

— Тогава просто ще трябва да те науча, Дани бой. Не може да живееш в Калифорния и да не знаеш как да изпечеш пържола на барбекю. Не се тревожи, ще донеса всичко необходимо, ти само изстуди виното.

— За това поне знам нещичко.

Тя се засмя.

— Ами, тогава, в понеделник около седем?

Той ѝ даде адреса и каза, без никакви преструвки.

— Ще очаквам деня с нетърпение, Ели.

— Аз също. — Тя нарочно не придаде топла нотка на гласа си. — Ще се видим утре, Дани бой. Около седем.

Той изчака тя да затвори, после си наля чаша шардоне. Облегна се на перилата на верандата и загледа как небето става все по-тъмно и по-тъмно с приближаването на полунощ, докато накрая океанът се сля с хоризонта. Надяваше се, че някой ден ще започне да произвежда вино, хубаво като това, което пиеше в момента. Запита се откъде ли би могъл да си купи барбекю още утре. Животът май не беше чак толкова лош.

— Наистина го направи! — Мая, която отново подслушваше, застана до Ели. — Ще ти дам назаем новата си рокля от Версаче. Ярочервена и плътно прилепнала по тялото. Ще отива великолепно на косата ти.

— Но какви ги вършиш? Защо си купуваш рокли от Версаче! Не можеш да си ги позволиш.

— Нима не знаеш, че сега е времето на разпродажбите? Навсякъде разпродават. Искаш ли го? Твое е.

— Ще занеса пържоли, за да ги опечем на барбекюто. Не е точно вечер, в която да си облечен от Версаче. Но ти благодаря все пак, знам, че намеренията ти бяха най-добри, макар да очакваше от мен разни неморални постъпки.

— Исках просто да се забавляваш добре. — Тонът на Мая беше такъв, че даде на Ели да разбере колко истински е загрижена за нея.

Ели се чувстваше по-радостна от когато и да било. Вече повече от година работеше неуморно и представата за среща с мъж и леко отпускане далеч от всекидневната бъркотия на заведението я караше да

се чувства така, както когато беше дете и се задаваше съботната сутрин, в която нямаше училище, а дългият мързелив уикенд все още предстоеше. Това беше само една вечер, но комбинацията от вила на плажа, барбекю и Дан Касиди ѝ изглеждаше като великолепна рецепта за почивка. Защото, или поне така мислеше тя, с нейния натоварен работен график и обзелата я мания да успее на всяка цена, за романтична връзка не можеше да става и въпрос. Вече по-спокойна, се върна в кухнята, за да провери какво прави главният готвач и защо храната се приготвя толкова бавно. Ако тя не беше тук, всичко щеше да отиде по дяволите само за една нощ, знаеше си го.

Доста по-късно, след като Мая вече си беше отишла и заведението беше затворено, тя подреди масите за закуската на следващия ден, като се наслаждаваше на временното спокойствие и непривичната тишина. Движението по Мейн стрийт вече не беше така натоварено, а редките минувачи дори не поглеждаха към тъмните прозорци. Ели си наля чаша кафе, отиде да седне до една маса до прозореца и погледна навън към тихата нощ. Мъглата, за която бяха предупредили в прогнозата за времето, вече се спускаше, както обикновено ставаше по това време на годината. Тя, мека и пухкава, приглушаваше едновременно уличните светлини и шума от автомобилите. Всичко това ѝ действаше успокоително след дългия ден, изпълнен с напрегната работа и нестихващ шум.

През ума ѝ преминаха репликите от разговора ѝ с Дан и тя се запита дали той вече е чувал за суеверията по отношение на ранчото „Бягащите коне“. Не ѝ се искаше тя да бъде тази, която ще му каже за това, но там от години не беше произведена нито една бутилка вино и всички повтаряха, че мястото носи лош късмет. Заради Дан, тя се надяваше това да не е истина. Наля си още кафе и се замисли за майка си. Запита се дали тя би одобрила Дан. Беше глупаво, разбира се, все още да жадува за майка, с която да споделя всичко. Майка, която би могла да попита: *„Правилно ли постъпвам, като започвам да въртя заведение? И правилен ли е изборът ми да давам всичко в името на успеха?“* Или пък: *„Какво мислиш за този мъж?“* Все пак, тя беше на двайсет и девет години, независима и доста по-мъдра по отношение на живота, отколкото Ромейни някога е била.

Когато беше дете, Ели въобще не осъзнаваше, че са богати. Не и докато не тръгна на училище. На нея ѝ се струваше съвсем нормално

да живее в къща с четирийсет стаи, да имат иконом и готвач, главна слугиня и камериерки, шофьор и цял отбор градинари. Защото не познаваше нищо друго. Освен това Мария и Густав, икономът, както и останалите членове на домакинството, бяха нейни приятели. Те запълваха празнотата от загубата на родителите; те бяха лелите и братовчедите, които никога не беше имала. Там, където някога беше имало сигурност в живота ѝ, сега нямаше нищо, освен празно черно и страшно пространство. Майка и баща. Ромейни и Рори.

Дълго време след катастрофата, когато затвореше очи, тя все още виждаше усмихнатите им лица, чуваше високия весел смях на майка си, нежния ѝ глас, който ѝ казва, че е обичана, и дълбокия глас на баща си, който ѝ пееше любимите ѝ неаполитански песни, за да я приспи. Но постепенно споменът за тях избледня и ѝ останаха само техните снимки. Тя ги разглеждаше, сама в стаята си, и отново си спомняше усмивката на майка си и червената коса на баща си. Но знаеше, че ги е загубила завинаги. И я болеше, всеки път отново я болеше, защото толкова отчаяно искаше да бъдат при нея завинаги.

Дори сега, вече пораснала, станала зряла жена, тя чувстваше липсата им. Чудеше се колко ли по-различен би могъл да бъде животът ѝ, ако те бяха живи. Но това щеше да си остане голямата неизвестност. Въздъхна с нестихваща тъга. Не защото животът ѝ не беше добър, далеч беше от тази мисъл. Мис Лоти беше чудесна компания и я гледаше добре. Беше за нея всичко — баба, майка, баща, вярна приятелка и съюзник. Ходеше на родителски срещи заедно с младите родители на другите деца, викаше ентузиазирано заедно с публиката по стадионите, изпращаше я редовно на ученически лагер и ѝ пишеше всеки ден. И винаги я измъкваше дори когато Ели вършеше глупости. Мис Лоти не подценяваше нито едно от задълженията на родителите. Никой не би могъл да се справи по-добре от нея.

И все пак, дълбоко в себе си, Ели копнееше за близостта на родителите си, за която си спомняше и кафето „Стейджхоуч“, и в голямата кола, на път за вкъщи. Когато бяха само те тримата.

Споменът за онзи ден все още я измъчваше. Спомняше си всяка подробност, горещите кожени седалки, белите ботуши на майка си от крокодилска кожа, последната усмивка на баща си и намигането му. Успокояваше се с мисълта, че поне си спомня всичко, но често, в сънищата ѝ, излязло дълбоко от подсъзнанието ѝ, я измъчваше

чувството, че има още нещо. Нещо важно. Нещо, което никога не би могла да си спомни, защото, точно когато ѝ се струваше, че е близо до него, си спомняше само как седи съвсем сама край пътя, а по лицето ѝ се стичат кръв и сълзи. А около нея — единствено тишина. Тишината на смъртта.

По тялото ѝ пробягаха студени тръпки, кожата ѝ настръхна. Тя изгълта набързо горещото кафе и занесе празната чашка в кухнята. Провери дали алармената система е включена, затвори външната врата и заключи. Докато вървеше към паркинга, чуваше приятния звън на старомодното звънче. Качи се в джипа и потегли за дома. Тази нощ не спа добре.

ГЛАВА 14

Бък реши, че в Лос Анжелис е прекалено топло и задушно, като имаше предвид не само жаркостта на слънцето. Той седеше на маса в кафе-бар на площад Сънсет и разглеждаше тълпата хора, дошли тук, за да обядват.

Всичко се беше променило доста през двайсетте години, в които той беше затворен в санаториума. Не можеше да повярва, че жени като тези тук съществуват и извън списанията. Високи блондинки с дълги, развяващи се на вятъра коси и стегнати тела; чувствени тъмнокоси жени с красиви очи и дълги, дълги крака и много къси поли; късо подстригани червенкоси жени, които носят ботуши до глезените, прилепнали бели тениски и дантелени полички. Струваше му се, че наблюдава парадно шествие на Холивуд, от което дъхът му замираше.

Понякога някое от минаващите момичета му се усмихваше и той се усмихваше уверено в отговор. На никого не би могла да мине мисълта, че последните двайсет години е прекарал в санаториум за душевно болни. С новия си външен вид той се смесваше с елегантната тълпа, все едно че беше един от тях. И то не само заради новите костюми, ризи и новата кола, на паркинга зад кафе-бара. Сега рижавата му коса беше тъмнокестенява. Новите тъмни мустаци отиваха на издълженото му слабо лице и на слънчевите очила с метални рамки, които скриваха пламъка, горящ в очите му. Беше съвсем различен човек — богат, възпитан, с добър външен вид. Изглеждаше като калифорниец, на когото нищо не липсва.

Когато привърши с обяда и кафето, той плати сметката си, сложи ментова дъвка в устата си и започна да си пробива път в тълпата. Усмихна се, когато едно красиво момиче улови погледа му. Почувства как мощта и енергията започват отново да изпълват вените му и чу гласа, който напоследък му повтаряше, че сега може да бъде човекът, какъвто винаги е искал да стане. Че сега може да прави каквото си иска, да има всяка жена, която пожелае, дори момичето, което му се

усмихва в момента. С усилие на волята извърна глава, защото искаше да съсредоточи мислите си върху работата.

Инстинктивно беше придобил уменията на хората, израсли по улиците, защото такава беше природата му. Знаеше как да намери онова, от което има нужда. Отиде към центъра на града, за да се поразходи. Не беше извървял и две преки, когато го спряха.

— Кокаин, господине? — извика глас зад него откъм тъмния вход на един блок.

Бък огледа набързо улицата, която беше почти безлюдна. Обърна се към мъжа. Той беше висок и широкоплещест, страшен на вид, негър, но силата изпълваше Бък, затова той не се страхуваше от него. Ножът с добре наточеното острие вече беше готов в ръката му.

— Ами ако ти кажа, че съм ченге? — каза с усмивка и се зарадва, като видя тревогата в очите на негъра. Притисна ножа в корема му.

Пласьорът на дрога не смееше да диша.

— Аз... Аз не съм направил нищо... Съвсем нищо... Само минавах оттук... — Притиснат до стената, той избягваше да го погледне в очите и Бък се засмя.

Изведнъж негърът посегна да извади пистолета си. Със скоростта и силата на лудия, който почти беше успял да удуши охраната си, Бък заби ножа в дланта му. Мъжът не издаде звук, дори не изпъшка. Просто стоеше там и гледаше кървящата си ръка и автоматичния пистолет, който лежеше върху второто стъпало в сред мръсотията и боклука. Трепереше като младо, току-що кастрирано добиче, което очаква последния, довършителен удар.

— Ти не си ченге — каза тихо негърът. — Какво искаш, мистър? Виж, ще получиш всичко, което искаш... Твой съм, човече. Само ме пусни.

Той изведнъж се превърна в хленчещ, молец за живота си човек. На Бък това много му харесваше. Можеше да го убие само за да продължи удоволствието, но работата си е работа.

— Дай ми информацията, която искам. И може би ще ти подаря живота.

Погъделичка с острието на ножа ребрата му само за да му напомни кой командва положението, а негърът се притисна още по-силно в стената. Кръвта продължаваше да капе от ръката му на

стъпалата. Челюстта му висеше, широко отворена, очите му бяха хлътнали, а гласът му беше изтънял от ужас.

— Ще го получиш, човече, каквото и да искаш...

— Лична карта, карта за социална осигуровка...

— Трябва да отидеш на Алварадо стрийт... Там може да се купи всичко, човече... За двайсет, може би петдесет долара. Всичко, каквото пожелаеш... зелени карти, шофьорски книжки, фалшиви лични карти... хероин...

Бък заби острието малко по-надълбоко и червеното петно започна бързо да расте. За миг се запита дали да не довърши работата, но убиването на мъже не му носеше удоволствие. Пък и беше в добро настроение заради новата си роля на очарователен богат калифорниец. Кое то обаче беше само предварителен стадий, защото, когато доведеше всичко докрай, щеше наистина да бъде такъв.

— Благодаря — каза той, все така усмихнат. — За всичко. — Прибра автоматичния пистолет, който, според него, му се полагаше като бонус, и се отдалечи с наперена походка. — Смятай, че извади късмет, защото аз съм джентълмен — извика през рамо, все още с усмивка на уста.

Коленете на негъра не можеха да издържат повече. Той се свлече на прага на входната врата, притиснал с две ръце корема си. Дясната му ръка продължаваше силно да кърви, а пръстите висяха безжизнени и безполезни.

— Проклет психопат! — изстена той, изправи се с мъка на крака и се отдалечи толкова бързо, колкото можеше в сегашното си състояние. — Накъде отива този шибан свят...

Алварадо стрийт кипеше от оживление. На Бък дори не му се наложи да търси продавачите. Те сами го намериха и се скупчиха край колата му, спряла до светофара. Протегнаха ръце към стъклото, за да може той да види стоката, която предлагаша. Лъскави пакетчета с прах и хапчета, зелени карти за имигранти, фалшиви лични карти и паспорти. Само след два часа Бък имаше ново име и нов живот — тези на Едуард Дженсън, както и съответната карта за социална осигуровка, шофьорска книжка и регистрацията на откраднатото, пребоядисано и отресторирано БМВ комби. Той изостави на улицата взетата под наем кола, за която по-късно щеше да докладва, че е откраднатата, после отиде с БМВ-то до клона на Първа Национални банка в Санта Моника,

където си разкри сметка с хиляда долара в брой и уреди трансфера на останалите си пари от банката на Мадисън авеню. После нае стая в луксозния хотел „Шатърс“, който се намираше на плажа, взе си душ и се преоблече. Докато вчесваше тъмната си коса пред огледалото, оглеждаше доволно новата си външност. Носеше делови костюм от лека материя, колосана бяла риза и вратовръзка Хермес. Изглеждаше наистина като съвсем нов човек. Като брокер, който притежава власт. Богат, консервативен, привлекателен, човек, постигнал успех в живота. В момента Патрик Бъкланд Дувийн вече не съществуваше. А Ед Дженсън очевидно процъфтяваше.

Бък помоли портиера да му запази маса в „Айви“, който се намираше на плажа в Санта Моника, където вечеря, без да бърза, и се наслади на бутилка добро вино. Държа се очарователно със собственичката на ресторанта. Масата му имаше добро разположение и от мястото си можеше да наблюдава всичко, което става, докато в същото време се наслаждава на супата, раците и пая. Денят беше, помисли си доволно той, отличен за него.

Спа добре и на следващата сутрин се чувстваше по-добре от когато и да било. Преплува няколко дължини в басейна на хотела и се наслади на късна закуска. Гледаше замислено привлекателната млада жена, която се излежаваше в шезлонга край басейна. Тя беше дребна и крехка, тъмната ѝ коса беше подстригана на къси кичури с неравна дължина. Докато той я гледаше, се появи гувернантка в бяла униформа. Тя държеше за ръка малко момиченце, вероятно около петгодишно. Момиченцето имаше червени къдрици и сини очи. Сърцето на Бък прескочи един удар. Ръката му затрепери и чашата с портокаловия сок се разби на пода. Келнерът дотича. Изглежда преbledнялото лице на Бък и каза разтревожен:

— Добре ли сте, сър?

Погледът на Бък с мъка се премести върху лицето на келнера, изразяващо загриженост.

— Запитах ви дали сте добре, сър.

Бък нетърпеливо му махна с ръка да се отдалечи.

— Прекатурих чашата, това е всичко. Можете просто да почистите, без да вдигате шум.

После отново се загледа втренчено в момиченцето. Сякаш времето се беше върнало назад и той гледаше Ели Периш Дувийн.

— Марго, ела тук, миличка. — Илюзията беше разрушена. Детето изтича при майка си, той поклати глава и най-последно изпусна въздуха, който досега задържаше. По гърба му се стичаха капчици пот. За минутка беше повярвал, че е тя. Изглеждаше точно така, както последния път, когато я беше видял. Малко червенокосо момиченце с лунички, замръзнало от ужас, стиснало дръжките на огромното антично китайско кресло, докато охраната го държеше с лице, забито в пода в краката на баба й. Малко червенокосо момиченце с лунички, което стоеше на пътя му към всичко, което той искаше.

Металният стол изскърца остро по цимента, когато го отблъсна назад. Той стана и отиде до басейна. Спря се за секунда на ръба му, с усилие си пое няколко пъти дълбоко въздух и се гмурна. Хладката вода успокои разбунените му чувства и той плува бавно в продължение на десет минути, преди да се подсуши и да се върне в стаята си.

Келнерът го гледаше как се отдалечава.

— За миг ми мина мисълта, че ще трябва давикаме лекар — измърмори той под носа си. — Слава Богу, че инфарктът му се отложи за смяната на някой друг и не се случи по време на моята.

Бък се почувства по-добре, след като си взе душ. Каза си, че беше загубил самообладание — нещо, което не можеше да си позволи. Беше смешно да си мисли, че Ели Периш Дувийн е все още малко червенокосо момиченце. Сигурно има хиляди такива момиченца в Калифорния. Трябваше да се контролира по-добре. Отражението му в огледалото го увери, че се справя. Изглеждаше добре, играеше умело ролята си и, което беше най-хубавото от всичко, никак не приличаше на Бък Дувийн.

С новия си багаж в багажника на новото си БМВ, Ед Дженсън потегли нагоре по крайбрежието. В Монтесито той влезе величествено в алеята, която водеше към хотел-ресторанта „Билтмор“, предаде автомобила на грижите на момчето от паркинга и си взе стая с изглед към океана. После отиде в бара и си взе двоен бърбън, за да празнува.

Докато оглеждаше познатите му помещения, възбудата му много приличаше на чувствен екстаз. Беше идвал тук и преди, но тогава беше по-малко уверен в себе си, по-смирнен. По-беден.

Харесваше му да води живот на богат човек, прилягаше му. Когато парите на семейство Периш станеха негови, щеше да може да си позволи няколкомесечен престой в „Билтмор“. Дори щеше да може да остане тук завинаги, ако пожелае. Все пак, заслужаваше го. Беше чакал цели два̀сет дълги години. Много дълго време.

Отпусна се в удобния фотьойл и започна бавно да отпива от отличния бърбъ̀н, зареял поглед над спокойните океански води. Планът му беше вля̀зъл в действие. Най-последно.

ГЛАВА 15

Беше понеделник следобед и, както обикновено, мис Лоти чакаше Ели. Днес беше рожденият ѝ ден и Мария ѝ беше помогнала в избора на лилавата рокля на цветя, към която имаше късо болеро в същия цвят. Мария ѝ беше казала, докато ѝ помагаше да се облече, че го има от сто години, а не го е носила, обаче за мис Лоти тоалетът беше съвсем нов, защото не си спомняше да го е виждала преди.

Беше си сложила и перлите, които бяха точно като онези, които имаше и Ели, която ги беше получила след смъртта на майка си, а майка ѝ ги беше наследила от самата мис Лоти на осемнайсетия си рожден ден. Беше си сложила също така диамантените пръстени и няколко стари брошки, както и златния часовник, който си беше купила в Швейцария при голямата си обиколка из Европа през трийсетте години, точно преди началото на онази ужасна война.

— Нещо не е наред с теб — беше казала Мария същата сутрин, когато ѝ занесе закуската в леглото и мис Лоти спомена, за пореден път, войната. — Изглежда, си спомняш само лошите неща, които са ти се случили.

— Не е така — отговори възмутено мис Лоти и разчупи сварените яйца с лъжичката за чая. — Спомням си и хубави неща. Винаги знам кога ще дойде Ели. И кога трябва да се дадат хапчетата на Бруно.

Големият лабрадор беше положил глава върху одеялото ѝ и не отделяше поглед от сребърната табла с храната. Мис Лоти намаза филийка препечен хляб с прясно френско масло, посоли го така, както тя обичаше, и му я подаде. Бруно изтърва филийката и тя падна, с маслото надолу, на килима от Обюсон. Той я изяде, а после облиза маслото от килима.

— Няма нищо — каза виновно мис Лоти, когато улови неодобрителния поглед на Мария. — Това е само масло.

Бруно изяде още две филийки. Мис Лоти знаеше, че маслото не е полезно за него, но си мислеше, че когато си стар — толкова стар,

колкото беше Бруно, малко излишни тлъстини нямат никакво значение. Но да си щастлив, беше от значение, макар щастието да се състоеше само в препечен хляб с масло.

Сега, докато седеше на терасата и чакаше Ели, тя отново мислеше за Европа. Спомняше си ясно онова пътуване, образите, които изплуваха в паметта ѝ, бяха живи като кадри от филм. Спомняше си местата, които бяха посетили, изисканите хотели в Италия, швейцарските езера, роклите, които си беше купила в Париж. Въздъхна, с огромно съжаление, и бутна назад старата бейзболна козирка. Тогава беше още млада и мислеше, че животът никога няма да се промени. Никога не си беше представяла, че ще ѝ се наложи да преживее трагедия като смъртта на дъщеря си в автомобилна катастрофа.

Когато този спомен изплуваше в съзнанието ѝ, което ставаше доста често, тя се питаше защо мозъкът ѝ беше решил да го запази, като в същото време отхвърли толкова много други, приятни. Знаеше, че ще го отнесе дори в гроба, макар да не си спомняше последвалите го събития. Не си спомняше дори погребението. И единствено необходимостта да отгледа внучката си я беше предпазила да не изпадне в дълбока депресия.

Картини от детството на Ели преминаха последователно пред очите ѝ. Усмивнатото дете с ярката червена коса, наследена от баща ѝ, с огромните ходила и с красивите сини очи на майка си Ели, шестгодишна, в розова рокличка, прави тромав пирует, но мис Лоти знае, че тя се чувства красива и грациозна като балерина. А единствено това имаше значение. Осемгодишната Ели, кацнала върху гърба на коня. Спомни си как тя падна, но не се разплака, макар по-късно да откриха, че ръката ѝ е счупена. И есетото, което беше написала в училище подзаглавие „Моите родители“ и в което с гордост заявяваше, че баба ѝ е едновременно и баща, и майка за нея Мис Лоти беше сигурна, че то е по-добро от всички други. После си спомни тържеството по случай завършването на гимназията, дългите рокли и партитата. И накрая — колежа.

Спомни си Ели и Мая в червения открит автомобил и как се беше смяла по-късно на лудориите им, макар че, разбира се, никога не призна това пред внучката си. Ели трябваше да научи урока си: че нищо добро не се постига без работа, особено степен от колежа. После

си спомни за момчетата, с които тя излизаше, и че по онова време къщата винаги беше пълна с млади хора. И мис Лоти трябваше отново да положи усилия да посрещне отговорностите, с които животът я отрупваше, макар да ѝ беше вече време за почивка и, може би, за околосветско пътуване в компанията на други стари дами. Но нямаше възможност, не и с палавница като Ели, за която да се грижи.

Мис Лоти се усмихна, доволна, че не всички спомени се изплъзват от паметта ѝ. Все още имаше няколко, които да ѝ носят радост. Помисли си, че Ели е като майка си, Ромейни, въпреки различията между тях. Тя притежаваше същата любов към живота като майка си, същата ефективна външност и същия обичлив и доверчив характер. Мис Лоти се надяваше, че Ели ще бъде щастлива. Също като майка си.

— Здравей, мис Лоти. Ето ме.

Ели изкачи пъргаво стъпалата към терасата, а мис Лоти хвърли поглед на златния си часовник.

— И то почти навреме, май за първи път в живота ти. Какво се е случило?

— Днес е рожденият ти ден, това е всичко. — Тя коленичи на мраморните плочки и прегърна старата жена. — Честит рожден ден, мис Лоти. Бъди много, много щастлива! Дано имаш още много щастливи рождени дни. *Feliz cumpleaños, bon anniversaire...* О, желая ти весел рожден ден на всички езици, за които би могла да се сетиш!

— *Feliz Navidad* — предложи ѝ услужливо помощта си мис Лоти.

— Дори „Весела Коледа“, ако искаш, бабо!

Мис Лоти отметна глава назад и се присмя на глупавата си грешка и, за части от секундата, Ели зърна младата жена, която баба ѝ някога е била.

— Напоследък май не се справям добре — усмихна се мис Лоти. — Но поне съм близо до целта, ха-ха.

— Но защо имаш сенки под очите? Хм, не ми казвай, че отново си седяла до късно пред компютъра, за да правиш инвестиции. Така ще загубиш и ризата, която имаш на гърба си!

— Не се изразявай толкова вулгарно, мила. Освен това не съм сигурна дали още имам пари, които да инвестирам, а и дали имам риза на гърба си. Просто обичам да играя с компютъра. Учудващо е колко много неща могат да се правят с тази машина. Очарователна е. Ами тя

дори ти отговаря с човешки глас, приема съобщения за теб. Наричат я електронна поща. Или, може би, беше интернет!

— Занимавала си се с интернет? — Ели зина от учудване. — Как, за Бога, успя да се научиш на това?!

— Онзи млад човек ми показа. Той беше извънредно компетентен, познаваше материята, да. И аз открих, че това всъщност е много лесно, както и много забавно. Човек създава нови приятели и си бъбри с тях посредством тази машина. Много по-забавно е от програмите, които излъчват по телевизията. Там има само насилие и секс.

— Мис Лоти, трябва веднага да измиеш устата си със сапун! Такива думи никога досега не си изричала.

— О, няма? Ами как, тогава, мислиш, че се е появила на бял свят Ромейни? Нима щъркелите са я донесли?! Не ставай смешна. Ели, разбира се, че знам всичко за секса. Но дамите просто не говорят затова, такива са правилата.

Очите на Ели се разшириха от удивление.

— Бабо, ти никога не преставах да ме изненадваш.

Мис Лоти хвана сребърната дръжка на бастуна си и се изправи бавно.

— Понякога аз самата се изненадвам — каза тя с дяволита усмивка. — Сега, след като и двете сме дами, можеш спокойно и свободно да ми разкажеш за твоя сексуален живот. Опитът е от значение, знаеш ли, особено когато имаш нужда от помощ.

Ели се изчерви.

— Мис Лоти, не знам откъде ти идват наум подобни неща! Както и да е, аз нямам сексуален живот.

— Казах ти, тези идеи ми идват от моите приятели от интернет. Аз съм техен съветник по всички въпроси. На твоята възраст трябва да имаш сексуален живот. Докато си прием чай, можеш да ми кажеш защо нямаш такъв.

Като нахлупи решително зелената козирка над очите си, тя прекоси дневната и излезе в антрето.

— Довиждане, Мария! — извика весело оттам. — Довиждане, Бруно! Ще се видим по-късно. Shalom.

Ели се засмя, но реши, че трябва да провери какво точно си „говори“ мис Лоти по интернет.

В хотел „Билтмор“ Бък даде ключовете от колата си на момчето от паркинга. Докато си свиркаше тихичко „Дикси“ под носа, той зачака момчето да докара колата му. Стар бял кадилак влезе в алеята и момчето се втурна да отвори вратата, като напълно забрави за Бък, който гледеше как всички се засуетиха наоколо. Появи се дори управителят на хотела, келнерите подадоха глави през вратата, а персоналът от рецепцията излезе навън. „Сигурно е някои политик“, помисли си Бък като продължаваше да си подсвирква тихичко. „Или пък някоя филмова звезда.“

Управителят помагаше на някаква възрастна жена да излезе от колата и ѝ се усмихваше мило. Подпряла се на бастуна си, тя тръгна бавно към Бък. Погледът на сините ѝ очи се спря мимоходом на него. И като че ли времето се върна назад. Кръвта замръзна във вените му. Не можеше да си поеме въздух, чакаше тя да го познае, да го обвини...

Управителят я хвана за ръката и я поведе към хотела. Сърцето на Бък като че ли се беше качило в гърлото му. Съдбата услужливо му беше поднесла жертвите на тепсия. Той затвори очи, силните му пръсти започнаха да се свиват и отпускат, почти усещаше как плътта поддава на натиска им, как душата бавно отлита от тялото.

— Извинете, добре ли сте?

Той отвори очи и видя най-красивата жена на света. Беше много висока, грациозна и елегантна в жълтата си като слънчевата светлина рокля и леките сандали. Дългите ѝ крака бяха загорели, а ноктите ѝ — лакирани в кораловочервено. Очите ѝ бяха светли, сиво-сини.

— Имате ли нужда от помощ? — запита отново тя, като продължаваше да го гледа загрижено.

— Не, не, всичко е наред. Добре съм. — Той успя да се съвземе. — Благодаря ви...

— Приятен ден, тогава.

Дългата ѝ червена коса се вееше красиво, докато се отдалечаваше. Бък разбра, че продължава да гледа Ели Периш Дувийн. Сърцето му се справяше трудно с двойния товар. Болка прорязваше гърдния му кош и го принуждаваше да се задъхва. Притисна ръка към гърдите си и почувства как сърцето му лудо препуска.

— Колата ви, сър. — Момчето от паркинга държеше вратата на БМВ-то отворена и чакаше.

Бък поклати глава, неспособен да говори. Обърна се несигурно и бавно тръгна обратно към хотела, където се отпусна на един фотьойл във фоайето и зачака сърцето му да се успокои. Не беше подготвен за това... Мислеше, че той ще избере момента... А ето, че сега в ума му цареше хаос.

Когато пулсът му възвърна нормалния си ритъм и болката стана по-слаба, той последва Ели в красивата зала с висок таван и изглед към океана, където масите бяха покрити с чисти розови покривки, а чайт се сервираше в безупречни чаши. Около масите на Лоти Периш се тълпяха сервитьорки, а старицата седеше царствено въпреки старата зелена бейзболна козирка.

Ели бутна стола си назад, стана, заобиколи масата и се наведе над нея.

— Мис Лоти, тук нямаш нужда от козирката. Сега сме на закрито.

— Знам, че сме на закрито, Ели. Не съм чак толкова глупава. — Тя изгледа гневно внучката си, а сервитьорката се изкикоти.

Ели не ѝ обърна внимание.

— Разбира се, че не си. И се обзалагам, че знаеш съвсем точно какво искаш да поръчаш.

— Сандвичи с пушена съомга и краставички, топли кифлички, девънширски крем и ягодово сладко. И чай „Ърл грей“. И никакви пакетчета, така да знаете. Чайт просто няма същия вкус, когато е поставен в някаква си хартия.

Бък беше чувал този същия глас в сънищата си в продължение на, както му се струваше, хиляда години, през които беше затворен в санаториума за душевно болни. А тя дори не го беше познала. Запита се дали беше така заради новия му външен вид. Или защото паметта ѝ изневеряваше заради напредналата възраст. Сви рамене. Независимо каква беше причината, това беше добре за него. Седна на съседната маса и си поръча чай, след което се престори, че чете вестник, докато всъщност ги наблюдаваше и слушаше разговора им.

Мис Лоти си избра сандвич с пушена съомга и отхапа малка хапчица.

— Е, Ели, какво ще кажеш? Защо в живота ти няма мъж? Как и възможно красиво момиче като теб само да работи?

Ели въздъхна. Баба ѝ очевидно нямаше да забрави подхванатата тема.

— Казах ти, прекалено съм заета, бабо. Искам да направя кариера. Работя шест дни в седмицата, безкрайни часове. Работя така вече повече от година. И, изглежда, ще работя така, докато успея да отворя второ заведение. — Засмя се щастливо само като си помисли за това. — А тогава най-вероятно нещата ще се влошат още повече. Сигурно ще работя седем дни в седмицата и толкова дълго, че да падна от умора.

Мис Лоти си помисли, че Ели е толкова хубава, когато се усмихне — толкова млада и весела. От все сърце искаше внучката ѝ да не работи толкова много.

— Тъкмо си мислех — каза тя, като внимателно си избра една малка кифличка, — че може би ще е по-добре да продадем къщата.

Ръцете на Бък изведнъж станаха безчувствени и той изтърва вестника на земята. Нима семейство Периш бяха бедни? Но какво, по дяволите, беше станало с всичките им пари? Последния път, когато чу нещо за семейството, изглеждаше, че парите текат като от извор. Сигурно това е причината да го пуснат от санаториума. Тя не е можела повече да си позволи да плаща таксите. Господи, какво ще прави той сега? Наля си чая с трепереща ръка и натъпка почти цял сандвич в устата си. Задави се и отпи глътка от горещия чай, който го опари силно, и той едва успя да си поеме въздух. Хвърли гневен поглед на шумната група, събрала се на съседната маса, защото му пречеха да подслушва разговора между Ели и баба ѝ.

— Обсъждали сме това и преди — отговори спокойно Ели. — Няма да ти позволя да продадеш къщата.

— Не виждам защо да не го направя. Винаги мога да си купя малка къща. В Бевърли Хилс или пък някъде другаде. А ти ще можеш да отвориш толкова ресторанти, колкото пожелаеш. И дори ще имаш време да си намериш мъж и да се омъжиш за него. Да ме дариш с правнуци. — Мис Лоти ѝ се усмихна дяволито. — Мога да се свържа с двама-трима от новите си приятели. Сигурно сред тях ще има и неженени.

— Мислиш, че съм стара мома — каза мрачно Ели. — Е, можеш да си мислиш всичко, каквото поискаш. Тази вечер имам среща.

Очите на мис Ели грейнаха от щастие.

— С мъж?

— Разбира се, че с мъж.

— Хайде, разкажи ми за него. Познавам ли семейството му?

— Вероятно не, но е местно момче. Учеше ме да карам сърф, когато бях на осем години.

— Сърфист?

— О, хайде сега, бабо! — засмя се Ели. — Разбира се, че сега не кара сърф. Ченге е. Детектив от отдела по убийствата в Манхатън. А сега си е купил ранчо тук. Ранчото „Бягащите коне“.

— „Бягащите коне“? — Мис Лоти затърси някакви спомени в паметта си. — Никога не съм чувала за него, но това нищо не означава. Сега ми се струва, че не съм чувала поне за половината места, които някога добре познавах. Ранчото му носи ли добри доходи? — Тя отхапа от кифличката си.

— Още не, но съм сигурна, че в бъдеще ще има печалба. Той е твърдо решен да постигне успех. Ще направи всичко, което е по силите му.

— Харесвам решителността у мъжете. Но детектив от отдел „Убийства“! — Мис Ели потрепери. Гледаше сериала „Синьо“ и знаеше за какво става въпрос. — Ели, мила, сигурна ли си, че изборът ти е правилен? Как и къде го срещна?

Ели облиза крема, който покриваше кифличката, а Бък си представи какво би искал да направи с тази красива уста. Беше очарован от всяко движение, което тя правеше. Харесваше му начинът, по който накланяше глава, харесваше му богатият блясък на красивата ѝ коса. И почти чувстваше колко гладка и нежна е кожата на ръката ѝ и как щеше да поддава под натиска на хищните му пръсти.

Ели каза:

— Одрасках чисто новата му кола. Случи се на Оливмил Роуд. Изненадах се, когато ми проговори след този случай.

— В днешно време младите хора се срещат по какви ли не странни начини. — Мис Лоти поклати глава объркана. — Когато аз бях млада, всичко се уреждаше по съвсем друг начин. Ходехме на партита и танцувахме, посещавахме театър с хора, които познаваме или с

приятели на техни познати. Нищо не ставаше случайно, както е станало с теб и твоя детектив.

Тя вдигна поглед, изненадана, когато видя управителят да бърза към нея. Зад него вървеше главният сладкар и носеше торта с розова глазура, която приличаше на весело опакован подарък, и с една-единствена запалена свещичка. Всички се обърнаха да гледат как сервитьорите и готвачите, събрани около масата им, пеят „Честит рожден ден“. След това мис Лоти, с порозовели от удоволствие бузи, духва свещичката и всички, включително и останалите клиенти в ресторанта, заръкопляскаха. След това управителят донесе бутилка шампанско.

— Както обикновено, за нас е удоволствие да ви видим тук, мис Лоти — каза управителят и вдигна чашата си за тост. — Защото Лоти Периш и „Билтмор“ са институции, всяка от които е в района почти толкова дълго, колкото и другата.

Бък успя да потисне импулса си да скочи и да я удуши на момента. Представи си как много скоро ще стисне дъртото ѝ гърло и никога няма да го пусне, как перлите ще се забият в плътта ѝ и ще останат там цяла вечност. Треперещ от едва сдържани емоции, той извика келнера и си поръча двоен бърбън. Изгълта го бързо, без да сваля поглед от двете жени.

В миналото, когато беше свободен, можеше да има всяка жена, която пожелае, по всяко време. За него те бяха просто удобство, чупливи и винаги на разположение. Но обикновено студеният му и методичен ум, сдържаността му, начинът му на мислене, на чувстване, всичко беше в безпорядък.

В лицето на Ели виждаше баща си, техния баща. Виждаше и себе си такъв, какъвто беше преди двайсет години, когато беше млад. Жизнен. Жив. Преди да го заключат. Как е възможно тя да го кара да изпитва такива чувства? Дали заради блестящата ѝ от здраве и младост кожа, дали заради разкошния цвят на косата ѝ, дали заради тези забележителни очи?

Поръча си второ питие, напрегнат като опъната до краен предел жица, и загледа как Ели отпива от шампанското си и отхапва от парчето торта. Докосна с обич ръката на баба си, като говореше толкова тихо, че той не можеше да чуе нито дума, след това подаде на баба си подаръка за рождения ѝ ден. Лицето на старата жена изрази

голяма изненада и огромно удоволствие, а след това тя възкликна радостно, като видя бежовия кадифен халат.

— Доста е екстравагантен, но е красив! — Тя се усмихна. — Глезиш ме, Ели.

— За малко разнообразие, защото обикновено ти глезиш мен, бабо. — Ели я целуна и двете продължиха да пият чай и да си бърбят.

Когато си тръгнаха, минаха покрай Бък и погледът на мис Лоти се спря на него. Тя смръщи озадачено вежди, но Ели я хвана за ръката и двете излязоха бавно навън. Бък забеляза, че старицата държи гърба си изправен като на войник и отказва да ползва помощта на бастуна. Благодарил лично на всеки, преди да каже „довиждане“. Имаше усмивки и дори сълзи в очите на онези, които я познаваха от най-дълго време. Бък си помисли, че управителят е прав — Лоти Периш наистина беше институция в Монтесито. Но нямаше още дълго да бъде. Въздъхна със съжаление. Плановете му вече не бяха обмислени, а истински хаос. Старицата трябва да умре. Но, рано или късно, Ели Периш Дувийн ще бъде негова.

ГЛАВА 16

„Пролет е, каза си Дан мрачно, времето, когато мъжът, както се предполага, трябва да мисли за любов.“ Дали това не беше цитат от Тенисън? Както и да е, беше истина. Само дето той не мислеше за любов, а за това, какво трябва да направи, за да спаси ранчото „Бягащите коне“.

Яздеше новата си кобила, Хъни, из четирийсетте си собствени акра земя и на върха на всеки хълм спираше, за да се любовува на гледката. Огледа се за Панчо, но мързеливото куче не се виждаше никъде и той предположи, че се е върнал в конюшните, за да си легне на топло в сламата. Слънцето печеше жарко. Той слезе от коня, съблече тениската си, после се изправи и жадно се заслуша в тишината, която беше благодат за душата му.

В ясното синьо небе, високо горе, кръжеше ястреб, а в близката бразда подскачаха двойка зайци. Той си помисли, че хубавите им бели пухкави кожухчета и бързи движения могат да станат причина за смъртта им, като ги издадат на хищната птица, готова всеки момент да се стрелне надолу. Може би животът в ранчото нямаше да се окаже чак толкова различен от живота на улицата. Хищници и плячка, внезапна насилствена смърт в хубавия следобед. Господи, как му липсваше действието!

Потърка с длан белега на гърдите си, който все още го наболяваше, като мислеше за Пятовски и се питаше какво ли прави той в този момент. Може би ще му се обади по-късно и ще попита дали са напреднали по онзи случай.

Клетъчният му телефон иззвъня и той го извади от задния джоб на дънките си.

— Е, как е фермерът Дани?

Той се усмихна.

— Ти какво, да не си вещ в телепатията, Пятовски? Тъкмо си мислех за теб.

— Отговори на въпроса, Касиди. Как върви?

— Чудесно, чудесно. За прасе в чувал.

Пятовски подсвирна високо, с което почти проглуши Дан.

— Искаш да кажеш, че бях прав?

— Да, прав беше. И ето, аз стоя тук, в топлата слънчева Калифорния, и се възхищавам на изсъхналите си лозя. Обзалагам се, че сред тях няма нито едно годно растение. И най-вероятно ще трябва да ги подменя всичките.

— Но това ще струва пари, нали така?

— Точно така. Но е красиво. Трябва да видиш конюшните, приличат на стара испанска къща. Имам и кон за теб. — Дан хвърли поглед на голямата червеникавокафява кобила, която нетърпеливо биеше с копито по земята. — Само ела тук и още преди да си се усетил, ще се превърнеш в каубоя Пятовски.

— Никога не съм яздил кон. Качвал съм се само на автомобил харли и съм чувал, че са много по-безопасни от конете.

Дан се засмя, а Пятовски каза:

— Чуй ме, дърто копеле такова, липсваш ми тук, на улицата. Анджела заведе децата на гости при баба им в Мейн и ще останат там до края на месеца. Мисля, че може и да дойда да видя твоето прасе в чувал. И да ти помогна малко в работата — да ора, да копая и всичките други земеделски глупости.

Дан си представи усмивката, с която Пятовски изговаряше думите.

— Разбира се — каза той. — Дотогава сигурно ще съм направил къщата обитаема.

— Къщата също ли има нужда от ремонт? — Пятовски се засмя високо. — Ще купя нова табела за твоето ранчо. Летящо прасе, а около него — долари.

— Благодаря, приятелю. Ти също много ми липсваш.

— Ще ти се обадя да ти кажа кога да ме очакваш. Сигурен ли си, че си добре? Сериозно?

— Сигурен съм. Както съм сигурен, че тук много ще ти хареса. Истинско бижу е моето ранчо.

— Да. Обзалагам се.

— Предай поздравите ми на Анджела.

— Ще го направя. Грижи се за себе си там, в Дивия Запад. О, между другото, спомняш ли си за проститутката, която беше запалена

в кофата за боклук на Таймс скуеър! Още не сме открили кой го е извършил. Нищо не излезе и от файла с наскоро пуснатите от затвора престъпници, както предложи ти. Няма човек, който да прилича на нашия престъпник. Просто исках да знаеш, че сгреши. Може би е по-добре, че реши да се занимаваш с лозя, фермеро Дан.

Линията прекъсна. Дан поклати глава с усмивка. Погледна към красивата извивка на планините, чийто силует се връзваше в ясното синьо небе, и отново се заслуша в тишината. После си каза, че не би сменил това място за мръсните улици на Ню Йорк и за милиони долари.

Червеникавокафявата кобила, която беше купил същата сутрин от ранчо близо до Лос Оливос, беше деветгодишна и наистина едра. Тя неспокойно въртеше глава насам-натам и мятеше опашка. Той се метна на гърба ѝ и каза:

— Окей, окей, скъпа, да тръгваме.

Тя вдигна рязко глава и започна леко да подмята задница, за да го изпита. Той стисна силно бедра и придърпа юздите, после отново ѝ заговори:

— Хайде да си изясним нещата. Аз съм шефът, ти си просто конят. Аз яздя, ти се подчиняваш. Ясно ли е? — Кобилата извъртя очи нагоре, но се подчини и препусна в тръс обратно към конюшнията.

Дан въздъхна облекчено. Не би могъл да понесе още един провал. Първо полуразрушената къща и изсъхналите лозя, после Панчо, който би могъл да внесе безпорядък във всяко място само за две секунди и който крадеше храна като старо улично псе, каквото най-вероятно някога е бил, и накрая кобилата, която си имаше свой собствен нрав и беше готова да го хвърли всяка минута, само да се отпусне за малко. Плюс това, че миналата седмица беше пуснал обява, чрез която търсеше управител, а досега още никой не беше отговорил. Май не се справяше много добре с новата си роля на фермер. Не, никак не се справяше добре.

Панчо се беше излегнал на сянка в двора пред конюшнията. Вдигна глава и замаха мързеливо с дебелия си опашка за поздрав, после отново задряма. Керемидите на покрива блестяха в кораловочервено под ярката слънчева светлина, пурпурните и розовите петунии и гераниумът радваха окото, а старият шадраван в испански

стил ромолеше приятно в центъра на дворчето благодарение на новата помпа. Двойка гълъби прехвърчаха наоколо.

Дан си помисли, че мястото изглежда точно като на онези лъскави снимки, в които се беше влюбил начаса. Трябваше да признае, че дори сега, когато беше видял всичките му недостатъци, то все пак вълнуваше сърцето му.

Той свали седлото и юздите, даде на кобилата вода и овес, после отиде да види как е породистата кобила Апалуза, настанена в съседната ясла. Беше я купил заради външния ѝ вид. Тя беше на червеникавокафяви петна, с бяла грива и бяла опашка, беше млада, само тригодишна, но беше кротка по нрав и наистина много красива.

— Как си, Парадайз? — Тя дойде да подуши ръката му. — Сладко момиче — каза той. — Не си като дивата си нова сестра ей там. Нея трябва да я държи под контрол.

Той си спомни как Ели го беше обвинила, че той се държи нецивилизовано, когато беше ударила колата му, как беше ритнала гумите на джипа. Усмихна се, защото си помисли, че тя е малко смахната, но много красива. Не, не, поправи се той. Определено не хубава. Още не беше открил точната дума, с която да я опише, макар и „красива“ да беше минала през ума му. Може би тя също не беше съвсем точна, но каквото и да беше нейното загадъчно качество, то му харесваше. Тя — също. Нямахше търпение отново да я види. Още тази вечер.

Избърса потта от гърба си с тениската и извади диетична кола от малкия хладилник: беше го купил за стаята, която, според плана му, щеше да бъде негов офис. Отпи голяма глътка от хладното питие, после се върна в двора пред конюшните. Замисли се за прашните си ботуши и мързеливото си куче, запита се още каква ли беда ще му дойде на главата и в този момент Панчо внезапно скочи в краката му и започна бясно да лае по мъжа, който току-що влизаше в галоп в дворчето.

От джоба на якето му стърчеше бутилка уиски, дънкените му риза и панталони бяха целите на дупки, а около врата му беше завързано мръсно червено шалче. Краката му бяха обути в оръфани кожени каубойски ботуши със сребърни токи. Широко мексиканско сомбреро покриваше гъстата му черна къдрава коса, а рунтави мустаци

почти закриваха усмивката му, с която той явно имаше намерение да се представи.

Дан побутна назад бейзболната си козирка, изненадан не на шега, когато конят на непознатия се закова пред него.

— Правиш циркови номера ли, какво? — запита той с усмивка.

— Не, сеньор. — Мъжът скочи от седлото и отново се усмихна лъчезарно. — Аз съм Карлос Ортега. Вашият нов майстор на вина. Знаем всичко, каквото трябва да се знае, за производството на вино и имам най-добрия „нос“ по крайбрежието. Дойдох, за да ви предложа безценните си услуги. — Той свали сомбрерото от главата си с широк замах и се поклони, а заедно с него се поклони и конят му.

Дан вече се смееше на глас, но също така виждаше, че Ортега наистина е дошъл по работа.

— И откъде знаете, че търся човек, който да разбира от правене на вино?

Като бутна сомбрерото си назад, Ортега повдигна дънките си малко нагоре и се усмихна нахакано.

— Нека кажем, че съм го чул някъде, докато работя по лозята, сеньор. — И той отметна глава назад и се засмя гръмогласно, извънредно доволен от собствената си шега.

Дан погледна за пореден път бутилката уиски, която стърчеше от джоба му, и се замисли. Беше забелязал обаче и веселото пламъче, което светеше в очите на Ортега, както и жизнеността, излъчваща се от цялото му същество. А ранчото „Бягащите коне“ точно сега имаше отчаяна нужда от жизненост. Съмняваше се, че Карлос Ортега може да различи мерло от совиньон, но въпреки безпочвените му хвалби, той го беше харесал.

— Остави кобилата в яслите и й дай вода. После ела в офиса ми и ще поговорим.

Карлос бързо изпълни онова, което му бяха заръчали. Седна срещу Дан в голата, но чиста малка стая, която той беше превърнал в свой офис. Остава внимателно сомбрерото върху коленете си, а бутилката — на масата, която стоеше между двамата.

— Сеньор Касиди, нямам никакво намерение да ви лъжа — каза той, изведнъж станал много сериозен. — Аз съм добър в правенето на вино, дори може би имам отлични умения. Дойдох за първи път в Калифорния още когато бях малко момче. Първо събирах лешници,

после брах фъстъци, след това — ягоди. Берях всичко, което можеше да се бере. — Той сви рамене и се усмихна скромно на Дан. — Бях само на дванайсет години, но бях едър за възрастта си и никой не ми задаваше въпроси. Когато навърших петнайсет, отидох на север, в долината Напа, да бера грозде. Работех повече от упорито, бях интелигентен и ме повишиха от работник в полето до работник във винарната. Научих всичко, което можеше да се научи. Защото ме интересуваха, разбирате ли, сеньор. Харесваше ми процесът на зреене на гроздето, прибирането му, правенето на вино. Харесваше ми миризмата на ферментацията, и то толкова много, че понякога ставах посред нощ от леглото, за да видя как „ври“ виното ми. Първо работих в полята на Мондави, после в Боли, а накрая отидох в едно малко лозе, тогава ги наричаха „винарна бутик“. То много приличаше на „Бягащите коне“, сеньор. Моят интерес към виното се хареса на собственика и той ме повиши в майстор. Учех се бързо, защото ми харесваше онова, което правех. Също така научих, че имам талант за тази работа.

Интелигентните му кафяви очи погледнаха към Дан и срещнаха погледа му над масата.

— Сеньор, първо станах главен на мазето, после помощник на главния винар. Работех само за топ винарни, макар и не на отговорни работни места. Пречеше ми — той потупа бутилката с уиски — това.

Като изпусна тежка въздишка, мъжът постави сомбрерото обратно на главата си и засука мустаци.

— Виждате ли, сеньор Касиди, нямам никакво намерение да ви лъжа. Но моят малък проблем си е само мой и няма да повлияе по някакъв начин на работата ми. При мене, сеньор, виното винаги е на първо място.

— Но не пиеш вино, така ли?

Карлос поклати глава.

— Харесва ми само да го правя, сеньор. По мое мнение, виното е питие за жените и за слабите мъже. — Той се потупа по корема и се усмихна съзаклятнически на Дан. — Нищо не стопля по-добре сърцето от глътка хубаво уиски. С изключение на хубавата жена.

— И какво те кара да мислиш, сеньор Ортега, че ще наема на работа всеизвестен пияница?

Ортега се наведе към него през масата.

— Сеньор Касиди — каза спокойно, — мисля, че и двамата нямаме голям избор. Вие имате нужда от работник. Аз — от работа. Нито един квалифициран работник няма да дойде да работи в ранчото „Бягащите коне“. То е доста занемарено, има лоша репутация. Говори се, че витаят призраци и от години оттук не е излизала бутилка добро вино. Но аз познавам тази земя, хълмовете имат южно изложение, почвата е лека. Тук могат да израснат здрави и силни лози, сеньор, но за да ги получите, имате нужда от експерт. Също така много пари ще отидат за купуването на добри лозови пръчки и за поддържането на висок стандарт в лозята. Освен че ще струва скъпо, ще бъде необходимо и време. Но аз не съм нито алчен, нито нетърпелив. Няма да искам висока заплата. Ще работи рамо до рамо с вас, докато постигнем успех. — Като гледаше все така спокойно Дан, той каза: — Всичко, от което имам нужда, е покрив над главата. Малката къщичка до портата ще свърши работа. Мога да я стегна както трябва, няма да струва много пари. Като имам достатъчно храна за себе си и за семейството си, ще съм доволен. И за някоя бутилка уиски от време на време. Само от време на време, сеньор, обещавам ви. По-късно, когато постигнем успех, ще празнуваме. Тогава и ще преговаряме наново.

Той се облегна назад, доволен, че представи нещата в толкова добра за него светлина. Този път Дан отметна глава назад и се засмя високо.

— Значи е толкова просто, ха? Аз имам нужда от работник, а никой няма да дойде да работи за мен. Ти имаш нужда от работа, но никой няма да те наеме. Изглежда, че наистина нямаме избор, сеньор Ортега. Сделката е сключена. Само че няма да пиеш, докато работиш.

Мексиканецът разтърси ентусиазирано ръката му.

— Сеньор Дан, няма да съжаляваш. Обещавам. — Той стана, прибра бутилката в джоба си и със залитане отиде до вратата.

Свирна на кобилата да отиде при него, скочи на гърба ѝ и изчезна в галоп и облак прах по същия път, по който беше дошъл.

Като гледаше как облакът прах изчезва по склона, Дан се запита дали Карлос Ортега не беше само мираж, или пък наистина беше наел на работа човек, пристрастен към уискито. Поклати глава и си каза, че сигурно е луд и че е по-добре Карлос да е толкова добър в правенето на вино, колкото и в говоренето, защото той самият наистина нищо не разбираше от лозя.

Малко по-късно Карлос се върна. Караше много стар пикап, в който, отзад, имаше кафяво куче — мелез с покрита с прах козина, а отпред — пълна млада жена с дълга блестяща черна коса и бебе в скута. Панчо започна да лае по Сесил, кучето, толкова свирепо, че се наложи Дан да го задържи за каишката. Карлос каза.

— Сеньор, това е Флорита, съпругата ми. А това — той взе бебето от скута ѝ и гордо го показва — е моят син Роберто Карлосито Ортега. Американски гражданин. — Той сложи ръка на сърцето си в почтителен поздрав. — Господ да благослови Америка.

— Нека Господ благослови и сеньор Касиди за това, че ти даде работа — добави срамежливо Флорита. — Аз също мога да работя за вас, сеньор. Мога да чистя къщата, да пера дрехите ви, да готвя. Всичко, от което имате нужда.

Дан се засмя. Харесваше Карлос, харесваше цялото семейство.

— Нека Господ благослови и вас, Флорита, за тези ви думи — отговори той. После, като си спомни в какво състояние е къщата, добави. — Май наистина ще имам нужда от помощта ви.

ГЛАВА 17

Мис Лоти беше на горния етаж в малката всекидневна стая. Гледаше телевизия. Беше облякла кадифената роба, подарък от Ели за рождения ѝ ден. Грижливо вчесаната ѝ коса — сто движения с четката всяка вечер през целия ѝ живот — падаше край раменете ѝ в сребрист пухкав облак. Пиеше чаша горещо мляко, а веждите ѝ бяха сключени — изражение, което издаваше озадачение.

— Мария — каза тя, — мисля, че днес видях някого, когото познавам, само че не мога да си спомня кой е той.

Мария седеше срещу нея. Обутите ѝ в удобни чехли крака бяха вдигнати на нисък диван, тапициран с избеляла зелена дамаска. Тя пиеше горещ шоколад и си хапваше от домашно приготвените сладки с ванилия.

— Винаги виждаш много хора в „Билтмор“. Познаваш ги от години, мис Лоти. Но имената им просто се изплъзват от ума ти, това е.

Тя поклати глава.

— Но в момента не се сецам дори как изглеждаше този мъж. Още когато го зърнах, си помислих, че ми е познат. После, по-късно, когато седна близо до нас, си помислих, че би трябвало да съм го виждала. — Тя въздъхна и отново смръщи вежди. — О, Господи, мозъкът ми е абсолютно безполезен. Искан ми се да можеха да ми инсталират компютърен диск в главата.

Тя отпи още една глътка от млякото си и си взе от сладките на Мария.

— Имам чувството, че е нещо важно. Че този човек е от значение за мен. — Поклати глава, в която цареше пълно объркване. — Толкова е досадно. Прилича на това, да се събудиш посред много жив и ярък сън и да не можеш да си го спомниш, макар много да искаш. Ето какъв стана животът ми сега, Мария — добави тя раздражено. — Като серия от полузабравени сънища. Реалността вече не съществува.

— С изключение на случаите, когато Ели идва да те види — Мария я потупа успокоително по ръката и се изправи на крака. — По-

добре да изведе Бруно на обичайната му разходка. Напоследък неговото също не може да се нарече истинска разходка.

Апартаментът на мис Лоти беше в края на грандиозното стълбище, вляво, а стаите на Мария бяха вдясно. Повечето от останалите стаи бяха затворени. С изключение на онези, които Ели използваше, когато идваше на гости, и които бяха по-нататък по коридора. Те все още изглеждаха така, както в деня, в който тя замина за колежа Мис Лоти се запита защо Ели не остана да пренощува и този път, после се сети, че ѝ беше споменала нещо за някаква среща. И се запита с кого ли може да има среща Ели?

Насочи отново вниманието си към телевизията. Ами да, разбира се. Младият мъж на Ели беше детектив от отдел „Убийства“ като героя на филма. Усмихна се доволна, че поне това успя да си спомни и че беше разбрала правилно. Но все още продължаваше да се чуди кой беше мъжът, когото беше видяла в „Билтмор“. Беше някой важен за нея човек, беше сигурна в това.

Бък беше минал с колата си покрай портата на къщата на Ели вече два пъти. Спря в сянката на евкалиптовите дървета, които растяха срещу нея, и извади цигара от вече посмачкания пакет „Кемъл“. Запали я, втренчил поглед в сложните фигури по желязната порта. От двете ѝ страни имаше две огромни колони от розов гранит, дебели колкото секвоя, а на върха украсени с крилати грифони. *„Те охраняват палата на богаташката“*, помисли си той горчиво. Пазят я от останалата част от света. Но не можеха да я опазят от него, разбира се. Той щеше да намери начин да влезе там вътре, дори да държаха заключено и къщата да приличаше на крепост. Запита се от колко ли членове се състои сега домакинството И дали тя все още има въоръжена охрана. Къщата не се виждаше от пътя, но слабата жълтеникава светлина, която се процеждаше през клоните на дърветата, подсказваше, че сигурно на входа има лампи, които светят денонощно за по-голяма сигурност. Ще трябва внимателно да огледа и провери всичко. Нямахте да успеят да го затворят за втори път. Никак не му се искаше това да се случи отново.

Представи си старицата — такава, каквато я беше видял днес, седнала толкова изправена на стола си, без да се подпира с лакти на масата. Все още живееше така, като че ли беше кралица, като че ли

всеки трябваше да се кланя пред нея. Хвърли цигарата през прозорчето на колата и запали двигателя.

— Честит рожден ден, мис Лоти! — извика подигравателно, когато мина край желязната порта. — Честит шибан рожден ден! По-добре му се наслаждавай колкото можеш. Защото този е последният ти рожден ден.

Тъмният път се виеше като спирала надолу по хълма, но Бък вземаше завоите с възможно най-висока скорост, без да го е грижа за опасността. „*Ti си недосегаем*, кънтеше победоносно гласът в главата му. *Ti си по-умен, по-добър, по-силен от повечето хора.*“ Освен това, вече знаеше всичко за Ели и баба й. Беше разпитал сервитьорката, когато му беше донесла сметката.

— Мис Лоти е истинска дама — беше казала тя. — Всички я познават тук, живяла е в Монтесито по-дълго от останалите. Познават я всички, които са все още живи, това е.

— Очарователна жена — съгласи се Бък, за да й достави удоволствие. — В наши дни не са останали много такива като нея. Истинска лейди.

Сервитьорката му се усмихна одобрително.

— Възпитала е и внучката си по същия начин. Ели също е истинска дама, въпреки че притежава и управлява заведение за хранене в Санта Моника.

— И къде, всъщност, е то? — Бък прибави от щедър по-щедър бакшиш. Тя хвърли бърз поглед към парите.

— На Мейн стрийт. Казват, че местенцето е малко, но уютно. И още, че Ели работи наистина упорито. Предполагам, че й се налага да работи денонощно, ако мълвата е вярна. Говори се, че в семейството не са останали никакви пари и че се налага да продадат дори къщата — имение.

Сърцето на Бък се превърна в късче лед, но той продължи да се усмихва.

— Предполагам, че такава недвижима собственост не се появява често на пазара. Без съмнение, ще има доста хора, които ще искат да я купят.

Сервитьорката сви рамене и напълни отново чашата му с чай.

— Нищо не знам за това, сър, макар хората да говорят, че сигурно струва цяло състояние. Милиони, така чух.

Бък се почувства по-добре, когато узна за милионите. Вече имаше нов план за действие.

Той превключи скоростите и БМВ-то му се стрелна по Хот Спрингс роуд към Коуст вилидж. Гумите изсвистяха зловещо, когато зави вдясно, а после — много бързо — вляво, за да излезе на магистралата и да поеме с пълна скорост на юг. Имаше нужда да действа. Имаше нужда да види къде живее Ели. Имаше нужда от жена.

ГЛАВА 18

Пътят беше пуст, а полицейският патрул, който обикновено дежуреше по магистралата, не се виждаше. Беше в Лос Анжелис за по-малко от час, но движението в града го накара да намали скоростта. Влезе в шосе 405, после в магистралата на Санта Моника, от която излезе на Четвърта улица.

Патрулната кола, която беше спряла до светофарите, го накара да се опомни. Не можеше да си позволи да му връчат талон за глоба. Новата му шофьорска книжка и новият регистрационен номер бяха достатъчно добри за всекидневна употреба, но той не беше сигурен доколко биха издържали на внимателна полицейска проверка.

Подкара бавно по Мейн и накрая го откри. „Заведението на Ели“ пишеше със зелени букви на неоновата табела и на прозореца. Той спря колата и остана седнал, загледан в надписа. На вратата висеше табела „Затворено“. Вътре цареше мрак.

Той слезе от колата и отиде до задната врата на помещението. Стоманени решетки покриваха вратата и прозореца на кухнята. Разочарован, той се запита къде ли живее тя. Ще трябва да я наблюдава, да я следи, за да открие. Мисълта за това го изпълни с радостно вълнение. Кипящ от енергия и сила, той се върна на булевард Сънсет.

Дори в понеделник вечер движението по булеварда беше натоварено. Като внимателно следеше за появата на полицаи, той стигна, без да превишава скоростта, до булевард Холивуд и започна да изучава движението по тротоарите. Имаше предостатъчно жени, с каквито коси и фигури пожелаеш. Тъй като не преставаше да мисли за Ели, той си избра червенокоса.

Свали до долу прозорчето на колата и се подаде през него, за да я огледа по-добре. Тя беше висока и с големи гърди, оскъдно облечена в къса черна пола и черно потниче, а краката ѝ бяха обути в черни ботуши с високи токчета.

— Колко? — запита той, без да се церемони.

Тя го изгледа от горе до долу.
— Зависи какво искаш, мистър.
— Влизай вътре. Ще преговаряме по пътя.
Тя седна на мястото до шофьора.
— Дори за цялата нощ, твоя съм — каза тя. — Всичко, каквото
поискаш, за сто долара.

Той я изгледа скептично.

— Бих казал, по-скоро петдесет.

Тя нацупи устни, а очите ѝ загледаха мрачно.

— Сделката не е съвсем добра, а аз съм много добра в занаята.

Бък не се засмя.

— Къде отиваме? — запита тя, станала изведнъж нервна.

— Където и да е. Стига само да е тихо и да няма ченгета.

Тя се усмихна, изпитала облекчение.

— Първо ми дай петдесетте долара, а после щете заведе на едно
специално място.

Той не си направи труда да спори. Извади портфейла от джоба си
и тя впи в него алчен поглед.

— Дори не си го помисляй — каза той студено. — Ще накарам
да те приберат толкова бързо, че дори няма да усетиш откъде ти е
дошло. Само че точи път ще те задържат повече от трийсет дни, както
обикновено правят за проституиране.

Тя сви рамене и пъкна петдесетдоларовата банкнота в горната
част на черния си кожен ботуш.

— Няма нужда да бъдеш чак толкова отвратителен. Завий наляво
тук, а после — пак наляво. Малка алея е, затова е тихо и спокойно.

Бък спря колата в далечния край на алеята, близо до контейнера
за боклук. Облегна се блажено назад и я остави да се погрижи за
нуждите му. Беше добра в работата си, устата ѝ беше като направена от
коприна и гума, зъбите ѝ драскаха леко като зъбите на дявол и сякаш
разкъсваха душата му. Той плъзна длани по шията ѝ и тя се отдръпна
назад.

— Какво правиш... — Изпаднала в паника, тя понечи да излезе
от колата, но той беше по-бърз от нея. Беше я стиснал вече за гърлото и
нищо на света не би могло да му попречи. Лицето му се беше
изкривило от усилието, от челото му капеше пот и се стичаше в очите
му.

Жената започна да се дави, размаха ръце, опита се да отстрани неговите от гърлото си. Езикът, който му беше доставил толкова голямо удоволствие само преди минути, сега висеше от устата ѝ, грозен, подут и с цвета на патладжан, очите ѝ бяха изхвъркнали и потъмнели от събралата се в тях кръв.

Бък я извлече навън от колата и я остави на земята. Перуката ѝ падна и разкри рошавата ѝ черна коса. Той я ритна, ядосан. Кучката дори не беше наистина червенокоса. Извади петдесетте долара от ботуша ѝ и ги прибра в джоба си.

Алеята беше наистина тиха и спокойна, но в другия ѝ край имаше приглушена, жълтеникава светлина. Той извади джобното си ножче и се наведе над нея. Острието издаде слаб съскащ звук, докато раздираше кожата, за да остави дълбок кръст на челото ѝ. Нямаше много кръв, защото сърцето ѝ вече не биеше, но той, тъй като беше придирчив, избърса грижливо острието в късата ѝ пола, след което се качи в колата си и потегли.

Наоколо все още не се виждаше никой. Когато стигна до следващата пресечка, включи фаровете и се огледа в огледалото над волана. Приглади косата си и доволно си помисли, че изглежда наистина добре. Подсвиркваше си щастливо „Дикси“ когато подкара към магистралата, която водеше към Монтесито.

Барът беше претъпкан. Той седна на едно от високите столчета и привлече вниманието на бармана.

— Двоен „Джим Бийм“, мистър Дженсън? — запита барманът.

— Позна, Ал. А мога ли да получа и бадемови ядки?

— Разбира се, сър. Гледахте ли играта на „Лейкърс“ днес?

— Да. — Бък беше успял да хване предаването на последните няколко минути по радиото, а пък и не беше от хората, които биха се отказали от възможността да си осигурят алиби. — Господи, трудно е да бъдат победени напоследък!

Беше забравил за жената, която беше убил преди малко. Отпиваше доволно от превъзходния бърбън и си мислеше за времето, прекарано в санаториума „Хъдсън“, когато копнееше за такъв. Понякога успяваше да го получи дори на онова място. Той винаги получаваше онова, което иска.

ГЛАВА 19

Дан беше навън и се занимаваше с новата скара за барбекю, марка „Уебър“. Беше се върнал от ранчото рано, защото не искаше Ели да го завари потен и мръсен и с миризмата на конюшня по него. Току-що си беше взел душ, беше обул чисти дънки „Левис“ и маратонки и бе облякъл синя риза, чиито ръкави беше навил до лактите. А от дългата езда през следобеда го боляха всички мускули.

Прокара длани през все още мократа си коса, много учуден от силното си желание и нетърпението си да я види. Та това дори не беше истинска среща. Приличаше по-скоро на уговорка между двама стари добри приятели.

Внезапно пред очите му изникна образът на Ели като малко момиченце — много високо червенокосо момиче, чието лице беше обсипано с лунички, което трепери от студ на ветровития плаж, а после се хвърля безстрашно сред вълните. Дали тогава носеше скоби на зъбите? Не, трябва да е била прекалено малка, само на осем или девет години. Прекалено малка за срещи, във всеки случай.

Като ченге, основният му проблем беше, че никога нямаше време за срещи с жени. Службата на детектива беше тежка, часовете за дежурство не можеха да се променят лесно. Така и не беше успял да разбере как Пятовски беше намерил време да се ожени и да направи четири деца. Неговото семейство наистина беше сплотено, а съпругата му го обичаше и му беше предана.

— Това е любовта — беше му казал загадъчно Пятовски. — Виждаш ли, тя ме обича. И аз я обичам. И това е всичко. И двамата даваме и получаваме едновременно.

— А аз предполагам, че дава предимно Анджела? — Дан си спомни, че беше задал този полувъпрос, полутвърдение с усмивка. Познаваше Пятовски прекалено добре. Той работеше неуморно, денонощно. Не си позволяваше да изостави нито един случай дори за един ден. Не ползваше свободни дни.

Но на Дан това, че работеше като полицай, не му помагаше във връзките с жените. Разбира се, в живота му имаше жени. Жени, които беше харесвал. Особено една, помощник-съдия, която беше срещнал в съда докато представяше случая на един от заподозрените, който лично беше арестувал. Дори си беше помислил, че това ще е жената на живота му. Но честата смяна на часовете за дежурство, липсата на дори една свободна минутка правеха възможността да прекарат някой и друг час заедно все по-малка и по-малка, докато накрая просто нямаше смисъл да се срещат.

И така, той продължи да се труди усилено в гимнастическия салон; ставаше рано, за да побяга още малко, два пъти взе участие в нюйоркския маратон, където достойно финишира в първата четворка. Изпълваше апартамента си с музика, с книги, в които се описваха истински истории — за изкачване на планини, за прекосяване на океани в малки яхти, за пътешествия до Северния полюс, — винаги с мисълта, че някой ден и той ще намери място, където да преживее такива приключения.

Останалото му време беше запълнено от работата. Той живееше и дишаше заради нея. И почти беше умрял заради нея. Но все така продължаваше да се наслаждава на тихи вечери в очарователни италиански ресторантчета, на бутилка добро вино и на компанията на красивите и интелигентни жени.

Ели подкара джипа надолу по тихата алея, като се оглеждаше за вилата с името „Пайнс котидж“. Беше сменила жълтата рокля с тесни бели дънки, маратонки и мека бяла блуза, завързана на възел на талията ѝ. Както винаги, носеше и перлите ма майка си. Беше си сложила доста грижливо спирала за мигли и червило, а не, както винаги досега, по време на шофиране. В багажника имаше две обемисти чанти с пържоли, салата, сирене, плодове, френски френзели и малко от тортата, направена по случай рождения ден на мис Лоти.

Ели хвърли поглед на часовника си. До определения час оставаха още две минути. За първи път в живота си пристигаше по-рано от предвиденото и се запита дали това не е проява на нетърпение. Напомни си, че той е просто стар приятел, още от детството ѝ. После се поправи: не, той всъщност не ѝ беше приятел тогава. Само познат.

Дан Касиди изглеждаше страхотно, когато беше на осемнайсет години: мускулист, по тялото му нямаше и грам мазнина; ясните му сини очи можеха да те омагьосат само за секунда; дълги мигли, мокри от солената вода; златисто кафяв от загара гръден кош; долната половина на тялото му, бе облечена в оскъден, много секси, бански, който караше всички момичета да се кикотят нервно. Спомни си още как я беше притиснал до същите тези загорели гърди, когато я беше свалил от сърфа, след като дъска я беше ударила по главата. Сигурно беше погълнала цели галони морска вода тогава. „*Сега вече ще се научиш никога повече да не правиш това*, беше й казал той с леден глас. *Защото така наистина можеш сама да причиниш смъртта си.*“ Ели се усмихна. Надяваше се, че той няма да си спомни за този инцидент, защото споменът щеше да разруши имиджа й за броеци секунди.

Стара дървена табела, на която пишеше: „Пайнс котидж“, висеше накриво на старата дървена врата. Тя паркира колата, взе чантите от багажника и отвори вратата с крак.

Докато вървеше към ревящия океан, дърветата се разрешиха и тя успя да зърне къщата: малка и обикновена, боядисана в бяло, украсена по ръбовете с морскосиньо, а над вратата висеше голямо медно звънче.

Като прехвърли чантите само в едната си ръка, тя дръпна шнура на звънчето, отстъпи крачка назад и вдъхна дълбоко и щастливо свежия солен въздух. Реши, че може без опасност да се наслади на момента, защото това беше само среща с приятел. Макар и много привлекателен.

Панчо изскочи навън, когато Дан отвори вратата. Погледите им се срещнаха.

— Здравей! — казаха двамата едновременно.

Ели сведе поглед към кучето, което подскачаше в краката й. Беше най-грозното куче, което някога беше виждала. Усмихна се на Дан.

— Обзалагам се, че си го взел, защото си знаел, че никой друг не би го взел.

— Да, от месеци чакал някой да го хареса. На следващата седмица щеше да се отпрати към кучешката колиба в рая, на небето. Погледна ме, с тези големи кафяви очи — Дан повдигна рамене и въздъхна тежко, — а сега си мисли, че всъщност той ме притежава. —

Взе чантите с продуктите от ръцете ѝ. — Уж щях аз да те глезя, а оставих всичката работа на теб.

— О, не. Не, сър. Отсега нататък оставям всичко на теб. — Тя го последва в кухнята и започна да вади нещата от чантите.

Панчо седна на задните си крака и нададе нетърпелив вой, когато усети аромата на пържолата. Ели му каза извънредно строго:

— Нямах шанс, кученце, дори да беше първи красавец. — После извади парчето торта, взе си малко от сметаната и облиза пръст. — Лошо е, знам. Но не мога да устоя.

— Обзалагам се, баба ти пак ти е напомнила, че ще си развалиш вечерята, ако изядеш първо тортата.

— Предполагах, че ще кажеш: Не си си донесла тортата, за да си я изядеш сама, нали?

— Опитвам се с всички сили да се държа любезно, а ти?

Тя въздъхна и се облегна на мивката.

— И аз се опитвам. Опитвам се.

Стори му се, че долавя тъга в гласа ѝ. Наля ѝ чаша вино.

— „Айрън хорс“ — каза той, — първокласна винарна. Опитай го и ми кажи какво мислиш.

Тя го погледна право в очите, както му се стори, съвсем невинно.

— Мисля, че е минало прекалено много време, откакто за последен път съм вечеряла с мъж. — После добави със смях: — Разбира се, налага ми се да вечерям с дузина мъже всяка вечер. Но това не се брои, ако разбираш какво искам да кажа.

— Разбирам. — Погледът му все още не се отделяше от нея. — И на мен ми е приятно. Особено защото си ми стара приятелка.

Старата дървена веранда беше с изглед към океана, а няколко стъпала водеха надолу към плажа. Приливът беше започнал да отстъпва, а лекият бриз разроши косата на Ели, когато тя се облегна на перилата, за да се наследи на гледката. Като забеляза белега на челото ѝ, Дан се запита, шокиран, как ли го е получила. После каза.

— Искаш ли да се поразходим, преди да се е стъмнило?

Тя свали маратонките си само за секунда и почти успя да победи Панчо в бяга им надолу по стъпалата, към пясъка. Нави крачолите на дънките си и извика:

— Който е последен, е мамино синче!

И побягна по плажа, с развети свободно червени коси.

Той затича след нея, а всяко мускулче го болеше и се свиваше в агония.

— Погледнете го само този старец! — Тя започна да пляска щастливо във вълните, доволна, че е свободна. — Какво се е случило с Дан, Дан сърфиста, с мускули от стомана и задник, за който си готова да умреш!?

Той се усмихна.

— Имаш доста добра памет. А какво ще кажеш за онзи път, когато повърна галони морска вода върху мен?

Тя нададе стон.

— Надявах се, че няма да си спомниш.

— Много ясно си спомням. С изключение на това, дали носеше скоби или не?

Тя поклати глава и отметна назад косата, която вятърът духаше в лицето ѝ.

— Скобите сложих по-късно. Радвам се, че поне този спомен няма да бъде добавен към прекрасната ти колекция.

Той каза:

— Ти беше прекрасно дете.

— Лъжец! — Тя се засмя. — Тогавя приличах на днешния Панчо — дебеличка на места, с дълги и много слаби крака, с големи стъпала. Искаш ли да се надбягваме до скалите? — предизвика го тя и побягна, а дългата ѝ коса отново се развя зад гърба ѝ. Той я последва, накуцвайки.

Тя се извъртя назад, постави ръце на хълбоци и го изгледа критично. Бузите ѝ бяха порозовели от физическото усилие, а очите ѝ горяха. Чувстваше се така, както и в първия си ден в колежа, нейният първи ден на абсолютна свобода — макар и това да беше само един-единствен ден.

— Ох! — простена тя — Знаех си. Решил си да ме накажеш, че одрасках колата ти, и сега не искаш да тичаш с мен.

— Напротив, това няма нищо общо. Прост днес яздих кон за първи път в живота си. И то една дива кобила. И много издръжлива. Всяка частица от тялото ме боли ужасно. Дори части, за чието съществуване не съм и подозирал.

— Казват, че от яздене на кон боли дори там, където не боли и след каране на велосипед.

Тя го хвана не принудено за ръката, когато тръгнаха обратно към къщата.

— И така, какво те накара да го направиш? — запита неочаквано. — Да се откажеш от работата в полицията?

— Един куршум. Имах късмет, задето не ме уби, но ми казаха, че трябва да остана на канцеларска работа. — Той сви рамене. — И изведнъж обикновеният живот ми се стори много привлекателен. Обратно към земята, към живота в малката общност. Човек направо не може да се измъкне от вечното, ден след ден, разследване на престъпленията. От онова няма почивка.

Ели кимна с глава, можеше да го разбере. Вдъхна дълбоко соления въздух, наслади се на топлината на голата ръка на Дан, допряна до нейната, на мъжкото му присъствие. Беше минало много време от последната ѝ среща с мъж, помисли си тя с усмивка. Макар че, разбира се, това тук не беше истинска „среща“.

— И така? Какво ще кажеш за себе си? Помня, че имаше прекрасно семейство. Къщата имение на върха на хълма. Много слуги. Семейството ти беше богато, нали? Пари, трупани много години.

Ели се спря и хвърли едно камъче във вълните.

— Това беше навремето. Сега се налага да си изкарвам прехраната с труд. Баба ми все още живее в къщата с името „Края на пътуването“, но сама, без никакви слуги. Парите свършиха, преди да стигнат до мен. — Тя отметна косата, паднала върху очите ѝ, и го погледна. — Такъв е животът, както се казва.

— И не съжаляваш?

— Шегуваш ли се? — Тя се засмя. — Разбира се, че съжалявам. И то по една причина — защото искам да осигуря на баба живота, с който е свикнала: да не се тревожи откъде идват парите. И втората причина — парите биха направили и моя живот много по-лесен. — Като въздъхна, тя добави: — Но знаеш ли, аз най-вероятно щях да правя същото, което правя и сега. Предполагам, че това означава нещо. Човек прави онова, което сърцето му диктува, с пари или без тях. Ако не беше така, значи аз съм идиотка, че работя по осемнайсет часа на ден в бизнес, който едва крета.

— Струва ми се, че сме в едно и също положение. Ранчото е истинска бъркотия. Вероятно ще са ми необходими години, за да го

приведа в ред. Казват, че имало духове в него и затова тук никога не била произвеждана дори една-единствена бутилка качествено вино.

— Докато не се появи ти.

— Докато не се появи Карлос Ортега. Моят нов работник. Ако не е майстор на виното, значи е избягал от местната циркова трупа.

Ели се смя непрекъснато, докато той ѝ разказваше историята за пристигането на Ортега.

— Но как би могъл да се довериш на човек като този?

— Интуиция. Само на нея мога да разчитам в последно време. Обзалагам се, че на него мога да се доверя. И, както той много проницателно отбеляза, аз също нямам голям избор.

Панчо се втурна пред тях по стъпалата към къщата, а после отново претича край тях, този път — надолу. С крайчеца на окото си Дан успя да зърне късчето червено месо, което той стискаше със зъбите си. Посочи го и нададе стон:

— Това проклето куче току-що избяга с нашата вечеря.

Ели надникна над перилата. Панчо лежеше на пясъка и дояждаше последното парче от крехкото месо.

— Наистина, мистър, кучето ти е едно крадливо псе — каза тя ужасена. — Избра идеално момента. Много е умен, наистина.

Дан го изгледа, силно ядосан.

— Не мога да го изпратя обратно в кланицата. Той си мисли, че вече е мой. Дори започна да спи в леглото ми.

— Ти си глупак, Дан Касиди. Дресировката на кучетата трябва да започне от първия ден, в противен случай се разглезват и ти се качват на главата. — Тя се усмихна, като видя щастливата муцунка на кучето, което се претърколи игриво няколко пъти в пясъка и размаха и четирите си лапи във въздуха. — Той е умен, но направих добре, че донесох и хляб, и сирене. С бутилка вино, кой би искал повече?

— Забравих да те попитам — каза Ели, когато двамата седнаха в кухнята. — Не си ли бил женен? — В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, пожела да не беше ги изричала. Сигурно виното беше развързало езика ѝ. — Взимам си въпроса обратно — побърза да добави.

Дан се подпря на лакти и скръсти длани.

— Бях — каза, без да отделя поглед от нея. — Като приятел, ти имаш право да питаш. И не, сега не съм женен. Вината не беше нейна,

предполагам, че не беше и моя. Връзката ни беше по детски романтична и нямаше да се получи, защото и двамата не мислехме за реалността. Тогава се преместих в Ню Йорк и станах полицай вместо биолог, какъвто исках да стана. — Той сви рамене — Въпреки това, не съжалявам. Мисля, че и без това съдбата ме е предопределила да стана винар.

— А на мен е отредила ресторантьорския бизнес. Не съм създадена за светска жена, която си губи времето по разни партита. Изглежда, съм наследила гените на баща си, който бил доста буен ирландец. — Тя занесе панерчето с хляба в дневната и седна до ниската масичка за кафе. — Може би затова те харесах.

Дан внимателно остави чинийката със сирене.

— Ти ме харесваш? — засмя се той.

— О, предполагам, че те харесвам достатъчно — каза тя, флиртувайки малко. — Всичко е наред при теб.

Той напълни чашите, после седна на пода до нея и започна да си взема от хляба и сиренето.

— Разкажи ми за баща си. И за майка си.

Ели замислено отпи от виното си. Имаше толкова много за разказване. И в същото време — толкова малко. Тя си спомняше само няколко години от съвместния им живот.

— Знам, че мама била много красива — каза най-после. — Бях само на пет, когато умря, но все още си спомням усмивката и парфюма ѝ. Ухаеше на лилия. Уханието на този парфюм е толкова характерно, че го долавям и у другите жени. Дори сега, когато мисля за мама и нейния парфюм, ми се струва, че тя е в стаята.

ГЛАВА 20

Ели щеше винаги да носи в сърцето си историята на своите родители. Беше я чувала достатъчно често. Когато беше дете, това беше любимата „приказка“, с която заспиваше. „*Разкажи ми пак за майка ми и баща ми*“, казваше тя и мис Лоти повтаряше разказа още веднъж, често пъти със сълзи в очите, които Ели нежно избърсваше с малките си пръстчета.

— Когато се родила майка ми — каза тя, — баба ми и дядо ми не могли да постигнат съгласие на кого да я кръстят и затова ѝ дали името Ромейни. Нещо, за което мис Лоти все казваше, че съжалявала много пъти по-късно, защото момичето растяло и напълно оправдавало името си. Приличало на малко циганче — винаги щастливо, винаги главозамаяно просто от чистото удоволствие да съществуваш на този свят и да бъдеш влюбен. А на строго възпитаната мис Лоти се струвало, че още от петнайсетгодишна възраст майка ми била винаги влюбена. Когато дядо починал неочаквано, тя трябвало да отгледа Ромейни съвсем сама. Правилата, които баба искала да наложи, били строги, а мама била много дива. Баба обаче предполагала, че по-късно мама ще се поуспокои и накрая ще се омъжи за подходящ човек. Но после времената се променили. Дошли шейсетте години и младите „преобърнали света“, както се изразяваше мис Лоти. Живеели за момента. Както те искали. И тогава, вече навършила двайсет и четири години, Ромейни избягала с Рори Дувийн, който нямал нито пари, нито име. Освен това бил с петнайсет години по-възрастен от нея и разведен. „*Защо*“, запитала мис Лоти с голяма мъка в сърцето. „*Защото го обичам, мамо!*“, отговорила нейната усмихната красива дъщеря с дяволито пламъче в очите, защото знаела, че мис Лоти мразела да я наричат „мамо“ почти толкова, колкото и неочаквания си зет. Както и да е — продължи да разказва Ели на Дан, — лошото било вече сторено. Ромейни имала свои собствени пари, наследени от нейния дядо, и щастливите младоженци обикаляли света, обвити в облаци марихуана, ходели на безброй партита и, въобще, се

наслаждавали на живота. Защото, както непрекъснато повтарял Рори, за какво друго е животът, освен да му се наслаждаваш? След няколко години Ромейни трябвало да си почине за малко от този бурен начин на живот, за да ме роди, след което ме оставила на мис Лоти. Понякога, когато баба започнеше да „вдига врява до небесата“, те ме вземаха със себе си в Европа. Рори мразеше Калифорния през лятото, казваше, че е прекалено горещо.

Тя повдигна рамене по начин, който издаваше тъгата ѝ.

— Такъв беше животът на моите родители. До деня, в който техният бял автомобил бентли не поднесе рязко и неочаквано и не ги отнесе на дъното на скалистия каньон в планината Лос Падрес. Толкова е странно — добави тя, смръщила замислено вежди. — И сега виждам колата на онзи стръмен път през планината, чувам как баща ми пее с пълно гърло, виждам го как се обръща, за да ми се усмихне. Още чувствам как колата залита по пътя... Спомням си дори как те се усмигнаха един на друг, гласа на татко, който продължаваше да пее... И в един миг вече ги нямаше. Аз бях изхвърлена всред тревата и храстите край пътя. Намериха ме по-късно. Седях, все още със сламената шапка на главата, макар да имах дълбока бразда върху лицето. Това е всичко.

Дан я видя да потреперва. Запита се дали тръпките ѝ са причинени от спомените, или от мъглата, която започваше да се прокрадва и в къщата. Стана и запали огъня. Подаде ѝ пуловера си и Ели се сгуши в него, като подви крака под тялото си. Пуловерът ѝ харесваше — мек и с мириса на мъжко тяло.

— Не знам защо ти разказвам това — каза тя, като го гледаше през малката масичка за кафе. — Всъщност не съм говорила за това с никого, освен с мис Лоти и с Мая. Винаги съм мислила, че това не е проблем на никого другого, освен мой собствен. Макар и да е минало много време от онзи миг, все си мисля, че нещо липсва в моя спомен и дори по-дълбоко — в моята памет. Понякога ми се струва, че ще се сетя за това нещо, каквото и да е то, което остава скрито за мен в мрака на вечността — Тя въздъхна тъжно, после добави. — Но помня тяхното погребение, като да беше вчера. То беше едно от най-големите и най-запомнящите се в историята на Монтесито, защото мис Лоти искаше да е такава. Заради Ромейни. Църквата и къщата имение бяха засипани с бели рози, а аз бях облечена в красива бяла рокля от ефирна

материя и лъскави черни обувки, като че ли щях да ходя на парти. На гробището се беше събрала истинска тълпа и хорът пееше „Смело напред, християни“, докато двата ковчега бяха спуснати в земята. Спомням си, че плаках горчиво. Просто не мислех, че е възможно моите жизнени, влюбени в живота родители да са си отишли завинаги. Бях сигурна, че всеки момент ще ги видя да надничат иззад някое дърво и да извикат: „Изненада, изненада!“, както обикновено правеха, когато се връщаха от някое от пътуванията си. Но смъртта им беше факт и мис Лоти каза, че и за двете ни ще е по-добре, ако свикнем с него. Само че дълго време след това аз все още чувах как писъкът на мама прорязва въздуха, както и шума от разпиляващо се по пътя счупено стъкло. А после настъпваше дълбока, безкрайна тишина. Както тогава в планината. Дори щурците бяха спрели да цвъртят, а птичките — да пеят. Като че ли цялата планина беше изпаднала в нещо като шок.

Едва когато станах доста по-голяма, мис Лоти ми каза, че Ромейни е пропиляла всичкото богатство, събирано в продължение на години от три поколения Стамфорд. За десет години „първокласен“ живот в обикаляне на света, пътувания в първа класа или на луксозни яхти. Те и двамата обичали лукса, защото, както винаги казваше баща ми, животът е забавен, а за какво друго са парите, освен за удоволствие? Такава беше тяхната философия. И те живееха според нея и дори умряха според нейните канони. В автомобил за сто хиляди долара.

— Съжалявам. — Дан се наведе към нея и хвана ръката ѝ. — Ударът е бил тежък, а ти си била много малка.

Пламъците на огъня ги обагряха в мек червен отблясък, като оставяха ъглите на стаята в тъмнина. Отвън долиташе ревът на вълните, чиито пенести гребени заливаха брега. Ели се чувстваше като хваната в капана на времето, като че ли се беше върнала назад и видяла нещата ясно — дори събитията, за които беше избрала да не си спомня. Очите на Дан бяха потъмнели от насъбраното в тях съчувствие, когато я погледна.

— Онази година научих всичко за насилието, първо заради случилото се с родителите ми, а после и заради онова, което се случи на мис Лоти — каза тя тихо. Поколеба се. — Никога досега не съм разговаряла с никого и по този въпрос. Дори с приятелката си, Мая.

Мис Лоти ме помоли да не разказвам на никого. Каза, че трябва да изтрия спомена от съзнанието си и никога вече да не говоря за случилото се. Опитах се, но така и не го забравих. Нито пък това, колко ужасена бях тогава.

Отпи от виното си. Като видя ужаса, стаен в погледа ѝ дори сега, той каза:

— Искаш ли да разкажеш на мен?

Тъй като споменът беше отдавна заключен у нея. Ели знаеше, че ще изпита облекчение, ако го сподели.

— Случи се няколко седмици след катастрофата. Мис Лоти винаги сама ме слагаше в леглото вечер и ми разказваше приказка. Сега знам колко трудно ѝ е било да прави това, да се справя с мъката от смъртта на Ромейни и да изглежда весела и спокойна пред мен. Подозирам, че е плачела до изтощение след това, докато е заспивала. А аз много мразех да съм сама през нощта...

Сега, докато разказваше на Дан за това, Ели можеше да си представи как вечер е лежала в стаята, боядисана в бяло и синьо, в тясното френско легло, което е принадлежало на майка ѝ, когато тя е била дете. Завесите не бяха дръпнати, а мис Лоти беше оставила прозореца отворен, както правеше винаги, независимо дали валеше дъжд, или беше студено, за да се закали. Казваше, че децата имат нужда от въздух, докато спят. Но клоните на хвойновото дърво удряха по стъклото и я плашеха и Ели не можеше да заспи, както често ѝ се случваше по онова време. Тя слезе от високото легло и изтича, боса и по пижама, през коридора към стаята на мис Лоти.

Завъртя дръжката на вратата и надникна. Там нямаше никого, затова тя изтича до върха на стълбите и погледна надолу.

В голямата камина гореше огън, ламите бяха запалени. Атмосферата беше топла и весела, тук нямаше да се промъкне самотата, както в нейната стая. Хванала здраво перилата от дъбово дърво, тя слезе бавно по широките стъпала. Знаеше къде е мис Лоти, затова тръгна право към библиотеката. По онова време тя често се прокрадваше там нощем и седеше тихичко, гледаше как баба ѝ отваря пощата си, пише писма или говори по телефона. Отначало мис Лоти се преструваше, че не я е видяла, после поглеждаше към нея и, като уловеше погледа ѝ, казваше: „Хайде, отивай в леглото, дете. Късно е.

Хайде, аз самата ще те заведа и отново ще те завия хубавичко, ако обещаеш веднага да заспиш.“

Ели винаги кимаше сериозно с глава и обещаваше. Изглежда, спокойствието, което цареше в библиотеката, пукането на въглищата в камината зад желязната решетка, драскането на писалката на мис Лоти по дебелия кремава хартия за писма имаха някаква магия над нея, която я успокояваше и тя заспиваше.

Само не и онази нощ. Вратата на библиотеката към коридора беше отворена и оттам долитаха гласове. Любопитна, Ели надникна да види кой е среднощният посетител. Незабелязана се промъкна в стаята и зае мястото си в много голямото за нея китайско кресло, което мис Лоти винаги наричаше „тронът на мандарина“. Гладко полираното дърво ѝ се струваше студено през тънките ѝ пижами и тя потрепери, докато наблюдаваше с интерес мъжа и баба си, питайки се за какво ли разговарят.

Мъжът рязко се изправи. Той се извисяваше над мис Лоти. Викаше ѝ грубо и ядосано. Никога досега Ели не беше чувала някой да говори по този начин, да употребява такива думи. После той се нахвърли на мис Лоти и я сграбчи за гърлото с огромните си ръце. Той крещеше, непрекъснато повтаряше все едно и също... *„Кучка, дърта кучка, ще се отърва от теб и ще взема онова, което е мое...“*

Ели стисна здраво страничните облегалки на креслото. Устата ѝ беше отворена, но не можеше да издаде нито звук. Очите ѝ се бяха разширили от ужас. Трепереше, но не можеше нито да проговори, нито да помръдне.

— Бабо! — успя да извика най-сетне. — Бабо...

Той се обърна и я видя. Погледите им се срещнаха и тя отново се отпусна безпомощно в креслото като омагьосана от чистото, разголено зло, което беше доловила у него. И започва да пищи.

Вратата се отвори неочаквано и рязко. Вътре се втурнаха няколко от мъжете, които работеха у тях, Густав и шофьорът. Зад тях бяха мъжете от охраната, с извадени пистолети. Само за секунда те го проснаха на пода, извиха ръцете на гърба му, притиснаха лицето му към килима. Ели гледаше, онемяла от ужас, как охраната насочва пистолетите към слепоочията на мъжа, как мис Лоти прекосява бавно стаята и свежда поглед надолу към него. Тя беше бледа и трепереше, но от гняв. Не се страхуваше.

Тогава в стаята тичешком се втурна Мария. Тя грабна Ели в прегръдките си и я отнесе, все още плачеща и ужасена, в стаята ѝ.

По-късно мис Лоти отиде да поговори с нея.

— Това беше просто един луд — обясни ѝ тя. — Той вече си отиде и аз искам да забравиш, че въобще си го виждала. Той никога вече няма да ни обезпокои. Обещай ми, Ели, че ще забравиш тази вечер и че никога няма да говориш с когото и да било за това.

И Ели кимна, направи тържествено кръст и обеща.

— И до тази вечер — каза тя на Дан, който седеше срещу нея и я гледаше изпод полуспуснатите си клепачи — аз спазих даденото обещание. Бях прекалено малка и не разбирах какво става, но знаех, че той причинява зло на баба. Че я наранява. След това тя ми каза, че за нея било истински късмет, че тогава съм била там. Че съм я спасила.

— Не откри ли по-късно кой е бил той?

Тя поклати глава.

— Казах ти, че никога повече не сме разговаряли за него.

Той въздъхна.

— За петгодишно момиченце, годината, която си преживяла, е истински ужас. Забележителна жена е баба ти, че ти е помогнала.

Дървата пращяха в камината. Ели се прозина изтощена.

— Говорих през по-голямата част от нощта — извини се тя. — Благодаря ти, че ме изслуша. — Тя го хвана за ръката. — Приятели ли сме? — И му се усмихна, като го гледаше право в очите.

— Приятели. — Дланта му беше твърда и студена. — И, като твой приятел, няма да ти позволя да шофираш толкова късно през нощта. Пи прекалено много вино, говори до изтощение, въобще, държа се като най-досадната жена, която познавам. Чаршафите са чисти, а леглото е удобно. И ти гарантирам, че цялото е на твое разположение. Моля те, бъди мой гост.

Ели поклати глава.

— Не мога — каза тя с прозявка. — Съжалявам, сигурно е от морския въздух. — Тя се плъзна още малко по-надолу на удобния диван, с полузатворени очи. — Трябва да се връщам. — Тя вече заваляше думите. — Утре в осем трябва да съм в заведението, защото ще чакам доставки.

Дан се усмихна, сигурен, че тя ще заспи само след няколко секунди. Отиде до спалнята и се върна с одеяло. Както беше предполагал, тя вече спеше. Зави я, подпъхна одеялото под нея, погали за секунда косите ѝ. Заспала, тя беше придобила вида на невинно дете. Но будна, беше истинска, привлекателна жена.

Той излезе на верандата и загледа вече бледнеещата луна. Панчо се излегна до него, постави муцуна върху лапите си и затвори очи. Но Дан продължи да стои, втренчен в нощта, заслушан в плисъка на вълните, а мислите му бяха заети с жената, която спеше в леглото му. Мислеше още и за трудностите, които му предстояха. Мина доста време, преди да отиде да си легне.

Събуди я рано, вече приготвил кафе и препечени филийки. Ели скочи на крака и прокара разсеяно длани през разрошената си коса.

— Колко е часът?

— Шест. Малко по-спокойно, приятелко. Има време за кафе и душ, преди да тръгнеш.

Тя се усмихна при думата „приятелка“. Наклони глава на една страна и го погледна право в очите.

— Благодаря ти, Дани бой — прошепна тя, като използва обръщението от детските години, когато двамата се гонеха по плажа.

Той каза само.

— Винаги на твое разположение, мадам.

Но мислеше, че ще му е трудно да бъде само приятел за Ели Периш Дувийн.

ГЛАВА 21

Почти по времето, когато те пиеха сутрешното си кафе, Бък се излежаваше на луксозното легло в „Билтмор“, облечен в луксозния халат за баня на хотела, и четеше „Съединените щати днес“, докато чакаше да донесат закуската му.

Боговете бяха с него. Обявата, в която имаше бизнес адрес и факс, беше точно онова, от което той имаше нужда, а фактът, че адресът беше на три хиляди мили отгук, в Маями, беше просто идеално стечение на обстоятелствата. Той вдигна телефонната слушалка и направи необходимите уговорки. Можеше да получава поща и тук, те дори щяха да отговорят на телефона от името на компанията „Дженсън пропърти дивелъпмънт“ и да приемат съобщението. Не че той очакваше такова, но в случай, че някой решише да провери, той щеше да прикрие следите си.

Човекът от обслужването по стайте най-после пристигна и той гладно погълна палачинките със сладко от боровинки, после се облече, опакова багажа си и се изнесе от хотела. Прекалено дългият престой нямаше да е от полза, защото щеше да стане познат на хората от ръководството и персонала, те щяха да започнат да го забелязват, да се държат прекалено приятелски и фамилиарно с него, да му задават въпроси. Освен това може би щеше да мине известно време, преди да продадат къщата — имение „Крайт на пътуването“, а той щеше да има време да си осигури необходимите пари.

Обратно в Лос Анжелис, той нае евтин едностаен апартамент на тясна малка уличка, малко на юг от булевард Сънсет. Сградата не беше солидна, даваха само жилища под наем и в нея живееха предимно млади хора, които бяха готови всеки момент да се преместят някъде другаде. Наетият от него обзаведен апартамент се намираше на приземния етаж и имаше отделен вход, което беше добре дошло за Бък.

Той остави чантите си на пода до вратата, после отиде с колата малко по-надолу по улицата до едно ателие, където отпечатваха

светкавично брошури и други подобни, и си поръча визитни картички от името на „Дженсън пропърти дивелъпмънт къмпани“, като даде адрес и телефонен номер в Маями.

След това подкара колата на запад, към Санта Моника. Беше рано привечер, когато стигна до заведението на Ели. Отново имаше късмет — една кола тъкмо освобождаваше място на пълния паркинг отпред и той успя да се вмъкне, като препречи мястото на светлозелената акура. Шофьорът го засипа с ругатни, но Бък не му обърна никакво внимание. Пусна две монети от четвърт долар в автомата на паркинга, след което се върна в колата и започна да наблюдава заведението.

Беше рано, едва шест часът, но две маси вече бяха заети. Секси блондинка вземаше поръчките и носеше чашите с вино, но от Ели нямаше и следа. Минаващите по платното коли му пречеха да вижда добре и той хвърли наоколо няколко гневни погледи. Беше паркирал точно пред малък снекбар, в който обаче кипеше истинско оживление. Прозорците на този снекбар бяха точно срещу прозорците на заведението на Ели.

Влезе вътре и си поръча кафе, после седна до прозореца. Започна да отпива на малки глътки, без да отделя поглед от срещуположното заведение.

Мина половин час. Бък си поръча питие, като нервно се питаше какво ли може да се е случило с Ели. И тогава я видя да бърза по тротоара, задъхана, с развяваща се дълга червена коса. Носеше огромна кутия и умело заобикаляше другите минувачи. После се шмугна бързо през вратата на заведението и изчезна от погледа му.

— Почти навреме — поздрави я Мая иззад бара. — Реших, че си се погрижила за поправката на тази проклетата кафе-машина.

— Съжалявам. — Ели остави кутията на бара помежду им. — Но трябваше да направя нещо, ако не искам клиентите да ни изоставят и тук да заприлича на пустиня. Както и да е, това ще свърши работа, докато поправим голямата машина.

Тя бързо се втурна в задната част на заведението, за да види дали в кухнята не цари хаос. Чен се суетеше доста припряно и нервно край тенджерите, докато Тери подготвяше зеленчуците за топлинна

обработка. „Супата на деня“ къкреше тихо на газовия котлон до други тенджери, пълни със сосове, и в кухнята се носеха все приятни аромати.

— Трябва да си намеря друга работа! — С тези думи главният готвач посрещна Ели, смръщил вежди. — Тази кухня е прекалено малка.

— Но е хубава и удобна, Чен. — Тя завърза на кръста безупречно бяла престилка. — Не се налага да вървиш толкова много, колкото в голяма кухня. Там вечно ще те болят краката. — Краката на Чен бяха постоянна тема за разговор, защото той неспирно се оплакваше от болки в тях и от време на време се отпускате на някой стол да си почине. Като завърза косата си на конска опашка, Ели си сложи бейзболна козирка и забърза към предната част на заведението, за да поздрави с „добре дошли“ клиентите. Мая се облегна на вратата, с което ѝ препречи пътя.

— Не толкова бързо, Ели. Първо ми разкажи за снощи!

— Снощи? — Ели сви рамене, но с усмивка. — О, хубаво беше. Както е винаги, когато си със стар приятел.

— Какви са тези глупости за стария приятел?! Била си дете, когато си го познавала, а и тогава определено не сте били приятели.

— Е, но сега сме.

— Не те ли помоли за друга среща?

— Мая, непрекъснато ти повтарям, че това снощното не беше среща. Вечеряхме като стари приятели. Той ми разказа за живота си, а аз — за моя. После заспах и той ме събуди тази сутрин с кафе и препечени филийки...

Мая я гледаше някак отнесено.

— Чакай малко. Ели. Искаш да кажеш, че си останала и през нощта? На първата среща? Мили Боже, въздържанието трябва да ти е повредило мозъка! Или това, или той знае как да подхожда към жените. Ели, мисля, че трябва да се научиш на етикета на последователността в поведението при срещите с мъже.

— Ние само разговаряхме, това е всичко. Или, по-скоро, говорих само аз. Той ме слушаше.

— Изслушването е добър претекст и начин на поведение в такъв случай. — Мая смръщи подозрително вежди. — Нямам доверие на този мъж.

— Повярвай ми, добре е да те изслушват от време на време, просто така, за разнообразие, вместо непрекъснато да те поучават. — Ели мина покрай нея, като по навик провери дали всичко по масите е наред, поздрави с усмивка две двойки редовни клиенти и им подаде менюто. Започваше поредната вечер, в която всички нейни действия бяха рутинни и затова ѝ носеха успокоение.

— Само помисли какво би казала баба ти — каза високо Мая, когато мина покрай нея.

— Напомни ми да те запозная по-късно с поученията, с които баба ме засипа по отношение на моя сексуален живот или липсата на такъв — прошепна ѝ в отговор Ели и се засмя весело, когато Мая повдигна толкова високо вежди, че се скриха в косите ѝ.

Точно в този момент Бък прекоси платното и влезе в заведението на Ели. Огледа се, търсейки я с поглед. Но към него, с меню в ръка, се приближи красивата блондинка.

— Добър вечер. — Мая се усмихна учтиво. — Маса за двама?

Той я удостои с чаровна усмивка.

— Страхувам се, че тази вечер съм сам.

— Много лошо, но поне сте избрали добро място. Да бъдеш сам, не е проблем тук, а храната ще ви хареса, сигурна съм. — Мая го заведе до една маса до прозореца и добави: — Така ще можете да наблюдавате пешеходците, които ще разсейват самотата ви.

Той я дари с още една усмивка и взе менюто, което тя му предлагаше.

— Вие със сигурност знаете как да накарате човек да се почувства добре дошъл.

— Такава ми е работата. Само ще ви кажа кои са специалитетите на деня, после ще ви оставя спокойно да направите избора си. От вината, които сервираме в чаша, мога да препоръчам червеното вил ферм или, ако предпочитате бяло вино, шардонето фес пиркър.

Бък беше любезен, очарователен. Поръча си червено вино, супа au pistou, скариди и омари. Започна да отхапва малки хапки от меката и ароматна фразела и да наблюдава.

Беше преполовил чашата с вино, когато Ели се появи от кухнята. Усмихна му се, докато сервираше на съседната маса. Бък бързо пресуши чашата си. Улови погледа ѝ, докато тя се извърщаше.

— Може ли още една? — Той ѝ подаде с усмивка празната чаша.

— Разбира се, сър. От кое пихте? — Гласът ѝ беше сладък като захар.

— От червеното. Мисля, че в името имаше нещо като ферм... — Той, изглежда, не можеше да си спомни точно.

— Вил ферм.

— Чакайте малко — каза той, като се престори на изненадан. — Вчера не бяхте ли в „Билтмор“? В Монтесито?

Тя придоби дори по-озадачен вид и от него.

— Да, но...

— Вие забелязахте, че не се чувствам добре. И бяхте така добра да спрете и да ме запитате дали можете да ми помогнете с нещо. — Той я погледна топло. — Който и да е мъж не би могъл да забрави такъв мил жест на внимание. За нещастие, такива неща се случват рядко в днешно време.

Озадачението на Ели се стопи и бръчката между веждите ѝ изчезна.

— Разбира се, сега си спомням. Радвам се да видя, че сте се възстановили.

— Всъщност нищо сериозно. Предполагам, че прекалено много съм стоял на слънце вчера.

Усмивката му беше топла и дружелюбна и Ели също му отвърна с усмивка, макар да не мислеше, че той страда от прекалено излагане на слънце. Този мъж беше блед като призрак.

— Веднага ще ви донеса виното, сър — обеща тя.

Оживен и радостен, той я гледаше как се връща в кухнята. Докато си тананикаше „Дикси“ под носа, чакаше завръщането ѝ, но вместо нея виното му донесе русокосата красавица.

— Тази чаша е безплатна, подарък от Ели, сър — каза тя. — Насладете ѝ се.

Бък наистина ѝ се наслади. Всъщност не можеше да си спомни друг път през целия си живот храната да му е доставяла такава радост. И то не само защото беше вкусна и добре приготвена, а защото мястото му позволяваше непрекъснато да наблюдава Ели. Ревнуваше от всеки мъж, който я заговаряше тази вечер, ревнуваше заради всяка усмивка, която тя даряваше някому другиму. Дълго време отпива от кафето си и клиентите бяха останали доста малко, когато най-после се изправи и се приближи до бара, за да плати сметката си.

— Надявам се, че храната ви е харесала, сър?

Той подаде банкнотите и Ели ги пое от ръката му. За секунда пръстите ѝ докоснаха неговите. Допирът му подейства като динамит.

— Храната беше превъзходна. Виното също. Вие сте много щедра.

— Опитваме се да се грижим за клиентите си.

— Благодаря ви. Името ми е Ед. Ед Дженсън.

— Надявам се да ви видя отново, мистър Дженсън. — Тя му се усмихна широко, а той ѝ махна с ръка, преди да излезе.

Беше много доволен от себе си. Първата стъпка от плана му вече беше в действие. Беше осъществил контакт.

Прекоси платното, пушна монети в автомата на паркинга и влезе в колата. И отново зачака. Движението не беше така оживено тази вечер. В десет часа си тръгна русокосата красавица и извика „довиждане“ през рамо на някого зад себе си. Той видя как Ели обръща знака „Отворено“ и на вратата се появява надписът „Затворено“, след което тя отново изчезна от полезрението му.

Чен и помощник-готвачът, който приготвяше сосовете, си тръгнаха половин час преди Ели. Тя остана сама. Подпря се на бара и започна бавно да отпива вода от чашата, която си беше напълнила. Мислеше за Дан. И се питаше дали не беше разкрила прекалено много от личния си живот и чувствата си пред него снощи. Едва ли го беше забавлявала много с това, че разголи душата си пред него и в отговор той не беше я поканил на втора среща. Като сви рамене с жест от рода на „на кого му пука“, тя остави празната чаша и си каза, че и без това не разполага със свободно време. Свали престилката си, закачи я на куката зад вратата, пусна косата си отново свободна и въздъхна от облекчение. После грабна сакото и чантата си.

Когато Ели заключи вратата и бързо закрачи по улицата в обратна посока, Бък зави набързо, макар че това беше забранено, и подкара бавно зад нея. След два жилищни блока тя зави надясно и тръгна към един четириетажен паркинг. Бък спря до тротоара, но не изключи двигателя.

След няколко минути Ели излезе от паркинга в един яркожълт джип. Спря се на пресечката и даде ляв мигач, а Бък отново направи

обратен завой. И отново на място, забранено за подобни операции. Беше точно зад нея, когато тя подкара по Мейн.

Умората обгръщаше Ели като тежка сива мъгла. Всичко, което искаше, беше да се добере до дома си, да вземе душ и да пропълзи в леглото. Като зави надясно, тя задмина двата жилищни блока, които заемаха подножието на малък хълм, после бързо свърна вляво. Едва ли забеляза, че зад нея има кола.

Натисна бутона на дистанционното управление за гаража и своенравната врата се отвори едва наполовина, след което престана да се вдига. Тя натисна ядосано бутона за втори път и въздъхна от облекчение, когато вратата се вдигна догоре. Излезе от колата бързо като светкавица, изкачи уморено стъпалата, докато разкопчаваше дрехите си в движение.

След като взе душ, тя отиде до прозореца и подпря лакти на перваза, заслушана в тихите и нежни звуци на нощта. Духаше хладен ветрец, от далечината долиташе ревът на вълните, но морето не се виждаше, защото нощта беше облачна. Спомни си колко бурни бяха снощи вълните пред „Пайнс котидж“, интимността и уютата на огряната от пламъците стая. Спомни си чувството на щастие, което изпита от самото присъствие на Дан срещу нея, който отпиваше от чашата с вино и похапваше от тортата, от присъствието на кучето, което дремеше в краката им. Сцената, която и сега виждаше, излъчваше топлина и доволство. Тя въздъхна със съжаление. Дан Касиди беше много зает човек. А тя пък беше много заета жена.

— Затова и няма да се срещнем повторно — каза си тя и се покатери върху старомодното високо легло. Затвори очи и зачака съня.

В сенките от другата страна на улицата Бък надаваше стонове — толкова силно беше сексуално желание, което изпитваше към нея. Нощта беше хладна, но горещи тръпки лазеха по гръбнака му. Той гореше. Изтича обратно в колата и се върна в наетия апартамент. Заклучи вратата зад себе си и съблече дрехите си бързо, като в треска. Само след минути крачеше като диво животно, хванато в клетка, както години наред беше правил в санаториума „Хъдсън“. Само че този път нямаше охрана, която да го наблюдава и да казва: *„По-добре да донесем усмирителната риза. Бък Дувийн отново го прихващат. Няма по-луд от него тук.“*

ГЛАВА 22

Карлос Ортега беше на ръце и колене, с лице, почти залепено до една приличаща на стик лозова пръчка. Той я оглеждаше от върха до края и после обратно, изключително внимателно.

— Виждате ли това, сеньор? — Той посочи едно крехко израстъче, сякаш готово всеки миг да се отчупи. — Тези лози са дали пъпки, после са били присадени на корени за каберне. Но са били занемарени и повредени от лошото време. Корените още са добри. Ако се отнасяме с тях като с бебета, ако ги гледаме грижовно и много ги обичаме, сеньор, те ще се съживят.

Той вдигна поглед към него и се усмихна лъчезарно, а Дан каза:

— Искаш да кажеш, че не е достатъчно да дам всичките си пари за тези лози, а трябва още и да ги обичам! Звучи ми така, сякаш съм сключил неравностоен брак, Карлос.

— Не, не, сеньор, това не е същото, като да обичаш жена. Това тук са вашите деца. — Той се изправи на крака и изтупа праха от коленете си с помощта на сламеното си сомбреро. — Това са добри новини, сеньор Дан. Аз вече ви спестявам пари.

Сега Дан коленичи и втренчи поглед в лозите. Чувстваше топлината, която се излъчваше от земята, вдъхваше аромата на почвата и виждаше малки червени петънца, които бяха почти пъпки. Изведнъж го завладя гордост. Това беше неговата земя, неговите лози, неговите проклети пъпки.

— Колко? — запита той и се върна отново на земята, преди да се е издигнал прекалено много във висините на поезията.

Карлос подръпна замислено мустаците си.

— Добрите пъпки за сорта каберне вероятно струват по десет цента бройката.

Дан засия, това число не му звучеше особено страшно.

— За целия хълм — Карлос се обърна и огледа внимателно склона, — може би трийсет, четирийсет хиляди долара.

Дан въздъхна примирено. Трябваше да предположи. Във винарството всичко звучеше разумно, докато не пресметнеш количеството.

— Мисля, че е по-добре да поискам още една среща с управителя на банката.

— Да купуваш напъпили лози, е като да правиш любов — каза Ортега, без да обърне внимание на забележката за банковия управител. — Започваш да опознаваш жената, да долавяш характерния ѝ аромат, той се запечатва в паметта ти... Точно това търсиш и когато купуваш лозови пръчки. В ноздрите си усещаш богатия аромат на виното. — Той вдъхна дълбоко, след което издиша шумно и поклати глава от удоволствие. — Първо, сеньор се обадете на организацията „Сортови семена“ в Дейвис. Ако при тях няма от сорта каберне, ще отидем до Напа. Познавам перфектно лозята там. По-късно, като наближи времето за гроздобера, ще опитаме гроздовете. И аз ще разбера дали имаме от най-добрия сорт. — Карлос вдигна екзалтирано поглед нагоре. — Ще произведем първокачествено каберне!

Дан искрено се надяваше той да се окаже прав.

— Кога ще можем да присадим пръчките?

— Юли. Ако се намирахме още малко на север, щяхме да направим това през август, но тук имаме достатъчно топлина.

Дан гледаше лекия наклон на склона и си го представяше засаден с лозя, натежал от узрели гроздове, готови да бъдат откъснати. Вече половин дузина работници от мексикански произход се бяха събрали в подножието на хълма, с наведени гърбове, защото изкореняваха плевелите и поправяха тръбите. От ръждясалия стар пикап на Ортега се чуваше весела музика, а Панчо се беше настанил на предната седалка, с увиснал език, и наблюдаваше сцената. От върха на хълма чуваха ударите с чук на дърводелеца, който поправяше верандата и виждаха Флорита, която простираше прането на въжето, опънато пред кухнята. Конете бяха в конюшните, а само след няколко дни щеше да спи в собствено легло. Мястото започваше да придобива облика на дом.

Когато се върна в стаята, отредена за негов кабинет, чу, че телефонът звъни. Той побърза да вдигне слушалката.

— Ранчото „Бягащите коне“.

— Звучи така, сякаш ранчото е наистина реалност — каза Пятовски.

Дан долови насмешката в гласа му.

— Разбира се, че е. Само дете днес излезе, че ще ми струва още трийсет-четирийсет хиляди долара.

— За какво, по дяволите?

Той звучеше така, сякаш е подивял от гняв, и Дан се засмя.

— За напъпили лози, Пятовски. Но ти не знаеш какво означава това, а аз нямам намерение да ти обяснявам. Просто ми имай доверие. Ортега казва, че ще произведеме страхотно каберне.

— Който и да е Ортега, щом може да те убеди да дадеш трийсет хиляди долара за лози, значи е истински майстор на убеждаването. Това са много пари, човече.

— Да, така и ще кажа на банковия директор. И така, кажи за какво се обаждаш? — Дан подпря обутите си в ботуши крака на бюрото и прокара длан през покритата с прах коса, като мислеше, че би било чудесно да вземе душ. — Кога ще дойдеш насам?

— Просто искам да обмислиш информацията, която ще споделя с теб, да я прокараш през съсухрения си от калифорнийското слънце мозък. Преди той да е атрофирал, разбираш ли ме? Хванах нещо в компютъра тази сутрин. Не мисля, че вече си чул нещо по телевизията, освен че е станало още едно убийство, защото от полицията не са съобщили никакви подробности. За убитата проститутка в тиха алея, недалече от булевард Сънсет.

Дан наостри слух, когато Пятовски направи театрална пауза.

— На челото ѝ имало издълбан кръст, Касиди. От слепоочие до слепоочие. От линията на косата до носа.

Дан подсвирна тихо от изненада.

— Това е нашият убиец, който обича да оставя подписа си. Прав бях.

— За нещастие на проститутката, прав си бил. А сега човекът се намира в твоя район. Свързах се с местното управление на полицията, с ФБР, дадох им информацията за жената от Таймс скуеър, за да сравнят бележките. Човекът е същият, да, използван е същият нож, вероятно джобен формат с остър бръснач. И не се съмнявам, че ще го направи отново. И то скоро.

— Когато отново го прихванат — добави Дан замислено.

— От полицията отправяме предупреждения — каза Пятовски. — Мисля, че от тях ще има полза. За момичетата — проститутките, които той предпочита. Когато дойда натам, мисля да се отбия в полицейското управление и да видя как вървят нещата. Малко сътрудничество, нали знаеш?

— А кога ще дойдеш насам?

— До две седмици. Около петнайсети може би. Това устройва ли те?

— Хъни ще бъде готова и ще те чака.

— Коя е Хъни? — В гласа на Пятовски се долавяха подозрителни нотки и Дан се засмя.

— Почакай и ще видиш, детективе. Гарантирам, че ще бъде изненада.

— Да, обзалагам се. Между другото, какви са жените там, в слънчевата страна?

— Зашеметяващи — отговори Дан, като мислеше за Ели. — Страхотни, наистина.

— Е, това поне е нещо положително. Обзалагам се, че по нея нямаш толкова разходи, колкото по напъпилите лози. И сигурно е по-забавна от тях.

— Можеш да се обзаложиш на всичко, каквото пожелаеш. Но ако се държиш възпитано, може да ти позволя да се запознаеш с нея.

— Ако тя обича възпитаните и покорни мъже, какво общо би могла да има с Даниъл Патрик Касиди?

— Не мога да си представя, Пятовски. — Като се засмя. Дан остави слушалката. Загради числото петнайсет в календара, на който имаше изобразен трактор, а после започна да си задава различни въпроси за убиеца, чийто подпис беше кръстът.

Беше готов да се обзаложи, че е пуснат наскоро на свобода затворник. Едно убийство на източното крайбрежие, едно — на западното. Дали не е шофьор, който пътува на далечни разстояния? Или пък е някой откачен, решил да задоволи сексуалните си фантазии, свързани с холивудските красавици? Той сви рамене. Каквото и да беше, сега това не беше негов проблем. Трябваше да се тревожи единствено за лозите си.

Ръката му се насочи неуверено към телефона. Можеше да се обади на Ели просто за да ѝ каже: „Здравей, как си днес? Благодаря, че се отби онзи ден. За това, че донесе храна, че ми прави компания... Много ми харесва да спиш на моя диван.“

Набра номера ѝ.

Сърцето на Ели подскочи, когато чу гласа му.

— Тъкмо си мислех за теб.

— Така ли?

— Исках да ти се обадя, за да ти благодаря. Много ми беше приятно.

— На мен също. Благодаря ти за храната. Съжалявам, че Панчо изяде пържолите.

Тя се засмя.

— Няма нищо. Следващия път...

— Точно за следващия път — побърза да се намеси той. — Знам, че си много заета бизнес дама, иначе бих предложил да се срещнем по-скоро. Но, при тези обстоятелства, какво ще кажеш за следващата седмица? Мислех си, че може би ще искаш да разгледаш лозята ми.

— Да, бих искала.

Звучеше съвсем искрено и той нетърпеливо добави.

— След това можем да излезем да вечеряме някъде.

— Къде?

— Какво ще кажеш за „При Моли“?

Ели се засмя.

— Тя конкуренция ли ми е?

— Ни най-малко, тя е италианка, не францужойка. И държи пицария, не бистро.

— В такъв случай, бих искала.

— Добре.

Тишината увисна между тях като копринен воал.

— А как са фермерските ти длани? — запита тя тихо, като притисна слушалката към бузата си.

— Топли и потни, с пръст под ноктите.

— Звучи като самата реалност.

— Започвам да се справям, с помощта на Карлос.

— Имам клиенти. Ще ми разкажеш за това по-късно. Нямам търпение да науча всичко.

— Аз също нямам търпение да ти разкажа — каза той.
Все още мислеше за нея, когато набираше номера на Дейвис, с
когого трябваше да преговаря за лозовите пръчки.

ГЛАВА 23

Бък се върна в Санта Моника в шест часа сутринта и паркира на хълма, с който завършваше в единия си край улицата, на която Ели живееше. Свали прозорчетата и подложи лицето си на свежия и хладен утринен въздух, отпи от хартиената чашка, в която имаше кафе Старбакс и се зачете в лосанджелиския Таймс.

В седем край него премина жълтият джип. Той го последва на дискретно разстояние. Държа я под око чак до стоковата борса, където отново паркира и зачака.

Няколко минути по-късно видя Ели, която буташе пред себе си количка, пълна със зеленчуци. Стовари ги в задната част на джипа и отново потегли.

Бък я последва. Следеше я вече седмица. Знаеше какъв е дневният ѝ режим, какви са маршрутите ѝ през различните дни от седмицата, къде ходи, с кого се вижда и какво прави. Знаеше, че излиза от къщи всеки ден в седем сутринта и повечето вечери се прибира едва след полунощ. Знаеше, че посещава мис Лоти всеки понеделник и двете пият чай в „Билтмор“.

Току-що се беше стъмнило, когато той паркира пред къщата ѝ. Беше облечен елегантно и приличаше на преуспяващ бизнесмен, но наоколо нямаше никой, който би могъл да забележи това. Като прекоси бързо улицата, бутна малката бяла портичка и измина четирите стъпки по тухлената алея до входната врата. Трябваша му само няколко секунди, за да се справи с ключалката, след което влезе.

Подпря се на вратата от вътрешната страна, ликуващ и тръпнещ от възбуждане и възбуда. В малката всекидневна стая, която се намираще вляво от него, светеше лампа. Той се разположи на дивана и подпря краката си на ниската масичка за кафе. Огледа се спокойно около себе си, като че ли той беше собственикът.

Красиво венецианско огледало висеше над полицата на камината, изработена от полирано борово дърво. Красяха я два сребърни свещника и няколко снимки. Стана, за да ги разгледа, защото

много искаше отново да види нейния образ, но нито една от тях не беше на Ели. Имаше също така рисунка на Рафаелова девица, която приличаше малко на Ели, и картина, на която беше изобразена къщата имение „Крайт на пътуването“, рисувана през трийсетте години, когато е била построена. Навсякъде бяха разпилени книги. Беше чисто, но всичко говореше, че тази стая рядко се обитава.

Разочарован, той прекоси малкото антре и влезе в трапезарията. Дузина картини, поставени в рамки, покриваха стените, а малка сводеста врата водеше право в миниатюрната кухничка.

На кухненския стол имаше чаша изстинал чай, на чийто ръб все още имаше остатъци от червилото на Ели. Тръпнеш, той докосна с устни очертанията на нейните върху чашата и изпи чая, с което му се стори, че поглъща и нея. Изпита чуден екстаз дълбоко във вътрешностите си.

Долови аромата ѝ още дори преди да достигне върха на проскързващото стълбище. Застана на прага на спалнята със затворени очи и вдъхна мириса на тялото ѝ. После отвори очи и разбра, че се намира в рая. На един стол небрежно бяха преметнати дрехи, а пътека от захвърлено на пода бельо водеше към банята. Той коленичи и благоговейно погали с пръсти дантелените ѝ бикини и прозрачния фин сутиен. После ги вдигна и ги притисна до лицето си.

Когато отново се върна в реалността, претърси бавно и систематично гардероба ѝ. Отбеляза, че дрехите ѝ са шести размер, а обувките ѝ — неочаквано голям номер, десети. Записа си каква марка парфюм използва, какъв тоалетен сапун, лосион, пудра. Забеляза, че любимият ѝ цвят е синият, че в хладилника ѝ има купа с ябълки, преполовена бутылка първокачествено вино Медос. Претърси основно всички чекмеджета.

Когато си тръгна след час, знаеше всичко, което имаше да се знае, за Ели Периш Дувийн.

Паркира колата на паркинга зад ъгъла на Мейн. После, изпълнен със сила, отиде, с наперена походка, до заведението на Ели. Посрещна го отново русокосата красавица.

— Здравейте — каза той. — Как сте? Аз съм Ед. Ед Дженсън, помните ли ме? Вие ми помогнахте онази вечер.

— О, разбира се. Как сте, Ед? Радвам се да ви видя отново.

— И отново съм сам, страхувам се.

Той ѝ се усмихна самоуверено и внезапно в главата на Мая светнаха предупредителни светлини.

— Много лошо. Какво ще кажете тогава за същата маса, до прозореца?

Дрезгавият му глас предизвикваше ледени тръпки по гръбнака ѝ. В този мъж имаше нещо нередно — може би това, че очите му не се усмихваха, когато се смееше. Той го правеше някак механично — само с устни.

— Къде е Ели тази вечер?

„Значи, това било, помисли си Мая. Той се интересува от Ели. Е, прекалено лошо за него, защото Ели не би погледнала мъж като този дори веднъж, камо ли два пъти.“

— Заета е — отговори тя. — Да ви донеса ли нещо за пиене, сър? — С тази дума тя постави отношенията им отново на твърда делова основа и му подаде менюто. След това му донесе чашата червено вино, за която той помоли.

В кухнята каза на Ели.

— Кой е този Ед Дженсън, все пак? Изглежда, сте добри приятели. Или поне той създава такова впечатление.

— Дженсън? — Ели вдигна глава, но после побърза отново да сведе поглед към грила, на който парчето риба-тон щеше да прегори, ако тя не внимаваше. Чен отново беше напуснал и тя трябваше да се грижи за всичко. — О, този ли? Виждала съм го само два пъти. Първия път беше на съседна маса в „Билтмор“, а втория път — когато дойде да се храни тук.

— Е, добре, той е тук отново и пита за теб. Настойчиво, като че ли се познавате.

Ели се усмихна.

— Предполагам, защото ми се носи славата като добра в ресторантьорския бизнес. Всички искат да познават Волфганг, а сега — и мен. Сигурна съм, че се справям добре.

— Но този е много странен, Ел. Нали знаеш, че човек понякога има интуиция по отношение на другите хора. От този ми се гади. — Мая смръщи вежди. — Мисля, че не е тукашен. — Тя отново се зае с рибата. — Очевидно е, че не познава почти никого тук. Предполагам, че просто се чувства самотен.

— О, разбира се. — В гласа на Мая ясно се долавяха скептични нотки. — Точно това вероятно казват и за убийците. Те вероятно са просто самотници.

Бък си поръча пържола и картофено пюре. След като беше свършил добра работа през деня, той беше в настроение да си хапне обилно. Разочарова се, когато му сервира русокосата, а Ели все така не се появяваше. Задоволяваше се да си я представя в дома ѝ, в стаята, в леглото. Почти забрави за бабата, обсебен от маниакалната си страст по Ели. Без да бърза, изпи две чаши вино и беше последният, който излезе от заведението. Мая направи сметката му и бързо прибра парите. В брой, както отбеляза наум, а не кредитна карта. Хм, този човек май не искаше да оставя следи, които водят към него...

— Как се казвате? — запита Бък, докато чакаше рестото си.

— Мая, сър. — Много учтиво, тя му подаде сметката и рестото.

— Благодаря ви, Мая, храната много ми хареса. — Той отново се усмихна с онази лукава усмивка, но тя отказа да вдигне поглед от листчето, на което беше направила сметката.

— Лека нощ, мистър Дженсън — прошепна, все още, без да вдига поглед.

— Лека нощ, Мая. А името ми е Ед.

Той отиде самоуверено до вратата, където се обърна и ѝ се усмихна. Бузите на Мая пламнаха. Сигурно е знаел, че ще гледа след него. Като си спомни странно студените му очи, тя си каза, че той прилича на човек, който е опознал доста неща в живота. Отиде бързо до вратата и все така бързо я заключи след него.

ГЛАВА 24

Точно в четири часа в понеделник мис Лоти влезе величествено в „Билтмор“ за следобедния си чай. Беше облечена в ленена пола в цвят, който тя наричаше „телесен“, кремава копринена блуза, перлите си и шапката с розите, която си беше купила в Париж. Ели беше останала за малко навън и говореше с някакъв човек, който се беше възхитил от кадилака, но артритът на мис Лоти ѝ създаваше проблеми днес и тя искаше само да стигне до масата и да седне.

Тръстиковият ѝ бастун тропаше по покрития с плочки под, докато тя прекосяваше бавно фойето и кимаше за „добър ден“ на хората, които познаваше. Високият тъмнокос мъж привлече погледа ѝ, когато мина бързо покрай нея, и тя се извърна. Беше онзи същият, за когото не можеше да си спомни. Дълбока бръчка набразди челото ѝ — когато един мъж носи мустаци, е толкова трудно да кажеш как изглежда всъщност. Може би трябваше да му се представи и да го попита кой е той? Но, разбира се, една дама не може да постъпва така.

Бък беше много елегантен в синия си костюм и скъпата вратовръзка. Светлосинята му риза беше безупречна, обувките му блестяха, а новата за него тъмна коса беше грижливо вчесана. Той се изравни с Ели на стъпалата.

— Е, здравейте отново. — Протегна ръка и хвана нейната. — Изглежда, ни става навик да се срещаме неочаквано.

— Мистър Дженсън! — Ели се извърна изненадана. — Не знаех, че живеете тук.

— Би ми се искало да беше така. — Той ѝ се усмихна искрено, топло. — Този хотел е като малък оазис на спокойствието и тишината след вихрушката, която представлява Маями.

Ели се усмихна, за да покаже, че разбира.

— Моят прапрадядо чувстваше нещата по съвсем същия начин, затова никога не се върна на изток. Купи си земя тук, построи си къща и „се закотви“.

— Щастливец! — Бък се поколеба. Като че ли не му се искаше много да повдига въпроса. — Аз всъщност съм в бизнеса с недвижима собственост. — Бръкна в джоба си, след което ѝ подаде визитната си картичка — Търся си къща тук, а чух, че се продавала чудесна къща имение. После други хора ми казаха, че къщата е ваша. — Той ѝ се усмихна топло. — Такова съвпадение! Но аз и без това вярвам безрезервно в съдбата.

— Нима тази стара клюка отново се е появила? — Ели въздъхна. — Носи се наоколо от години. Но къщата принадлежи на баба ми, мистър Дженсън, пък и не се продава.

— За да бъда честен, здравето ми вече не е такова, каквото беше. — Той постави длан на сърцето си и направи гримаса, а Ели го погледна със съчувствие. — Онова, което търся, е домът, който така и нямах късмет да имам като дете. А сега вече порасналият мъж иска истински дом. Искам да намеря място, което ще обикна и в което ще живея до края на дните си. Ще ме направите много щастлив, ако само ми позволите да видя къщата — каза той доста убедително. — Кой знае, може някой ден да промените решението си и да я обявите за продан. Тогава поне ще знаете, че сте я дали в ръцете на човек, който ще я обича така, както я обичате вие.

Ели го изглежда несигурно. Той беше учтив, очарователен, джентълмен, така че това не можеше да е просто някаква игра. Като си спомни силно преbledнялото му лице онзи път, когато го беше видяла тук, сърцето ѝ потръпна от съчувствие. Освен това, той беше прав, някой ден щеше да бъде принудена да продаде къщата, макар че никак не ѝ се искаше да мисли за това сега. Импулсивно, тя се съгласи.

— Защо не наминете към пет. Ще ви разведа набързо.

Бък се усмихна щастливо, доволен от себе си. Оказа се толкова лесно. Все още знаеше как да пусне в действие чара си. Като поклати глава, той каза:

— Благодаря ви, благодаря ви. Ще бъда там в пет.

Докато те разговаряха, Дан паркира пред хотела и подаде ключовете на момчето от паркинга, а после, неочаквано за него, я видя.

— Ели! — извика изненадан. — Не очаквах да те видя днес и тук.

— Дан Касиди! — Той тръгна към нея с онази по мъжки наперена походка, която, когато го беше видяла за първи път, я беше

накарала да го сметне за много секси. — Радвам се, че те виждам тук.

Лицето ѝ се озари от онази нейна специална усмивка, а очите на Бък се превърнаха в студени камъчета. Като хвърли леден поглед на Касиди, той бързо каза:

— Довиждане, Ели. Ще се видим по-късно. — Докато се отдалечаваше, се почувства несигурен дали го е чула. Май въобще беше забравила за съществуването му.

Замисленият поглед на Дан го следва няколко секунди, защото се беше задействала интуицията му на ченге. Но побърза да отхвърли съмненията си. Може би мъжът не му се понарава, защото стоеше прекалено близо до Ели, и той просто ревнуваше.

— Кой е този тъмнокос твой познат? — не се сдържа обаче да не запита.

Тя се усмихна на избраните от него думи.

— Едва ли ми е познат, защото съвсем наскоро научих името му. Иска да купи къщата имение на баба.

Той я погледна изненадан.

— Значи я продавате?

— Не, но хората винаги питат. Предполагам, че е заради старата клюка, която всички са чували — че баба е изгубила всичките си пари. Както и да е, кажи какво правиш ти тук?

— Дойдох, за да си купя брой на Ню Йорк таймс. Обикновено го има на сергията отвън.

— А аз водя мис Лоти на чай. Знам, че ще се радва, ако се присъединиш към нас. Ще си помисли, че най-последно имам любовник, така че, моля те, не ѝ обръщай внимание, ако започне да се интересува от твоето родословно дърво и от перспективите, които се разкриват пред теб.

Той се засмя.

— Отговорът е много лесен. И по двата въпроса — кръгла нула.

Мис Лоти видя Ели, която тъкмо влизаше в ресторанта, забеляза, че се смее щастливо и че е с мъж. Красив мъж. Мис Лоти застана нащрек.

— Бабо, това е един мой приятел, Дан Касиди. Спомняш ли си, говорила съм ти за него.

Тя го удостои с усмивка, докато стискаше ръката му.

— Разбира се, че си спомням, мистър Касиди. Реших, че лицето ви ми се струва познато. Вие сте звездата от сериала „Синята значка“, нали?

Дан чу въздишката на Ели миг преди да отговори:

— За нещастие, не, мадам, но съм полицай от Ню Йорк.

— А, значи това било. Детектив от отдел „Убийства“, знаех си, че съм права. — Тя му направи знак с ръка да седне. — Надявам се, че ще пиете чай с нас?

— Ели беше така любезна да ме покани.

— Добре, добре. — Мис Лоти наля чай от сребърния чайник с трепереща ръка. — Надявам се, че обичате чай „Ърл Грей“ и кифлички. — Обърна се към Ели и ѝ каза, уж шепнешком, но с онзи шепот, с който артистите говорят на сцената: — Харесват ми очите му. Говорят, че може да му се има доверие, приличат на очите на куче лабрадор. — Тя отново се усмихна лъчезарно на Дан. — Много жалко, че не бяхте тук миналия понеделник, когато имах рожден ден. Имаше великолепна торта. И шампанско.

— Дан купи ранчото „Бягащите коне“, бабо — напомни ѝ Ели. — Работи по цял ден, за да го приведе във форма.

Нещо най-сетне просветна в объркания ум на мис Лоти.

— Но върху онова място не тежеше ли някакво проклятие? — запита тя, изненадана, а Ели нададе вътрешно стон. — Както и да е, фермерството не е добро занимание. Само глупак може да се занимава с нещо — продължи тя, като отпи от чая си, — което вечно зависи от времето и боговете.

— Ели обеща да дойде довечера да разгледа фермата ми, мис Лоти — каза Дан, който много се забавляваше от думите ѝ.

— Така ли? — Тя погледна замислено внучката си. — Е, сигурно намира нещо у вас, Дан Касиди, щом иска да отиде толкова далеч от това кафе. Защото предпочита непрекъснато да работи. — Тя отново погледна Ели. — Трябва да доведеш този млад човек на гости у дома, Ели. Тогава ще можем да разговаряме малко повече за неговата работа.

Ели изгледа Дан така, че да му внуши мисълта си — нещо от рода на „не ти ли казах“, а в отговор той ѝ се усмихна.

В другия край на помещението Бък пресуши чашата си и направи знак на келнера да му донесе още едно питие. Ревността му прерасна в гняв, докато наблюдаваше как двамата се смеят заедно. Той

не беше част от техния свят. Като погълна жадно бърбъна, си напомни, че след съвсем кратко време ще бъде с Ели. Усмихна се със своята ехидна полуусмивка. Етап втори от плана му вече беше в действие.

ГЛАВА 25

Ели чакаше до портала, обграден от две каменни колони, когато Бък пристигна с колата си, точно в пет. Беше се преоблякла в дънки и бяла блуза без ръкави и с поло яка, а косата ѝ беше хлабаво завързана на тила със синя панделка.

Бък вдъхна дълбоко чистия и остър аромат на тялото ѝ, когато тя слезе по няколкото стъпала, за да го посрещне.

— Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате? — Той ѝ подаде огромния букет рози, който ѝ беше купил. Те бяха с едри розови, съвършени цветове, но нямаха никакъв аромат. Тя му благодари изненадана.

Той остана отвън няколко секунди, загледан в градината с нейните оградени тераси, огромен шадраван, където водата мелодично ромолеше от устата на бронзови делфини, няколкото езерца с кристална вода и старите дървета, които хвърляха огромни сенки по смарагдовозелената ливада. Като поклати глава — жест, който вероятно трябваше да изрази съмнението, че въобще е възможно да съществува такава красота, той каза:

— Това място прилича на рая.

Ели се усмихна доволна.

— И аз мисля така, но съм отраснала тук и може би поради тази причина това е най-прекрасното място на света за мен. — Тя погледна скришом часовника си, докато изкачваха входните стъпала, защото вече съжаляваше, че го е поканила. Трябваше да се срещне с Дан в шест и затова се налагаше да го разведе из къщата възможно най-бързо.

Бък почувства как силата и мощта отново издуват вените му, когато прекрачи прага на къщата имение като поканен гост — същата къща, от която мъже с оръжие го бяха изхвърлили, само за да му надянат усмирителна риза. „*Успя, направи го*, кача триумфално гласът, който чуваше в съзнанието си в такива моменти. *Нещата отново са под контрола ти.*“ Въодушевляването буквално го изправяше на

пръсти, готов за действие. Като си подсвиркваше тихичко „Дикси“, той я последва в къщата.

Свали внимателно тъмните си очила и ги постави в горния джоб на самото си, после приглади косата си и се огледа. Нищо не се беше променило. Същите персийски килими, същите красиви венециански антики, същите тапети и гоблени. И рисуваният от Уолдо Стамфорд огромен портрет в цял ръст, който доминираше над всичко друго. Дори белите рози в кристалните вази можеха да бъдат същите, както и свежият аромат от другите букети.

Ели беше развеждала хора из къщата толкова много пъти, че вече не можеше да си спомни колко. Често идваха групи туристи — от историческото общество, от обществото на антикварите, журналисти от списания и вестници. Тя вече се беше превърнала в експерт по историята на къщата и на вещите в нея. Като се надяваше, че той няма да забележи, тя го преведе през стаите възможно най-бързо.

— Подът в антрето е от варовик — говореше тя, — добит някъде до Бордо във Франция. Прапрадядо ми го избрал заради топлия му, леко розов, цвят. Дъбовото стълбище е изградено в якобински стил, а голямата камина е издигната тук, на място, от италиански занаятчии, които работели по снимки на венецианска камина от седемнайсети век. Тук винаги гори голям весел огън в навечерието на Коледа — добави тя, като се усмихна с обич при спомена за този празник, — а по стените висят свежи клонки зеленика. Коледното дръвче се поставя точно тук, а под него има цели купища подаръци Мис Лоти сервира горещ подправен пунш и коледна торта на местните коледари.

Бък се стараеше да види всичко, да запомни всяка подробност. Мислеше за това, колко лесно би могъл да направи дупка в някой от френските прозорци или да насили старомодните ключалки. Всичко зависеше от това, доколко надеждна беше алармената система на къщата и с каква охрана разполагаха сега. Той запита, уж прилежно и любознателно:

— Сигурно е необходима цяла армия слуги, за да се поддържат ред и чистота тук.

Тя поклати глава.

— Вече не ни е възможно да поддържаме толкова много слуги. Остана ни само Мария, икономката, и двете жени, които идват по два пъти в седмицата. Трябва да знаете и да помните, мистър Дженсън, че

когато човек си купи такава огромна къща, поддържането ѝ може да му струва по-скъпо от самата покупка.

Той се засмя, доволен от информацията, която тя му беше дала за Мария.

— Със сигурност ще го запомня.

Излязоха на терасата и тръгнаха към старата дама. Той побърза да си сложи тъмните очила.

— Бабо — каза Ели нежно, — това е мистър Дженсън. Аз просто го развеждам из къщата.

Бък застана точно пред жената, която беше отнела двайсет години от живота му. Не се страхуваше, че може да го познае. *Погледни я, каза все така победоносно, но този път и подигравателно, гласът в главата му. Забележи колко е стара, колко крехка и слаба. Сега ти си по-силният. Твой ред е.*

Мис Лоти дремеше. Изненадана, тя бързо вдигна глава и изправи гръб. Очилата ѝ се плъзнаха надолу по носа, а книгата, която държеше, падна на пода. Кучето се стрелна в краката му и лудо залая.

— Радвам се да ви видя, мадам. — Бък отново беше влязъл в ролята на учтив джентълмен.

— Не знаех, че имаме гости — каза мис Лоти смутено, когато Бък услужливо се наведе, вдигна книгата и я постави на масичката до нея. Сега кучето само гърлено ръмжеше.

— Бруно, престани да вдигаш врява! — каза Ели, изненадана от реакцията му, но то само започна да ръмжи още по-силно.

Бък бързо направи крачка назад, а мис Лоти поклати глава озадачена. — Мисля, че бях започнала да сънувам.

Ели ѝ подаде очилата.

— Тогава няма да те безпокоим повече, бабо. Хайде, мистър Дженсън, да довършим обиколката на къщата.

Погледът на мис Лоти го проследи, когато той уверено влезе вътре в къщата. Имаше нещо в походката му. Беше готова да се закълне, че го познава отнякъде. Но клепачите ѝ отново натезаха и само след няколко минути тя отново задряма. Денят се беше оказал прекалено дълъг и уморителен за нея.

Ели отвори вратата на библиотеката.

— Когато бях дете, това беше любимото ми място. — Погали с пръсти полираното дърво на китайското кресло, което стоеше близо до

вратата. — Прокрадвах се тук нощем, когато се предполагаше, че трябва да съм в леглото. Мислех си, че мис Лоти не ме вижда, но, разбира се, тя е знаела. Сядах тук и я гледах как пише писма, разположила се зад бюрото. Колко голямо ми се струваше тогава това кресло. Та аз цялата се сгушвах в него!

Бък си спомни малкото червенокосо момиченце, писъците, които излизаха от широко отворената му уста, ужаса, стаен в очите му.

— Има още едно такова кресло — продължи да говори Ели. — Те са китайски, от седемнайсети век, изработени от бряст. Винаги сме им казвали „креслото на мандарина“, защото са дошли тук от богато мандаринско имение в Шанхай. Бюрото с гравирани рози е от Италия, а килимът е турски, от осемнайсети век, и вече е много избелял от слънцето, но все още е красив.

Една вена нервно пулсираше на бузата на Бък. Зараян в спомени за миналото, той отиде до бюрото и се загледа в мястото, където го бяха накарали да коленичи. Отново почувства мириса на килима в ноздрите си, червените му шарки изпълниха погледа му, прилични на капки кръв, той отново пищеше и проклинаше, този път — наум. А над него отново се беше изправила Шарлот Периш. Висока, леденостудена, безстрашна. Господарка на всичко, което той виждаше. Пое си дълбоко дъх. Сега той беше господар на съдбата ѝ.

С голямо усилие успя да се върне в настоящето. Ели казваше:

— Елате да видите балната зала, мистър Дженсън. Даваме прекрасни партита тук. Прапрадядо ми е посрещнал в тази къща двама президенти и техните съпруги, както и Уилям Рандолф Хърст и Марион Дейвис, Роналд Колман и Чарли Чаплин.

Бък я последва през главните стаи, като гледаше за възможности за влизане с взлом. Спомни си алармената система. Може би беше същата онази, която той познаваше. Тя сигурно беше тук от трийсет години и той беше готов да се обзаложи, че никога не е била използвана.

Ели погледна часовника си.

— Остана да ви покажа кухнята, преди да си тръгнете, мистър Дженсън. Вече въобще няма такива кухни.

Огромната кухня изглеждаше точно така, както и през шейсетте години, с пода, покрит с бели и черни плочки, с белите шкафове, масивните фурни от стомана и редицата по-малки фурни. Дълги

прозорци бяха разположени високо на стената. На кука до вратата, Бък видя закачена огромна връзка ключове, на всеки един от които имаше етикет.

— Можете ли да си представите тази кухня по времето, когато тук е имало главен готвач, поне шест кухненски прислужнички и иконом? — запита Ели. — Дори тогава тя никога не изглеждаше пълна. Та моята малка кухня от заведението би се събрала само в килера на тази.

Очите на Бък блестяха. Трябваше да се добере до тези ключове.

— Чудя се — каза той учтиво — дали бих могъл да получа чаша вода?

— Разбира се. Или може би бихте предпочели диетична кола?

— Да, би било чудесно.

Както се беше надявал. Ели отиде в килера, за да намери чаша. Само за секунда той стигна до вратата и ключовете бяха в ръката му. Буквите, с които бяха надписани етикетите, бяха големи. Поне на три ключа пишеше: „Кухня“. Според него, дъртата вещица имаше повече ключове, отколкото ѝ бяха нужни. Той извади един ключ от връзката и го сложи в джоба си. Стоеше прав до старата маса от борово дърво, когато Ели се върна със студената кола.

Никак не му се искаше да се разделя с нея, както и с къщата. Нежният глас, с който му каза „довиждане“, стопли сърцето му и беше сигурен, че ще помни до края на живота си допира на ръката ѝ. Но за това можеше да мисли и по-късно, когато остане сам.

Още докато минаваше през огромната порта, за да излезе на пътя обратно към града, той разбра, че не би могъл да изтрие образа на Ели от паметта си. Беше влюбен. И много скоро щеше да я направи своя принцеса. Ще ѝ даде всичко, което поиска, и тя ще забрави всички други, докато е с него. Но тогава, разбира се, само той ще може да се вижда с нея. С усмивка на уста напипа ключа, който беше скрил в джоба си. Щеше да бъде от лесно по-лесно.

Отново си подсвиркваше тихо под носа, докато шофираше към хотела и бара. Беше си заслужил едно питие, с което да отпразнува постигнатото дотук. Етап втори беше завършен, а работата, която беше свършил, беше добра.

ГЛАВА 26

— Ето, това е. — Дан гледаше с гордост редиците прилежно подрязани лози.

Голите пръчки бяха строени като армия от малки войници в перфектни редици, които стигаха до върха на хълма, преваляха го и се губеха в безкрайността.

— Впечатляващо! — Ели му се усмихна подигравателно. — Но не се вижда нито едно зърно грозде.

— Почакай до следващата година. Тогава, мисля, подходящата дума ще бъде „изобилие“.

— Изобилие?

— Да, разбира се, или някой друг синоним на „процъфтяване“.

Тя продължи да гледа скептично тънките, мъртви на вид, клонки.

— Не проявяваме ли малко прекален оптимизъм?

Дан поклати глава ядосан.

— Ти си костелив орех, Ели Периш Дувийн. Окей, купих това място с наивността и радостта на дете, което е на парти. Беше рисковано и необмислено. Но факт е, че ранчото „Бягащите коне“ не е било печелившо, защото са засаждали лози, неподходящи за този тип почва. Ще започнем да засаждаме каберне на южната страна на хълма и шардоне на обратната. — Той вдигна рамене. — Само това можех да си позволя. Но гледам на нещата по този начин — ако успея, значи съм сключил добра сделка.

„И все пак има нещо вълшебно в това място“, мислеше Ели докато вървеше между редиците лози и се наслаждаваше на пасторалната картина. В далечината се виждаше пътят, който се виеше в подножието на хълма, а на отсрещната страна, под малка дъбова горичка, на сянка, пасяха няколко глави едър рогат добитък. Залязващото слънце стопли приятно гърба ѝ, а лекият ветрец разроши косите ѝ. Със затворени очи, тя слушаше с наслада особената „тишина“ на природата: лекото стенание на вятъра, който галеше тревата на върха на хълма, плясъка на крила, който птиците се вдигаха

от клоните на дърветата, потайните шумове в тревите. Вдишваше дълбоко чистия въздух. Искаше ѝ се да може да го затвори в бутилка и да си го отнесе у дома.

— Сигурно така е било навсякъде по света преди години — прошепна тя, все още със затворени очи. — Преди да са били измислени автомобилите и самолетите. Нищо друго, освен хълмове с лози мили и мили наред.

Дан първи го чу. Протегна предупредително ръка към нея, когато тя отвори рязко очи. Само след минута на хълма се появи старият пикап на Ортега, от чието радио се носеше весела музика. Те се спогледаха, засмяха се, а той скочи на земята и тръгна към тях.

— Сеньорита. — Свали сомбрерото си и ѝ се усмихна лъчезарно, после взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — За мен е голямо удоволствие да срещна толкова красива жена. Сеньорът май ви е държал в тайна досега. — И той намигна на Дан.

Ели се засмя.

— Благодаря ви, сеньор Ортега, слушала съм много за вас.

— Разбира се. — Той надяна скромно изражение на лицето си. — Сеньорът сигурно ви е казал, че съм най-добрият винар, в цялата област. А сега работя за него и двамата ще произведем превъзходно каберне. И на ранчото „Бягащите коне“ ще му се носи славата навред. — Мустаците му се повдигнаха, а белите му зъби проблеснаха, когато се засмя на собствената си доста нескромна шега.

— Тъкмо се канех да покажа на Ели винарната. — Дан я хвана нетърпеливо за ръката и я поведе към колата. Тя се обърна и махна с ръка на Ортега. Той ѝ се поклони ниско, все още с усмивка на устни.

— Ако мислиш, че това негово изпълнение е добро — каза ѝ Дан с усмивка, — почакай, докато го видиш как язди.

В хамбара беше хладно и тихо. Дан погали с възхищение новите варели, които беше купил.

— Тези са от американски, а не френски дъб. И виното ще има превъзходен вкус. Разбира се, тук тази година няма да има реколта, но ще купим грозде и ще напълним варелите. От сорта Зипфандел. Това грозде е сочно, с чуден аромат. Виното от този сорт не е дълготрайно, но много добро и не е скъпо. Ще бъде добра печалба за нас.

Ели надникна във вътрешността на току-що почистените нови варели, в които виното щеше да ферментира, после се разходи в

просторната предна част на хамбара, където щеше да бъде помещението за дегустация.

— Един ден гостите ще прииждат на тълпи, за да опитат от нашето вино и от прекрасната ни храна — каза той.

Тя се завъртя към него, постави ръце на хълбоци, а очите ѝ го предизвикваха.

— Каква храна?

— О! — сви рамене той, за да покаже, че го е казал просто така, между другото. — Може би ще имаме просто едно малко френско бистро, нищо прекалено голямо... Нали разбираш? Място, където атмосферата да не е скована, където ще се сервира проста, но питателна храна и най-хубавите франзели на света.

Очите ѝ заблестяха от въодушевление, тя явно се забавляваше.

— Ха, какви надежди, мистър Касиди. Моят следващ ресторант ще бъде изискан, целя се към клиенти от висшето общество и кинозвезди. И този път аз ще бъда главният готвач.

— Просто си мечтаех — каза той с усмивка, която издаваше нещо като разкаяние. Хвана я за ръката и я поведе към конюшните. — Просто си мечтаех!

Панчо се спусна към нея и седна на задните си лапи в краката ѝ.

— Неговата любов минава през стомаха — каза тя. — Сигурно си спомня, че аз донесох филето и пържолите. — Тя го погали по грубата козина и погледна изненадано Сесил, кафявото куче, което се криеше зад Панчо. — Сега, след като вече имаш две кучета, не мога да реша кое е по-неприятно на външен вид.

Той я разведе из собствеността си — конете с лъскавата козина в живописната конюшня, Сесил и Панчо, които тичаха като пощурели наоколо, мексиканците, наети от Карлос, които работеха ритмично из лозята. Беше купена и нова стока — нови лозови пръчки, почвата беше съживена чрез подходящи торове и Дан ѝ каза, че за това са отишли по-голямата част както от неговите пари, така и от тези на банката.

— Поне мястото започва отново да прилича на ранчо, в което се произвежда вино — каза той, като откъсна красива червена роза от храста и ѝ я подаде.

Ели я забодя в косите си и си помисли, че той наистина много харесва това, с което се занимава. Беше здрав мъж, който обичаше физическата работа. Веднага се виждаше, че обича да човърка пръстта,

дори с ръце, че му е приятно да се връща към фермерското начало на прадедите ни.

На връщане с колата към Монтесито тя беше мълчалива. Беше отпуснала главата си назад и затворила очи. Мислеше за живота, който Дан си беше избрал, далеч от стреса и удоволствията на големия град. Може би в този начин на живот имаше нещо, което не беше за нея. Сега тя беше градско момиче от главата до петите. Печелеше сама и се вписваше в картината на огромния Лос Анжелис.

Беше започнала да се прозява, опиянена от чистия въздух, когато Дан паркира колата и двамата пресякоха Коуст вилидж роуд, за да влязат в заведението „При Моли“.

Като я гледаше през осветената от свещи ъглова маса, с нейната дълга и къдрава червена коса, Дан си мислеше, че тя много прилича на жена от картините на предрафаелиските художници. Освен в истинския живот, тя беше слънчева личност. А дали беше така? Той не знаеше нищо за живота ѝ, освен дълбоко личната информация, която му беше доверила в онази първа нощ, която прекараха заедно в къщата край брега.

— Всъщност дали въобще те познавам? — запита той. Очите на Ели се разшириха от изненада, а той добави: — Чувствам се така, сякаш сме стари приятели, но знам толкова малко за теб.

— Мислех, че съм ти казала всичко. — Тя отпи глътка от виното, марка Кианти, което той беше поръчал и което подходеше на италианската храна, сервирана тук.

Той се наведе към нея през масата.

— Има доста голямо празно пространство, което разделя момичето от плажа и жената, която в този момент е срещу мен. Какво се е случило през всичките тези години? Къде си завършила колеж? Кои са приятелите ти? Била ли си някога влюбена?

Тя го гледаше внимателно, наклонила глава на една страна, полуусмихната.

— Това е много личен въпрос.

— Кое е личен въпрос — къде си завършила колеж? — Неговото престорено невинно изражение я накара да се засмее с глас.

— На този въпрос ще отговоря. В щата Аризона, във Феникс. Точно там срещнах Мая, моята най-скъпа приятелка. Това също е учебното заведение, откъдето за малко не ни изхвърлиха и двете. От

абсолютна катастрофа ни спасиха единствено мис Лоти и бащата на Мая. Ах, бяхме доста диви в онези отминали дни, луди деца, опиянени от вкусената за първи път свобода.

Дан се засмя, когато тя му разказа за живота си в колежа, който беше доста различен от неговия. Като женен студент, той беше по-сериозен, за него беше невъзможно да изпитва романтични чувства прекалено често, а и също толкова невъзможно му беше да постигне мечтите си.

— Разбира се, влюбих се, докато бях там. — Тя опита равиолите, чийто пълнеж беше от омари, и на лицето ѝ се появи възторг. — Божествени са!

— Била си влюбена? — Погледът му се беше спрял на прекрасните ѝ устни.

— Ммм, един или два пъти. — Италианката с тяло, сякаш рисувано от Микеланджело, беше на мили далеч оттук, като излязла от друг живот, от друг свят. — Но, предполагам, че потиснах тези чувства, когато си купих червения автомобил харли.

— Купила си харли като заместител на секса?! — Сега вече той ѝ се присмиваше.

— Мистър Касиди! — Дългите ѝ мигли скромно покриха сведенията ѝ надолу очи. — Всички знаем, че няма заместител за това.

Неговата въздишка на облекчение беше театрално преувеличена.

— Радвам се да го чуя.

— Въпреки че, разбира се, това не влиза в нашето опознаване. — Тя не се шегуваше. Протегна ръка през масата, взе дланта му в своята, притисна я нежно към устните си, целуна я леко и я пусна. — Толкова се радвам, че те имам за свой приятел.

Кръвното му налягане се вдигна с няколко пункта.

— Разбира се, че не — съгласи се той, макар че не беше съгласен с нея. — Просто не разбирам — добави.

— Не разбираш какво? — Тя гребна с лъжичката и последния остатък от соса в чинията си. — Наистина трябва да направя комплимент на Моли за това блюдо, превъзходно е.

— Трябва да опиташ рибата балбун, приготвяна от нея. Доставят ѝ я специално от Италия всеки петък. А онова, което не разбирам, е защо работиш толкова много. Кое ти дава толкова енергия и такава целеустременост? Какво те мотивира да искаш заведението ти да има

успех, защо му посвещаващ цялото си време, цялата си енергия? Защо всъщност то е целият ти живот?

Ели се облегна назад със сериозно лице. Мислеше над зададените ѝ въпроси.

— Като че ли искам да докажа нещо на себе си — призна тя след минута. — Да докажа, че мога да върша това, да докажа, че мога да успея. Защото, макар да съм имала доста привилегии не означава, че не мога сама да си проправя път в живота. А за мен това е голямата сцена. Нали разбираш, Лос Анжелис или Ню Йорк. Искам да се меря с най-добрите, името ми да бъде изписано с неонов светлини — като рекламните по „Бродуей“. Искам хората да казват: „*Ето, това е Ели Периш Дувийн!*“ Така, както говорят за пер или дукеса.

— Искаш да бъдеш звезда.

— Признавам — каза тя безизразно. — И искам да направя много пари. Главно, за да не ми се налага повече да мисля за пари и, второ, за да осигуря на мис Лоти стандарта, на който е свикнала.

— И какво друго, освен това, ще направиш с толкова много пари? — Странно, но той не мислеше, че парите са главната движеща сила за нея.

— Ако спечеля наистина много, искаш да кажеш? Отговорът на този въпрос е лесен. Ще използвам част от тях, за да отворя специални кухни — като онези, които са функционирали по време на Депресията. Но не само за супа. Ще сервирам обикновена, питателна храна на децата, които ходят на училище. На децата, които трябва да се преструват, че са забравили обяда си у дома, защото се срамуват да признаят, че нямат обяд. На децата, които след училище се връщат в празна къща и на масата не ги чака вечеря, защото родителите им са изхарчили парите за наркотици. Никога не съм познала глада, нито пък сериозни лишения. Просто чувствам, че е мой дълг да върна част от добротата, която съм видяла в живота си, да облагодетелствам другите. — Тя сви рамене и го погледна неспокойно. — Не исках да звучи така, сякаш чета лекция.

— Не звучеше така. — Младата келнерка дойде с тортата Тирамису, която бяха поръчали, и две вилици. — И аз мисля като теб, Ели — каза той. — Напомням ти, че още не си ми разказала за влюбванията си. Сериозно ли беше влюбена? — Тя въздъхна и си взе от чудесния, богат на сметана, десерт. — Не избягваш въпроса, нали?

Тя се усмихна, като се сети за Стив Кохън, за това колко млада и наивна беше тогава.

— Влюбвала съм се сериозно само веднъж — призна си тя и му разказа за дългите поли, за плитките и, най-накрая, за буквално светкавичното преобразяване на Стив от интелектуалец в изключително работоспособен изпълнителен директор, облечен в костюм от „Хюго бос“. — Той ме изостави и разби сърцето ми — добави тя, след което се засмя. — Но, виждаш ли, изглежда странно, но сърцата май добре се справят с подобни удари и се възстановяват, ако им позволиш.

Поредната прозявка вече я смути.

— Сигурно е от чистия въздух — извини се тя. — Аз съм градско момиче и не съм свикнала с него.

— Винаги можеш да останеш да преспиш тук. — Той си беше оптимист по природа.

— Благодаря, приятелю. — Тя стисна ръката му през масата. — Но този път наистина трябва да се прибера у дома. Благодаря, че ми показва ранчото. Много ми хареса.

Погледът на тъмносините му очи срещна нейния.

— Ще дойдеш отново, когато завършим къщата. Ще останеш ли тогава и за вечеря? Какво ще кажеш за следващата седмица?

Тя кимна с усмивка на уста.

— Няма да успея в понеделник, но какво ще кажеш за сряда? Специално ще си взема свободна вечер.

— Чудесно. Това започва да ти става навик.

Ели също мислеше така, но този навик започваше да ѝ харесва. Да бъде с Дан Касиди, за нея означаваше същото, като да беше с приятел, когото е познавала през целия си живот.

— Ще се видим в сряда тогава! — извика тя и се качи в стария ренгльър.

Дан се облегна на прозореца на автомобила и я погледна внимателно. От него все още лъхаше на свеж планински въздух и тя импулсивно се наведе и го целуна по устните. Целувката беше лека, приятелска, всъщност нищо съществено, както сама опитваше да убеди себе си.

— Лека нощ, Дани бой — каза тя и подкара прекалено бързо джипа на излизане от оградения паркинг. И отново сбърка, защото така

удари неговия експлорър.

Дан притисна длан към челото си — като човек, който изпитва силна болка.

— Ели! Не отново!

— Съжалявам. — Тя подаде глава през прозореца, за да види какви са щетите. — О, но ти вече знаеш името ми и коя е моята застрахователна агенция. Пък и какво е едно леко ожулване между приятели?

Дан чуваше смеха ѝ, докато джипът се отдалечаваше.

ГЛАВА 27

Бък проучи положението на врага си. Обикаля по шосе Хот спрингс през целия ден и не се успокои, докато не научи наизуст всеки завой, всяка къща, всяка възможна подробност. Отбеляза кога живеещите на тази улица влизат и излизат от къщите си, кога идват колите с доставките, какво е движението на работници по пътя, по кое време жените водят децата си на училище и кога ги прибират от учебни занятия. Отбеляза по кое време минават патрулните полицейски коли и колко често минават охранителни коли на частни детективски агенции. Знаеше, че вече няма охрана в къщата имение „Краят на пътуването“. И че повечето от семействата, които живееха в съседните къщи, не са в Лос Анжелис през уикендите, но че в събота вечер обикновено в този район кипи по-оживена дейност — дават се партита, хората излизат, за да отидат на ресторант.

Беше действал импулсивно преди, не беше премислил внимателно всичко, не беше направил плановете си. Този път изпълнението щеше да бъде перфектно. След цяла седмица проучване той знаеше какъв е дневният режим на обитателите на къщата имение, знаеше също, че нощите тук са съвсем спокойни.

След като се спусна мракът, той пое нагоре по шосе Хот спрингс, мина покрай къщата имение на мис Лоти и зави в близката пътека, достъпна единствено за коне, полускрита от дърветата, които растяха свободно зад къщата. Щеше да направи предварително разиграване на ситуацията — точно така, както беше направил в случая с майка си.

Беше облечен в черен анцуг, черни маратонки „Рийбок“, ръцете му бяха в черни ръкавици и носеше черна чанта куфарче, в която бяха инструментите му. Воден от тънък лъч светлина, стигна до старите и на места ръждясали железни порти. Светна с фенерче и го раздвижи нагоре-надолу, докато не видя голямата ключалка. Въздъхна, макар предварително да знаеше, че къщата ще бъде заключена и сигурна като крепост. Като видя каква е стената, той реши, че няма смисъл да се опитва да се катери по нея. Беше прекалено висока и щеше да му бъде

трудно, а и да му отнеме много време, ако трябваше да използва същия път и на връщане.

Както и да е, беше очаквал точно такива проблеми. Като извади инструменти от чантата си, той се зае с ключалката. Само след няколко минути и ключалката, и веригата паднаха на тревата в краката му. Облян в пот, вдигна поглед. От далечината долиташе ожесточеният лай на кучета.

Изглежда, точно тази порта не се използваше от години, защото ръждясалите панти изскърцаха пронизително. Той влезе и затвори внимателно. Намери се всред малка брезова горичка. Не беше очаквал, че мракът ще бъде толкова пълен и всепоглъщащ, че така ще го дезориентира, и затова стана доста нервен. Остана неподвижен няколко минути, за да се отпуснат мускулите му и очите му да привикнат към тъмнината. Би предпочел да има поне слаба лунна светлина. Реши, че преди да предприеме нещо, ще провери какви ще бъдат фазите на луната в следващите дни. Извади компас от чантата куфарче и го освети с джобното си фенерче. Знаеше, че къщата е разположена с лице на изток. Реши откъде да мине и внимателно започна да напредва през дърветата.

Изведнъж от мрака пред него изникна дълга и ниска сграда и той внимателно я заобиколи. Озова се пред един прозорец. Тънкият лъч на фенерчето му освети огромна празна стая, в която имаше дълбока старомодна мивка и няколко доста стари перални машини. Като извади от джоба си бележник и химикал, Бък направи набързо скица на терена, отбелязвайки местоположението на старото перално помещение. После продължи пътя си.

Вече беше излязъл от прикритието на дърветата и се намираще на пътека, обрасла с трева, която водеше към къщата. Погледна часовника си, за да види колко време му е отнело това. Десет минути. Още пет и къщата се извиси пред погледа му — масивна, здрава, построена така, че да издържи дълго време.

Стоеше и гледаше наградата, която беше заслужил и която скоро щеше да бъде негова. Мислеше за онзи миг, когато щеше да изпита триумфа, породен от успешното отмъщение над Шарлот Периш. Беше страдал в продължение на повече от двайсет години и щеше единствено да съжалява, че нейното последно страдание щеше да бъде сравнително краткотрайно.

Изостави пътеката и тръгна тихо в посока към градината. Мина покрай празния басейн и безлюдните тенис кортове. Като заобиколи шадравана с големия бронзов делфин, изкачи няколкото мраморни стъпала и излезе на терасата. Точно под стряхата забеляза жълтите светлини на охранителната система, които осветяваха предната част на къщата. Отново погледна часовника си. Двайсет и две минути. Ще трябва да постигне по-добро време от това.

Беше спокоен, сърцето му дори не беше ускорило пулса си. Извади пакета цигари Кемъл от джоба си, запали една и с удоволствие вдъхна дълбоко аромата ѝ, след което започна да обхожда, без да бърза, терасата. В доста голямото антре беше запалена лампа, но всички останали прозорци на първия етаж бяха тъмни. Четири прозореца на горния етаж бяха със спуснати завеси, но се виждаше, че там осветлението също е включено. Той предположи, че в момента там седи мис Лоти.

Беше почти стигнал до входната врата, когато чу шума, който издава ключ, превъртян в ключалка. Реагира бързо и безшумно — загаси цигарата с върха на пръстите си, изтича обратно през терасата и се скри зад храстите пред прозореца на библиотеката.

На терасата се появи старият лабрадор, следван от сивокоса жена, облечена в пенъоар на карета и само по чехли. Бък фокусира специалния бинокъл за нощно виждане върху нея. Тя държеше нещо в ръката си.

— Ах, ти, стари разбойнико — чу я той да казва. — Но това си е наша стара тайна и няма защо да казваме на мис Лоти сега. — Тя даде на кучето сладките, после го погали с обич по главата. — Няма нищо чудно, че си дебел.

Кучето изяде сладките, после тръгна по стъпалата, които водеха в градината. Жената го последва и те изчезнаха от погледа на Бък. Той гледаше замислено светлината, която струеше през отворената врата. Това беше златна възможност: можеше да влезе, да убие врага си и да приключи. Но имаше прекалено много неизвестни. Не можеше да си позволи да направи грешка. Планът му трябваше да бъде перфектен, трябваше да бъде сигурен във всяка подробност. Освен това не искаше да бърза. Искаше да се наслади както на планирането, така и на изпълнението.

След няколко минути Мария отново се появи в полезрението на бинокъла му. Изкачваше стъпалата. Кучето вървеше бавно и сковано след нея. Спря се и изгледа Бък. После излая високо и затича в тръс след него.

Бък замръзна на място. Сърцето му щеше да се пръсне всеки момент. Ако кучето му се нахвърлеше, може би щеше да бъде принуден да отвърне незабавно. Умът му започна да препуска бясно, да обмисля всяка възможност. Можеше да се справи първо с икономката, след което да изненада господарката...

— Бруно! Ела тук, глупаво старо момче! — извика Мария.

Кучето извърна глава. Погледна я, но после отново тръгна по посока на храстите, в които се криеше Бък, и започна да лае високо.

— Бруно, веднага ела тук! — Мария вече проявяваше нетърпение. Кучето погледна несигурно към храстите, после послушно се подчини и последва Мария в къщата.

Бък въздъхна от облекчение, когато чу затварянето на тежката дъбова врата, превъртането на железния ключ в масивната старомодна ключалка, която би могла да защити успешно само някой средновековен замък.

Хвърли поглед на часовника си — сега вече знаеше приблизително по кое време Мария извежда кучето, след което заключва къщата за през нощта.

Като запали още една цигара, той реши да изчака, докато угаснат всички светлини, за да си запише в колко часа си лягат. Чувстваше се така удобно, както и ако беше господар на къщата. Започна да се разхожда по терасата и да пуши.

След около час светлините на втория етаж угаснаха. Той отново си отбеляза часа, после изтича надолу по стъпалата, заобиколи чакълестата алея, за да избегне шума, и затича по обратния път.

Вече в колата, провери отново колко време му е било необходимо. Осемнайсет минути. Прекалено много. Главният проблем бяха онези проклетите дървета. Налагаше се да дойде тук и през деня, за да планира откъде да мине. Трябваше да сведе необходимото му време за пробегата от къщата до колата до седем минути и дори по-малко. Но все пак и това не беше лошо за първи опит. Щеше да опита отново на следващата вечер и на по-следващата, и на по-по-следващата. Докато не стане готов.

ГЛАВА 28

Ели беше в кухнята на заведението и опитваше нова рецепта, която, ако беше успешна, щеше да предаде на Чен. Беше облякла бялото сако на главния готвач, а косата ѝ беше прибрана под шапката на главния готвач. Беше спокойна, работеше с удоволствие. В готвенето имаше нещо, което комбинираше съзидателността и въображението с почти научна прецизност — качества, които са необходими на един главен готвач и които разкриваха и двете страни на нейната личност. Тя беше едновременно любител на приключенията и живееше заради удоволствието на мига и обикновена жена, която обаче знаеше какво иска от живота и как да го постигне. С точни и пестеливи движения нарязва пилето, лук, после направи сос от спанак, като махна стъблата, нави листата като пури и накрая ги нарязва на по-дребни части. Направи същото с листата на киселеца, след което нарязва и кресона, и кервела. Наля малко олио в един огнеупорен касерол, пусна киселеца и пилето, добави сол и пипер, накрая постави капака и остави ястието на тих огън. На другия котлон, на висока температура, приготви спанака и преди да го свали от огъня, добави останалите подправки. Разбърква в продължение на две минути и прибави сместа към пилето заедно с малко количество разбита сметана. Бърка, докато сосът се сгъсти. Опита го, добави още малко сол и пипер и отново опита — този път бе доволна от резултата.

Беше попаднала на тази рецепта в малко селско ресторантче в Прованс. Вкусът на ястието беше свеж, лек, превъзходен — точно такава ястие, което тя би искала да сервира на своите клиенти.

Като постави по парче от пилето във всяка чиния, тя гребна пълен черпак от зеления подправен сос и даде на Чен, Тери и Мая да опитат.

— Какво мислиш? — Тя стоеше, с ръце на хълбоци, и чакаше да чуе мнението им.

Мая си гребна от соса доста неизискано с лъжицата и изви очи, за да покаже колко е възхитена.

— Божествено е.

— Знам я тази рецепта — каза сприхаво Чен. — Това ястие са го приготвяли едно време във френските чифлици.

— А не е ли то най-вкусното ястие на света? — Погледът на Ели го предизвикваше.

— След китайските и японските ястия, може би.

Тери намигна на Ели над рамото на Чен.

— Според мен е превъзходно, Ели. Може би трябва да добавиш още малко киселец. Обичам тази подправка.

— Аз също. — Тя отново погледна към Чен.

— Добро е — призна той най-сетне. — Можем да постигнем нещо с него. Този сос ще придава добър вкус и на морски костур. И на пай с раци.

— Ето, вече започна да измисляш какво можеш да сготвиш! — Ели му се усмихна лъчезарно, доволна от реакцията му.

— Щом ястието е достатъчно добро за французите, значи е достатъчно добро и за нас — каза Мая.

Ели изми ръцете си и се върна до мраморния плот, за да приготви тестото за хлебчетата *tarte tatin*, които щяха да поднесат вечерта. Вече беше приготвила крем брюле и шоколадови сладки. Също така всяка вечер сервираха пресни малини и ягоди, вкусни пудинги или от крема ванилия, приготвян от Тери, както и малиби, приготвяно от пресни плодове. Много би искала с десерта да можеше да поднася и различни видове сирене, както правеха във Франция, гарнирано с листенце — две магданоз. Според нея това беше чудесен начин да завършиш едно хранене, но в днешно време, когато всички мислеха за калоричността на храната, нямаше достатъчно клиенти, които биха го поръчвали, което, съответно, правеше покупката на винаги прясно сирене прекалено скъпа.

Като се концентрира върху онова, което правеше в момента, тя започна да работи усилено и не чу звъна на телефона.

— За теб е, Ели — Мая й подаваше телефонната слушалка.

— На телефона е Ели. Ало?

От другата страна на линията Дан се усмихна. Харесваше му тази възходяща интонация, заради която думите й винаги звучаха така, сякаш тя очакваше някаква приятна изненада. Надяваше се, че той самият беше достатъчно приятна изненада за нея.

— Здравей, Ели Периш Дувийн.

Тя разбърка карамела със слушалка, придържана между ухото и рамото.

— Обаждаш се, за да ми кажеш, че експлоръра е съсипан и вината за това е изцяло моя.

— Имаш късмет, драскотината е нищожна този път. Просто се чудех какво правиш в момента.

— О, работя, както винаги.

Той каза:

— А аз мислех, че до следващата седмица има страшно много време.

— Ммм, нима нямаш търпение да бъдеш отново в моята разрушителна компания?

— Имам намерение да отида до Лос Анжелис по-късно днес, по работа. Реших, че мога да вечерям при теб, в твоето заведение. Правиш ли резервация за сам човек?

Доволна, Ели отметна коса назад със свободната си ръка.

— Ще имаш най-хубавата маса в заведението. И този път черпя аз.

— Предполагам, че по това време ти все още ще работиш?

— Страхувам се, че да, но ще намеря време да изпия чаша вино с теб. — Мислеше за предишната вечер, когато двамата вечеряха интимно в „При Моли“.

— Нямам търпение да опитам от известните ти tarte tatin — каза той.

— Франзелите ще се топят в устата ти, гарантирам ти. — Тя се усмихваше и вече мислеше за неговото присъствие тук, в нейното заведение. В нейния свят този път.

— Около девет, Ели.

— Ще те чакам. — Тя едва ли не изпя думите, а лицето ѝ сияеше. Мая я гледаше остро, внимателно.

— Приличаш на много щастлива жена.

— Кой? Аз? — Ели се засмя и се върна при дъската за месене, като нарочно избягна да погледне Мая в очите.

— Хайде, Ели, кажи ми, притежателят на ранчо ли се обади?

Ели кимна, отново много съсредоточена в тестото си.

— Да, той самият.

— Е, какво ще кажеш за това? Нима ще се срещна с него още тази вечер? — Лицето на Мая излъчваше неподправено любопитство. Ели не се беше срещала с мъж толкова дълго време и приятелката ѝ се вълнуваше почти толкова, ако самата тя имаше среща.

— Ще бъде тук в девет. — Ели свали карамелизираната захар от печката. Погледна часовника на стената и си помисли, че ще го види точно след четири часа. Извърна поглед от часовника и взе решение да не брой всяка минута дотогава.

— Сигурна ли си, че не искаш да вземеш на заем роклята ми от Версаче?

Мая ѝ се присмиваше и Ели го знаеше.

— Казах му, че съм на работа и той ще трябва да вечеря сам. Това не е среща, Мая Морис.

— Окей, окей, щом така казваш.

Мая отиде да провери дали масите бяха подредени както трябва — дали вазите с цветя, ножовете, вилиците и лъжиците, салфетките и чашите за вино са по местата си. А Ели отново погледна часовника на стената. Заради експеримента с новото блюдо работата малко изоставаше от графика, но все пак щеше да има време да отиде набързо до дома си, да вземе душ и да се преоблече. И да си сложи малко парфюм.

ГЛАВА 29

Започваше вече да се здрачава, когато Бък подкара по Хот спрингс роуд. Времето му беше идеално изчислено, за да избегне охраната, която патрулираше около съседната къща.

Паркира на същото място, заключи колата в движение чрез дистанционното управление и затича към портата. Сега виждаше ясно пътя пред себе си и лесно премина през брезовата горичка. Направи няколко обиколки, за да намери възможно най-прекия път. Стъпка част от растителността, за да има ясно изразена пътека за следващото преминаване и съответно, да се придвижва възможно най-бързо.

Доволен от резултата, той изчака падането на мрака, после отново върна секундарника на нула и затича към къщата. Дишаше тежко и запъхтяно, когато стигна до терасата, и реши, че ще се наложи известно време да работи върху физическата си подготовка в някой гимнастически салон.

След като приспадна времето, което беше прекарал в брезовата горичка, оказа се, че за придвижването до терасата са му били необходими петнайсет минути. Все още не беше достатъчно добре. Надяваше се, че няма да му се наложи да си тръгне много скоро, защото не искаше да оставя нищо на случайността. Трябваше да извършва всяко едно действие възможно най-бързо.

Като очакваше, че ще види Мария и кучето, той се скри в далечния край на терасата, запали цигара и зачака. До появяването на Мария на вратата сърцето му беше възвърнало нормалния си ритъм и той гледаше съвсем спокойно през бинокъла как тя слиза по няколкото стъпала и извежда кучето в градината. Този път той се намираще достатъчно далеко от старото куче и то не долови миризмата на тялото му, затова и не започна да лае. Отново погледна часовника си. След две минути щеше да настъпи точно същото време, по което беше тук и вчера.

Доволен, той изчака Мария да се прибере обратно в къщата и да заключи вратата. После се обърна и затича обратно по пътя, по който

беше дошъл.

Като стигна до колата, отново погледна часовника си. Тринайсет минути, но сърцето му биеше тежко. Отпусна се с благодарност на седалката и си каза, че ще е по-добре, ако още утре отиде в някой салон за тренировки, за да влезе във форма. Въпреки че всъщност не очакваше проблеми, защото, изглежда, никой не идваше в къщата през нощта. Но, от друга страна, трябваше да бъде подготвен за всякакви случайности.

Подкара колата внимателно и стигна до края на пътеката, откъдето надникна предпазливо, за да види дали има движение по главния път. Запали фаровете, зави наляво по хълма и потегли бързо към Лос Анжелис.

Когато се върна в апартамента си, взе душ, облече скъпа синя риза и бежови панталони, дръпна щедра глътка бърбън от полупразната бутилка, след което бавно пое към Санта Моника.

Движението по Мейн стрийт беше много натоварено и никъде не можеше да се намери място за паркиране. Дан извади късмет, когато намери свободно местенце в четириетажния подземен паркинг. Успя да вмъкне колата в извънредно тясното пространство и нададе стон, когато забеляза, че отново е паркирал до жълтия джип на Ели. Експлорърът му и без това вече изглеждаше като военна кола, която е успяла да се измъкне от поредната битка, не му трябваха нови драскотини и смачкани фарове.

Когато тръгна пеш в обратна посока по Мейн, се почувства не на място в този шум и невъобразима блъсканица, защото вече беше свикнал с тишината и тъмнината на нощите сред природата. Магазините бяха ярко осветени, от минаващите коли се носеше гръмогласна музика, край него бързаха и се блъскаха хора, които се смееха и весело си бърбеха, тръгнаха към ресторанти, магазини или клубове. В художествената галерия тъкмо се откриваше поредната изложба и от колите слизаха елегантно облечени дами и господа, които отиваха да видят последните творби на любимия си художник. Носеше се приятен аромат на парфюми и цветя и Дан с удоволствие вдиша дълбоко, когато мина покрай отворената врата на галерията. Надяваше се, че сервираната от Ели храна ще има също толкова превъзходен

вкус, колкото беше и усещаният от него аромат в момента. Като се замисли за нея, на устните му се изписа усмивка — сигурен беше, че тя ще се постарее да му демонстрира уменията си тази вечер. Този път тя щеше да се хвали с ресторанта си така, както той се беше хвалил с лозята си.

В мига, в който той влезе през вратата, Мая разбра, че това е Дан. Беше облечен в семпла бяла ленена риза с леко навити ръкави, сини дънки и велурени обувки. Очите му имаха странен, тъмен, наситен син цвят и изпъкваха привлекателно на загорялото му лице. А когато я погледна, ѝ се стори, че те гледат много по-мъдро от очите на другите хора. В погледа му нямаше предизвикателна самомнителност, той просто говореше, че този човек е видял много неща в живота си. „*Бил съм тук и тук, правил съм това и това*“, промърмори тя на себе си и бързо се спусна да го посрещне.

— Нека позная — каза тя, като го погледна с прекрасните си очи с цвят на отлежало уиски, — вие сте Дан Касиди.

— Виновен. — Той ѝ се усмихна и тя се запита, удивена, как Ели е могла да му устоява толкова дълго.

— А вие сигурно сте Мая?

Тя също му се усмихна.

— Виждам, че славата ми се е разнесла по целия път от Лос Анжелис, та чак до Санта Барбара.

— И дори още по-надалеч — чак до Аризона.

Мая престорено се ужаси.

— Тя ви е разказала дори това?

— Страхувам се, че да. — Дан се засмя, като видя разочарованието, изписано на лицето ѝ. — Може би не с всички подробности, но достатъчно, за да узная колко добре сте се забавлявали вие двете.

Мая въздъхна.

— Животът на Ели е отворена книга. Тя просто не вярва в тайните. Както и да е, добре дошъл в „Заведението на Ели“. — Тя го заведе до маса до прозореца и му подаде менюто. — Ще кажа на Ели, че сте тук. — Тя тръгна към кухнята. Нямаше търпение да види лицето ѝ, когато ѝ каже какво мисли за Дан Касиди.

Дан с интерес се огледа наоколо. Светлината беше лека и интимна. На всяка маса имаше лампа с розов абажур вместо свещи, а

от другите маси долиташе приятното жужене на приятелски разговори. Три четвърти от масите бяха заети и той предположи, че това не е зле, като се има предвид, че е сряда вечер. Задържа менюто под светлината на лампата и внимателно, със същия интерес, започна да го изучава.

Долови деликатния парфюм на Ели и почувства устните ѝ на бузата си. Вдигна поглед с усмивка. Никога през живота си не беше изпитвал такова щастие да види някого. Тя изглеждаше великолепно в бялата тениска с надпис „Заведението на Ели“ и черните дънки, с коса, завързана на конска опашка под черната бейзболна шапка.

— Окей, Касиди! — Тя постави бутилка вино на масата и седна срещу него. — Тази вечер си на мой терен.

Погледите им се срещнаха за секунда.

— Вярно е — призна той. — Надявам се, че репутацията ти е заслужена.

— Ще видим — каза тя скромно и наля вино в две чаши.

Мая се появи с блюдото тапенада и кошничка с горещи хлебчета с превъзходен аромат.

— Ели ги опече — информира тя Дан. — А това е само един от многото ѝ таланти.

Той си отчупи парче хляб и погледна Ели.

— А какви са другите? — Тя погледна така, сякаш не го беше разбрала. — Талантите. Господи, хлебчетата наистина са превъзходни. Не съм вкусувал такъв хляб от... Всъщност никога не съм опитвал нещо толкова вкусно. Предполага се, че такъв хляб трябва да приготвя всяка майка.

— По-скоро, такъв хляб приготвя Пол Полиан от Париж — поправи го тя. — Учила съм се от него.

— Със сигурност си се учила добре и си била схватлива ученичка. — Той опита виното и направи доволна гримаса. — Кой е производителят?

— Твой съсед, Фес Паркър.

— Този човек знае какво прави. — Той протегна ръка през масата и взе дланта ѝ в своята. — Липсваше ми — каза искрено.

— Едва ли е имало време да ти липсвам, защото се видяхме снощи.

— И това е прекалено дълго.

От другия край на стаята Мая ги гледаше и си мислеше, че изглеждат като щастливи влюбени, които не забелязват никого и нищо, освен себе си. Въздъхна, защото беше толкова романтично. Само дано Ели не развалеше пак всичко, подвластна единствено на високите си амбиции. Кога тази жена ще научи, че животът се състои от компромиси?

Навън, на Мейн стрийт, Бък ги гледаше през прозореца. Той тъкмо се канеше да влезе в заведението, когато ги видя и се спря. Отстъпи крачка назад, като ги гледаше гневно как се държат за ръцете и се гледат в очите. „*Как се осмелява тя?* — говореше гневно гласът в главата му. *Тя е твоя жена. Ще трябва да убиеш и него, ако сам не се махне от пътя ти.*“

Бесен от яд, той се завъртя на пети и забърза към колата си. После, все така бързо, подкара към дома ѝ. Паркира на хълма, прекоси тичешком улицата и отключи с ключа, който си беше направил. Сърцето му биеше неравномерно, когато се спря в малкото антре, преди да поеме нагоре по стълбите, към спалнята ѝ.

Неговата Ели не беше някоя мърла, къщата ѝ беше подредена и чиста. Той вдигна от стола розовата ѝ роба и я притисна до бузата си. Миришеше на нейната пудра и на парфюма ѝ.

Седна на леглото и се сгуши в робата ѝ. Тя беше в ръцете му, притисната до тялото му, ароматът ѝ изпълваше ноздрите му. Беше почти същото като да е с нея.

Едва в десет и половина в заведението стана малко по-спокойно и Ели успя да си открадне кратка почивка и да седне при Дан. Той беше настоял тя да избере храната. А и сама му я беше сервирала. Обикновени неща, защото той самият беше несложен човек, който знаеше какво харесва. Чорба от бял боб, ястие от агнешко с магданоз, пюре от картофи, гарнирано с магданоз и рататуй. А сега щеше да опита и известната ѝ торта.

Подпря лакти на масата, а долната ѝ устна беше тревожно прехапана. Гледаше как взема вилицата и внимателно си отрязва с ножа парченце от тортата. Ако не я харесаше, тя щеше просто да умре...

Дан затвори очи, за да се наслади на вкуса, после ги отвори. Без да каже и дума, набоде ново парченце.

Тя се наведе тревожно към него.

— Хайде, давай. Кажи ми, че не ти харесва. Ще го понеса.

Сините му очи я погледнаха невинно.

— Нима трябваше да кажа нещо? — Той отново напълни устата си.

Ели се облегна назад.

— Звяр! — изсъска.

Дан я харесваше ядосана. Напомняше му за времето, когато тя беше още дете. Изяде и последното парченце от тортата, остави вилицата в празната чинийка и въздъхна от задоволство.

— Мога да ям такава торта цяла нощ.

— Благодаря. А какво ще кажеш за останалите ми ястия?

Той ясно виждаше, че е нетърпелива и дори разтревожена.

— Най-добрата храна, която съм ял, откакто се върнах от Париж.

Тя придоби изненадан вид.

— Не знаех, че си бил в Париж.

После се изчерви ядосана. Той се подиграваше с нея. Разбира се, че не е бил в Париж, защото е бил прекалено зает с полицейската работа.

— Май говорихме вече достатъчно по този въпрос — каза тя с известна доза надменност, изправи се и започна да прибира чиниите и вилиците.

Той я хвана за ръката, когато тя се обърна с гръб към масата.

— В Манхатън има един ресторант. Казва се „Париж“ и храната там е превъзходна. — Дан се смееше. — Но сервираната от теб храна е по-хубава. Всичко беше превъзходно, Ели.

— За това трябва да благодариш на главния готвач Чен.

Усмивката му стана по-широка.

— Казах го само за да си го върна за онова, което ти каза за лозята ми — извини се той.

— Толкова ли си дребнав?! — Лека усмивка повдигна кранчетата на устните ѝ.

— Какво ще кажеш да изпиеш чаша кафе с мен? — Той май си играеше с щастието си, но тя вече започваше да омеква.

Ели огледа почти празното заведение.

— Имам по-добра идея. Ще пием кафе у дома.

Това вече беше повече, отколкото той беше очаквал, особено след като я беше ядосал толкова много.

— Ще кажа на Мая да затвори днес — каза тя и веднага се отдалечи.

Дан я чакаше до цинковия бар-плот с ръце, пъхнати в джобовете на сините дънки, когато тя се върна. Като го погледна, Ели си помисли, че все още е толкова красив, колкото беше и на осемнайсет години — строен, мускулест, със златист тен.

А когато я погледна, той си помисли, че Ели е също толкова апетитна, колкото и хлебчетата, които приготвяше сама. Беше облечена в късо червено сако, а на рамото ѝ беше праметната черна чанта.

Мая гледаше скришом и двамата и си мислеше, че изглеждат страхотно заедно. На излизане от заведението Дан прегърна Ели през раменете. Мая се подпря на лакът на бар-плота и въздъхна щастлива, че Ели най-после е намерила мъж, който да се интересува истински от нея. Самата Ели никога не би признала това. Трябваше да стане чудо или катастрофа, едва тогава щеше да бъде готова да направи признанието.

Бък се надигна от леглото, изтощен от силната страст, която изпитваше. Постави внимателно робата на стола до прозореца и влезе в банята на Ели, изми ръцете си и ги подсуши в меката бяла хавлия. После оправи покривката на леглото и потупа възглавницата, за да се изглади вдлъбнатината, която се беше образувала под главата му. Като хвърли един последен, изпълнен с копнеж, поглед към царството на неговата любима, той излезе от стаята, слезе по стъпалата и най-накрая излезе през входната врата.

Навън светеше само една-единствена слаба лампа и по-нататък улицата тънеше в мрак. Той пъргаво закрочи по късата, покрита с тухли, алея, после прекоси улицата точно в мига, в който от другия ѝ край в нея влязоха две превозни средства. Техните фарове го заслепиха за секунда и той бързо извърна глава.

Чу ги да спират и се обърна да погледне. Ели излезе от джипа, а Касиди паркира своя експлорър зад него. Стомахът му се сви, когато ги видя да влизат, хванати за ръце, в къщата.

След минута видя светлина в прозорците на горния етаж, а после — Ели и Дан, изправени до прозореца на спалнята. Ели му сочеше нещо с пръст. После затвори прозореца и дръпна завесите.

Бък изпита силна мъка и едва стигна до колата си. Болката беше толкова остра, че пробождаше сърцето му като копие. Запали двигателя, мина по цялата дължина на улицата и паркира в другия ѝ край. Погледът му не се откъсваше от осветените прозорци. По лицето му се стичаха сълзи.

— А това — казваше в този момент Ели на Дан, — е причината толкова много да обичам тази къща.

Погледът на Дан се зарея над покривите, над хълмовете, и стигна до сребърната ивица, която проблясваше долу. Той повдигна скептично едната си вежда.

— Трябва ли да предположа, че това е океанът?

— Разбира се, че е океанът — каза тя, изпълнена с оправдано възмущение, и се наведе още малко напред. — Ослушай се и ще можеш дори да го чуеш.

Той се заслуша внимателно.

— Чувам само уличното движение.

Ели затвори прозореца с трясък и дръпна завесите.

— Мислех си, че си истински романтик — каза тя и презрително изсумтя.

Дъските на пода изскърцаха, когато той я последва във от спалнята по стъпалата.

— Нали знаеш какво казват — ченгето си остава ченге завинаги. — Като погледна поувехналите вече лалета в красивата старомодна урна в една от колоните, той добави: — Освен това ако бях романтик, щях да ти донеса цветя.

— И сама мога да си купя цветя, благодаря.

Тя отиде бързо в кухнята, измери кафето, сложи го в машината, наля вода и я включи. Извади от шкафа две зелени чаши с изрисувани черешки върху тях и жълта захарница, след което го погледна несигурно.

— Не знам дали пиеш кафето си със захар или не.

— Очевидно, аз те познавам по-добре, отколкото ти — мен. — Той се облегна на кухненския плот с палци, пъхнати в джобовете на дънките.

— Защото си ченге. Забелязваш всичко.

— Забелязах и пукнатините по стените. Сигурна ли си, че къщата няма да се сгромоляса някоя вечер върху теб, докато спиш?

Тя сви рамене.

— Предполагам, че ще издържи до следващото земетресение.

— Говориш като коренна жителка на Калифорния. — Той поклати недоверчиво глава — Сега вече знам, че съм в страната, в която хората живеят ден за ден.

— Не се тревожи, детективе, инспекторите от жилищното ми казаха, че повредите са повърхностни и не засягат конструкцията. Предполагам, че с времето са се увеличили, но какво мога да ти кажа в своя защита? Къщата ми харесва.

На Дан също му харесваше. Харесваха му цветовете и дори натруфеността на част от мебелите, които бяха предназначени за просторно жилище. Тя обаче имаше таланта да създава гостоприемна атмосфера, с която беше забележително и заведението ѝ. Той взе таблата от ръцете ѝ и я занесе до всекидневната стая.

Ели включи устройството за компактдискове, запали свещите върху масичката за кафе, свали възглавничката от единия фотьойл и седна с кръстосани крака в него. Свали ластичката, която придържаше косата ѝ в конска опашка, и разтърси глава, после повдигна косата си с длани и накрая я пусна.

Той гледеше, очарован, как косата ѝ се разпилява на вълни по раменете, лъскава като конска грива. На светлината на свещите кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна, а когато го погледна, опаловите ѝ очи отразиха пламъчетата.

Тя наля кафето и му подаде едната чаша.

— Уточнихме ли въпроса за захарта? — Тя се усмихваше, явно поотпуснала се вече.

— Не си спомням, но, без захар, благодаря.

Нежният и мелодичен, пълен с патос, глас на Били Холидей галеше слуха им, в стаята се носеше уханието на портокалов цвят и на парфюма на Ели, както и ароматът на добро кафе. Като я гледеше,

седнала срещу него. Дан не можеше да си представи по-желано място, където да прекара вечерта.

— Сега е твой ред. — Ели отпи от кафето си и го погледна над ръба на чашката си. — Аз излях сърцето си пред теб, показах ти изцяло и недотам безупречното си минало онази нощ. Сега искам да чуя всичко за теб.

— Всичко?

— Всичко.

— Животът ми не беше така вълнуващ, какъвто е бил твоят. Всъщност живях съвсем скучно, обикновено, докато в мен не попадна онзи куршум. Татко беше пожарникар. Когато бях дете, бях очарован от професията му, от вълнението, с което беше свързана, радвах се, когато го виждах в униформа в онази сграда, пълна с други униформени служители. Денят, в който ми позволиха да се кача на пожарна кола, беше най-върховният миг в моето детство. Разбира се, тогава въобще не мислех за опасността. За нея разбрах, когато навърших седем, а татко беше приет в болницата с изгаряния трета степен. Той, обаче оцеля и стана началник. Ние толкова много се гордеехме с него.

— Ние? — Тя повдигна въпросително вежди.

— Мама, сестра ми и аз. Мама беше учителка, а Ейслинг завърши психология в университета в Мичиган. Сега практикува в Чикаго.

— Ейслинг е красиво име. — Ели беше очарована като дете, на което разказват приказка за лека нощ.

— Кръстена е на майката на татко, която е ирландка. Аз го придружих в пътуването му до старата родина преди няколко години, защото той искаше да намери рода и корените си. — При този спомен Дан се засмя. — Господи, колко много ми хареса Ирландия! Няма по-гостоприемни хора от ирландците. Там всички са твои приятели. А ако не са ти приятели, значи са ти роднини, или поне познават някой, който живее в Калифорния. Както и да е, срещнах повече притежатели на името Касиди, отколкото можех да преброя, и, както ми се стори, те всички ни бяха роднини. Обикаляхме страната и отсядахме в онези малки скромни страноприемнички, по-голямата част от които все още изглеждат като хванати в капана на времето — все едно попадаш някъде между 1900 и 1950 година. Спомням си как веднъж се загубих в

особено дива местност в графството Корк. Беше тъмно и валеше силен дъжд, а аз се чувствах така, сякаш бях посред нищото. Почти очаквах да видя Баскервилското куче да изскача отнякъде. Но собственикът на странноприемницата беше чул колата ни. Отвори вратата и отвътре се процеди лъч светлина. Беше висок и много слаб с посивяла, рошава коса. *Добре дошли, добре дошли*, извика той. *Само след секунда ще запалят огъня в стаите ви. А Мери Кейт ще ви приготви вечеря. Ще се задоволите ли с прясно патешко месо?* — Дан се засмя, като си спомни този случай. — Никога през живота си не бях чувал по-благи думи.

Ели също се засмя, като си представи сцената.

— Нашият домакин ни заведе до стаите ни, а Мери Кейт, която беше толкова силно закръглена, колкото съпругът ѝ беше слаб, вече беше започнала с приготвянето на вечерята ни в кухнята. — Той погледна шеговито към Ели. — Не позволявай картината на буен весел огън да те заблуди. При тях въглените само тлеят в камините, като правят много дим. Дори ако стоиш с гръб, залепен за комина, пак не можеш да се стоплиш. Както и да е, на долния етаж, в кухнята, уискито се лееше, а храната се топлеше, а разговорите, както винаги в Ирландия, не стихваха. *„Ще ви сервирам в трапезарията“*, каза ни величествено Мери Кейт. А и нима самото място не беше величествено! Беше огромно като пещера и можеше да побере стотина души. Беше ужасно студено, защото, очевидно, трапезарията дълго време не беше използвана, но Мери Кейт запали две слаби лампи и каза. *„Ще ви пусна малко музика.“* Беше месец април, а тя ни пусна лента с весели коледни песни. Предполагам, че Коледа е било времето, когато са ползвали трапезарията за последен път. Но дори ти щеше да одобриш патешкото — препечено, със златиста коричка, меко и сочно, с цяла планина от зеле и картофи за гарнитура, и бутилка уиски. И ето ни там, вечеряме като Брайън Бору, крал на Ирландия; слушаме коледни песни посред април и разговаряме весело с нашите домакини. — Усмехнатите му очи срещнаха тези на Ели. — А каква е твоята представа за Ирландия? Сигурно знаеш, че е студена и дъждовна страна. Но за мен тя е най-топлата страна на света, която винаги с радост бих посещавал.

Тя седеше, прегърнала коленете си с ръце, и го гледаше нетърпеливо, жадна за още приказки.

— Нямам търпение и аз да отида там.

— Това означава, че някой ден трябва да те заведе — каза той безгрижно.

— Ммм. — Ели обмисли внимателно предложението му. — Разкажи ми за родителите си.

Той стисна устни в твърда права линия, а лицето му придоби потъжно изражение.

— Мама умря преди четири години от рак на гърдата. Татко го понесе много тежко. Току-що се беше пенсионира и това направи удара още по-тежък, но той успя някак си да продължи да живее. Премести се от семейния ни дом в по-малък апартамент. Започна да играе голф и покер със старите си приятели. Мисля, че беше щастлив, може би доволен е по-подходящата дума. Той умря миналата година. С онова, което наследих от него, със собствените си спестявания и с пенсията си за инвалидност аз всъщност успях да си купя ранчото. — Той разпери ръце с дланите нагоре. — Ето, това е всичко. Историята на моя живот.

Тя обаче нямаше намерение да го остави да се измъкне толкова лесно.

— Как така? А къде си завършил колеж? Кои са приятелите ти? Бил ли си някога влюбен? — Тя го изгледа шеговито с крайчеца на окото си, когато му повтори същите въпроси, които ѝ беше задал. Той отметна глава назад и се засмя, с което показва здравите си бели зъби, които я бяха подразнили толкова силно при първата им среща. Докато го гледаше да се смее весело и адамовата му ябълка да подскача нагоре-надолу, тя си мислеше, че той е най-хубавото нещо, което ѝ се е случвало от... О, откакто се беше научила да прави хубави хлебчета.

— Колеж съм завършил в Калифорнийския университет, в Санта Барбара. Имам магистърска степен по физика. Най-добрият ми приятел е детектив от отдел „Убийства“ и се казва Пит Пятовски. И да, бил съм влюбен.

Той все още се смееше, когато ѝ подаде чашката си за още кафе. Тя я напълни и му я върна.

— А ще ми разкажеш ли за съпругата си?

— Това е много личен въпрос. — Той я гледаше спокойно, без да премигва, повтаряйки нейните думи.

— Знам. Но е дошло времето да се разкрием напълно един пред друг.

Той отпи глътка кафе и се замисли за Фран. Спомни си колко силно беше влюбен в нея — толкова силно, че не можеше да мисли за нищо друго. Дори не можеше да диша без нея.

— Господи, бяхме толкова млади! — Той се наведе към Ели, поставил лакти на коленете си, подпрял брадичка на дланите си. Болката от онези млади години беше все още стаена в очите му. — Срегнахме се в гимназията. Беше най-красивото момиче, което бях виждал. Дребна и крехка, русокоса, атлетка и душата на компанията. Първия път, когато я видях, тя ме победи в борбата. Това момиче имаше бицепси от стомана, макар човек да не можеше да се досети по външния ѝ вид — беше наистина изключително стройна. И нещо просто се случи със сърцето ми — то сякаш се свиваше в стомаха ми всеки път, когато я видех. Бях „се поболял от любов“, истинско олицетворение на този израз. Никой не беше по-изненадан от мен, когато тя ми каза, че изпитва същото.

Ели си ги представяше: дребничката русокоса атлетка и високият загорял сърфист. Със завист си помисли, че сигурно са били красива двойка.

— Бяхме неразделни — каза Дан. — Пишихме заедно домашните си, бягахме заедно по пистата, карахме сърф също заедно. Тя беше моята принцеса и аз се гордеех, че съм нейното момче. Как бих могъл да обясня онази младежка страст? — Той поклати глава, все още непроумяващ силата на първата любов. — Бяхме на по деветнайсет, когато се оженихме. И двамата учехме в колеж, макар и различни дисциплини. Аз учех физика, а тя — физическа култура и спорт. Докато аз седях над учебниците по цяла нощ, тя ставаше в шест сутринта, за да тича по пистата. Тийнейджърска любов в нает, претъпкан с мебели, апартамент. — Той сви рамене, без да откъсва поглед от Ели. — Как би могла да оцелее? Аз все пак получих свобода, в известен смисъл. Завърших и си намерих работа в Ню Йорк. Заминах, изпълнен с високи идеали, готов да преследвам лошите и да защитавам добрите, да дам най-доброто, на което съм способен. — Той отново сви рамене. — Но нищо в живота не е толкова просто — или черно, или бяло. Бях добро ченге, живеех за работата си и, предполагам, бях доволен от онова, което върша.

— Не се влюби отново? — Гласът ѝ беше тих, нежен, говореше, че тя напълно го разбира.

— Влюбвах се, но никога вече толкова силно... — Много му се искаше да добави „чак досега“, но беше прекалено скоро и може би щеше да я уплаши. Ели още не беше готова за любовта.

Тя се протегна и хвана ръката му.

— Благодаря, че сподели с мен всичко това. Дан.

— И мислиш, че вече ме познаваш?

Когато погледите им се срещнаха, той видя, че тя го гледа съвсем сериозно.

— Странно, но и преди ми се струваше, че те познавам — отговори тя тихо.

Нямаше нужда да пита какво иска да каже тя с тези думи. Разбираше. И на него му се струваше, че вече я познава и че двамата не се нуждаят от прелюдията на запознаването.

— Късно е. — Той се изправи на крака, като си мислеше с копнеж за голямото легло с меките възглавници горе. И за Ели в него. Но моментът още не беше настъпил.

— Радвам се, че дойде тази вечер. — Тя излезе с него в антрето, което беше толкова малко, че побираше точно двама души, и то само ако са застанали достатъчно близо един до друг.

— Аз също се радвам. — Ароматът ѝ го обгърна, а кичур от косите ѝ нежно докосна устните му, когато той се наведе да я целуне. Прегърна я за миг — докато устните им се срещнат и разделят. Той първи отвори очи. — Красива си — каза ѝ с поглед, галещ лицето ѝ.

— Ммм?

— Никога не бих могъл да намеря точната дума, с която да те опиша, но мисля, че си красива.

Видя как руменината започна да залива лицето ѝ при този комплимент. Помисли си, че е много старомодно жената да се изчервява така, но и много мило. Тя не спираше да го изненадва.

— Благодаря. — Ели се изтръгна от прегръдката му и отвори вратата. — Лека нощ, Дани бой.

— Лека нощ, приятелко. — Той ѝ махна с ръка, преди да отвори портата. — Ще ти се обадя утре.

Седнал в колата си, скрит под сенките на дърветата от другата страна на улицата, Бък видя как Дан вдига ръка за довиждане, как минава по тухлената алея, видя усмивката на Ели, с която тя му помахаше в отговор. Часовникът на контролното табло показваше три и петнайсет. Беше се поболял от ревност, ядосан, че тя така го мами. Как можеше да постъпва по този начин? Как се осмеляваше?

Светлината в спалнята беше загасена още преди часове. Сега там лампата отново светна. Като гризеше нервно ноктите си, той изчака тя отново да загасне и подкара колата по Сънсет към своя приличен на затвор малък апартамент.

На следващия следобед в заведението пристигна огромен букет цветя. Тъмночервени божури, жълти нарциси и лилии. Ели зарови нос в тях. Всички бяха красиви и благоуханни. Отвори картичката, която ги придружаваше, и с усмивка прочете.

„Благодаря за прекрасната вечеря и особено за тортичките. Уханията на тези цветя ми напомнят за теб.“

Те щяха да заемат почетно място на нощното й шкафче, а покъсно щеше да му се обади, за да му благодари. Нямахше търпение да го види отново. Следващата сряда. Този път щяха да вечерят у тях.

ГЛАВА 30

Следващата сряда Ели се оглеждаше тревожно из празното заведение. Беше почти шест часът и тя трябваше вече да е на път към ранчото, но Джейк още не беше пристигнал.

— Сигурни ли сте, че ще се справите без мен? — запита тя, като крачеше неспокойно напред-назад.

Мая вдигна поглед от касата.

— Хайде, тръгвай, докато все още имаш шанс. Нима не си чувала, че тайната да бъдеш преуспяващ изпълнителен директор е в способността да даваш пълномощия на подчинените си?

— Аз не съм изпълнителен директор, аз съм готвачка. А също така съм сервитьорка и всичко, което се наложи да бъда. И не мога да си позволя да давам пълномощия, защото само след седмица вече няма да бъда в бизнеса.

Като се отдалечи от касата, Мая изгледа неодобрително семплия син пуловер и полата на Ели.

— Ммм — каза тя, като я обиколи от всички страни. — Ммм, синьото е приемлив цвят. Като се има предвид, че отиваш на село. Макар да е малко отблъскващо.

— Какво искаш да кажеш с това „отблъскващо“ — запита Ели с възмущение.

— Ами, едва ли е секси. — Мая прокара длани през късата си руса коса — жест, който макар и несъзнателен, беше много съблазнителен. — Този цвят едва ли ще накара чорапите му да паднат на земята.

— Може би аз го харесвам така, както си е с чорапи. Къде е Джейк? — Тя погледна с нескрита тревога часовника си. — Трябваше да бъде тук в пет и половина.

Първите клиенти за вечерта тъкмо влизаха през вратата и Ели автоматично грабна листовете с менюто и се спусна да ги посрещне. Мая въздъхна, защото така Ели никога нямаше да се измъкне оттук.

В ранчото „Бягащите коне“ Флорита приготвяше угощение от мексикански ястия. Дан показа глава през вратата и с удоволствие вдъхна уханията, които се носеха в кухнята.

— Не знам какво готвиш, Флорита, но със сигурност мирише апетитно.

Тя му се усмихна.

— Ще ви хареса, сеньор, а и на сеньоритата — също.

Във вечерния въздух се усещаше хлад, затова Дан запали огъня в изградената от речни камъни камина, след което хвърли още два пъна. Беше купил туберози и лилии за букета, който стоеше на масата за хранене. Техният аромат приятно се съчетаваше с уханието на борови дърва и апетитния мирис на храната. На стереоуредбата се въртеше плочата албум на Бен Уебстър, а бутилка шампанско се изстудяваше в стара цинкова кофа, поставена в близост до масата.

Панчо влетя в стаята, радостен от приключенията, които беше преживял навън, и се настани на килимчето пред камината, след което с удоволствие и мързеливо се протегна. Пъновете пукаха, а от кухнята долиташе откъслечен смях — сигурно Флорита разговаряше с детето си.

Дан си помисли, доволен, че беше постигнал много от времето, когато къщата приличаше на излязла от романите на Стивън Кинг, майстора на ужаса. Най-после беше заприличала на дом. Всичко, от което имаше нужда, беше присъствието на Ели, за да бъде атмосферата съвършена.

— Значи Джейк така и няма да дойде на работа — каза Мая в седем часа, опитвайки се да влее малко разум в главата на Ели. — Не се тревожи, аз ще се справя сама.

Ели разсеяно прокара длан през косата си и огледа претъпканото заведение.

— Знаех си, че не трябва да си уговарям тази среща. Напоследък ползвам прекалено много свободно време.

— Прекалено много свободно време? Мога да преброя тези случаи на пръстите на едната си ръка. Тръгвай, Ели, за Бога, просто тръгвай.

Мая започна да я бута към вратата, но Ели поклати глава.

— Ще му се обадя и ще му кажа, че ще закъснея.

Дан вдигна слушалката при първото позвъняване. Ели дочу далечните звуци на джаз музика, както и лая на Панчо.

— Съжалявам, Дан, но келнерът не дойде на работа и аз ще закъснея.

— Окей — каза той и тя усети, че се усмихва. — Колко ще закъснееш?

— В момента заведението е пълно. Ще се опитам да тръгна след половин час. Мога да бъда при теб към осем и половина.

— Ще се видим тогава.

Той отиде в кухнята, за да каже на Флорита да не бърза толкова, после излезе на предната веранда и загледа с обич собствеността си. Пътят, който се виеше покрай хълмовете, блестеше в сребристо в здрача, а новите му безупречни лози се губеха в строй в далечината. Долавяше се мирисът на влажна почва, на огън, стъкнат от ябълкови клонки, и на *chiles rellenos*.

Той се усмихна щастливо. Животът беше много, много хубав.

Когато се прибра вътре, малко неспокоен, с надежда си помисли, че диванът, огънят в камината и бутилката шампанско няма да се сторят на Ели като нагласена сцена. Макар да признаваше пред себе си, че очаква идването ѝ с далеч по-голямо нетърпение, отколкото се полага на мъж, който не е влюбен.

В седем и половина Ели грабна дамската си чанта и отиде в кухнята, за да провери дали всичко е наред при главния готвач.

— Всичко наред ли е? — запита малко нервно.

— Разбира се — Чен вдигна поглед от дъската, върху която режеше агнешко месо. — Какво би могло да не е наред? Освен това, че тази кухня е прекалено малка. — Той замахна малко по-силно и изрева от болка, когато от палеца му започна да тече кръв. — Исусе! Виж сега какво направих заради теб.

— О, Чен! — Ели гледаше ужасена дълбоката рана, която зееше в основата на палеца му. После побърза да спре кръвта с чиста ленена кърпа. По нея бързо се образува червено петно. — По-добре изтичай

до кабинета за спешна помощ — каза тя. — Момчето ще те закара. Аз ще се погрижа за месото.

Мая подаде глава през вратата на кухнята.

— Какво става? — И погледна, ужасена, изцапаната с кръв ръка на Чен. — О, проблеми ли има? — Тя погледна тъжно Ели, която вече беше препасала престилка и застанала пред фурната. — Значи свършено е с романтичната вечер в ранчото.

Дан облегна удобно глава на възглавниците и се заслуша в музиката, която от време на време бе заглушавана от високото хъркане на Панчо. Хвърляше нетърпеливи погледи към часовника в очакване на нейното пристигане. Телефонът звънна отново в осем. Той вдигна слушалката.

— Ели? — запита щастливо.

— Мая е. Виж, случи се нещо и тук възникнаха много проблеми. Всъщност е истински хаос. Съжалявам, но Ели е още в кухнята. Ще направя всичко възможно да я накарам да тръгне най-скоро. Окей?

— Окей. Благодаря, че ми се обади, Мая.

Той отново се излегна на дивана, този път — с въздишка.

В девет се обади Ели.

— Съжалявам, Дан. — Тя говореше доста бързо. — Но тук нещата излязоха от контрол. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре, всичко е наред — каза той.

Когато телефонът звънна отново в единайсет, той вече й беше много ядосан, задето го пренебрегва. Седна на стъпалата на верандата в хладната нощ, а звънът на телефона още вибрираше в ушите му. През прозореца виждаше Флорита, която раздигаше масата — отнасяше чиниите, както и недокоснатата салата и прясно опечените тортили.

Влезе вътре и си наля чаша шампанско. Беше прекалено студено, пък и, както и да е, цялото му настроение се беше изпарило. Захвърли чашата на пода и отиде в стаята, която беше пригодил за офис и която се намиреше в сградата на конюшните.

Като нарочно отбягваше да мисли за вечно изплъзващата му се Ели, той прекара дългите часове на нощта под светлината на голата крушка в компанията единствено на Панчо, в преглеждане на плановите си за лозята и сметките за новите дъбови варели. Беше готов

да се занимава с всичко, което би могло да отвлече мислите му от Ели и от прекалено забързания и натоварен градски живот. Искаше да се върне към спокойствието и мира на душата.

ГЛАВА 31

На следващата вечер, в заведението, Ели мислеше за Дан с чувство за вина. Не можеше да го обвинява за това, че снощи не беше вдигнал телефона, но тя също нямаше друг избор, освен да остане и да се справи с положението. Така и беше направила.

Когато започна уморено да прибира чиниите, си помисли, че може би Чен е прав и кухнята е прекалено малка. Чен си беше взел почивен ден. Тя и Тери щяха да се справят, макар че тя работеше без обичайното настроение.

Новото момче, което тази седмица миеше чиниите, внезапно изтърва няколко от тях на пода и те издрънчаха силно, счупвайки се на по няколко парчета. Тя скръцна със зъби, но си каза, че това всъщност не е от голямо значение.

— Онова, от което имаш нужда, мила, е свободна вечер. — Мая постави цял куп чинии на дървената поставка, където съхнеха. — Виж, още е рано, защо просто не затвориш тази вечер? Иди да се извиниш на твоя човек. Или да видиш баба си. Или на кино. Каквото и да е.

Ели поклати глава.

— Как бих могла?

— Лесно. — Мая прекоси площта на заведението, заключи вратата и обърна знака от „Отворено“ на „Затворено“. — Готово.

— Но аз не мога да затворя просто така, без предупреждение. Какво ще си помислят редовните ми клиенти?

— Ще им кажем, че главният готвач се е наранил и ще бъде отворено утре вечер. Но ти ще им липсваш повече, сигурна съм.

Ели като че ли се колебаеше. Поне се виждаше, че мисли над предложението на Мая.

— Добре, значи е уредено — каза Мая и си облече сакото. — Ще се видим утре тогава.

— Чакай, къде отиваш? — Ели я сграбчи за ръката. — Какво означава това „утре“!

— Нима не ме чу? Тази вечер заведението ще бъде затворено.

Смехът на Мая продължаваше да се чува в кухнята и след като тя беше излязла през вратата.

— Живей истински, Ели! — извика тя през рамо. — Животът не е само работа!

„О, какво пък, по дяволите?, каза си Ели. *Мая е права.*“ Това, че Чен не е на работа, не беше добро оправдание, но все беше някакво извинение. Каза си, че може да изненада мис Лоти. Но знаеше какво иска всъщност — да види Дан.

Трябваше ѝ доста време, за да стигне в Камарило, и мъглата беше вече започнала да се спуска над долината, което я забави още повече. Ядосана заради пълпещите пред нея коли, тя набра номера на баба си от телефона в колата. Никой не отговори, затова опита отново след няколко минути. Пак никой не отговори. Тя смръщи загрижено вежди и изключи телефона. Възможно ли беше мис Лоти да е болна? Но, в такъв случай, Мария сигурно щеше да ѝ се обади, за да ѝ го каже? Освен ако баба ѝ не е претърпяла катастрофа и не е откарана в болницата?!

Сърцето на Ели се сви неспокойно и тя натисна педала на газта. В същото време натисна нетърпеливо и непрекъснато клаксона, за да даде сигнал на жълтия ягуар пред нея да се отдръпне.

После се замисли за Дан несигурна какво може да предприеме по този въпрос, с ясното съзнание, че той е много ядосан. Набра номера му и се облегна назад, забарабани нервно с пръсти по волана и остави телефона да звъни, въпреки че никой не вдигаше слушалката.

— Къде, по дяволите, са всички тази вечер?! — изстена тя. — Да не би половината от хората в окръга Санта Барбара да са потънали в океана, или какво?

Дан вкара още потната кобила обратно в двора на конюшните. Чу, че телефонът в офиса му звъни, и мрачно реши, че ще го остави да звъни, защото в момента кобилата му е по-важна. Хвърли едно одеяло върху гърба ѝ, потупа я по хълбоците и я пусна в тръс към конюшнията. Телефонът все още звънеше.

Той съблече ризата си, изтри потта от лицето си с нея и вдигна слушалката.

— Да. Ранчото „Бягащите коне“.

Ели се усмихна, изпитала облекчение. Беше запъхтян и тя се надяваше, че е тичал заради звъна на телефона.

— Така не се ръководи бизнес. Ами ако бях важен клиент, който иска да купи сто каси вино.

— Тогава нямаше да имаш късмет. Нямаме дори десет каси, камо ли сто. А количеството, което имаме, ще изпия сам. Сам в тъмната и празна стая.

— Толкова ли е лошо, ха?

— Даже по-лошо. — Той приключи с ризата и я захвърли на облегалката на стола. — И така? Къде беше снощи?

— Мислех, че никога няма да попиташ.

— Питам.

Той звучеше много сериозно и тя въздъхна.

— Да кажем, че на никаква цена не можех да оставя работата в заведението.

— Още проблеми с персонала.

Това беше твърдение, не въпрос, и този път тя въздъхна дълбоко, без да се притеснява, че той може да чуе въздишката ѝ.

— Слушай, не можеш да кажеш, че не те предупредих още в началото.

Дан се подпря на вратата. Дървото беше още топло от слънцето и горещата боя като че ли направо полепна по голия му гръб. Той затвори очи и си представи как се гмурка в океана и студените води го обгръщат. Той се гмурка още по-надълбоко, а Ели е до него. Защо тя му се изплъзваше така, защо му беше толкова трудно с нея?

Тя каза.

— Взех си свободна вечер. Отивам да видя баба си, но си помислих, че можем да се срещнем по-късно? Може би ще ти се реванширам за снощи? — Настъпи дълго мълчание и тя добави тихо. — Наистина съжалявам, Дан. Искях да те видя, но главният готвач се поряза лошо. Трябваше да му направят няколко шева.

— И затова е трябвало да влезеш в действие. — Той си я представи как се суети из малката кухня, нетърпелива и недоволна.

Ели долови веселите нотки в гласа му и изпита огромно облекчение.

— Ще се отбия да видя мис Лоти първо. После ще съм свободна да се срещна с теб.

— Никога не съм виждал прочутата къща — имение — каза Дан с явен намек.

— Значи това е моята възможност да се проявя като екскурзовод. Вече си се срещал с мис Лоти, но ще те представя на прекрасната Мария и на Бруно, кучето. И вече ще си срещнал цялото ми семейство.

— И само толкова? Без втори, трети и така нататък братовчеди? Без чичовци и лели в далечните провинции?

— Нямам такива, доколкото знам. — Тя отново натисна ядосано клаксона, когато ягуарът пред нея затанцува по разделителната линия.

— Знаеш ли как да стигнеш там?

— Просто ще шофирам по Хот спрингс роуд и ще гледам за портата с грифоните.

Тя се засмя.

— Ще се видим там, Дани бой. След около четирийсет минути.

След няколко секунди тя отново набра номера на баба си. Линията беше заета. Като се взря нетърпеливо в мъглата, тя си пожела да стигне там по-бързо.

ГЛАВА 32

Нощта, която Бък беше избрал за убийството на мис Лоти Периш, беше благоприятна, мъдро избрана, като се има предвид какво време се очакваше тогава. Денят беше горещ, а сега от морето се издигаше гъста мъгла и вече беше покрила изцяло по-ниската част на града. После щеше да покрие и върховете на дърветата и най-накрая — хълмовете.

Той вкара БМВ-то в тясната пътека, която заобикаляше задната част на къщата, и отиде толкова навътре, та да бъде невъзможно да бъде забелязан от шосето. Облече черен анцуг, но носеше също така специален колан, на който беше прикрепен автоматичният Глок 27. Отгоре облече подплатено черно скиорско яке, сложи черна скиорска маска, обу маратонки, а на ръцете си надяна фини хирургически ръкавици. Фенерчето беше в джоба му, а най-добрият му приятел — ножът с наточеното острие — беше в чорапа му, притиснат към глезена.

Луната засега успяваше да пробие мъглата и светеше постоянно, макар и слабо. Благодарение на нея видя ясно пътеката, когато отвори задната порта в близост до старото перално помещение. Затича през брезовата горичка, засадена преди около седемдесет години от Уолдо Стамфорд, мина край празния плувен басейн, край запуснатия, обрасъл с трева, тенис корт и през моравата, на която някога се е играело на крикет И така стигна до прословутата тераса, на която известни личности — политици, филмови звезди и титани на индустрията — някога са се събирали на коктейли.

Остана там за миг — за да огледа владението, което скоро щеше да бъде негово. После прекоси извънредно тихо терасата и заобиколи край ъгъла на голямата къща.

Имаше два проблема. По-лесният за разрешаване беше Мария. Вторият беше кучето. То беше бавно, но лаеше силно като млад доберман. Беше обмислял идеята да го отрови, като сложи отровата в парче месо, но реши, че това ще придаде на убийството характера на

предумишлено престъпление, а той искаше всичко да изглежда като случайно убийство по време на обир. И не искаше нищо да се обърка.

Отключи вратата на кухнята и се шмугна вътре, след което я затвори след себе си, без да издаде никакъв шум. В тишината се чуваше тиктакането на часовник и хладилникът.

В антрето на ниска масичка беше поставена лампа, която светеше. Той я изгаси и извади пистолета от колана си. Обутите му в маратонки крака не издаваха никакъв шум по дебелия пътека, с която бяха застлани стъпалата.

Вратата, която водеше към стаята на Мария, беше леко открената. В стаята нямаше никого. От банята долиташе шум от течаща вода и той предположи, че Мария взема душ. Влезе в стаята и се притаи в очакване зад вратата.

Беше му много топло с това скиорско яке. По гърба му се стичаше струйка пот, а дланите му в хирургическите ръкавици бяха влажни. Той чу Мария да си тананика под душа и наклони глава, за да чува по-добре. Изведнъж му се прииска да се засмее — Мария пееше любимата му мелодия, „Дикси“.

Жената се загърна в голямата хавлия, която използваше вече повече от десет години. Но, както мис Лоти непрекъснато повтаряше, ако купуваш качествена стока, тя ти служи дълго време. Със сигурност беше така. Хавлията беше от чист египетски памук и те подсушаваше начаса. Тя си облече нощницата, а върху нея наметна фланеления си бурнус. Мислеше за шоколадовата торта, която беше направила през следобед. Имаше намерение да слезе в кухнята и да направи чай, после двете с мис Лоти щяха да седнат удобно в уютната малка всекидневна стая пред телевизора. Може би щяха да имат късмет да уловят някое от онези клюкарски предавания, които мис Лоти толкова много обичаше. А после щяха да си легнат рано, както обикновено правеха напоследък.

Като продължаваше весело да си пее, тя обу пухкавите си сини пантофи, закачи хавлията да се суши, вчеса косата си и я прибра на кок. След което отвори вратата на банята.

Светлината, чийто център се падаше зад Бък, очертаваше ясно силуета му. Не беше и чак такъв майстор на огнестрелното оръжие, каквото беше на удушването с голи ръце. Но на такова разстояние не можеше да пропусне. Изстреля един, два, три куршума.

Мария политна назад. Стисна вратата на банята и остана права една дълга секунда, в която Бък се питаше дали да не стреля още веднъж. После тя тихичко простена и се свлече.

Той кимна доволен. Първата пречка беше преодоляна, както и беше планирал.

Като излезе в коридора, видя, че под вратата на мис Лоти се процежда светлина. Опъна пръстите на ръцете си и тръгна натам. Като се приближи, чу звука на телевизора, от който един говорител весело обявяваше: „Всичко това, в шоуто тази вечер.“

Мис Лоти току-що беше взела душ. Тя беше облякла новия халат и беше вчесала косата си, като броеше тихичко до сто, както беше свикнала. Беше писала отговори на писмата от електронната си поща и компютърът беше все още включен. По екрана се носеха картини от анимационни филмчета, но тя беше забравила за компютъра, защото по телевизията предаваха последните холивудски клюки. Звукът на телевизора винаги беше доста силен, защото Мария беше започнала да оглушава, макар да не искаше да го признае. Освен това мис Лоти беше очарована като малко дете от живота и действията на бляскавите звезди на шоубизнеса, макар да нямаше ни най-малка представа, коя е Памела Андерсън или пък кой е Дрю Баримор.

Хвърли поглед на стария си часовник. Беше глупаво наистина да очаква с такова нетърпение парче от шоколадовата торта на Мария и чаша горещ чай, но когато човек остарее, малките удоволствия на живота придобиват голямо значение. Като например закуската на Бруно от препечени филийки с масло. Тя с обич разроши козината му.

— Ах, момчето ми, помня какво малко кученце беше — каза му тя с усмивка. — Телцето ти беше малко, но ходилата и ушите — големи. Ели веднага се влюби в теб, въпреки че аз бих избрала по-голямо куче. Може би не трябва да ти казвам това сега, защото не искам да наранявам чувствата ти. Пък и Ели се оказа напълно права. Не бих те сменила за друго.

Бравата на вратата изскърца и Бруно наостри уши. Изправи се на крака и втренчи поглед във вратата с изпънат силно гръб.

— Престани да се правиш на герой, глупавичкият ми — каза мис Лоти с обич. — Това е само Мария. — Тя обърна с усмивка глава към вратата. — Хайде, влизай, Мария, ще изпуснеш предаването. Какво те забави толкова?

Вратата се отвори много бавно. В сините очи на мис Лоти се спотаи тревога.

— Мария? Добре ли си? — Тя затърси наоколо бастуна си. — Къде си, Мария? Какво става?

Бруно оголи зъби. Мис Лоти беше обзета от неясно, лошо предчувствие. Ръмжейки Бруно се хвърли към отворената врата. Чу се някакво изпукване. Бруно нададе вой, после отстъпи бавно назад. Доверчивият му поглед не се откъсваше от лицето ѝ, но животът в очите му вече гаснеше. После той легна на пода, положил глава върху краката ѝ. Кръвта му заля пантофите ѝ. Мис Лоти се наведе, докосна меката му козина и, с трепереща ръка, го погали с любов. Сърцето ѝ беше съкрушено.

Като вдигна глава, тя срещна погледа на мъжа с маската, който стоеше до вратата. Висок мъж, който изглеждаше още по-огромен заради скиорското яке. В ръката му имаше пистолет. Насочен беше към нея. В очите ѝ блесна силен гняв.

— Ти застреля кучето ми! — каза тя с леденостуден глас. — Нямаше нужда да го правиш. То беше старо и безобидно. Ако си дошъл да ме ограбиш, сейфът е в стената на гардеробната ми стаичка, ей там. И никога не е заключен.

— Знам.

Той говореше тихо, почти шепнеше.

— Кой си ти? — Тя го гледеше безстрашно. Отказваше да му покаже страха, който всъщност изпитваше. — И какво искаш? Казах ти къде са бижутата, или поне онова, което е останало от тях. Сигурна съм, че наоколо има и по-богати къщи, които е за предпочитане да обереш. — Тя сведе поглед към кучето си, като се задушаваше от гняв и болка. — Само един страхливец би влязъл в къщата на старица като мен, за да я уплаши, да убие кучето ѝ...

Ръката, която държеше пистолета, трепна. *„Тя трябва да е уплашена, ужасена, да ме моли за живота си. А вместо това, тя ти казва какво да правиш, държи се така, сякаш положението е под неин контрол. Отърви се от нея, нареждаше гласът в главата му. Кажу на тази дърта кучка кой си, какво възнамеряваш да направиш. Тя е вече едно нищо. А ти си олицетворение на силата.“* Във вените, в кръвта му, пулсираше тази сила и се удвояваше от силните удари на сърцето

му... Той самият чуваше шепота на тази сила, пулсирането на кръвта в ушите си...

— Веднага остави този пистолет! — нареди му мис Лоти. — Вземи каквото искаш и напусни къщата ми. Макар да не знам какво всъщност очакваш да намериш тук.

— Дойдох да намеря теб, мис Лоти. — Бък послушно остави пистолета върху нощната масичка.

Когато направи крачка към нея, мис Лоти твърдо стисна бастуна си. Той беше единственото ѝ оръжие и тя имаше намерение да го използва. Беше вече стара и не се страхуваше да умре, но искаше това да стане, когато ѝ дойде времето.

А Бък искаше тя да го види, да разбере кой е. Тогава тя щеше да познае страха. Свали маската.

— Добре ме погледни, мис Лоти — каза присмехулно. — Мина доста време, откакто видях за последен път това лице.

Мис Лоти втренчи поглед в тъмните, всяващи ужас, очи. Времето бавно закрета назад.

— Разбира се — каза тя най-последно. — Не можах да се сетя в „Билтмор“, макар да си помислих, че долавям нещо познато в теб. Сега знам, видяла съм очите ти. Тях не можеш да промениш, Бък Дувийн.

— Ти също не си се променила, мис Лоти. Все още се правиш на почитана кралица. Само че този път около теб няма предани слуги и въоръжена охрана, които да дотичат да те спасят.

— Много грешиш — излъга тя спокойно. — Охраната всеки момент ще направи обиколката си. — Но знаеше, че такава няма. Нямахте ги вече Мария и Бруно. Нямахте кой да я спаси. А тя нямаше и какво да загуби, освен Ели.

Бък мълчаливо я наблюдаваше. Гласът ѝ дори не трепваше. Тя все още не се страхуваше от него.

— Ти, дърта кучко! Ти ме затвори за толкова много години, а ти и момичето си живеехте тук, във великолепието и разкош, и се забавлявахте!

— Затворихме те, защото си луд — отговори тя спокойно. — Сега виждам, че тогава съм допуснала грешка. Проявила съм милосърдие и съм сбъркала. Трябваше да ги оставя да те пратят в затвора. Да те съдят за ужасните неща, които беше извършил. Да си

получиш заслуженото за онова, което си. Убиец. — И тя го зашлеви с бастуна през лицето.

Бък поклати глава и изплю кръв. Залитна назад, покрил очите си с ръце, полуослепял от болка. Мис Лоти знаеше, че няма как да се измъкне. Не можеше да бяга, но можеше да предупреди Ели. Имаше на разположение само няколко секунди. По екрана на компютъра все така се носеха детски картинки. Ръцете ѝ трепереха, но успяха да стигнат до клавишите и започнаха да пишат: ДУВИИИИ... Силните ръце на Бък се склучиха около гърлото ѝ и тя не можа да натисне клавиша „Н“.

— Кучка! — прошепна той. Цялото му тяло трепереше от събраната в него сила. — Лъжлива богата кучка!

Плътта ѝ се поддаваше на натиска му, той чувстваше как крехките ѝ кости пукат, чувстваше как кръвта във вените му започва да тече по-бавно. Но погледът на сините ѝ очи не се отделяше от лицето му. Като че ли му се присмиваше, като че ли му казваше: *„Виждаш ли, дори сега не можеш да ме победиш. Не се страхувам. Убиец... Никога няма да бъдеш един от нас. Убиец...“*

— Затвори очи! — изрева той. — Затвори проклетите си очи, чу ли!?

Но мис Лоти не затвори очи. Дори и след смъртта. Бък я пусна да падне на пода. Все още треперещ, той стоеше и я гледаше. После издаде въздишка на върховно удоволствие. Често беше мечтал да я види в такова състояние. Замъкна я в гардеробната стаичка, извади перлите, няколкото пръстена и още по-малкото на брой брошки, които бяха в сейфа, и ги напъха в джобовете на скиорското яке. Потта беше вече изстинала, полепнала по кожата му, когато погледна победоносно надолу към нея. После коленичи и издълба кръст на челото ѝ. Беше спечелил. Най-после, наградата щеше да бъде негова.

ГЛАВА 33

Макар и кратко, пътуването сякаш нямаше край. Беше вече тъмно, а мъглата, идваща откъм крайбрежието, беше покрила всичко, когато Ели най-после отби колата от магистрала 101 и пое по Хот спрингс роуд. Мъглата се виеше като тълпа от сиви призраци в клоните на дърветата докато тя шофираше по дългия, криволичещ като змия, път. Винаги беше обичала монотонния шум, който произвеждаха гумите по чакълестата алея, но тази вечер, странно, в мъглата и дълбоката тишина, този шум ѝ навяваше чувство на тъга и самота.

От прозореца на баба ѝ, чиито завеси бяха спуснати, се процеждаше слаба светлина и тя въздъхна облекчено, защото предположи, че просто телефонът е повреден. Паркира колата, изкачи входните стъпала и натисна бравата на вратата. Слава Богу, тази вечер не бяха забравили да я заключат. Извади ключа от джоба си, отключи и влезе.

Както винаги, в антрето светеше една лампа, но в коридора цареше полумрак. Ели запали осветлението.

— Здравей, Мария! — извика тя. — Аз съм, Ели. — Тя почака, защото очакваше, че Бруно ще се спусне по стъпалата да я посрещне. — Мария? — извика отново.

Бък отвори френските прозорци, дръпна встрани леките бели завеси и погледна земята, която скоро щеше да бъде негова. Като че ли за да му помогне, мъглата се вдигна и луната освети слабо градините. И джипът на Ели, паркиран отпред.

Бък си пое рязко въздух и се задави. Не беше чул приближаването ѝ. Не можеше да си позволи да го завари тук. Но беше прекалено късно, вече я чуваше да вика Мария, чуваше шума от стъпките ѝ по стълбите. Мина бързо през френските прозорци и излезе на терасата.

В коридора тишината обгърна Ели като одеяло, а кожата на ръцете ѝ настръхна. „*Нищо не се е случило*, уверяваше тя сама себе си като вземаше стъпалата по две наведнъж. *Те сигурно гледат телевизия и затова не ме чуват. Две старици, които започват да оглушават.*“

— Бабо, аз съм... — Като отвори рязко вратата, тя почти стъпи върху кучето. Направи крачка назад. Подметките на обувките ѝ лепнеха от кръвта. Мъртвите очи на Бруно я гледаха втренчено.

— О...! — Дъхът се спря в гърлото ѝ. — Бруно — прошепна тя шокирана. — Космите по тила ѝ настръхнаха. Едва успя да отмести поглед от мъртвото тяло на кучето, за да огледа стаята.

Тазвечерното шоу тъкмо започваше по телевизията, а по екрана на компютъра все така се сменяха картини от детски анимационни филми.

— Бабо...? — Гласът ѝ трепереше. Тя колебливо пристъпи към гардеробната стаичка и видя босия крак на баба си. Очите ѝ се разшириха от шока, когато коленичи до трупа ѝ, видя обезобразеното ѝ лице, отворените сини очи, нараняванията по врата ѝ, изцапаната с кръв сива коса... Не можеше да е вярно, толкова нещо не можеше да се случи с мис Лоти... Сякаш някъде много отдалеч, чу викове и хлипания.

Бък я чу да извиква — див, тънък, жален звук. Никога досега не беше чувал някой да вика така, дори когато жертвите му разбираха, че ще умрат. Искаше да изтича при нея, да запуши устата ѝ с ръка, да я накара да спре. Знаеше, че ако го види, ще бъде принуден да я убие, а нейното време още не беше дошло. И все пак, да убиеш някого, когото обичаш, сигурно ще бъде хубаво, ще носи някакво изискано удоволствие.

През прозореца той я видя да излизай гардеробната стаичка с ръце, протегнати напред — като да отблъсне ужаса, който беше видяла. Внезапно духна по-силен вятър и завесите влетяха в стаята. Тя се извърна към прозореца.

По челото му избиха капчици пот. Беше настъпило времето на истината. Ако тя излезеше от стаята, щеше да живее. Ако тръгнеше към него, щеше да умре. Острието беше хладно върху дланта му, той беше готов.

Ели беше замръзнала на мястото си. Краката отказваха да ѝ се подчиняват. Тя гледаше, без да премигва, развяващите се завеси. Нещо

привлече светлината, проблясна... Изведнъж насъбралият се адреналин сякаш даде криле на нозете ѝ, тя се обърна и побягна.

Бък въздъхна щастливо, когато отново пристъпи в стаята. Тази вечер неговата любима Ели се отърва, щеше да живее. Чу я да бяга по коридора, чу отварянето на входната врата и запалването на двигателя.

Погледна снимката, поставена в сребърна рамка, която стоеше на нощното шкафче. Оттам го гледаха очите на Ели, устните ѝ бяха извити в ослепителна усмивка. Усмивка, която беше запазена само за него. Сложи снимката в джоба си и побърза да излезе.

Изтича безшумно надолу по стъпалата, прекоси коридора и отиде в кухнята. Тихо превъртя ключа, след като излезе. Като се придържаше към сенките на дърветата, той лесно пробяга разстоянието до колата си — отново прекоси поляната за крикет, мина покрай тенис корта и празната рана в земята, която някога е била плувен басейн. Прекоси и внимателно аранжираната брезова горичка на Уолдо Стамфорд, през ръждясалите порти до старото перално помещение и после — по тясната пътечка, която го отведе до колата му.

Прибра ножа в калъфа му, свали маската от лицето си, сгъна я и я прибра в джоба си заедно с тънките хирургически ръкавици, после съблече обемистото скиорско яке и го заключи в багажника. Излезе на празното шосе, но не увеличи скоростта, защото се налагаше да бъде извънредно внимателен. Предполагаше, че Ели ще хване най-краткия път до града, затова пое по горното шосе, което беше и по-обиколно.

Подсвирквайки си любимата мелодия, реши, че е щастлив човек. Лоти Периш беше мъртва, а и не му се наложи да убие жената, която обича.

Когато се върна в хотела, остави колата на улицата и се прибра в апартамента, където взе душ и се преоблече. Разгледа раната на бузата си. Сложи две лепенки и със залитане слезе в бара.

Етап трети беше завършен. Тази вечер двойният коктейл Джим Бийм имаше вкуса на нектар.

ГЛАВА 34

Експлорърът вървеше гладко по Хот спрингс роуд и Дан се усмихна, когато мина през портата с двата грифона отстрани. Ели беше права, човек не би могъл да не ги забележи, защото те бяха достатъчно големи дори за Бъкингамския дворец. Прекалено късно видя жълтия джип да идва насреща му. Залепи крак на спирачката и рязко завъртя кормилото вдясно. Джипът успя да го заобиколи, гумите му изскърцаха и той се удари в близкото дърво.

— Исусе Христе, Ели, сега вече знам, че си луда! — извика той бесен.

Ели изскочи от колата с очи, замъглени от сълзи. Чу убиеца, трябваше да бяга... Чу стъпките му, той тичаше след нея, настигаше я... Беше почти до нея... Ето, сграбчи я за рамото. Тя се извъртя със стиснати в юмруци ръце и го удари силно под челюстта.

Дан изсумтя, когато от болка пред очите му затанцуваха светлинки.

— Какво, по дяволите, ти става, нима напълно си полудяла? — Той я хвана здраво за раменете, като внимаваше да бъде извън обсега на дясната ѝ ръка. Тя се съпротивляваше и пищеше истерично.

— Не... не... не!

— Ели! — извика той. — Ели, престани!

Разсъдъкът все пак успя да се промъкне в замъглените ѝ от шока очи. С все още готови за бой юмруци, тя погледна Дан. Той чувстваше треперенето на тялото ѝ.

— Всичко е наред — каза ѝ нежно. — Ти си добре и само това има значение. А онова е само кола, пък било то и нова. — Усмихна ѝ се окуражаващо, но тя не му отговори с усмивка.

В ума ѝ всичко се беше объркало, смесило... Как да му каже, когато думите не искаха да излязат от гърлото ѝ...

— Мис Лоти е мъртва... убита... кучето...

Той я отдели от себе си и се взря в очите ѝ невярващ.

— Чакай малко, Ели. Казваш, че си видяла това?

Тя преглътна сълзите, които щяха да я задушат.

— Видях я, видях... О, Господи!

Дан я притегли към себе си, задържа я в прегръдките си и си спомни, че старата дама живееше сама, без охрана. Дали наистина е била убита?

— Трябва да вляза и да огледам — каза той тихо. — Искам да останеш в колата. Заклучи вратите и дори не помръдвай.

Тя поклати глава, защото се страхуваше да остане сама. Но също така се страхуваше да отиде с него. Той въздъхна и обгърна раменете ѝ с ръце, повеждайки я по пътя към колата.

— Окей, но не искам да влизаш пак там — каза той.

Тя отново поклати глава — като послушно дете.

Входната врата беше широко отворена — точно така, както я беше оставила. Ели се спря в антрето и загледа как Дан се качва по стълбите към стаята, в която беше стаен ужасът. Ето, сега той ще се обърне към нея, ще се усмихне и ще ѝ каже, че е станала някаква ужасна грешка или че просто е сънувала... Да, сигурно щеше да се случи нещо такова. Тя притисна устата си с длани, за да не започне отново да крещи.

Дан отвори вратата. Подуши миризмата на насилието, още преди да види каквото и да било. Кучето се беше вече вкочанило. Телевизорът гърмеше, по компютъра все още се гонеха картинки, а вятърът нахлуваше нежно през отворените френски прозорци и развяваше леките завеси. Той видя локвата кръв и бастуна, захвърлен на земята. Влезе в гардеробната и видя тялото на мис Лоти — толкова крехко и уязвимо. Очите ѝ бяха широко отворени, а на челото ѝ беше издълбан кръст. От носа до линията на косата и от слепоочие до слепоочие. Шокиран, той си пое дълбоко дъх.

— Исусе Христе! — прошепна.

Беше ченге с достатъчно опит и знаеше, че не бива нищо да пипа и не трябва да се опитва да премества трупа. Щеше да остави това на местната полиция. Провери в стаята, в банята и на терасата. От върха на стълбите видя Ели, която го чакаше в коридора с длани, притиснати до треперещите ѝ устни.

— Коя е стаята на Мария? — запита той. Тя посочи към съседната врата.

Той намери трупа ѝ точно пред вратата на банята. Беше стреляно няколко пъти в гърдите ѝ. Имаше много кръв, но на челото ѝ нямаше издълбан кръст.

Той се върна, за да огледа още веднъж трупа на мис Лоти. Питаше се каква ли е връзката между нейното убийство и убийството на двете проститутки. Стаята беше претършувана, както и сейфът, но нещо не беше наред. Двете жени бяха убити по различен начин. Ако не беше кръстният знак, всичко можеше да мине за обир.

„*Всичко е наред*“, мислеше си Ели, като го гледаше как слиза по стълбите към нея. „*Ей сега ще ми каже, че всичко е наред...*“

Дан поклати глава.

— По-добре да извикаме полицията — каза той тихо. — Съжалявам, Ели, но нищо друго не бихме могли да направим.

ГЛАВА 35

Ели се беше свила на предната седалка на експлоръра, все още паркиран пред къщата имение на баба й. Странно, но сега, когато от всички прозорци струеше светлина, къщата изглеждаше съвсем както преди години — по времето, когато мис Лоти „даваше соарета“, както се изразяваше тя. Което означаваше, че на гости им бяха дошли триста души и всички вечеряха под опънатите на моравата тенти, където се носеше ароматът на рози и жасмин. Означаваше още много чаши шампанско, жени, облечени в пищни вечерни рокли и отрупани с бижута, и красиви, загорели от слънцето, мъже с черни вратовръзки. А в края на вечерта мис Лоти организираше благотворителна акция и спечелваше много пари за местната болница, за децата в нужда или за някоя друга кауза, скъпа на сърцето й.

А сега, вместо елегантните мерцедеси и лимузини, пред портала бяха паркирани грозни квадратни коли със запалени сини лампи, клаксоните на колите на Бърза помощ свиреха в мъглата, вратите на линейките зееха отворени, като че ли жадни за нов товар, а няколко обикновени черни коли, собственост на частни детективи, бяха строени на зелената морава.

Полицаи в униформи ограждаха мястото с жълти ленти, на които пишеше: „Място на престъпление“, а Ели отчаяно искаше да може да им извика, че това не е истина. Че това е домът на баба й, че мис Лоти и Мария са на втория етаж и са вдигнали крака на дивана, покрит със зелено одеяло, което Бруно беше прогризал на няколко места, когато беше още малко кученце, и че гледат поредния сериал по телевизията. Че Бруно сигурно е положил глава на коленете на мис Лоти и я гледа с любов и че тя скоро ще го угости с няколко забранени сладки, „за да му даде малко щастие“.

Дан разказваше на детектив Йохансен как беше намерил двете тела, че не е пипал нищо на мястото на престъплението и че кръстът, издълбан в челото на мис Лоти, я свързва с жертвите на две убийства в

Ню Йорк и с онова убийство, станало миналата седмица в Лос Анжелис.

— Опитвам се да намеря връзката между убийство с цел грабеж и серийния убиец на проститутки — каза той, силно разтревожен. — Но някак си просто не се връзват.

— Сцената е много грозна — съгласи се Йохансен.

Детектив Джим Йохансен беше работил в полицията в Лос Анжелис, преди да бъде преместен в Санта Барбара. Беше виждал много сцени на насилие, но имаше нещо неопикуемо в смъртта на двете старици и кучето. И все пак, никак не му се искаше да обсъжда случая с цивилен. Или дори със свидетел.

Фотографите от полицията правеха снимки на телата и на стаята, други полицаи правеха измервания, натъркваха кървавите петна с тебешир, търсеха гилзи или заблудени куршуми, посипваха с прах в търсене на отпечатьци всяка свободна повърхност, детективите вземаха някои предмети за допълнителни изследвания и внимателно ги носеха до колите — като например бастуна и изцапаните с кръв пантофи. Всеки инч от голямата къща щеше да бъде старателно огледан.

Същите процедури бяха извършвани и в съседната стая, където лежеше тялото на Мария. Дори трупът на кучето щеше да бъде занесен в моргата и куршумът щеше да бъде изваден от гърдите му за по-добър балистичен анализ.

Лекарят все още беше коленичил до тялото на мис Лоти, за да определи причината за смъртта и часа на настъпването ѝ. По-късно той щеше да извърши аутопсия, да провери дали под ноктите няма парченца кожа, изтръгнати от нападателя ѝ, косми или мъх от плат. Отпечатьците от пръсти по врата ѝ щяха да му дадат възможност да определи ръста и теглото на убиеца. Той щеше също така да провери дали е била изнасилена, преди да умре. За мис Лоти нямаше да има достойнство в смъртта.

Телевизорът все още работеше високо. По ирония на съдбата, сега даваха полицейския сериал, който мис Лоти толкова много обичаше. Детектив Йохансен беше застанал пред компютъра и имаше дълбоко замислен вид. Мръдна леко мишката и на екрана се изписа: „Опус“ и „Бил“.

— Какво трябва да означава това, Касиди?

Разбра се, че мис Лоти току-що беше писала писмо на Раби Алтман, който живееше в Манчестър, Англия. Писмото беше в разговорен тон, очарователно и малко неясно — като че ли тя знаеше, че го познава, но не можеше да си спомни ясно кой всъщност е той.

„Скъпи Раби Алтман, шалом. Колко се радвам, че отново получих новини от теб, макар, да си призная, в този момент не мога да се сетя къде сме се срещали. Както и да е, старите приятели са винаги добре дошли тук, в «Краят на пътуването», а аз чувствам, от думите на писмото ти, добрината на твоето сърце...“

Тук писмото прекъсваше и под него, с главни букви, беше написано: ДУВИЙЙЙ... Явно, беше искала да напише „Дувийн“, само че името не беше завършено.

— Като че ли пръстът ѝ е спрял на „Н“ — каза Йохансен. — Защо е решила да напише името на Ели?

Дан си спомни историята, която Ели му беше разказала за майка си.

— Защото заради напредналата възраст и склерозата умът ѝ вече не е бил като на младини. Сигурно в този момент е мислела за дъщеря си. Ромейни умряла при катастрофа преди доста години.

Те останаха втрещени в компютъра.

— Проверихте ли го за отпечатъци? — запита Дан. Йохансен го изгледа скептично и той разпери ръце, с дланите нагоре. — Съжалявам, съжалявам. Случаят е ваш.

— Точно така. — Тонът на Йохансен не беше твърд, но думите му го поставиха на мястото му.

Дан реши, че повече с нищо не може да е полезен и е дошъл моментът да си тръгне.

— Всичко, каквото мога, ще направя — каза той, като повдигна леко едното си рамо. — Само ми се обадете.

— Ще го направя. — Йохансен вече прекосяваше стаята. — Но в момента бих искал да поговоря с мис Дувийн.

Ели се страхуваше да затвори очи, защото щеше отново да види мис Лоти, да види малките ѝ стъпала, с които баба ѝ толкова много се гордееше, толкова бели и безжизнени, както се беше проснала на килима, с разперени ръце, а хубавата ѝ сива коса изцапана с кръв... „Не е вярно, не е вярно“, опитваше се да убеди сама себе си, за да избяга от кошмара. Нададе силен стон и покри лицето си с ръце.

— Ели? — Дан стоеше до отворения прозорец и я гледаше с тревога. — Чувстваш ли се способна да отговориш на няколко въпроса? Могат да помогнат за разрешаването на случая.

— Окей. — Дори гласът ѝ звучеше различно — дрезгав, странен. Сега всичко беше различно. Животът никога нямаше да бъде същият...

Детектив Джим Йохансен беше доста възрастен, понатежал мъж, носеше очила с рогови рамки, беше мил и любезен, проявяваше съчувствие. Много пъти по време на кариерата си беше успявал да се справи с роднините на жертвите, покосени от неочакваната скръб, но от това не му ставаше по-лесно.

— Съжалявам, мис Дувийн. Баба ви беше чудесна жена, притежаваше истински характер. Вече няма жени като нея, не ги възпитават така.

Тя кимна с очи, сведени надолу.

— Ако можете, Ели, бих искал да ми разкажете какво точно се случи, когато влязохте в къщата. — И той зачака с писалка, насочена към бележника, който държеше в ръка.

Тя дори нямаше нужда да се замисли, всяка нейна стъпка се беше запечатала в паметта ѝ, всеки миг се беше врязал в сърцето ѝ. Бяха ѝ необходими само няколко минути. Когато свърши, гласът ѝ едва излизаше от гърлото. Йохансен изглеждаше все по-дълбоко замислен.

— Знаете ли дали някой е имал причина да иска смъртта на мис Лоти?

Дан веднага разбра какво цели той с въпроса си. Ели беше заподозряна, докато не хванат истинския убиец.

— Не. Никой.

— Благодаря ви. Знаем колко ви е тежко.

Ели го проследи с поглед как се обръща — огромна фигура в тъмно яке и чиста бяла риза. Искеше да му каже, че въобще не ѝ е тежко да си спомня случилото се, че то ще остане в паметта ѝ

завинаги. Ръцете ѝ трепереха. Тя сведе поглед изненадана, защото не знаеше какво да прави с тях.

— Всичко е наред, вече можем да си вървим. — Дан хвана треперещите ѝ ръце в своите. — Ще те заведа да си легнеш и ще извикам лекар, който ще ти даде успокоителни.

Тя се отдръпна от него.

— Аз няма да тръгна.

— Но не бива да оставаш тук, имаш нужда от почивка.

Лицето ѝ беше пепеляво на цвят, очите ѝ бяха мъртви от шока, сякаш дори косата ѝ беше загубила лъскавината си и висеше безжизнена край измъченото ѝ лице. И той разбра, че тя няма да тръгне, докато не изнесат баба ѝ.

Поставиха ръцете и краката на мис Лоти в найлонови чували, а после я сложиха цялата в чанта с цип. После я сложиха на носилка, покриха я с бял чаршаф и я свалиха по стълбите. Мис Лоти щеше да излезе през входната врата на къщата имение за последен път.

Бляскавата светлина, която струеше от великолепия полилей от венециански кристал, осветяваше лекарите и покритата с бял чаршаф носилка, като че ли те бяха на сцена. Очите на Ели, в които сълзите бяха вече пресъхнали, но зениците все още бяха разширени от шока, не се отделяха от леките очертания на крехкото тяло, скрито под чаршафа. Тя вървя след носилката чак до линейката.

Когато се върнаха, тя разбра, че този път сигурно носят Мария. Очертанията под чаршафа бяха по-закръглени. До този момент Ели не беше осъзнала колко ниска е всъщност Мария. Изглеждаше, че хората се смаляват, когато умрат...

Когато се върнаха третия път, на носилката беше кучето. Ели не беше способна да плаче за мис Лоти, не проля нито сълза за Мария, но сега в очите ѝ бликнаха сълзи. Тя изскочи от колата и извика:

— Бруно! — После изпищя още веднъж: — О, Бруно!

Прегърна го през чаршафа, но после отстъпи назад, жертва отново на шока. Тялото му беше кораво като дъска.

— Така става след смъртта, мадам — обясни ѝ един от санитарите. — След известно време вкочаняването минава. Той отново ще стане такъв, какъвто го помните, мадам.

Тя погали козината на Бруно и си спомни деня, в който с мис Лоти го избраха измежду седем малки кутрета. „*Ето, това искам!*“, беше казала тя и го беше посочила триумфално. Толкова много години, толкова много спомени, толкова много щастие се криеха в това малко, сковано тяло. Тя се наведе и го целуна по сладката кучешка муцуна.

— Обичам те, Бруно — прошепна.

Лекарите се спогледаха.

— По-добре е да вземете успокоителни, мис — каза единият от тях. — Те ще ви помогнат да преодолеете шока.

Ели упорито поклати глава. Искаше да бъде с мис Лоти и Мария. Те имаха нужда от нея. Тя искаше те да почувстват любовта ѝ, енергията ѝ, тъгата ѝ. Когато беше будна, беше с тях. Ако беше упоена и заспеше, щеше да потъне в нищото. А тях ги нямаше там.

— Сега ще те заведе у дома. — Ръката на Дан я обгърна успокояващо през раменете и тя се облегна на него. Ръката му беше силна и на нея Ели можеше да се облегне, на рамото му можеше да поплаче, неговото сърце още биеше и то ѝ предлагаше любов и съчувствие.

Тя хвърли поглед назад, объркана, към къщата имение, ярко осветена като за парти. Ели почти очакваше от прозорците да заструи музика и да долетят откъслеци от множество разговори.

— Но това тук е моят дом — прошепна тя.

Още докато произнасяше думите, осъзна, че това вече не е вярно. Беше дошъл краят на един период. Тя никога вече нямаше да живее в „Краят на пътуването“.

ГЛАВА 36

Много по-късно Ели лежеше във ваната, пълна с гореща вода, която я покриваше почти до ушите, и се опитваше да прогони болката от тялото си. Чувстваше се така, сякаш беше пътувала дълго, беше изкачвала планини или бягала през горещи пустини. Но по тялото ѝ нямаше никакви синини или наранявания. Болката беше вътре в нея и тя знаеше, че никога няма да си отиде.

Дан я беше довел в ранчото „Бягащите коне“. Бяха ѝ предложили бренди, кафе, вино, горещ чай. Тя беше отказала всичко, освен чая, но дори той не беше успял да я извади от вцепенението.

Водата беше почти изстинала, когато тя най-после излезе от ваната. Загърна се в голяма хавлия и видя отражението си в огледалото — жена със сиво лице, жена, от чиито очи бяха изчезнали и радостта, и животът. Тя никога вече нямаше да бъде същата.

Облече тениската, която Дан ѝ беше дал, отгоре наметна неговия син кадифен халат и напразно се опита да вчеше обърканата си коса.

Голямото легло от борово дърво с огромния куп възглавници изглеждаше меко и удобно, но тя знаеше, че няма да заспи. Нито пък искаше да вземе приспивателни. Искаше да бъде будна, за да може баба ѝ да остане в ума ѝ, близо до нея. Отиде до прозореца и погледна навън. Сива, нерадостна зора вече се задаваше на хоризонта.

Някой изскърца по вратата, после през лекия процеп се показа муцуната на Панчо. Той успя да отвори вратата и скочи радостно в стаята, но вместо да заскача около нея, както обикновено правеше, седна тихо в краката ѝ и я загледа.

Неочаквано и за самата себе си, Ели осъзна, че се усмихва. *„Удивително е, помисли си, как животните и децата имат способността да ти възвърнат настроението, да те убедят, че има и невинност, и справедливост в този пошъл свят.“*

Качи се в леглото и потъна в купа възглавници, които Флорита беше наредила за нея. Почувства хладината на чаршафите по горещата си кожа и вдъхна аромата на лавандула, което ѝ хареса, защото нейните

чаршафи бяха по-обикновени и миришеха само на прах за пране „Баунс“.

Гостната стая беше малка, квадратна и по-скоро гола, отколкото мебелирана. Подът беше от борови дъски, прозорците — високи и без завеси, отворени, за да влиза хладният нощен бриз. Имаше многоцветно, плетено от тръстика, килимче, стар шкаф за дрехи, боядисан кой знае защо в зелено, маса от борово дърво до леглото с лампа, изработена от бронз и във формата на мечка, и голяма абстрактна картина, която заемаше почти една цяла стена. Стаята беше семпла, в нея имаше само най-необходимото, но все пак беше удобна. Беше като собственика си, Дан.

Панчо скочи в другия край на леглото, преобърна се един-два пъти, след което се успокои, поставил глава на лапите си. Ели затвори очи. Не се чуваше нито звук и, някак като през мъгла, тя си помисли, че сигурно още е рано за песента на птиците. Клепачите ѝ се затвориха сами и тя изведнъж потъна в черната бездна на благословеното забвение.

Като надникна в стаята след кратко време, Дан си помисли, че, заспала, тя прилича на дете. Ръцете ѝ бяха върху бялата завивка, устата — леко отворена. Панчо вдигна глава и го погледна в очите, след което и той заспа. Дан затвори тихо вратата след себе си. Поне за няколко кратки часа, Ели щеше да изпита покой.

ГЛАВА 37

Мая стана рано сутринта. Имаше упражнения по йога в осем и трийсет. Прозина се и се протегна като гъвкава котка, включи телевизора и отиде в банята да вземе душ.

„Лос Анжелис днес. Ето и местните новини. Добре известна в Санта Барбара жена била намерена мъртва в дома си снощи. Жената била убита зверски, както и икономката ѝ и кучето. Осемдесет и шест годишната Шарлот Периш...“

Мая се завъртя рязко и втренчи поглед в телевизора.

„... както и Мария Новалес, на възраст седемдесет години, били намерени от внучката на Шарлот Периш. От полицията не искат да ни разкажат подробности по случая, все още. Мисис Периш от десетилетия е водеща фигура в обществения живот, а домът ѝ беше известен с разкошните си градини. Полицията е разпитала внучката и Ели Периш снощи, но не е стигнала до определени изводи в момента...“

Челюстта на Мая увисна от удивление, а очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите. Цяла минута беше като парализирана, после, със силно биещо сърце, тя се втурна към телефона.

В дома на Ели никой не отговори. Разбира се, че там нямаше никого, нали тя беше в Санта Барбара. Но къде? Сигурно не в къщата имение на баба си. С треперещи пръсти тя вече набираше номера на ранчото „Бягащите коне“.

„О, Господи, бедната Ели, бедната мис Лоти, Мария... О, Господи, о, Господи...“ — тези думи се въртяха безкрайно в мозъка ѝ.

— Si!? Домът на сеньор Касиди. — На телефона отговори Флорита.

— Ели там ли е? — Мая неспокойно барабанеше с пръсти по масата.

— Momento.

Мая я чу да се отдалечава и да вика Дан.

— На телефона Дан Касиди.

Тя въздъхна от облекчение.

— Тук е Мая Морис, приятелката на Ели. Чух новините по телевизията, не можах да се свържа с нея в дома ѝ, а толкова много се страхувам...

— Всичко е наред, Мая, тя е тук. Снощи я доведох у дома.

— О, слава Богу, благодаря ти. — Тя отново въздъхна от облекчение. — Добре ли е? Не, това е глупав въпрос, как въобще е възможно да бъде добре? Трябва да я видя, ще тръгна веднага... Кажете ми какво бих могла да направя за нея? — Тя бърбореше като полудяла, като че ли не можеше да подреди мислите си и изреченията излизаха непоследователно от устата ѝ. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че Ели изпитва болка и тя трябва да бъде с нея.

— Тя спи, Мая. Ще ѝ бъде много трудно да преживее спомена за смъртта на баба си, защото видя трупа ѝ.

Мая изтри сълзите си с опакото на дланта си.

— О, бедната, скъпата мис Лоти...

— Мисля, че Ели би искала да се преоблече. Ако можеш да ѝ донесеш чисти дрехи...

— Разбира се. — Мая имаше ключ за къщата на Ели, а Ели имаше ключ за нейния апартамент. За всеки случай или за спешни случаи, както казваха те, но до този момент такива нямаше.

Дан ѝ обясни как да стигне до ранчото, после каза:

— Сега ще тръгнем към Санта Барбара. От полицията искат да говорят с Ели. Но вероятно ще се върнем, преди ти да дойдеш.

— Ще дойда, колкото мога по-бързо — Тя се поколеба. — Дан?

— Да?

— Кажете ми, че я обичам. Ще ѝ кажеш ли?

— Разбира се.

Гласът му беше спокоен и тя благодари на Бога, че го има Дан Касиди. Остави слушалката и побърза да се приготви за излизане. С него поне Ели беше в безопасност.

ГЛАВА 38

Новината беше предадена по всички радио и телевизионни станции, както и по местната телевизия. Докато преглеждаше каналите, Бък отпиваше от сутрешното си кафе и се усмихваше. Този път със сигурност той беше водещата новина. Топна върха на кроасана си в кафето и се облегна назад, много доволен от себе си. Телевизията на Санта Барбара излъчваше всичко в подробности — показаха къщата имение „Крайт на пътуването“ и стара снимка на Уолдо Стамфорд, застанал до президента Рузвелт на терасата, за да разгледат знаменитите, безупречно поддържани градини. После излъчиха снимка на мис Лоти като булка, а след това — като млада майка с дъщеря ѝ, чиито очи бяха точно като тези на Ели. Стомахът му се сви, когато си помисли за Ели. Отпи още една глътка от горещото кафе. Тя го чакаше — като роза в градина, пълна с бодили. И сега оставаше само да я откъсне.

Изведнъж подскочи и разля част от кафето си, когато образът на Рори Дувийн изпълни екрана. Говореха за автомобилната катастрофа. И бяха се сдобили дори с много старата снимка на смачкания автомобил бентли на дъното на каньона.

Бък втренчи поглед в усмихнатото лице на баща си. Мразеше го, мразеше и нея — красивата жена, за която той се беше оженил. Наследницата. Изсмя се късо — смях, подобен на лай. Наследницата, ха! Онези двамата бяха профукали всичко. Мис Лоти си беше отишла, но също не беше оставила нищо. И все пак, дори къщата имение щеше да го направи милионер. Ще бъде богат. И свободен.

Излъчиха още снимки. На мис Лоти като домакиня на голямо парти, на благотворителни сбирки в „Крайт на пътуването“. И най-накрая — снимка на Ели. *„Нейната внучка и единствена жива роднина, каза говорителят. Тя самата е намерила тялото.“* Бък си спомни изминалата нощ, спомни си как се беше спотаил до прозореца и чакаше тя да се приближи към него. Спомни си допира на хладното

острие до дланта си, усещането, че ще трябва да убие и нея. Усмихна се, лукаво и потайно. И нейният ред щеше да дойде.

Но сега щеше да напусне хотела и да се върне в Лос Анжелис. Ще се спотаи за кратко, за да види как ще се развият нещата.

ГЛАВА 39

Пятовски беше в дневната стая на тухлената си къща, в която имаше три спални и която се намираше от другата страна на моста Джордж Вашингтон в Манхатън, в предградието Форт Лий. Стаята беше приятна, не прекалено голяма, с прозорец, който гледаше към задната градина. Подът беше покрит с тъмножълт линолеум, за да не личи прахът, внасян от детските крачета. Имаше още доста поизносен диван, кафяв на цвят, две кресла, покрити с дамаски на цветя, голяма тухлена камина и огромен телевизор.

От мястото, където беше седнал, той виждаше най-големия си син, седемгодишния Майкъл, наведен над домашната си работа. Петгодишният Бен беше горе и майка му го къпеше, а най-скъпото на сърцето му — тригодишната му дъщеря Маргарита, или галено Маги, се беше свила на кълбо в скута му, беше го прегърнала с една ръка през врата, а другата беше до лицето ѝ, защото си беше лапнала палеца.

— От палеца ти няма да е останало нищо, когато навършиш четири години — напомни ѝ той. Момиченцето го погледна за секунда, после продължи да смуче пръста си. Тя миришеше сладко на бебешка пудра, на шампоан и чисти пижамки и той въздъхна доволно. Захар и подправки, ето от това бяха направени малките деца, да, сигурно беше така.

Той се помръдна леко, за да може тя да вижда часовника му. Още половин час и трябваше да тръгва. Застъпваше в шест вечерта, което означаваше, че най-вероятно няма да се прибере у дома преди три след полунощ или дори четири, ако има много работа. Анджела не беше доволна, когато той трябваше да отива нощна смяна, но нищо не можеше да се направи — беше съпруга на ченге. Беше свикнала. А след два дни щеше да заведе децата при майка си в Мейн, което щеше да му позволи да отиде да лови риба с Касиди. Той всъщност очакваше с нетърпение това събитие, защото много искаше да види как се справя приятелят му с новия си живот в слънчева Калифорния.

Маги натече на гърдите му и той сведе поглед към нея. Очите ѝ бяха затворени, беше престанала да смуче палеца си. Той се усмихна, намали звука на телевизора и започна да превключва каналите, докато намери късните новини на Ен Би Ес.

Отначало не успя да схване, помисли, че е просто поредното убийство, станало в Калифорния. Две старици и кучето им, които живеели сами в огромна къща близо до Санта Барбара. Той наостри слух при познатото име на града и погледна внимателно снимката на красива, крехка на вид жена, а после — снимка на къщата. *„И къщата е изискана, помисли си той. И сигурно струва много пари.“* По телевизията говореха, че къщата била обрана, бижутата липсвали... А после показаха снимка на красива млада жена с широка топла усмивка. *„Ели Периш Дувийн е внучка на мисис Периш и нейна единствена жива роднина, говореха по телевизията. Тя е намерила телата.“*

Единствена жива роднина. Пятовски си помисли за скъпата къща и за фамилните пари, които тя ще наследи. И се запита дали Ели Периш Дувийн не беше извършила убийството. После прегърна здраво дъщеря си и я занесе в спалнята ѝ, целуна съпругата си и момчетата си за довиждане и тръгна на нощно дежурство.

ГЛАВА 40

Бяха в мрачна сива стая в полицейското управление на Санта Барбара. Кафето в хартиените чашки вдигаше пара, недокоснато, на масата пред тях. Ели се беше отпуснала вцепенена на твърдия стол. Не чувстваше нищо. Нито болка, нито гняв, нито страх. Все едно че душата ѝ беше мъртва.

Йохансен отпи от кафето си и хвърли поглед на партньора си, детектив Рей Малинс — висок, слаб, тъмнокос и загадъчен, който винаги стоеше на заден план, със скръстени ръце и наблюдаваше. Той прочисти гърлото си.

— Мис Дувийн, искам отново, в подробности, да ми разкажете какво правихте снощи. С точния час на вашите действия, ако можете да си спомните.

Ели впери погледа на празните си, мъртви очи в него.

— Бях в колата си на магистрала 101 и шофирах към Монтесито. Бях близо до Камарило. Имаше мъгла. Обадох се на баба, за да ѝ кажа, че отивам да я изненадам. Тя не отговори...

Уморено, тя разказа отново цялата история. Щеше да я разкаже хиляда пъти, ако се наложеше, ако това им помогнеше да хванат убиеца.

— И щяхте да се срещнете с мистър Касиди в къщата?

Тя кимна.

— Да.

Носеше дънки и ботуши и прекалено голяма за нея тениска, която беше на Дан, под черния пуловер. Трепереше, защото в стаята беше студено.

— И каква беше целта на срещата ви с мистър Касиди?

В погледа ѝ се мярна изненада, защото преди това не ѝ бяха задали този въпрос.

— Той не беше виждал „Крайт на пътуването“ и аз му казах, че ще го разведа. После щяхме да вечеряме...

— И къде щяхте да вечеряте? Имахте ли резервация някъде?

Тя поклати глава объркана.

— Не... Решихме го ей така, без предварително обмисляне...

— Мис Периш, откога познавате мистър Касиди?

Тя разсеяно прокара длан през косата си.

— Може би... От няколко седмици.

— Значи той не е стар приятел на семейството?

— Беше се виждал с мис Лоти веднъж. Пихме чай заедно.

Погледите на Йохансен и Малинс отново се срещнаха. Гласът му вече не беше така тих и спокоен, стана твърд, дори груб.

— Разбрах, че сте последният член на семейството. Че всъщност вие ще наследите къщата имение. Вярно ли е?

Тя отново кимна, озадачена от неочаквания обрат, който разпитът взе.

— Да, но...

— А това не е ли достатъчен мотив за убийство?

Тя се облегна назад шокирана.

— Не може да мислите, че аз съм я убила?! — В гласа ѝ се долавяше неподправен ужас. Тя викаше. Невярваща на ушите си, отново се отпусна и поклати глава. — О, не, не, не, не...

Малинс извади цигара от джоба си.

— Цигара, мис Периш?

Тя не го чу, сърцето ѝ биеше силно, като че ли щеше да се пръсне. Беше ужасно, просто ужасно, не е възможно да вярват на такива нелепи неща...

— Никой не мисли, че сте направили каквото и да било, мис Периш. Това е просто рутинен разпит, който трябва да проведем. — Лично Йохансен обаче мислеше, че е възможно. Сцената с грабежа не беше много убедителна. Той имаше впечатлението, че в къщата не е имало достатъчно бижута, които да бъдат откраднати, пък и никое от тях не е било с висока стойност — със сигурност не толкова висока, че да си заслужава да убиеш две старици. Макар че никак не е лесно да си представиш какво става в ума на хората в такива ситуации. Не и в днешно време, когато са готови да застрелят без колебание в главата собственик на магазин само за два долара.

— Ще ви бъдем много благодарни, мис Дувийн, ако ни придружите обратно до къщата. Искаме да прегледате вещите на мис

Лоти и да ни кажете, ако можете, какво точно липсва, за да направим списък.

Тя се поизправи, изпаднала в паника.

— Да се върна обратно в онази стая?

— Това може да ни помогне да хванем убиеца.

Ели изтри сълзите си с опакото на ръката.

— Готова съм на всичко тогава — съгласи се тя. Йохансен вече се беше изправил. — Но искам и Дан да дойде с нас.

Би могъл да мине и без този човек.

— Разбира се, окей, доведете го, ако така ще се почувствате по-добре. — Той не беше се отказал изцяло от идеята, че може би двамата са извършили убийството.

Ели държеше здраво Дан за ръката, докато седяха в полицейската кола, която се носеше бързо по булевард Кабрило. Палмовите листа шумоляха приятно, раздвижвани от лекия бриз, а слънчевата светлина блестеше по повърхността на синьото море. И всички хора изглеждаха съвсем същите. Минаха покрай множеството гнезда на птици вляво, където мис Лоти обичаше да си почива с бинокъла в ръка, за да види новодошлите пернати. Минаха и покрай красивото гробище вдясно, откъдето се разкриваше панорамна гледка към океана, на чийто плаж майката и бащата на Ели лежаха изтегнати до Уолдо Стамфорд и където дори баба й отиваше да им прави компания. Минаха и покрай отбивката за Коуст вилидж роуд. После завиха наляво и поеха по Хот спрингс, откъдето започваха познатите извивки на пътя, който се виеше по хълма.

— Добре ли си? — Дан я погледна с тревога, когато колата мина през порталната врата, от чиито страни все така се изправяха грифоните. Тя кимна, но стисна още по-здраво ръката му, а обикновено весело усмихнатата ѝ уста сега беше стисната и образуваше тънка права линия. Той знаеше, че тя успява да се владее с цената на върховно усилие. Не беше лесно онова, което се канеше да направи, но тя беше настояла, въпреки че той ѝ беше казал, че не е длъжна, че всеки има право да казва „не“.

До портата пазеха двама униформени служители на полицията, а до входната врата на къщата имаше дори още повече полицаи. Жълтата лента все още ограждаше мястото, дузина коли бяха паркирани отпред, а мъже влизаха и излизаха забързано от къщата. За

първи път в живота си Ели не се чувстваше така, сякаш се завръща у дома след дълго пътуване. Всичко, което „Краят на пътуването“ означаваше някога за нея — домът на баба й, на майка й и накрая, нейният дом — беше загубило своето значение. Къщата имение не означаваше за нея вече нищо.

Йохансен и Малинс ги чакаха на стъпалата.

— Оттук, мис Дувийн.

Малинс я въведе вътре, като че ли тя не знаеше пътя. Изкачи дори стълбите преди нея. Докато го следваше, тя чувстваше как всяка стъпка й причинява болка — като че ли забиваха стрели в сърцето й.

— Оттук, мис Дувийн. — Йохансен задържа вратата, за да мине тя.

„*Правя това заради теб, бабо,* каза си Ели, когато отново влезе в страшната, изпълнена с ужас, стая. *Аз ще ти помогна, ще им помогна да намерят онзи, които ти стори това, обещавам ти, ще го направя.*“ Но беше трудно, толкова трудно. Кафеникавото петно върху килимчето беше нейната кръв, тя беше лежала тук, а единият от пантофите й беше ей там... А ето и мястото, където беше умрял Бруно...

— Намерихме вратичката на сейфа отворена, мис Периш. Знаете ли кой друг е имал ключ, освен баба ви? — Йохансен имаше делови вид в тъмния си костюм и бяла риза и говореше бързо, не по-малко делово.

Тя отново поклати глава.

— Мис Лоти никога не заключваше сейфа. Казваше, че няма нищо, което да си заслужава да бъде откраднато. Пък и кой би искал да ограби старица като нея? — Гласът й затрепери и тя отново си наложи спокойствие.

— Можете ли да ни кажете какво точно липсва?

Тя надникна в сейфа.

— Перлите й... Дълъг осемнайсет инча гердан с перли от Южното море с диаметър дванайсет милиметра...

Йохансен повдигна вежди.

— Но дори само те струват едно малко състояние.

— Предполагам, но мис Лоти ги имаше толкова отдавна, още от осемнайсетгодишна, и затова беше свикнала с тяхната стойност. Дори не се замисляше за това. Съмнявам се да са били застраховани. — Тя

опипа с пръсти перлите, които украсяваха нейната шия. — Мисля, че и моите не са застраховани. Те бяха просто семейна принадлежност, пазени по-скоро заради спомените, с които са свързани, отколкото заради стойността им.

Йохансен като че ли не вярваше много на думите ѝ.

— Какво друго?

— Диамантеният ѝ годежен пръстен, много старомоден. Не знам колко карата беше диамантът, нито пък колко може да струва. Може би адвокатите ѝ знаят. Два по-малки диамантени пръстена и този със сапфира. Няколко брошки, които сигурно имат вече и антикварна стойност, перлените ѝ обеци, както и два чифта диамантени обеци. Мисля, че това е всичко, но, както ви казах, господата Мейджърс, Флеминг и Антърман от Санта Барбара биха ви помогнали с повече подробности.

— Огледайте се, мис Дувийн. Кажете ми виждате ли и нещо друго да липсва?

Като извъръщаше поглед от кафеникавите петна, Ели огледа познатите предмети, които бяха част от живота на баба ѝ, откакто се помнеше. Двата малахитови обелиска, донесени от Египет, които обикновено стояха на украсената с орнаменти полица над камината, френският будилник с трите дебели херувимчета, които тя харесваше толкова много, когато беше дете, и дори им беше дала имена — Фатси, Патси и Купид. Кристалните и сребърните украшения, старите снимки. После погледът ѝ се насочи към нощното шкафче, където мис Лоти държеше любимата си снимка на Ели, направена веднага след като се беше върнала от Париж с цял куп готварски дипломи и много житейски опит зад гърба. Очите ѝ се разшириха, толкова силна беше изненадата ѝ.

— Снимката я няма!

Йохансен бързо направи крачка напред.

— Каква снимка?

— Моя, в сребърна рамка. Баба винаги я държеше до леглото си. Казваше, че дори да се събуди посред нощ, аз винаги ще бъда там и ще ѝ се усмихвам...

— Нещо друго, мис Периш?

— Не, нищо друго. — Умората я покри като тежко одеяло. Тя огледа за последен път стаята, която някога означаваше толкова много

за нея, после се обърна и сковано излезе. Знаеше, че никога вече няма да я види.

Тя мълча, със затворени очи, през цялото време на обратния път до ранчото „Бягащите коне“. Удареният експлорър заръмжа сърдито, когато Дан го подкара бързо по лошия път, който водеше през лозята към къщата. Без да отвори очи, тя каза:

— Съжалявам...

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Съжаляваш за какво?

— За това, че ударих колата ти. Отново.

— Няма нищо, прощавам ти. — От ума му не излизаше липсващата снимка. В стаята имаше и по-ценни вещи, така че защо убиецът би взел снимката на Ели? Не заради сребърната рамка, сигурен беше в това.

Като влезе в къщата, видя, че на телефонния секретар го чакат дузина съобщения — от приятелите на Ели, от адвокатите на семейство Периш и счетоводителите, които се бяха свързали с полицията. От Чен, Тери и Джейк. От роднините на Мария, които живееха в Гуадалахара. И от Пятовски.

— Сещаш ли се още за мен? — питаше той. — Аз съм онова дърто копеле, което ще дойде да те види вдругиден. По-добре ми пригответи леглото и няколко жени. — Той се засмя. — Само се шегувам, човече, всичко е наред. Между другото, мисля, че ще можеш да помогнеш в разрешаването на онова гадно убийство. Струва ми се, че онези момчета от полицията може и да имат нужда от помощ. Обади ми се.

Ели седна на дивана и го погледна безпомощно.

— Трябва да се обадя на семейството на Мария. А какво да им кажа за погребението? Боже, какво да правя?

— Защо не оставиш на мен да се погрижа за всичко вместо теб?

— Ще го направиш ли? — Тя му беше много благодарна.

— А имаш ли ми доверие, че ще се справя?

Ели го погали по лицето.

— Ти си мой приятел. И аз ти имам доверие.

Въпреки че навън беше слънчево, кожата ѝ беше студена и Дан запали огъня, после коленичи и събу обувките ѝ. Качи краката ѝ на дивана и я зави с одеяло, а после извика на Флорита да им донесе горещ чай. Целуна връхчетата на пръстите ѝ и точно в този миг отвън рязко, със скърцане на спирачки, спря кола.

— Ели, Ели... — Мая изкачи тичешком стъпалата, прекоси бързо верандата и влетя през вратата. Спря се в антрето и се огледа диво наоколо, притиснала до гърдите си огромен букет. — А, ето те. — Тя притича край Дан и грабна Ели в прегръдките си. — О, бейби, бейби, толкова те обичам и толкова съжалявам.

Сълзите им се смесиха, докато изплакваха заедно мъката и болката си. Дан взе букета и го занесе в кухнята на Флорита да го постави във ваза. Трябваше още да ѝ каже, че ще имат и друга гостенка тази вечер и че тя ще трябва да приготви нещо леко и много вкусно за вечеря. После отиде в кабинета си и се обади на Пятовски.

ГЛАВА 41

Пятовски косеше тясната ивица трева с много старата косачка. Заедно с малкия павиран вътрешен двор и двата дълги и източени японски явора, които беше засадил преди две години, както и със скъпоценните рози на Анджела, плюс къщичката за игра на децата, която сам той беше построил, тази ивица трева представляваше цялата им градина. Надвисналото сиво небе ги заплашваше с дъжд, а откъм реката духаше студен вятър. Като завъртя за пореден път косачката, той реши, че няма търпение да отиде в Калифорния. Клетъчният му телефон извъня и той затършува в джоба си.

— Да?

— Пятовски, Дан е.

Устата му се разтегли в онази усмивка, която го караше да прилича на дете, а не на манхатънски детектив. Той остави косачката и прокара длан през започващата да оредява, руса коса.

— Тъкмо си мислех за теб, който сигурно си много добре там, на слънчевата светлина и топлина. А тук, в Ню Йорк, ще ми замръзне дори и задникът.

— Радвам се, че ще дойдеш тук.

Той веднага долови сериозната нотка в гласа на Дан.

— Какво става?

— Моя приятелка е в беда. Баба ѝ беше убита снощи. В къщата си в Санта Барбара. Имам чувството, че полицията подозира нея.

— Да, чух за това. — Пятовски се поколеба. — Колко добра приятелка ти е тя?

— Изключително добра.

Знаеше си, че Дан ще завърже някоя романтична връзка там. Трябваше да се действа внимателно. Като прочисти гърлото си, той каза.

— Дан, аз самият се питах това. Искам да кажа, нали тя е единствената наследница на убитата старица? Логично е за едно ченге да мисли така.

— Не е възможно — каза мрачно Дан. — Трябваше да се срещна с нея в къщата. Аз бях там, веднага след убийството. Тази жена обичаше искрено и дълбоко баба си, която я е отгледала като майка. А Мария беше нещо повече от икономка, тя също беше част от семейството. И дори кучето беше част от него. Взели са бижутата от сейфа и са инсценирали грабеж, като са преобърнали някои мебели. Беше ли на работа днес? Не? Значи не си чул. Ами, добре, чуй това, Пятовски. Старицата е била удушена. Онзи е оставил и подписа си. Същият кръст на челото като на проститутката от Таймс скуеър.

— Исусе! — Пятовски беше зашеметен. — Но тогава, значи, е бил грабеж с насилие... Нашият човек не би го извършил. Не е в неговия стил.

— Точно така. Дали нямаме работа с подражател?

Пятовски поклати глава.

— Не виждам смисъл. Какви доказателства имат?

— Още нищо, за което да знам. Все още работят. Мисля, че аутопсията ще докаже невинността на Ели. Необходима е много сила, за да се извърши онова, което убиецът е сторил със старицата. Икономката била застреляна обаче, както и кучето. Грабежът е нагласена работа според мен. За да прикрие нещо друго. Всъщност, ако ме питаш, убийството е планирано като екзекуция. Умът на нашия човек никак не е в ред. А издълбаването на кръст в плътта на жертвите му е нещо като ритуал.

— Много странно — каза Пятовски. Наистина не беше обичайно на едно и също местопрестъпление убийствата да бъдат извършвани по различен начин. — Освен ако убийците не са били двама.

— Двама? Може и да си прав.

Пятовски чу въздишката на Дан.

— Наистина имам нужда от теб тук, Пятовски.

— Морална подкрепа, ха?

— Повече от това. Трябва да открием убиеца.

— Добре, човече, не се горещи. Ще бъда там утре. Самолетът ми пристига в единайсет и половина.

— Ще те чакам на летището.

Докато затваряше, Пятовски си помисли с тъга за риболова и за дългите мързеливи вечери на предната веранда, където да пие студена

бира и да диша чистия и свеж провинциален въздух. Стори му се, че гостуването му няма да бъде така спокойно.

Мина с косачката по цялата дължина на тревата и проливният дъжд започна. Пятовски с въздишка си каза, че в Калифорния поне няма да вали така като из ведро.

ГЛАВА 42

Флорита се суетеше около дългата маса в трапезарията. Въпреки че никога нямаше вид на припряна, тя се движеше бързо, пълните ѝ крака в червени обувки с нисък ток като че ли се застигаха, а широката ѝ червена пола шумолеше приятно, докато тя поставяше на масата висока стъклена ваза, пълна с мъхнати зелени златоочици и оранжеви невени, яркочервени макове и сини метличини в средата. Карлосито пълзеше зад нея и от време на време се притискаше в краката ѝ, хващаше се за полата ѝ и се опитваше да се изправи. Тя се обръщаше и му се усмихваше.

— Ай, піно, какво голямо момче си станал! Скоро ще можеш да вървиш.

Тя го взе на ръце и се върна бързо в кухнята, за да провери дали е готова супата от чер боб, пилето, което се печеше на бавен огън, и прясната зелена салата. Те вече бяха готови, а бризът, който нахлуваше през отворените прозорци, довяваше аромата на магданоз и розмарин.

Обкованите със сребро ботуши на Ортега зачаткаха по покрития с теракота под.

— Как е тя? — Мустаците му потрепваха тревожно, а в кафявите му очи този път не се таеше усмивка.

— Не е добре. — Лъскавата плитка на Флорита се завъртя от едната страна до другата, когато обърна глава към него. — Бих казала, че душата ѝ е смъртно ранена. *Pobrecita, ay, que horror, que tragedia.*^[1] — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя притисна бебето по-силно до гърдта си.

— А сеньорът?

— Сега той е човек, който има товар на плещите си.

Те се спогледаха, после Ортега повдигна леко рамене.

— Той е силен и може да носи товара си. Освен това е влюбен, а има поговорка в Америка, която гласи: *Triunfa todo el amor*. Любовта побеждава всичко.

— Сега тук е и една нейна приятелка, която е дошла, за да ѝ помогне. — Флорита остави детето на земята и то запълзя щастливо към баща си. — Тази вечер обаче тя ще трябва да хапне нещо. А после ще трябва и да поспи, да си почине малко.

— Ще говоря със сенъора и ще видя дали мога да помогна с нещо. — Като вдигна детето на раменете си, Ортега затанцува леко из стаята, с което накара Карлосито да запищи радостно.

Докато слизаше по стълбите, Ели чу врявата, която вдигаха. В звуците, които детето издаваше имаше толкова радост, невинност и щастие. Очите ѝ се изпълниха с неясен копнеж, докато прекосяваше коридора на път за всекидневната стая. В камината гореше огън, въпреки че беше топло и прозорците бяха отворени. Тя се сети, че Дан го е запалил заради нея. На ниската дървена мексиканска масичка за кафе имаше ваза с цветя, а бутилка бяло вино се изстудяваше в кофичка, поставена върху по-старата масичка от борово дърво, която Дан, както сам ѝ беше казал, беше купил почти без пари от един магазин в Санта Барбара.

Тя отиде до високия прозорец, подпря се на перваза и се заслуша в песента на птиците, загледана в пейзажа, който се разкриваше пред нея по цялото протежение надолу по хълма. Всичко беше толкова спокойно, толкова нормално. Което означаваше, помисли си тя сериозно и малко тъжно, че независимо от трагедиите на отделните хора, животът продължава. Бебетата продължават да се смеят, птиците — да пеят, а другите хора — все така да приготвят вечеря.

Въздъхна и се извърна от прозореца точно когато на прага застана Мая. И двете бяха облечени в дънки и бели тениски. Косата на Ели беше прибрана назад и разкриваше лицето ѝ, по което нямаше и следа от грим. Прическата правеше скулите ѝ да изпъкват още повече, подчертаваше тъжните ѝ очи, под които имаше сенки, и откриваше тънкия бял белег на челото ѝ.

— Приличаме на хористки от съвременен гръцки хор — каза Мая с намерението да я развесели поне малко. — Но поне изглеждаме по-добре, отколкото преди. Онова, което виждам в кофичката, бутилка вино ли е?

— Разбира се. — Влезе Дан, следван от Ортега. — Да ти напълня ли една чаша? Това е шардоне, а аз много го обичам.

— Но нашето ще е по-добро от това. — Ортега занесе кошницата с дърва до камината. — Макар че и това е много добро, признавам.

— И, разбира се, ти нямаш предразсъдъци. — Мая се усмихна, като прие чашата от Дан.

— Не, сеньорита, аз просто съм справедлив.

Те се засмяха и Дан подаде чаша и на Ели, след което наля за себе си и Карлос.

— Само ще го опитам — каза скромно Карлос и прие чашата.

— Искам да вдигна тост. — Ели вдигна високо чашата и огледа подред приятелите си. Нейните най-добри приятели. — За мис Лоти.

Дан я погледна изненадано, но тя изглеждаше спокойна и като че ли се владееше. Всички пиха в памет на баба й.

— И за Мария Новалес, която не само беше моя приятелка, а още и член на семейството ми.

Мая й хвърли тревожен поглед. Познаваше Ели достатъчно добре, за да усети, че тя все още е напрегната като опъната до скъсване жица.

— И, разбира се, за милия Бруно, който подари на тях двете толкова години на щастие.

Панчо влетя с лай през отворената врата, следван от Сесил. Без да им обърнат внимание, те тръгнаха към кухнята, откъдето се носеше изкусителният аромат на печено пиле.

— Сърцето на това куче наистина се намира в стомаха му — каза Ели и Дан се усмихна. Тази беше първата нормална, засягаща ежедневието, забележка, която тя правеше, откакто нещастията се беше случило.

— Виното е отлично. — Мая се опитваше да говори на теми, които просто се плъзгаха по повърхността, макар че подмолното течение заплашваше да ги повлече всеки момент.

— Много добро, много добро. — Ортега вдигна чашата си малко нагоре, за да се наслади на цвета на виното — Истински шедьовър на сорта шардоне.

— Сеньор, вечерята е готова! — извика Флорита откъм коридора.

— Мислиш ли, че ще можеш да хапнеш? — Мая я гледаше с надежда.

— Трябва. Трябва да бъда силна, за да мога да им помогна да хванат убиеца.

Ели говореше спокойно и безизразно — така, както Мая никога не я беше чувала да говори.

— Добре ли си? — Тя докосна леко ръката на Ели и отново ѝ хвърли поглед, пълен с тревога.

— Просто трябва да ми се проясни главата. Трябва да се опитам да си спомня всяка проклета подробност, за да я кажа на Йохансен. Трябва да направя всичко, каквото мога, за да им помогна...

Дан постави компактдиск в устройството и музиката на Брамс изпълни стаята. Тревожният поглед на Мая срещна този на Дан.

— Забравих да попитам — каза Ели, когато Флорита вече беше донесла супата от чер боб и прекосяваше коридора с подноса тортили в ръце. — Какво става с Чен и заведението?

— Говорих с тях — каза Мая. — Заведението ще бъде затворено до след... докато не се почувстваш по-добре.

Ели ѝ благодари, като много искаше сърцето ѝ да не бие така силно. Дори хапчетата Адвил, които вземаше на всеки кръгъл час, не притъпяваха болката. Предполагаше, че ще трябва сама да я победи. Едва опита от превъзходната супа, но нейната топлина поне разтопи малко бучката, събрала се в стомаха ѝ.

Чуха кола, която се изкачваше по хълма, и се спогледаха в очакване.

— А сега какво? — запита Мая, когато Флорита забързано тръгна да отвори вратата.

Чуха грубия глас на Йохансен.

— Мистър Касиди у дома си ли е?

— Да, сеньор, за кого да му предам.

— Всичко е наред, Флорита. — Дан беше вече в коридора.

— Мистър Касиди. — Йохансен беше официален, учтив, студен.

— Мис Дувийн при вас ли е?

Дан изпита тревога.

— Да, тук е.

— Тогава, ще ви помоля и двамата да ме придружите до управлението, сър. За разпит за убийството на мисис Периш.

Ели застана зад Дан. Той я чу да ахва, а после да казва:

— Детектив Йохансен, вече ви казах всичко, каквото знам. Всичко, което видях... Ако можех да направя нещо друго, не мислите ли, че щях да го направя?

— Сигурен съм, мис, че ще ни помогнете. И точно сега искаме да научим от вас още подробности.

— Искат да насилият паметта ти, Ели. И моята. — Погледът на Дан срещна този на Йохансен. Беше свикнал при такива ситуации да бъде от другата страна. Никога досега не беше подозиран в убийство. Никак не беше забавно.

— Ние тъкмо вечеряме. Мис Дувийн не е яла от вчера сутринта. Сигурен съм, ще се съгласите, че е важно тя да хапне, преди да започнете да я разпитвате. Все пак тя току-що е загубила баба си, и то при такива ужасни обстоятелства.

Йохансен стисна още по-здраво устни. Не му пукаше дали ще го изкарат студенокръвен човек, но трябваше да си свърши добре работата, за която му плащаха. И Дан Касиди го знаеше.

— Довършете вечерята си, мис. Ние ще почакаме.

Мая застана до Ели, стиснала ръката ѝ.

— Какво иска да каже с това, че ще те разпитват заради подробностите?

Тя като че ли се страхуваше и Дан побърза да я успокои.

— Това е просто рутинен разпит. Искат да изтръгнат от Ели онова, което може би е забравила, неща, които пази в подсъзнанието си. — Нямахме намерение да ги изплаши до смърт, като им каже, че Йохансен ги подозира в убийство.

Ели отново седна. Взе една непълна лъжица от супата. И погледна Дан.

— Хайде просто да тръгнем — каза, изпълнена с отчаяние.

— И аз ще дойда с теб. — Мая вече беше скочила на крака, готова, но Дан поклати глава. — Остани тук, за да отговориш, ако звънне телефонът. Ще се върна по-късно да ти кажа какво става. — Той погледна Ели.

— Имаш ли адвокат?

— Мис Лоти има... имаше. Майкъл Мейджърс, живее в Монтесито.

Той си спомни. Мейджърс се беше обадил днес и беше оставил телефонния си номер. Започна да прелиства бележника, оставен до телефона, докато не го намери.

Мейджърс също беше седнал да вечеря, но когато Дан му се обади и му каза как се развиват събитията, се съгласи да се срещне с

тях в полицейското управление.

— Добре. — Дан прегърна Ели през раменете, с нарочно демонстрирано весело поведение. — Да идем да им кажем каквото знаем.

— Ели — Мая изтича след нея и я прегърна, — обади ми се, когато разбереш какво става.

— Разбира се, ще се обадя — обеща Ели, но беше много, много объркана.

[1] Горката, какъв ужас, каква трагедия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

„*Страхотно е, помисли си Дан по време на мълчаливото пътуване до Санта Барбара, да седя зад защитното стъкло на задната седалка на полицейската кола, която толкова често аз самият съм карал.*“ Само че сега той беше заподозреният, а не представител на закона, жертвата, а не ловецът.

Той бързо премисли фактите. Двата различни начина на умъртвяване на жертвите правеше възможно присъствието на двама убийци. Но в това убийство имаше и нещо, което говореше за ритуал. Беше готов да се закълне, че е планирано и прецизно изпълнено. Въпреки че убиецът беше взел назаем „подписа“, убийството приличаше досущ на екзекуция. Знаеше обаче, че мислите на Йохансен не текат в тази посока.

Върнаха се отново в сивата и мрачна, лишена от мебели, стая, където Йохансен седна от едната страна на масата, а те — от другата. Малинс се подпря на стената и с удоволствие запуши от пакета Лъки. Униформена служителка им донесе кафе.

— Две със захар, две — без — каза тя и им хвърли поглед, пълен с любопитство, преди да излезе.

— Разбирате, че не искаме да ви оказваме натиск, мис Дувийн — каза Йохансен. — Разговорът е неофициален.

Дан знаеше, че трябва много да внимава. Думите на Йохансен породиха тревога у него.

— Трябва ли да разбираме, че ще разпитате мис Дувийн, а и мен самия, като заподозрени в убийството на мисис Периш?

Йохансен прочисти гърлото си.

— Не точно... — Всъщност не разполагаха с никакви доказателства, а аутопсията беше доказала, че Ели не би могла да удуши баба си. Трябва да е бил мъж, защото е била приложена доста груба сила. Което сочеше към партньора, Касиди. Той беше едър и достатъчно силен. Може би Ели беше застреляла икономката докато той се е погрижил за старицата. А тя ще наследи всичко и двамата ще

си живеят щастливо занапред... Освен това Касиди знаеше нещо за „подписа“ на убиеца и може би го е направил, с цел да заблуди разследването — за да ги накара да търсят сериен убиец. Само че серийният убиец убиваше проститутки, а не старици.

Дан каза.

— Защото ако случаят е такъв, ще изчакаме да дойде адвокатът на мис Дувийн.

Йохансен въздъхна. Надяваше се да успее да измъкне нещо, преди да стигнат дотук. А ето че бившето ченге го беше изпреварило, така да се каже — на собствен терен. Махна на партньора си да продължи и Малинс започна да чете правата им. Изуменият поглед на Ели срещна този на Дан.

— Не разбирам...

— Всичко е наред — каза той тихо. — Ще почакаме Мейджърс да дойде тук, после ще си отидем у дома.

— Но аз искам да ви разкажа всичко! — Тя стоеше, стиснала длани, вперила поглед в Йохансен. — Искам да знаете всичко, дори онова, което е скрито в подсъзнанието ми. Искам да откриете убиеца на баба ми!

Йохансен се размърда, като че ли чувстваше неудобство. Тя наистина не приличаше на убиец, но тогава кой го е извършил?

— Точно сега ви молим за това, мис Дувийн, и за нищо повече.

На вратата се почука и униформената служителка обяви пристигането на Майкъл Мейджърс. Той се спря на прага, за да обгърне с поглед стаята и Ели, свита до масата, втренчила поглед в него. Мейджърс беше адвокат, който се занимаваше главно с дела по недвижими имоти и завещания. Това тук не беше по специалността му, но все пак знаеше как да я измъкне.

Той беше дребен мъж, който изглеждаше по-млад, облечен в тъмен костюм на райета и розова риза, която съпругата му беше купила за рождения ден. По всяко друго време Ели би решила, че той има младежки и весел вид, но тези мисли не бяха подходящи за случая. Като отпусна малко възела на копринената си вратовръзка, Мейджърс отиде до Ели и я потупа по рамото.

— Не мога да ти опиша колко съм разстроен, колко съм шокиран. Моите най-дълбоки съболезнования. Ели. Загубата е наистина ужасна.

— Благодаря. Това е Дан Касиди, мой приятел. А това са детективите Йохансен и Малинс. — Тя ги представи, защото добрите маниери ѝ бяха като втора природа и се проявяваха дори при тези обстоятелства, благодарение възпитанието на мис Лоти.

Мейджърс се здрависа с тях.

— Мога ли да запитам защо държите клиентката ми тук?

— Ние не държим клиентката ви, мистър Мейджърс, просто я доведохме за разпит — отговори спокойно, почти меко, Мейджърс.

— Да предполагам ли, че сте ѝ прочели правата?

Той кимна.

— Да, прочетохме ги.

— Не го направиха веднага — намеси се Дан. — Първо трябваше да помоля детектив Йохансен да си изясним положението.

Йохансен сви рамене.

— Още не сме започнали да разпитваме нито един от двама ви. — Но беше смръщил вежди. Касиди беше истинско ченге и с него щеше да бъде трудно, защото познаваше добре играта. Докато той беше тук, нямаше да стигнат доникъде. — Освен това мис Дувийн изяви доброволно своето желание да отговори на въпросите, които бихме искали да ѝ зададем. С надеждата да провокираме спомените ѝ, нали разбирате.

Мейджърс го погледна с леко неудобство, защото не беше сигурен в почвата под краката си.

— Разбира се, разбира се. Щом тя е пожелала...

А Ели просто искаше всички те да престанат да спорят и да продължат с работата си.

— Искам да ви помогна. Ще направя всичко, каквото мога.

Дан знаеше, че не би могъл да я спре. Макар да нямаше какво да крие, той се страхуваше, защото много добре знаеше как невинните думи могат да бъдат преиначени, за да се предяви обвинение на заподозрения.

— Значи се разбрахме. — Йохансен се усмихна щастливо. Печелеше първия рунд. — Седнете, мистър Мейджърс. Ако решите, че превишаваме правата си, веднага се намесете. Сега ми разкажете, в тяхната последователност, за събитията от снощи.

Тя отново щеше да мине през ада. Видя в съзнанието си как се обажда на баба си от колата, гъстата мъгла в долината Камарило,

изненадата ѝ, когато никой не отговори на обаждането ѝ. Описа им как после се е обадила на Дан, как по гласа му се беше досетила, че е сърдит. Какво облекчение беше изпитала, когато той омекна и ѝ прости за това, че беше провалила вечерята им в ранчото. Как самотно бяха проскърцали гумите по чакъла, как беше видяла светлината на лампата, която се процеждаше през спуснатите завеси на прозореца на баба ѝ. Запалената лампа в коридора, тишината, от която кожата по ръцете и беше настръхнала, странния отзвук на собствения ѝ глас, когато беше повикала Мария. Как беше изтичала нагоре по стълбите, две стъпала наведнъж. Мъртвите очи на Бруно, втръчени в нея, кръвта му по килима, по пантофите на мис Лоти... Баба ѝ, просната в цял ръст с лицето нагоре в гардеробната стая, с разперени ръце, малките ѝ стъпала с изпъкнали сини вени и лицето ѝ... Мили Боже, лицето ѝ...

Видя се как излиза с гърба напред от гардеробната. Подскачаше като уплашено животно... И как изведнъж се оказа стъпила в локвата кръв на Бруно. И завесите на френските прозорци, които бризът вееше навътре...

— Имаше някой навън! — Ели се пресегна през масата и сграбчи ръката на Йохансен. — На терасата, сигурна съм!

— Добре. Хайде, разкажете ми, много бавно, какво точно видяхте.

Тя се концентрира. Трябваше да стори всичко възможно, за да не го излъже неволно.

— Долових нещо, движение, някакъв шум. Прозорецът неочаквано се отвори, а завесите влетяха вътре... — Тя затвори очи и затърси в паметта си онзи лек шум, който беше привлякъл вниманието ѝ тогава. Лек проблясък на светлина отвън, на терасата. — Видях червената светлина на нечия маратонка — каза тя внимателно. — Нали знаете, от онези, сигналните, които бегачите използват, за да ги виждат шофьорите нощно време. Те отразяват светлината. — Тя кимна доволна, че се беше сетила най-после. — Това видях.

— И какво направихте тогава?

Лицето на Йохансен беше безизразно. А тя беше очаквала усмивка, одобрение, благодарност...

— Ами... не си спомням много добре. — Тя се опитваше да си спомни всичко, колебаеше се. — Спомням си вече как тичах надолу по

стълбите, как отворих входната врата... как влязох в колата си... бях... бях...

— Мис Дувийн беше изпаднала в шок, детективе. — Гласът на Дан беше остър. — Какво друго очаквахте да е направила?

— Разбира се. — Мейджърс кимна в знак на съгласие. — Точно така. Мисля, ще се съгласите, че е постъпила както трябва, като е избягала по-далеч от опасността.

— А къде бяхте вие, мистър Касиди, докато е ставало всичко това? — Йохансен изгледа замислено Дан. Той лесно би могъл да удуши една старица и дори да ѝ счупи врата...

— Шофирах към къщата имение, за да взема Ели. Бяхме се уговорили да се срещнем там. — Дан говореше остро, уверено, но в същото време беше нащрек. — Тъкмо бях влязъл през портата, когато видях джипът да идва срещу мен. Приближаваше се много бързо. Завих вдясно, но той ме удари, а после се блъсна в близкото дърво. Видях Ели да излиза. Тя изтича надолу по шосето. Плачеше, крещеше, беше в шок... Помислих, че е в такова състояние заради катастрофата, че може би е ударена лошо. Настигнах я. Очевидно, тя беше решила, че аз съм убиецът. Започна да ме налага. — Той погали с длан наранената си брадичка. — Когато най-накрая разбра, че съм аз, се опита да ми каже какво е видяла.

— И какво се случи после?

— Върнахме се в къщата. Ели не можеше да влезе отново в онази стая. Изчака в подножието на стълбите, докато аз се качих горе и огледах. Намерих всичко точно така, както го видяхте и вие. Проверих в банята, в гардеробите, на терасата. Направих същото и в стаята на икономката. После се обадох в полицията.

— Значи на терасата нямаше мъж, обут в маратонки?

— Не, сър. Не и по времето, когато аз излязох да проверя.

— А според вас, мис Дувийн, това в колко часа се случи?

Ели му хвърли поглед, който трябваше да му покаже, че не го разбира. Времето нямаше значение.

— Всичко ми се струваше като обвито в мъгла, неясно...

— А аз мисля, че не бяха минали повече от десет минути. — Дан говореше остро, делово.

— Благодаря ви.

Мейджърс се изправи.

— Предполагам, че това е всичко, детективе?

— Засега. — Йохансен въздъхна, защото го прекъснаха тъкмо когато започваше да напредва.

— Ако бях на ваше място, щях да съм доволен от показанията на мис Дувийн. Имало е някой на терасата и той е носел маратонки. — Тонът на Дан ясно даваше да се разбере, че според него Йохансен е изкопчил достатъчно, а сега трябва да си размърда задника и да хване убиец.

— Но човекът с маратонките не е бил там, когато вие сте излезли, така ли, мистър Касиди?

— Имал е почти десет минути, в които да избяга.

— А дали и вие случайно нямате чифт маратонки като онези, които е носил предполагаемият убиец?

Дан поклати глава с усмивка.

— Грешен ход, Йохансен — отговори спокойно той. — Не, нямам.

Йохансен се изправи с ръце в джобовете.

— Лека нощ, мис Дувийн. Съжалявам, че прекъснах вечерята ви. И ви благодаря, че с такова усърдие и желание ни помагате.

Ели го погледна право в очите.

— Аз самата много исках да помогна, разбирате ли — каза тя.

Той студено кимна.

— Знам.

Тя смръщи вежди, смутена от държанието му.

— Хайде — Дан я хвана за ръката. — Лека нощ, Йохансен, Малинс.

Отвън, на паркинга, Мейджърс премести куфарчето си в другата си ръка, за да потърси в джоба си ключовете за колата. А тя беше мерцедес 500 SEL. Черен.

— Е, за какво беше всичко това?

— Заради разпита по отношение на убийство, което засяга вашата клиентка, мистър Мейджърс — отговори остро Дан. — Убийство, в което детектив Йохансен се опитва да натопи както нея, така и мен.

Смаяна, Ели отвори широко уста.

— Не, о, не, не се опитваше да ни натопи. Той само искаше да му помогна.

— Разбира се. — Лицето на Дан беше мрачно.

— Искате да кажете, че той наистина подозира Ели в...? — Бледата кожа на Мейджърс изведнъж стана яркочервена, а светлите му очи зад дебелия стъкла на очилата с рамка Армани замигаха бързо-бързо. Явно това твърдение го шокираше.

— А за какво друго мислиш, че ни извика в управлението? За приятелски разговор? — Дан пхна ръце в джобовете си и се облегна на елегантния автомобил, като изгледа недоверчиво адвоката.

— Аз... Аз съжалявам. Не съм адвокат по наказателно право, занимавам се с недвижими имоти... Силата ми не е в това, както вероятно разбирате.

— Тогава, за бога, намерете човек, който да е силен в тази област, защото клиентката ви ще има нужда от него.

— Да, да, разбира се, веднага ще го направя.

Ели въздъхна уморено.

— Не вярвам, просто не вярвам. Мислех, че не може да стане лошо, а ето какво се случи.

— Прилича на буря в чаша вода. — Дан обгърна раменете й с ръка. — Утре ще премислим всичко. — Той благодари на бога, че Пятовски пристига утре, защото наистина щеше да има нужда от подкрепата му.

— Ммм, може ли да ви закарам до... дотам, където отивате? — Мейджърс като че ли беше поразтърсен от думите на Дан и сега се държеше смирено.

Дан омекна, защото не се беше държал учтиво с него.

— Съжалявам, Мейджърс. — Той го потупа по гърба и заоглежда паркинга, но после се сети, че бяха дошли с полицейска кола. По правило, полицаите трябваше да ги върнат в дома им, но той нямаше намерение да спори с тях по този въпрос. — Ще вземем такси, благодаря.

— Ще ви извикам едно по телефона. — Можеше поне с това да им помогне.

Таксито пристигна след няколко минути и Мейджърс побърза да се сбогува с тях, защото нямаше търпение да се махне и от мястото, и от проблемите им.

В таксито двамата седяха, хванати за ръце, без да говорят, защото не искаха шофьорът да чува думите им. Дан си помисли, че пътуването

до ранчото никога досега не е изглеждало толкова дълго, когато най-после започнаха да се изкачват по хълма, входната врата се отвори и Мая излезе на предната веранда и ги погледна с тревога, а светлината се процеждаше зад гърба ѝ.

— Добре ли сте?

Ели изтича по стълбите към нея.

— О, Мая, те мислят, че аз съм убила мис Лоти! — каза тя и припадна в ръцете ѝ.

ГЛАВА 44

Бък не можеше да си намери място. Отново го беше прихванало онова неспокойствие, което го мъчеше в „Хъдсън“, когато изпитваше остра нужда да се махне някъде, да направи нещо. Трябваше да види Ели. Но Ели не беше наблизо.

Той седеше в колата на хълма, близо до къщата ѝ, и пиеше двойно кафе от хартиена чаша. Питаше се неспокойно къде може да е тя, когато две полицейски коли минаха бързо покрай него и завиха в улицата, на която живееше Ели. Нащрек като ловджийско куче в акция, той продължи да ги наблюдава в огледалото за обратно виждане.

След минута покрай него мина черен автомобил краун виктория и паркира до другите коли пред къщата на Ели. Излязоха двама цивилни детективи и се присъединиха към другите четирима униформени служители на полицията.

Бък запали цигара Кемъл, излезе от колата и тръгна спокойно, без да бърза, по улицата. Те не почукаха на вратата, просто я отвориха и влязоха. Той вдигна изненадано вежди. Те се готвеха да претърсят къщата ѝ!

Стъпка цигарата, върна се бързо в колата си и подкара бързо надолу по хълма, към Мейн стрийт.

Беше събота, горещ, подходящ за плаж, ден и по булеварда вървяха безразборно много красиви младежи, запътили се към океана. Той започна да натиска раздражено клаксона, за да се отстранят от пътя му, и подкара възможно най-бързо към заведението ѝ. Нямаше свободно място за паркиране, но и нямаше нужда да спира, защото знакът „Затворено“ се виждаше на стъклената врата.

Къде, по дяволите, е тя? Не беше в апартамента на Мая, защото и Мая не беше там. Сигурно са някъде заедно. Мая сигурно се опитва да я утеши за загубата ѝ.

Подкара безцелно по посока на „Марина дел Рей“, а в ума му се въртяха мисли за Дан Касиди. Трябваше да знае кой е той, къде живее. Интуицията му подсказваше, че Ели е с него, и гневът разяждаше

стомаха му като киселина. Като видя магазин за алкохолни напитки, той бързо сви към паркинга, спря и си купи три бутилки Джим Бийм.

Вече отново на магистралата, той се отправи към булевард Сьнсет и реши, че ще убие Касиди, без съмнение ще го убие, ако застане на пътя му.

В апартамента, в който живееше, завесите никога не бяха дръпвани, за да открият прозорците. Той включи осветлението и телевизора и намери местната станция, по която тъкмо предаваха новините. Закрачи като хищник, хванат в клетка, из тясното пространство и започна да пие бърбън направо от бутилката, като изтриваше устата си с опакото на дланта си, без да откъсва поглед от телевизионния екран.

Предаваха прогнозата за времето и мъжът тъкмо обясняваше какъв превъзходен ден ще бъде утрешният, като се изключи малко по-високата влажност на въздуха. *„Ще бъде добре, ако успеете да се порадвате на топлите слънчеви лъчи, говореше той. Но внимавайте, защото лесно можете да изгорите.“*

Бък отново надигна бутилката към устата си. По дяволите! Защо просто не продължат да излъчват новини, да му кажат какво става с мис Лоти и Ели. Той съблече ризата си и я захвърли на пода. Изрита обувките от краката си, после събу панталоните си. Само за секунди се съблече гол и закрачи отново из стаята, стиснал бутилката в ръка.

Къде, по дяволите, беше тя?!

ГЛАВА 45

Самолетът се сниши още малко и Пятовски видя как Лос Анжелис постепенно изниква от слоя жълт индустриален смог. Видя безкраен низ от улици, пресечени тук-там от криволичещи магистрали, обсипани с тюркоазени квадрати, които сигурно бяха плувни басейни, както и с високи стройни палми. Беше се надявал на нещо по-хубаво от това.

Макар да беше роден и отраснал в града, на него му се струваше истинско чудо това, че само за часове може да прекоси цял континент и да се озове в друг свят.

Касиди го чакаше до гишето, където проверяваха багажа. За човек, който живее в чудната страна на топлото слънце, той изглеждаше наистина уморен. Челюстта му имаше тъмно синкав цвят от наболата брада, а косата му изглеждаше така, сякаш прекалено често прокарваше длани през нея. Но погледът му светна, когато го видя.

— Пятовски, толкова се радвам да те видя!

— Да, аз също. — Те се прегърнаха, потупаха се по раменете и се усмихнаха един на друг.

Дан грабна чантата му, а Пятовски нарами черното куфарче, в което бяха въдиците му.

— Предполагам, че няма да ходим много често на риболов, но за всеки случай ги взех. — Като последва Дан навън, той вдигна бледото си лице към слънцето и пое въздуха, напоен с изгорелите газове на милиони автомобили. Усмихна се. — Чудесно, човече, чудесно.

— Почакай, докато излезем от града, тогава ще видиш какво е чудесно място.

Пятовски го последва, като се дивеше на дългокраките жени по шорти, които вървяха уверено навсякъде около него.

— Господи, веднага се вижда, че тук не е Ню Йорк! — каза той удивен. — И всичките са русокоси. Сигурно заради силното слънце.

Влязоха в колата, оставена на паркинга, и Дан бързо се вля в потока движение, като пое по булевард Сенчъри към шосе 405. Пятовски го изгледа преценяващо. Стори му се, че приятелят му изглежда като човек, който има да мисли за много неща.

— Е, как я караш?

— Няма да повярваш, но местната полиция мисли, че аз и Ели сме извършили убийството.

— Исусе! — Той се облегна назад, за да премисли информацията. — И на какво се базира предположението им?

— На наличието на мотив. Мотивът. Алчност. Убили сме старицата, Ели наследява всичко И след това си живеем в лукс.

— И защо ти?

— Ами, хванат съм натясно като неин приятел, бивше ченге, което знае как стават тия работи. — Дан сви рамене, зави вдясно и излезе на магистралата. — Аз притежавам силата да удуша старицата, а в това време Ели е застреляла икономката. И кучето. Аз знам за онзи подпис, така че съм го изкопирал, за да ги насоча по грешна следа.

— Не са ли намерили още оръжието на убийството?

Дан поклати глава.

— Дори да са го намерили, със сигурност няма да кажат на мен.

— Разбира се. Разбира се, че няма. — Пятовски смръщи вежди. — Но не ми намирисва на истина. Прекалено лесно, прекалено очевидно. А и как ще проявите такава глупост първо да извършите убийствата, а после и да намерите телата?! Ако сте планирали убийство, щяхте да имате алиби на мили оттам.

— Това е екзекуция. Пит, чувствам го. — И двамата бяха виждали достатъчно убийства от този тип, за да разпознаят стила. — Мария е била застреляна, когато е излизала от банята. Той сигурно я е причаквал в стаята. Мис Лоти беше удушена, въпреки че пистолетът още е бил у него и е можел и нея да застреля. Искам да кажа: защо е трябвало да я души с голи ръце?

— Мислиш, че е нещо като отмъщение?

Погледите им се срещнаха, после Дан влезе в скоростното платно и настъпи здраво газта.

— Точно това си мисля. Но Ели не знае кой може да има причина да се разправи по този начин с баба й. Макар че ми разказа за нещо, станало преди доста години. Не го свързва обаче със сегашните

събития. Някакъв човек успял да се промъкне в къщата и нападнал мис Лоти Ели била още дете, но била в стаята и видяла всичко. Нейните писъци били причината слугите и охраната да дотичат.

— И какво станало с този мъж?

— Ели не знае. Баба ѝ казала, че никога не бивало да става дума за това, че трябва да го изтрият от спомените си. И самата тя наистина никога нищо не споменала. Ели също не е говорила за случилото се с никого друго, освен с мен. Станало е преди повече от двайсет години, така че и аз не съм сигурен дали има връзка с настоящия случай.

— Старите вражди никога не умират, те стават само още по-силни с времето.

Дан вдигна рамене.

— Проверих коя служба за охрана е използвала мис Лоти тогава. Вече не е в бизнеса. Не е останал никой, който да знае за случая, освен Ели. Но аз видях мястото на престъплението. Знам какво е чувствал убиецът. Нали знаеш как придобиваш това чувство?

Пятовски познаваше прекрасно въпросното чувство, което беше отчасти инстинкт, отчасти проява на богат професионален опит, отчасти интуиция. Каквото и да беше, то премахваше бариерите и караше ума да препуска бързо и да минава отвъд очевидното. Точно това чувство правеше от определен човек добър детектив.

— А имаше ли отпечатъци?

— Предполагам, че навсякъде е имало отпечатъци на Ели, защото тя ходеше на гости на баба си всяка седмица. Както и да е, това е нейно място за почивка. Полицаяте ни извикаха на повторен разпит снощи, като при това прекъснаха вечерята ни.

Пятовски изсумтя, защото познаваше рутинната работа. Да се разстроят заподозрените, да ги хванеш натясно, когато са гладни и разтревожени.

— Ели много искаше да помогне. Успя да си спомни нещо, което беше останало в подсъзнанието ѝ заедно с други впечатления в момента, в който е открила тялото. Френските прозорци били отворени. Завесите от лека материя били раздвижени от бриза и влетели в стаята и тя видяла нещо... отразена от чифт маратонки светлина.

— Той е бил там, отвън?

Дан кимна.

— Тя мисли така.

— Тогава, защо не е убил и нея?

— Това е другият въпрос. Бабата на Ели винаги държала снимката ѝ в сребърна рамка на нощното си шкафче. Сега тя липсва.

Пятовски си пое дълбоко дъх.

— Даниъл, момчето ми, в това има нещо повече от очевидното. Много, много повече.

— Опитай се да го кажеш на детектив Джим Йохансен.

Пятовски го изглежда остро.

— Влюбен ли си в нея?

— Не исках да се влюбвам, нямам пари, нямам перспективи, поне не скорошни.

— А какво общо имат тези неща с истинската любов?

Дан му се усмихна.

— Предполагам, че Ромео е задал съвсем същия въпрос на Жулиета?

— Да, и виж само какво се случило с тях. Ще трябва да се справиш по-добре, Касиди. И ако Ели е твоята избраница, тя трябва да е наистина много специална.

— Наистина е — съгласи се тихо Дан. — Повярвай ми, наистина е специална.

ГЛАВА 46

— Изглежда съвсем като на снимка. — Пятовски се спря на върха на хълма и се извърна назад, за да погледне правите редици лозя и черно-белите говеда, събрани под сянката на дъбовете на отсрещния хълм. После се обърна, за да разгледа къщата, а в това време Дан разтоварваше багажа от колата.

— Май, каза, че къщата ще се срути всеки момент?

— Така беше. Къде мислиш, че са отишли всичките ми пари?

Пятовски се засмя, наклонил глава на една страна, заслушан в песента на птиците и в тихите въздишки на вятъра. После каза озадачен:

— Не е ли странно колко е тихо тук?

— Ще свикнеш. Животът е по-хубав без натоварено улично движение, Пятовски, повярвай ми.

Пятовски кимна. Искаше му се да може да разубеди приятеля си, но щяха да са необходими много усилия. Видя две фигури да прекосяват хълма в далечината. След тях тичаха две кучета и те чуха, макар и съвсем слабо, възбудения им лай.

— Ето ги Ели и Мая. А това е Панчо. — Помиарът се затича бързо към Дан, а зад него също така бързо тичаше Сесил. И двете кучета лаеха диво. Те се хвърлиха отгоре му, а после най-сетне обърнаха внимание на Пятовски.

— Страхотно. — Той ги погали предпазливо. — Каква порода кучета са тези? За охрана ли си ги взел?

— Това са обикновени кучета, Пятовски. Те просто си вървят със земята.

— Да, ще ми простиш невежеството, но наистина не съм запознат с тяхната порода. Макар че със сигурност мога да кажа, че не са по-красиви от градските помиари. — Той вдигна поглед, когато до тях се приближиха Ели и Мая. — Но жените са... — прошепна тихо, останал без дъх от изненада. — Исусе, Касиди, сега по две ли ги привличаш?

Ели беше висока, стройна и елегантна, макар и с бледа кожа и без грим, с прибрана на опашка коса. Носеше къси панталони и тениска, на която пишеше. „При Ели“. Мая, която също беше без грим, беше с лице, свежо като на ученичка, само че тялото ѝ, облечено в късо горнище и къси панталонки от ликра, беше пищно като на зряла жена. Ели тръгна направо към Дан.

„Като домашен гълъб“, помисли си Пятовски, докато гледаше как Дан обгръща раменете ѝ с ръка и тревожно наблюдава изражението на лицето ѝ.

— Ели, това е Пит Пятовски, моят стар приятел от Ню Йорк. Мая Морис, Пит. — Докато се здрависаха, Пятовски разбра защо Касиди е влюбен в нея. Имаше тъга в красивите ѝ очи, но имаше също така и стаена сила. Тази жена беше наранена, но не победена.

— Ще помогнете ли на Дан да открие убиеца? — попита Мая. Големите ѝ очи с цвета на уиски не се отделяха от лицето му и изискваха незабавен отговор.

— Ще се опитам, мис Морис, макар да е задължение на управлението в Санта Барбара да се справи с това.

Ели го погледна внимателно. Това беше приятелят на Дан, той е работил с него в продължение на години, имаше му доверие. Дан ѝ беше казал, че ако въобще някой може да помогне, това е Пятовски, защото той познава работата и никой не може да му се изплъзне.

— Радвам се, че дойдохте — каза тя тихо. — И съжалявам, ако случилото се с нас прекъсва ваканцията ви.

— Не се тревожете, аз съм човек, който никога не може да се отпусне истински. Трябва да поддържам формата си. Ако пропусна нещо, престъпниците ще започнат да ме надхитрят.

Мая се засмя и го хвана за ръката.

— Викайте ми Мая, мистър Пятовски.

— Пит — каза той, замаян от красотата ѝ, и я последва в къщата.

Флорита ги чакаше в коридора, а бебето беше подпряно на хълбока ѝ.

— Сеньор Пятовски, добре дошли — каза тя и взе въдиците в свободната си ръка. — Искате ли горещо кафе? Или чай с лед може би?

Придружен от три жени, чиято единствена грижа беше неговото удобство, Пятовски влезе във всекидневната стая и се настани на

дивана. Представи си, че животът едва ли би могъл да бъде по-хубав от това.

Дан видя, че на телефонния му секретар са оставени три съобщения. Първото беше от Йохансен, който съобщаваше, че от управлението на Санта Моника е издадено нареждане да претърсят къщата на Ели. Той затвори очи изумен. Те май наистина се вземаха на сериозно.

Второто беше от адвокат, Маркърс Уинкър, който казваше, че Майкъл Мейджърс го помолил да се свърже с него, във връзка с Ели Периш Дувийн. Беше оставил телефонен номер в Санта Барбара.

Третото беше само дълго мълчание, после звук, който подсказваше, че отсреща са затворили. Като се питаше кой ли може да е бил, Дан набра номера на Уинкър. Разказа му набързо какво се беше случило, каза му за нареждането за обиск и уговори да се срещнат с него в офиса му на улица Анамапу същия следобед в три часа. А после отиде да каже на останалите лошата новина.

— Те претърсват къщата ми? — Ели почувства как страхът отново свива сърцето ѝ. — Но защо? Искам да кажа, не мога да мислят сериозно, че аз съм убила баба... Как е възможно въобще някой да помисли това, как е възможно...

Мая се отпусна на дивана до нея и я хвана за ръката.

— Всичко ще се оправи — каза, но гласът ѝ звучеше, сякаш самата тя не беше много сигурна в това.

Пятовски нареди косата си така, че да прикрива леката плешивина на главата му, и погледна Дан.

— Това е само логически ход от тяхна страна — увери ги той. — Полицаяте са длъжни да подходят към въпроса от всички възможни ъгли и страни. И вие сте само една от линиите, които трябва да проследят. — Надяваше се да е прав, но и не искаше да изкара ангелите на бедната жена, която и без това беше преживяла достатъчно.

Дан им каза за Уинкър и те се съгласиха, че всички вкупом трябва да отидат до Санта Барбара за срещата с него.

— За морална подкрепа — каза Мая и прегърна Ели.

Ели се запита как въобще се беше стигнало дотук. Вместо да се опитва да преодолее мъката и шока, тя беше принудена да мисли за

оцеляването си. Тревожният ѝ поглед срещна този на Дан и той ѝ се усмихна окуражаващо.

— Уинкълър ще успее да се справи, не се тревожи — каза той с надеждата да се окаже прав.

ГЛАВА 47

Бък ядосано набра за пореден път номера на Дан и стисна слушалката до ухото си, заслушан в сигнала свободно. Ето, отново онзи проклет телефонен секретар! Той тръшна слушалката. Където и да беше Касиди, беше сигурен, че и Ели е с него. Отпи щедра глътка от втората бутилка бърбън и усети как алкохолът се плъзна по вените му мощен като ракетно гориво. Отново беше зареден с енергия и сила, готов за действие. Но нямаше какво да прави.

Втренич поглед в телевизионния екран в очакване на следващия новинарски бюлетин. Трябваше да знае как се развиват събитията. Щом ченгетата обискираха къщата на Ели, трябва да мислят, че тя го е направила. При тази мисъл той избухна в смях. Каква ирония, да подозират преданата и любяща внучка в убийство!

Ето ги и новините, най-последно.

„Полицията в Сайта Барбара все още търси убицеца на Шарлот Периш, която беше убита в къщата си в Монтесито преди две денонощия. Разбрахме, че внучката й, която е открила тялото, е била отведена за разпит, но не е била задържана.“

Бък остави бутилката на масата, изведнъж изтрезнял и станал сериозен. Неговата Ели. Те са я разпитвали... Но ако я затворят тя никога няма да бъде негова...

Влезе в банята, пусна студената вода на душа и дълго време стоя под струята — докато главата и мислите му се избистрят като кристал. После се подсуши и бързо се облече в синя риза с поло яка от Ралф Лорен, панталони в мексикански стил и маратонки. Постави автоматичния Глок в кафявата торбичка, която му бяха дали в магазина за алкохолни напитки, и взе асансьора до гаража, който се намираще под сградата. Като хвърли торбичката на задната седалка на БМВ-то,

той излезе навън и подкара по СЪнсет на запад, към магистралата.
Трябваше да я намери. Трябваше да види Ели.

ГЛАВА 48

Уинкълър беше висок и слаб, с гъста и къдрава черна коса и интелигентни кафяви очи, които ги прецениха само за секунди след влизането им в офиса.

Дан представи всички в групата. Нямаше нужда да описва обстоятелствата, довели до идването им тук, но трябваше да го осведоми и за най-малките подробности.

Уинкълър се извърна и погледна Ели право в очите.

— Е, вие ли убихте баба си, Ели?

Тя прехапа долната си устна и го загледа глупаво и тъжно, прекалено шокирана, за да отговори.

— Разбира се, че не е тя! — Мая скочи на крака, бясна като тигрица, която трябва да защити малките си. — Как се осмелявате да й задавате подобен въпрос?! Нима не виждате, само като я погледнете, че тя не е способна на това?! — Тя закричи гневно из офиса, със скръстени ръце, с издадена напред брадичка, готова да влезе в битка, ако се наложи.

— Надявам се, разбирате, че като адвокат на защитата, аз съм длъжен да задам този въпрос на клиентката си. — Уинкълър беше спокоен и проявяваше разбиране. — Да, вярвам, че Ели е невинна, но работата ми се състои в това да го докажа и на останалите хора.

— На ченгетата — каза Мая безизразно.

Той кимна.

— В момента те не разполагат с много, като се изключи присъствието на мотив. Тъй като още не сме получили резултатите от аутопсията, не знам с абсолютна точност от какво са загинали двете жени. Обадих се в офиса на следователя и разбрах, че очакват да получат информация по-късно днес.

Ели буквално изстина, като си представи телата на мис Лоти и на Мария, проснати върху мраморните маси в моргата. Пожела си всичко да е приключило вече, за да могат да ги погребат както се полага и с това да върнат, доколкото могат, достойнството им.

— Повече няма да ви разпитват, освен в мое присъствие. И докато не се появи доказателство за вашата вина, като например да намерят оръжието в къщата ви, да изникне нещо по време на аутопсията или нещо друго, не могат нищо да предприемат, защото няма на какво да се опрат.

— Колко време ще мине, преди да ми върнат тялото на мис Лоти? — Тя мислеше за погребението.

— Може би ще го получите в началото на другата седмица. Мисля, че вече можете да започнете да уреждате формалностите по погребението. Да кажем, в четвъртък вече ще можете да я погребете. Ако не възникне нещо непредвидено, разбира се. — Острият му поглед отново срещна нейния, после, неочаквано, той се усмихна. — А аз не очаквам пречки, Ели.

Казаха си довиждане и излязоха от офиса.

— Той е добро момче. — Дан харесваше хората, които познаваха работата си.

— Умен е — съгласи се Пятовски. — Точно това, от което имаме нужда.

— По-добре ли се чувстваш? — Дан стисна ръката на Ели и я видя да се усмихва. Усмивката ѝ го стопли, макар да беше само слабо подобие на някогашната ѝ лъчезарна, широка усмивка.

Ели се обърна към Мая.

— Трябва да се прибереш у дома си и да продължиш да живееш нормално. Ами Грег? Сигурно му липсваш? — Тя не искаше да бъде в тежест на когото и да било.

— Глупости. Мислиш ли, че бих си тръгнала сега? Грег може да почака. Ще ти помогна с уреждането на погребението, за да съм сигурна, че всичко ще бъде чудесно — така, както трябва да бъде според стандарта на мис Лоти. — Мая беше изключително предана на приятелите си.

Спокойствието на природата ги обгърна и им подежда като балсам, когато поеха по пътя към ранчото. От двете страни на пътя, до безкрая, се простираха разлистени лози, коне пасяха в тучните ливади, а двойка ястреби висяха неподвижно в ясното синьо небе.

— Онова, което ме смущава, е липсващата снимка. — Дан наруши мълчанието, а с това — и спокойствието. Върна ги грубо към действителността. — Кражбата на снимката просто не се връзва със сцената на насилие и грабеж. Не и с подписа на онзи брутален убиец. Непрекъснато се питам защо убиецът би я взел. И се сещам само за един-единствен отговор. Сигурно е бил някой, който познава Ели.

Това твърдение силно я смути.

— Искаш да кажеш, че познавам убиеца?!

Дан почувства, че трябва да бъде предпазлив.

— В тази сцена на убийство има четири различни неща, които трудно се съчетават едно с друго. Грабеж, два различни стила на убиване и мъж, който открадва снимката на жена. — Взе завоя на тесния път, а после завъртя рязко кормилото, за да избегне удара с черното БМВ, което идваше насреща им.

— Проклет идиот! — Хвърли поглед през рамо към двете жени на задната седалка, с които ги молеше да му простят грубия език. — Извинете.

— Няма нищо. Аз самата често наричам така другите шофьори. — Мая погледна през задното стъкло, но колата беше вече изчезнала. — Очевидно, точно този идиот не се наслаждава на спокойствието на природата така, както правим ние. — Като погледна нагоре по хълма към къщата, тя си помисли, че мястото е наистина много красиво. Радваше се, че Ели има Дан и ранчото, където може да се крие, докато отново стане готова да се изправи срещу света.

Малко по-нататък по пътя Бък намали скоростта, навлезе на заден ход през портата на едно оградено поле, обърна и пое в посоката, от която беше дошъл.

Фордът се движеше по пътя, който обикаляше лозята и се изкачваше към върха на хълма. Той намали скоростта, за да може да наблюдава, но те бяха прекалено далеч и той не можеше да види Ели. Разочарован, пое по обратния път, като натисна докрай педала на газта, без да дава пет пари за това, кой може да идва срещу него. Отново чуваше гласа в главата си, който му говореше, заяждаше се с него, спореше, подтикваше го... Ти си всемогъщ. Можеш да направиш всичко, да имаш всяка жена... Притежаваш власт над живота и смъртта... Само ти...

Гумите изскърцаха на поредния завой, който го изведе на пътя към Лос Анжелис.

ГЛАВА 49

От кухнята се носеха аромати от гозбите на Флорита и Ели с удоволствие пое дълбоко въздух, като мислеше за своето заведение за хранене, което ѝ се струваше на мили далеч оттук. Сякаш не беше стъпвала там от месеци. Отпусна се в люлеещия се стол на предната веранда и с тревога се замисли за Чен, за Тери, за Джейк и момчето.

— Те са добре — каза Мая, която улови хода на мислите ѝ, както ставаше винаги. — Обадох се на Чен, те всички разбират как се чувстваш. Казах им, че ще се погрижиш за тях, когато се върнеш на работа.

Ели кимна в знак на благодарност. Чу се звънът на телефона и Дан влезе вътре, за да отговори на обаждането.

Върна се след няколко минути с бутилка Стърлинг каберне, а зад него се появи Флорита с табла, украсена с нарисувани бледи рози, с чаши и чинии с домашно приготвена салса и купа още горещи царевични питки, както и огромен къс сирене Манчего.

Пятовски се оживи. Някак си, увлечени от събитията, бяха забравили за храната, а по това време в Ню Йорк той още беше на работа. Облегна се на перилата на верандата и прие чашата червено вино, която Дан му предложи, отпи и придоби учуден вид. Не беше ценител и познавач на виното, но това тук му се струваше добро.

— Окей — каза той и ги удостои с момчешката си усмивка. — Усеца се ароматът на билки и още нещо. Превъзходно е.

Дан се засмя.

— Добре усецаш вкуса. Между другото, обади се Уинкълър с резултатите от аутопсията. — Почувства погледа на Ели върху себе си. Не искаше той да бъде този, който ще изрече това, но тя трябваше да чуе подробностите. Първо щеше да поднесе добрите новини. — Не е била изнасилена, но Мария е била убита с три изстрела в гръдния кош и стомаха от разстояние от осем до десет фута. Мис Лоти е била удушена, с ръце, вратът ѝ е счупен. — Видя болката, стаена в очите на

Ели. — Умряла е бързо, почти без да усети каквото и да било, ако това е някаква утеха.

Тя кимна, неспособна да говори.

— Балистичните изследвания ще помогнат ли да се открие видът на оръжието? — Пятовски отпи голяма глътка от кабернето. Тук нещата започваха доста да се нагорещяват.

Дан кимна.

— Уинкълър ми каза, че куршумите са били изстреляни от автоматичен Глок 27.

Пятовски си взе царевична питка и я потопи в току-що приготвения доматиен сок салса и трепна, когато в устата му попадна парливо зелено чили.

— И така, какво следва?

Дан повдигна рамене, а погледът му беше празен.

— Не знам. Уинкълър казва, че нямат доказателства. Нямаме резултати от ДНК проверката все още, но точно сега от полицията няма на какво да се опрат, освен на предположения. А и двамата, и ти, и аз, знаем, че е необходимо повече от това, за да се разреши даден случай.

— Това означава ли, че вече можем да продължим да живеем нормално? — Досега Ели не беше осъзнала колко благословен е рутинният, ден за ден, начин на живот, колко сладко е ежедневието, непомрачено от проблеми.

— Разбира се, че можем.

Като че ли товар падна от раменете ѝ. И тя отпи щедра глътка от виното.

— Това е прекалено добро, за да е произведено от теб, Касиди — каза тя с все по-добро подобие на предишната си усмивка.

— Опитай от следващата ми реколта, сладурче. Ще бъде превъзходна.

Като ги гледаше двамата как се усмихват един на друг, Пятовски си помисли, че ваканцията все пак няма да бъде толкова лоша.

ГЛАВА 50

Йохансен и Малинс седяха в черния, без знаци, автомобил краун виктория, паркиран в края на алеята, която водеше към „Края на пътуването“. Огромни сиви облаци се тълпяха над върховете на планините и големи дъждовни капки вече падаха върху предното стъкло и им пречеха да виждат ясно униформените полицаи и немските овчарки, тренирани за полицейска работа, които претърсваха всеки инч от имението, за да намерят, евентуално, захвърленото оръжие на убийството, ножа, или въобще някакви следи, които биха довели до залавянето на убиеца.

Светкавица освети изсъхналите мъртви градини, а мощна гръмотевица избухна над главите им, като че ли самият бог Тор изковаваше образите на гигантски чудовища горе в небесата. Йохансен мрачно си помисли, че дъждът се погрижи за изчезването на всички миризми, които кучетата биха могли да подушат. Досега усилията на полицаите не се бяха увенчали с никакъв успех. Той и сега ги виждаше как тичат да се скрият на сухо под дърветата. По дяволите! Този случай никак не помръдваше. Как можеше да не са стигнали до нищо досега?!

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Йохансен.

— Добро утро, сър. Тук е детектив Пит Пятовски, от управлението в Ню Йорк.

— Какво мога да направя за вас, детективе?

От другата страна на линията Пятовски си помисли, че гласът на Йохансен издава умората му. Усмихна се, защото познаваше това чувство прекалено добре.

— Знам, че от нашето управление са се свързали с вас, сър, във връзка с проститутката, убита на Таймс скуеър. Убийството е много подобно на станалото в Монтесито. Удушване с голи ръце и кръстен знак.

— Да, много особен, характерен, кръстен знак. — Йохансен не само беше говорил с полицейското управление на Ню Йорк, но също и с това в Лос Анжелис и с централата на ФБР. Всички му се бъркаха в работата. Уморено си помисли, че всички те вървят по грешна следа. Той вярваше, че знае мотива за убийството.

— Аз съм в Санта Барбара, детективе. Искам да се срещна с вас, за да обсъдим двата случая и общото в тях.

Йохансен вече беше дискутирал този въпрос, безкрайно. Въздъхна, преди да каже:

— Ще се върна в офиса по обяд.

— Ще се видим тогава, сър.

Пятовски се усмихна на Дан и набра номера на управлението в Ню Йорк.

— Да, Джордж, на телефона е Пятовски. Ще се срещна с детектива, който разследва убийството с кръстния знак тук, в Монтесито, за да видя дали ще мога да го свържа с убийствата, станали в Ню Йорк и Лос Анжелис. Да, ще ви държа в течение. И не, не вярвам, че детективът мисли, че убийствата са извършени от един и същи човек, както съм сигурен, дяволски сигурен, че ще открием накрая. — Той се заслуша с усмивка на уста. — Да, може да се каже, че в момента свързвам работата с удоволствието, но такъв е животът. Винаги съм там, където е действието. Да, ще предам на Касиди вашите най-добри пожелания. — Погледна през прозореца и видя, че облаците над върховете на планините се сгъстяват. — Знаеш ли какво? Ще вали страхотен дъжд.

Дан чу как всички се засмяха гръмогласно от другата страна на линията, а Пятовски остави слушалката и каза така, сякаш се оплакваше от нещо.

— Мислех, че в Южна Калифорния никога не вали.

— Слушал си прекалено много хора, почитатели на плажа. Значи ще се срещнеш с Йохансен?

— Да, ще се срещна с Йохансен. Ти си вече цивилен, Касиди. А също така и заподозрян. — Телефонът звънна и той вдигна слушалката. — Да — каза, а гласът му издаде изненада.

Дан зачака той да му каже кой се е обадил, но Пятовски закрочи из стаята със слушалка, притисната между рамото и ухото.

— Да — каза той отново. И после. — Не се шегуваш. Добре, благодаря.

Отново остави слушалката и погледна Дан.

— И така? — Цялата стойка на Дан издаваше, че чака отговор на въпросите си.

— Убита е още една жена. Проститутка. Удушаване с голи ръце и кръстен знак. Хвърлена е в канал край плаж Венеция.

— Е, предполагам, че това сваля подозрението от мен и Ели. Този път имаме алиби.

— Разбира се. — Пятовски кимна, но не беше убеден. — Освен ако не е същият убиец.

— Друг човек, който копира „подписа“? — Не беше необичайно и Дан го знаеше, особено когато някое убийство привлече вниманието на медиите и подробности бъдат изнесени на първа страница.

Пятовски облече старото си черно кожено яке, което беше взел за всеки случай, защото не очакваше сериозно то да му потрябва в страната на слънчевата светлина.

— Да тръгваме, човече. Имам среща с твоята съдба.

Йохансен седеше с разкрасени крака, подпрял се с лакти на бюрото, и изучаваше внимателно през очилата си с рогови рамки, закрепени на широкия му нос, информацията за новото убийство, която току-що му бяха изпратили.

Той вдигна поглед и започна да преценява посетителя — така, както знаеше, че го преценява и Пятовски. Предполагаше, че Пятовски предварително го е поставил в категорията на ченгето от малкия град — населението на Санта Барбара беше едва деветдесет хиляди — докато себе си смята за способен и всезнаещ детектив от Ню Йорк. Е, грешеше. И той знаеше нещичко, и той беше постигал успехи.

Столтът изскърца, когато той стана, за да се здрависа с госта си.

— Детектив Пятовски. — Той му посочи стола от другата страна на бюрото. — Седнете. Кафе?

Един униформен полицаи чакаше до вратата отговора му.

— Благодаря, не — Пятовски беше изпил достатъчно кафета, с които да започне деня тази сутрин. Работеше по-добре, когато беше зареден с кофеин, а освен това кафето на Флорита беше много, много

по-добро от онова, което обикновено приготвяха в полицейските управления. Мъжът от другата страна на бюрото излъчваше неприязън и той се усмихна весело. Не можеше да обвинява Йохансен. Никой не обичаше друго ченге, и особено от друг град, да се бърка в разследването му:

— Чух, че имало и друго убийство?

Той извади цигара от смачкания пакет Лъки и я запали. Това беше първата му цигара от пристигането му в ранчото „Бягащите коне“, а обикновено пушеше по пакет и половина на ден. Нещо от комбинацията от атмосферата в полицейския участък, от новината за новото убийство и проблемите на приятеля му предизвика нуждата му от никотин. Закашля се и размаха ръка, за да разпръсне дима, а детектив Йохансен побутна един ламаринен пепелник към него. След което започна да чете от листа, който беше поставен пред него:

— Проститутка от бялата раса, руса, на име Рита Лампер. Работела в клубовете по Холивуд булевард, добре известна на полицията. Тялото било открито на плажа Венеция, в един от каналите, в пет и трийсет тази сутрин, от човек, който бягал за здраве. Била промушена на няколко места, после удушена, а лицето ѝ било обезобразено.

— Кръстният знак същият ли е като при Шарлот Периш?

Той кимна.

— Но не същия като в случая с Мария Новалес. — Пятовски повдигна въпросително вежди и Йохансен добави: — Новалес е икономката. Била е застреляна и не е била обезобразена.

— Имате ли вече теория?

Йохансен отново кимна.

— Мисля, че обезобразеното лице на Шарлот Периш е имало за цел да ни поведе по погрешна следа. Искал е да повярваме, че е дело на серийния убиец. — Той сви широките си рамене. — И не, не вярвам, че го е извършил серийният убиец.

— И все още работите по теорията, че Ели Периш Дувийн има нещо общо с това?

— Да. Вероятно с нечия друга помощ. Макар да признавам, че все още нямаме солидни доказателства в подкрепа на тази теория. Обискът на къщата на мис Дувийн не доведе до нищо. Тъмните късчета материя, намерени на местопрестъплението, били от вълнена

тъкан, вероятно от пуловер или от скиорска маска. Продължават да търсят. Използваният автоматичен пистолет е Глок 27. — Той се поколеба. Разполагаше с още едно доказателство, за което не му се искаше все още да говори, защото то можеше да се окаже решаващо за разнищването на случая. А можеше и да разбие на пух и прах теорията му. Реши да не казва на нийоркското ченге за него. Сви рамене, после разпери ръце с дланите нагоре. — Само с това разполагаме.

— Благодаря за съдействието. — Пятовски стана и двамата отново си стиснаха ръцете.

— Защо не ми оставите номера си? — каза Йохансен, който сега се усмихваше. — Да мога да ви държа в течение. В Санта Барбара ли ще останете? — Канеше се да му препоръча един приятен малък мотел, за който знаеше, за да затвърди желанието си да помогне.

— Не ви ли казах? — Дан прокара длан през рядката руса коса, която едва покриваше скалпа му. — Ще отседна в ранчото „Бягащите коне“ при Дан Касиди. Той ми е стар приятел. Бяхме партньори в продължение на пет години, заедно бродехме по опасните улици.

Той му се усмихна с момчешката си усмивка, но от усмивката на Йохансен не беше останала нито следа.

ГЛАВА 51

Ели беше на телефона. Опитваше се да събере парчетата на разбития си живот и да ги сглоби наново, макар и вече по различен начин. Говореше с Майкъл Мейджърс, който ѝ казваше, че, като се изключи щедра сума за Мария, което вече не е от значение, тя е единствената наследница на баба си.

— Не мога да ви посъветвам да продадете къщата веднага, макар да съм сигурен, че продажба ще се наложи. Разбира се, ще можете да запазите мебелите и предметите, които пожелаете, но помнете, че антиките ще ви донесат добри пари. И въпреки че къщата е трудно продаваема и особено сега, когато... — Щеше да каже „е опетнена“, но се сдържа. — Особено сега е много, много трудно продаваема, но земята е ценна и би се продала без проблеми. Както знаете, не остана много свободна земя в Монтесито, особено в хубавите райони като този.

— Не мога да я продам. Не още. — Беше прекалено скоро, за да я зачеркне от миналото и спомените си.

— Разбирам, но все пак си помислете, Ели. А когато се решите, ще се погрижа за това вместо вас.

Ели остави слушалката с мисълта, че всеки ѝ предлагаше да свърши нещо вместо нея. Май трябваше да се съвземе. „*Да се вземе в ръце*“, както казваше баба ѝ. Тя беше от хората, които винаги сами се грижеха за делата си и никога не падаха духом и сега трябваше отново да го направи. Животът си беше неин собствен.

Дан вече беше уредил всичко с погребалната агенция, както и превозването на тленните останки на Мария с кораб до семейството ѝ в Гуадалахара, след като тялото бъде освободено от патологията.

За погребението на мис Лоти трябваше само да определят датата. Нямаше какво друго да се направи. Освен да чакат и да видят дали Ели няма да бъде арестувана за убийството на баба си. Тази мисъл беше толкова нелепа, че им се искаше да се изсмеят. Само че никак не беше забавна, а напротив — тревожна.

Докато сваляше чантите си по стълбите, Мая видя Ели да стои до телефона в коридора и да го гледа така втренчено, все едно че беше някакъв странен, непознат за нея предмет. Запита се, с известно неудобство, дали не я изоставя прекалено рано. Но имаше среща с продуцент, който се интересуваше от новата ѝ идея.

— Какво се е случило? — Тя прекоси коридора само с две крачки и пусна чантата си на пода. — Добре ли си?

— Беше адвокатът на баба. Каза ми, че наследявам къщата — имение, и ме попита дали няма да я продам веднага.

— Още не можеш да го направиш. — Нямахте нужда Мая да ѝ го казва.

Телефонът отново иззвъня и Ели вдигна слушалката.

— Ранчото „Бягащите коне“. — От другата страна на линията настъпи мълчание и тя повтори. — Ало? Тук ранчото „Бягащите коне“. — От другата страна все още не отговаряха, но се усещаше, че има някой. Погледът ѝ срещна този на Мая секунда преди да затвори.

— Кой беше?

Ели потрепери.

— Не знам.

Телефонът отново иззвъня и този път Мая грабна слушалката.

— Кой, по дяволите, е на телефона? — каза остро тя. После лицето ѝ порозовя. — О, извинете, помислих, че е някой друг. Да, тук е. Задръжте, моля. — Тя подаде слушалката на Ели.

Сърцето на Ели се сви, когато разпозна гласа на Йохансен.

— Да, детектив Йохансен. Благодаря ви, да. Благодаря, че ме осведомихте.

Тя мълчеше и слушаше, а Мая беше вдигнала въпросително вежди.

— Кой номер обувки нося? Да, номер десет. Доста голям номер за жена, съгласна съм, но това е наказанието на моя живот. — Тя отново заслуша. — „Рийбок Уокърс“? Да, имам такива. Бели със синя линия. Не, не отразяват светлината.

Тя отново заслуша, а сърцето на Мая вече щеше да се пръсне от нетърпение. Защо му беше на Йохансен информацията за нейните маратонки?

— Благодаря, детектив Йохансен. Ще му кажа да ви се обади, когато се прибере. — И тя остави слушалката.

Мая веднага запита:

— За какво беше всичко това?

— Освободили са телата на мис Лоти и Мария. Погребението ще може да е в четвъртък.

В гласа ѝ се усещаше примирение и Мая импулсивно я прегърна.

— Съжалявам, мила, но ще се почувстваш по-добре, когато всичко свърши. Тогава вече мис Лоти и Мария ще могат да потънат в покой.

Ели знаеше, че приятелката ѝ е права, и много ѝ се искаше и тя да изпитва някаква утеха от това. Или поне облекчение. Или поне по-малко болка. Каквото и да е. Защото все още не чувстваше нищо. Като че ли и тя беше мъртва.

— А какви бяха онези въпроси за маратонките „Рийбок“?

Ели се върна към реалността.

— Намерили са отпечатък на терасата... Казаха, че е от маратонки „Рийбок Уокър“, и искаха да знаят кой номер нося.

— Нима той си мисли, че си стояла отвън на терасата, след като си убила баба си? Ха! — Това кратко възклицание изрази цялото презрение на Мая към полицията.

— Имаше някого там навън — каза Ели тихо. — Видях краката му. Бяха черни маратонки, с ленти, които отразяват попадналата върху тях светлина.

— Знаят ли какъв номер?

Тя сви рамене.

— И да знаят, нищо не ми казват.

— Всичко това са глупости. — Мая метна чантата си на рамо. — Тръгвам си, Ел. Ще дойда утре да ти помогна за погребението.

— Какво въобще бих правила без теб? — Ели я прегърна здраво. А Мая си помисли, че е жалко това, че такава силна жена като Ели трябваше да преживее такъв шок.

— Ти се справяш чудесно. Ели, направо чудесно. След погребението ще се почувстваш много по-добре. А после ще заловят убиеца и нещата ще се успокоят. Почакай и ще видиш, че точно така ще стане.

Ели излезе на верандата, за да ѝ махне за довиждане. И тя си каза, че сигурно нещата ще се развият така. Полицията ще залови

убиеца и ще го тикне в затвора. Животът ѝ ще продължи и отново ще стане „нормален“. След погребението.

ГЛАВА 52

Беше вечер. Бурята заглъхна така бързо, както и беше започнала. Жаркото слънце блесна по капките вода, останали по тревата, а от хълма се вдигаше толкова гъста пара, че той изглеждаше като миниатюрен вулкан, готов да изригне. Ели и Пятовски седяха на обраслия с тръстика бряг на езерото, което се намираше откъм задната страна на къщата. В ръцете си държаха въдици и слушаха шумното цвъртене на скорците, скрити в клоните на плачещите върби, които обграждаха жълтеникавите спокойни води.

— Сигурна ли си, че тук въобще има риба? — Пятовски нави въжето и разгледа стръвта. Не беше дори докосната.

— Предполага се, че има шарани.

— А някой някога виждал ли ги е? — Той ѝ хвърли недоверчив, да не кажем, подозрителен поглед, и тя се засмя. Усмивката озари лицето ѝ и той изведнъж видя цялата ѝ красота. Тя не беше просто в красивите ѝ правилни черти и гладката кожа, въпреки че и тя беше безупречна, а луничките само ѝ придаваха допълнителен чар. При Ели красотата беше нещо, което струеше отвътре. Тя сияеше в очите ѝ, в усмивката ѝ, усещаше се в нежността на гласа ѝ. Когато се усмихнеше, Ели грееше като малко слънце.

— Не и аз — отговори тя. — Но Дан се кълне, че има.

— Ха! — възкликна присмехулно той. — Между другото, трябва по-често да го правиш. — Тя го погледна в очакване. — Да се усмихваш, имам предвид.

Ели протегна ръка и докосна дланта му.

— Аз наистина съсипах ваканцията ти, нали?

Той се изправи и отново хвърли въдицата във водата, после седна до нея на стоплената от слънцето трева.

— Няма много неща, които биха могли да развалят удоволствието от това място. Мисля, че моят някогашен партньор си има нещо като райско кътче тук, в Калифорния.

— И аз понякога мисля така. — Тя обхвана коленете си с ръце и постави брадичка на тях, загледана замечтано във въдицата, около която леко се вдигаха мехурчета. — Но после се сецтам, че съм градско момиче, че трябва да ръководя бизнеса си, че има хора, които са ми подчинени и ми имат доверие... Че имам клиенти. Трябва да се върна там. След погребението — добави тя.

Мис Лоти и Мария щяха да бъдат погребани в един и същи ден, макар и в различни страни. Ели каза на Мейджърс да изпрати чек на семейството на Мария, който да бъде достатъчен за чудесно погребение и отслужване на литургия, както и за издигането на мраморна статуя — ангел, който да я пази винаги. По-късно, след продажбата на къщата имение, щеше да изпрати на семейството на Мария сумата, завещана ѝ от мис Лоти, за да бъде разпределена между братята и сестрите ѝ.

Тя посочи с пръст водата.

— Май нещо се е закачило на въдицата ти...

Пятовски скочи на крака и започна да навива.

Но беше разочарован от улова — един стар ботуш.

— Толкова по въпроса за Хък Фин — каза той мрачно.

— Добре поне, че не хвана маратонка „Рийбок Уокър“, номер дванайсети — каза Дан, отпусна се на тревата до Ели и я целуна бързо по бузата.

— Какво искаш да кажеш? — Пятовски беше целият слух.

— Йохансен си мълча, докато не научи номера на маратонките. Нашият човек от терасата носи обувки номер дванайсети. А с установяването на този факт аз и Ели сме във от подозрение. А също така доказва, че там навън е имало някого.

— Значи Йохансен ще трябва да си намери нов заподозрян? — Пятовски се усмихна щастливо. — Казах му, че е по грешна следа, но нали ги знаеш ченгетата? — Той повдигна рамене по начин, който говореше: „*Кой ги знае дали всичките не са луди?*“

— По-добре ли се чувстваш? — По изражението в очите на Ели Дан се досещаше, че е успял да свали от плещите ѝ поне едно бреме.

За една кратка минута Ели се запита какво би правила без него, после се стегна. „*Вземам се в ръце, бабо, помисли си тя. Мога да се справя с това, мога да се справя с всичко.*“ Трябваше да продължи да живее, трябваше да постигне желания успех в бизнеса, за да може мис

Лоти да се гордее с нея, а и самата тя да не се срамува от себе си. Работата беше всичко, което имаше значение за момента. Стисна ръката на Дан. Той ѝ беше истински приятел.

— Чувствам се много по-добре — съгласи се тя.

Той хареса чувството, което долови в гласа ѝ.

Стори му се, че е възвърнала борбения си дух. А той изпитваше облекчение, че поне засега Йохансен щеше да я остави на спокойствие. Знаеше обаче, че нищо още не е приключено.

ГЛАВА 53

Беше от онези дни, в които Калифорния се разкрива в цялото си великолепиe — ясно небе, топло време. Лек бриз вълнуваше копринената повърхност на океана, а там, където слънцето я докосваше, превръщаше водата в златисти точки. Планините, които обграждаха Санта Барбара, бяха облечени в най-нежния нюанс на зеленото, а от другата страна на канала островите блестяха като издялани от розов мрамор. От мястото, не много близо до океана и затова недаващо възможност той да се види ясно, където се намираше гробището на Санта Барбара, нефтената платформа, простираща се чак до хоризонта, можеше да е редица бойни кораби, испанска армада, готова отново да завладее Калифорния. Определено беше ден, който мис Лоти би харесала. *„Не искам никакъв си нещастен дъжд и още по-нещастни сълзи, сякаш я чуваше да казва Ели. Нека се пейт само ободряващи духа химни, а после да има шампанско за всички.“*

В черната лимузина, която бавно следваше катафалката по улиците на Санта Барбара, мислите на Ели се върнаха към единственото друго погребение, на което беше присъствала. Съвсем ясно си спомни как седеше до мис Лоти в голямата черна кола, много подобна на тази, и следваше ковчег на родителите си. Спомни си отново как мис Лоти я беше облякла в бяла рокличка и черни обувки, лъснати до блясък, като че ли отиваше на парти. Днес се беше облякла в бяла ленена блуза без ръкави — дреха, която баба ѝ много харесваше и в която винаги се радваше да я види. Беше взела назаем от Мая голяма черна сламена капела, а в панделката ѝ беше затъкнала ароматна роза, носеше черни велурени обувки с висок ток и черна чантичка. Както обикновено, гримът ѝ беше дискретен — малко пудра и леко червило. А големите черни слънчеви очила скриваха мъката в очите ѝ. Подозираше, че заради очилата прилича на типична представителка на Лос Анжелис, но пет пари не даваше. Този следобед щеше да сподели мъката си с приятелите и познатите на мис Лоти, но

болката беше все още в нея. Щеше да се справи с тъгата и с вината, но когато остане сама.

Почувства топлата длан на Дан върху своята и вдигна поглед към него.

— Добре ли си?

Тя кимна, щастлива, че той е с нея, благодарна, че го беше срещнала в онзи ден. Странно, но макар да го познаваше отскоро, той й беше толкова добър приятел, колкото близка й беше и Мая.

Седнала срещу нея в лимузината. Мая й се усмихна окуражаващо. Беше облечена в черна копринена рокля без ръкави, а в косата й имаше черна панделка. До нея, Пятовски беше много спретнат в тъмното сако и вратовръзка, взети назаем от Дан. А Дан беше безумно красив и съвсем различен от друг път в синия си костюм.

Дан знаеше, че Йохансен ще бъде там, че ще запишат церемонията на видеолента, дискретно, естествено. Не беше нещо ново фактът, че убиецът понякога посещава погребението на жертвите си. Беше явно нещо като глупаво чувство за победа, предположи Дан. Междувременно, той също щеше да държи очите си широко отворени, за да не пропусне някой от присъстващите. Същото щеше да направи и Пятовски.

— Сякаш можеш да помиришеш убиеца — беше му казал Пятовски същата сутрин. — Нещо във вида му сякаш задейства някакъв твой нерв и ти казва: внимавай, нещо не е наред с този човек. Ако е там, ще го усетим.

Съпровождани от ескорт мотоциклети, за да отстраняват уличното движение от тях, двете погребални коли минаха бавно по Стейт стрийт, следвани от стотици други.

Изпита почти облекчение, когато ковчегът на баба й, покрит с безброй дъхави бели рози, беше приет от преподобния Алън, който познаваше баба й от четирийсет години. Най-послед мис Лоти беше всред приятели.

Като че ли целият град се беше стекъл на погребението й. Някои от присъстващите бяха толкова стари, колкото и самата мис Лоти и техните бели коси и приведени рамене предизвикваха в гърдите й тъга и нежност. Ели си спомни времето, как те идваха на партитата на баба й, как се отбиваха в коледната сутрин, когато къщата имение винаги беше отворена, как се радваха на летните забави в градината, как

играеха тенис, плуваха и се смееха, когато бяха млади. Отново си представи какво би казала баба ѝ, ако имаше възможност: „*Не скърбете, стари приятели. Не съжалявайте. Време е да си отидем и да сторим път на младите.*“

Всички бяха там: кметът, членовете на градската управа, обществените фигури и знаменитостите, които живееха в Монтесито и познаваха съседите си от десетилетия. Управителят на „Билтмор“, някои от обслужващия персонал, собственици на местни магазини и собственикът на гаража, който обслужваше кадилака на мис Лоти още от купуването му през 1972.

Чен и Джейк също бяха тук и дори момчето беше дошло, за да ѝ даде подкрепата си в този момент. Видя Майкъл Мейджърс и съпругата му, Харисън Такри, счетоводителя, банковия мениджър. И детектив Йохансен.

В тъмния си костюм и много изискана вратовръзка, Йохансен наблюдаваше опечалените, които пристигаха. Но не видя нито един съмнителен човек. Всички бяха достойни и уважавани люде И все пак, той знаеше толкова добре, колкото и всяко друго ченге, че много често убиецът не се различава по нищо от останалите. Йохансен не можеше да изтрие от съзнанието си компютърния екран, на който пишеше: ДУВИЙ... Старата дама се беше опитала да им каже нещо. Кого другиго е имала предвид, ако не Ели?

Погледът на Бък не се отделяше от Ели, елегантна в бялата си блуза, с прибрана на кок лъскава червена коса под черната капела. Знаеше, че е рисковано да посети погребението, но се чувстваше принуден да го направи. Беше много напрегнат и неспокоен. Но и много внимаваше. Гордееше се със способността си да разпознае ченгето от петдесет крачки. Един затворник си остава вечно затворник, независимо дали е бил затворен в „Хъдсън“ или във „Фулсъм“. Видя мъжете в тъмни костюми, които стояха със скръстени ръце на заден фон и ги разпозна начаса като детективи още щом се смеси с тълпата. Беше безупречно облечен, възелът на вратовръзката му също беше безупречен, а черните му обувки Гучи блестяха. Изглеждаше точно така, както и всички други — богатите адвокати, bankerите и бизнесмените. Той беше един от тях. Но въпреки това сърцето му

подскочи, когато той видя Йохансен да стои на алеята до Ели. Като че ли тя му принадлежеше.

Докато наетите за това хора носеха ковчега на мис Лоти до отреденото за нея кътче от земята на един гален от бриза хълм, обърнат към морето, Дан си мислеше, че човек не би могъл и да мечтае за по-красиво и спокойно място — безкраен низ от тучни зелени ливади, цветя, сенчести дървета и паметни плочи на хиляди други жители на Санта Барбара, които са си отишли преди теб, много от които още от предишното столетие. „В смъртта също има последователност и безкрайност, помисли си той. Ако човек може да приеме нещата и да погледне на тях по този начин.“ Като ченге, той винаги беше виждал смъртта откъм най-лошата ѝ страна — ужаса и трагедията на насилието, а същото се беше случило и с мис Лоти. Не беше лесно да се приеме такава смърт. Той видя камерите на телевизията да се насочват към Ели с надеждата, че тя няма да забележи това нахълтване в личния ѝ живот. Погребението на мис Лоти се беше превърнало в обществен акт. Той стисна здраво ръката на Ели, когато преподобният Алън стигна до:

„Скъпи близки и приятели, събрали сме се тук днес, за да отдадем дължимото и последно сбогом на една истинска дама, Шарлот Амелия Стамфорд Периш, или мис Лоти за всички нас.“

Ели почувства как се плъзга по повърхността на времето и навлиза в спомените си за други мигове. Беше отново на погребението на родителите си... същите купове бели рози, същите оплаквачи, същото красиво място за покой с изглед към океана и нежният шепот на вълните, които се плискат в брега.

— Ще помолим Бог да даде достатъчно сили на нейната внучка Ели — продължаваше да говори свещеникът.

Пятовски съсредоточено разгледа любопитните, които надничаха над стената на гробището. Сред тях имаше привърженици на бягането

за здраве, хора, които разхождаха кучетата си, и такива които вървяха по обикновените си дела. Всеки един от тях можеше да е убиецът.

Беше настъпил моментът, в който паството пееше химните. Бък знаеше всичките химни наизуст. Та нали като малък ходеше с майка си на църква всяка неделя! Докато не реши, че му е дошло до гуша. Като изписа на лицето си подходящо изражение на умерена скръб, той се заслуша в свещеника, който даваше тон за поредния псалм.

Химн номер двайсет и три извика сълзи в очите на Ели. Когато беше още дете и коленичеше до леглото си, за да си каже молитвата преди лягане, мис Лоти я беше научила на тези думи, пропити с нежност. Спомни си как в детството си вярваше, че Бог е единствено неин пастир, че той се грижи лично за нея, че ѝ обръща специално внимание, с което я отделя от общото стадо. Дали душата ѝ ще се възстанови някога? Струваше ѝ се, че няма.

Изпълняваха музика от Хендел, нежна, вдъхновяваща. Преподобният Алън направи кръстния знак над ковчегата. „Пръст при пръстта отива, прах — при праха...“

Бък внимаваше да не отиде прекалено далеч в играта, затова не се престори, че изтрива сълза, когато чу свещеника да произнася думите, които толкова дълго време беше копнял да чуе, но и не се усмихна, което много му се искаше да направи. Искеше му се да танцува и да вика „ура“ от радост. Най-после се беше отървал завинаги от проклетата мис Лоти.

Ели чувстваше силната ръка на Дан под своята, силното му рамо — до своето, рамо, на което винаги можеше да се облегне. За миг настъпи тишина. Само нежният шепот на океана под тях прекъсваше мислите на опечалените. Като вдигна високо глава и изправи гърба си, както я беше учила мис Лоти, тя хвана Дан за ръката и бързо се отдалечи.

Мис Лоти умееше да организира хубаво парти и Ели не се посрами с посмъртното парти, дадено в любимото място на баба ѝ — „Билтмор“. Както винаги, добрият персонал на ресторанта се беше погрижил за всичко. Хотелът даваше на любимата си и най-дългогодишна клиентка най-доброто изпращане. Струнен оркестър изпълняваше мелодии от любими нейни шоута, избрани парчета от

трийсетте години, като „Роберто“, от четиридесетте, като „Оклахома“ и така, докато стигнаха до осемдесетте, пример за които беше „Евита“. Имаше шампанско, разбира се, малки сандвичи със съомга и краставица, на които тя така обичаше да се наслаждава всеки понеделник, когато идваше тук да пие чай, кифлички с крем и пресни ягоди и известната шоколадова торта на заведението. Защото беше четири часа, време за чай.

Бяха направили венец от рози, под който стояха Мая, Дан и Ели.

— Прилича по-скоро на сватба, отколкото на погребение — прошепна Мая.

Ели ѝ се усмихна.

— Тя го искаше точно така. Чай в „Билтмор“ за последен път.

— Такава трагедия, мила моя — прошепна тъжно един от нейните приятели и се здрависа с Ели.

Всички бяха потресени от убийството. И много уплашени. Неща като това просто не се случваха в малки и спокойни селища като Монтесито.

— Това слага край на цяла ера — каза някой друг тихо. — Това място никога няма да бъде същото.

Бък се колебаеше дали да отиде на прощалното парти, защото знаеше, че е рисковано. Но гласът в главата му го убеждаваше да отиде. „Какво, по дяволите, защо не? Няма да има такова парти, ако не беше ти.“ Като се усмихна при тази мисъл, той се качи в автомобила си и зави на ъгъла в посока към Билтмор. Вярно беше, всички там днес се бяха събрали заради него.

Като си взе чаша шампанско от таблата на минаващия край него келнер, Бък започна да се разхожда безцелно по моравата отпред. Усмихваше се и кимаше с глава на хора, които не познаваше, но кой можеше да го заподозре. Спираше да разговаря с най-старите от тях, които си мислеха, че сигурно го познават, но не могат да си спомнят. Защо иначе той би разговарял с тях? Бък беше извънредно доволен от хитростта си, от увереността, с която се държеше. Можеше да направи каквото и да било. Той беше властта. Взе си още една чаша шампанско и бързо я изпи, докато гледаше Ели, застанала под венеца от рози с Касиди. Също като двойка младоженци.

Отиде до шведската маса и си взе два сандвича със съомга и краставица, с което се приближи още повече до тълпата. Ели дори не

го видя. Той беше невидим за нея. Ядът му беше толкова силен, та му се струваше, че сърцето му ще изхвъркне от гърдите. Болката пълзеше и скоро щеше да го завладее цялото. Като остави внимателно чинията обратно върху масата, той се отдалечи, с изправен и скован гръб, от тълпата и се приближи до бара. След два бърбъна се почувства по-добре. Гостите започваха да си тръгват. Той влезе в колата си, зави в съседната улица, паркира до тротоара и зачака.

Ели благодари на управителя и на персонала, като се питаше дали някога ще има сили да посети отново ресторанта, после влезе в колата. Шофьорът на лимузината не пое край гробището, а по Коуст вилидж роуд. Ели извърна глава, за да погледне към Хот спрингс роуд, когато го пресякоха. За нея това наистина беше краят на една ера.

Черната лимузина мина бавно покрай Бък и отново отнесе Ели далеч от него. Този път той не я последва. Нямаше смисъл. Докато беше с Касиди в ранчото му, той нищо не можеше да направи. Ядосан и разочарован, знаеше, че просто ще трябва да изчака, докато стъпка четири от неговия план бъде завършен. Рано или късно, Ели щеше да бъде негова.

ГЛАВА 54

Ели хвърли черната си шапка върху пейката в коридора веднага щом влезе уморено в къщата. Флорита дотича от кухнята. Хвана я за ръцете и с тревога се взря в лицето ѝ.

— Всичко наред ли е?

— Благодаря ти, Флорита, всичко е наред.

Неочаквано, Флорита я прегърна силно.

— Ау, *Madré de Dios*. — Като отпусна прегръдката си, тя се прекръсти и промърмори под носа си кратка молитва. — Сега е по-добре за вас, сеньорита Ели. Ще видите, по-добре е, когато всичко е приключило.

Погледът на Ели срещна този на Пятовски.

— Видяхте ли някой, който да има съмнително поведение?

— Единственият човек, който събуди подозрение у мен, беше Йохансен, който се мотаеше наоколо като детектив на сцена.

— Той само си вършеше работата. — Гласът на Дан беше тих и спокоен. Двамата с Мая тъкмо влизаха в коридора. — Той записа на видео цялото погребение. Ще ни изпрати записа по-късно, защото иска и Ели да го види, евентуално тя да разпознае някого и да го посочи. Някой, когото познаваш, или пък непознат, нещо, каквото и да е. — Тя го гледаше втренчено, с празен поглед, а той добави: — Не се налага да го правиш още тази вечер, ако не искаш.

— Разбира се, че ще го направя. — Ели се стегна за пореден път. Така отчаяно ѝ се искаше с това да се свърши вече, но Йохансен не я оставяше на спокойствие. Ще свърши само това единствено нещо и — край.

Малко по-късно четиримата седяха около масата за вечеря. Флорита се суетеше около тях, поставяше чинии, от които се вдигаше пара, а вътре имаше телешки мозък, салатата и току-що изпечени тортилки от царевично брашно със зелен сос. Бебето пълзеше след нея и се изправи, като се залови за стола на Ели.

— Ай, Карлосито, не. — Майка му го взе припряно на ръце, но Ели направи жест, който подсказа, че с готовност би го поддържала.

— Ела тук, Карлосито, и ми кажи как прекара деня. — Той доволно се разположи на коленете ѝ, хвана кичур от дългата ѝ коса и започна да го усуква с дебелиите си пръстчета. В същото време гледаше втренчено и любопитно лицата на всички подред.

— Денят му е бил по-хубав от нашия, обзалагам се — каза тя и го целуна по меките черни къдрици.

— Косата му е като тази на баща му — каза с гордост Флорита.

Ели си помисли, че той въобще прилича на баща си. Подозираше, че когато порасне, ще притежава и неговия чар.

— Е, поне се свърши с това. — Мая се наведе напред и погъделичка бебето по бузата. — Сега ще можеш да си починеш. Може би двете трябва да си направим малка ваканция? На Хаваите? Или в Кабо? Някъде в тропиците, където пясъкът е бял и мек, а слънчевата светлина — в изобилие?

Детето протегна ръчички към майка си и Ели ѝ го подаде, както Дан си помисли, с известна ревност. Бебето и Ели наистина бяха красива картина, седнали край масата за вечеря и с огнището на заден фон. Всяко едно клише, за което би се сетил, би било на място тук.

— Трябва да се върна на работа. — Ели говореше бързо, като бизнес дама, като че ли сега, след като погребението беше минало, тя беше отхвърлила тъгата. Но Мая я познаваше по-добре. Ели винаги понасяше всичко с достойнство, независимо дали беше обречена на провал връзка, или смъртта на член от семейството.

— Тогава ще дойда и ще остана с теб, за да ти правя компания. — Мая не искаше тя да бъде сама с тъжните си мисли за мис Лоти и Мария.

— Благодаря, но трябва да продължа да живея и да върша работата си, сама или... — Тя не довърши мисълта си, но те разбраха, че иска да им каже, че по-късно може би няма да е в състояние въобще да го направи.

— Нещо като да се качиш обратно на гърба на коня веднага след като те е хвърлил — каза Дан, за да ѝ помогне да намери точните думи.

Тя го погледна и се усмихна, с което почти заприлича на предишната Ели.

— Винаги намираш точен аналог, Касиди. — Погледите им се срещнаха.

— Моля те, остани. — Погледът на Дан все още не се отделяше от лицето ѝ. Той протегна ръце с обърнати нагоре длани. — Моята къща е и твоя къща.

— Gracias, Senor.^[1] — Но Ели знаеше, че трябва да се върне към собствения си живот, в собствения си свят.

Йохансен и Малинс дойдоха след вечеря с лентата. Седнаха на крайчеца на предложените им столове и гледаха отново погребението на мис Лоти, което върна болката в тялото и душата на Ели.

Детективите намалиха скоростта на въртене на лентата, когато камерата започна да обхожда събралите се край гроба.

— Съжалявам, че трябва да го направим, Ели, но искаме да видиш лицата им. И да ни кажеш, ако нещо или някой ти направи впечатление.

Ели внимателно се вгледа в сериозните лица, по бузите на някои се стичаха сълзи, други бяха като издялани от камък, но по всички се четеше тъга. Някои ѝ бяха познати, други — не. Тя поклати глава.

— Съжалявам, много ми се иска да можех да помогна.

Пятовски почти изпита съжаление към Йохансен. Случаят никак не беше лесен. Най-трудни за разрешаване бяха така наречените „случайни убийства“.

Той го придружи навън, до колата.

— Ще помогна с всичко, с каквото мога. — Той стисна здраво ръката му. — Само кажете.

Като запали цигара, Пятовски се облегна на перилата на верандата и загледа как червените светлини изчезват надолу по хълма. Имаше чувството, че Ели не вижда Йохансен за последен път. След малко и другите се присъединиха към него.

— Искаш ли да се поразходим? — Дан гледаше Ели. Беше вече почти тъмно и бледата луна се виждаше на небето с цвят на кобалт. Ели пое протегнатата му ръка и двамата тръгнаха към пътечката зад къщата, която пък водеше до езерото.

— Двамата са хубава двойка. — Пятовски предложи цигара на Мая, а тя поклати глава. Погледът ѝ също като този на Пятовски следваше Дан и Ели. Двете високи и стройни фигури се сляха в една,

когато Дан прегърна Ели през кръста. Завиха зад ъгъла и вече не се виждаха.

— Да, хубава двойка са — съгласи се тя. — Само че тя е градско момиче, което работи дълги часове. Което няма да се откаже от работата си, защото амбицията му е много силна.

— А той е човек, който обича по-простия живот, фермерът Дан, залутан някъде в провинцията.

Тя го погледна.

— Не се съчетават добре такива характери нали?

Той ѝ се усмихна със своята момчешка усмивка.

— Не всички бракове се сключват на небето. Какво ще кажеш и ние да се поразходим, Мая? Ще можеш да ми разкажеш всичко за себе си, а аз ще ти разкажа за любимата на моето сърце, която вероятно е толкова глезена от баба си в момента, че въобще не се сеца за баща си.

— Това място ще ми липсва. — Прегърнала Дан през кръста. Ели удължи крачката си, за да върви в неговия ритъм. Каза си, че си пасват така идеално, като че ли са създадени един за друг.

— А на мен ще ми липсваш ти. — Притъмнялото вече небе и здрачът подчертаваха естествения блясък на косите ѝ, синевината на очите ѝ, но изсмукваха от лицето ѝ последната руменина. — Сигурна ли си, че не можеш да останеш? Да се поотпуснеш малко?

Така се изкушаваше да бъде като онези жени от миналото, да падне отмаляла в прегръдките му, да го остави да се грижи за нея. Част от нея копнееше за това, но тя побърза да си припомни, че целите ѝ все още не са постигнати. Имаше нужда от работата си, имаше нужда от успех и признание, сега повече от всякога.

— Няма смисъл човек да се отпуска, защото му остава прекалено време за размисъл. Освен това искам да отида по-далеч от Йохансен.

Искаше да ѝ каже, че ще ѝ е много трудно да избяга от Йохансен, защото, когато пожелае, той ще отиде да я разпитва и в Санта Моника. Освен ако не се появи някой друг заподозрян, някой, който носи маратонки номер дванайсети.

Тя го гледаше така, като че ли той знаеше отговора на неизречените ѝ въпроси, като че ли можеше да смъкне товара от плещите ѝ. Но той не можеше. Тя каза.

— Мислех, че съм узнала всичко, което може да се знае за насилието, в годината, в която умряха родителите ми. Но сега се случи нещо още по-лошо.

— Всичко свърши вече, Ели. Забрави го. Запази хубавите спомени и обяви къщата имение за продан.

Тя поклати глава, стиснала решително устни.

— Не мога. Още не. Като че ли мис Лоти и Мария са все още там и искат да им помогна. Първо трябва да заловим техния убиец.

Те седяха на брега на езерото и слушаха крякането на жабите.

— Ще дойдеш ли да ме видиш, Дан? Моля те?

Той се обърна към нея. Костите ѝ бяха твърди и остри под дланите му. Беше отслабнала.

— Разбира се, че ще дойда.

Лицето ѝ беше вдигнато към неговото, той долавяше чистия аромат на косите ѝ, лекия ѝ парфюм. Сведе устни към нейните и я целуна нежно, сладко. „Като приятел“, помисли си Ели и го прегърна. Като много скъп, добър приятел. Като откъсна устни от нейните, Дан прошепна:

— Обещавам.

[1] Благодаря, господине (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 55

Новият автомобил на Ели беше марка чероки и беше горскозелен на цвят, почти същият като този, в който беше боядисано заведението ѝ, а интериорът беше оформен в черно. Докато шофираше към Санта Моника, тя се наслаждаваше на плавното му движение и на лукса, който сякаш се излъчваше от всяка една негова част. Старият ѝ ренглър беше вече поочукан и не вървеше така бързо, а Дан беше силно изненадан, когато тя му каза, че никога не е притежавала съвсем нова кола.

— Никога? — беше повторил той, шокиран, че момиче от такъв богат произход не си е позволявало нещо толкова обикновено.

— Изглежда, не съм наследила от майка си нейния вкус към пилеене на пари — беше му обяснила тя.

— Мис Лоти вярваше в старата поговорка: „От богатство към крайна бедност само за три поколения“. Тя също така казваше: „Предпазните мерки са майка на необходимостта.“ Както обикновено объркваше метафорите и ме караше да се смея до сълзи, само че този път в измислената от нея поговорка имаше странна, необикновена мъдрост.

Дан ѝ беше казал, че тя шофира лудо и е лош шофьор, меко казано, и че има нужда от по-сигурен автомобил. Но Ели доста нервно се питаше дали Йохансен няма да я заподозре, че вече започва да харчи от парите, спечелени от убийството на баба ѝ. Дан обаче беше отхвърлил страховете ѝ със смях.

Тя непрекъснато мислеше за Дан. Той толкова усилено се стараеше да ѝ помогне да преживее случилото се и дори я защитаваше от безкрайните разпити на Йохансен. Тя го чувстваше по-близък от когато и да било, особено като си спомнеше за целувката му в онази нощ. Когато изкачи хълма, от който пътят се спускаше към къщата ѝ, тя сама се предупреди, че, ако си позволи да се влюби в него, това няма да донесе нищо друго, освен проблеми. Техните цели в живота водеха до директен конфликт: тя копнееше за живот в града и успех, а

той искаше да живее в провинцията сред природата и жадуваше за спокойствие. Населяваха различни светове, а тя все още не беше готова да изостави амбициите си. Не и докато не постигне успех в живота. После би могла да си помисли. Но подозираше, че дотогава ще е станало прекалено късно. Усмихна се горчиво. Не притежаваше качеството да преценява добре времето.

Малката ѝ къща изглеждаше съвсем същата. Като че ли нищо ужасно и запомнящо се за цял живот не се беше случило, откакто беше излязла през входната врата за последен път само преди седмица. Но когато превъртя ключа в ключалката и влезе, се почувства различно.

Навсякъде имаше прах, а лилиите в голямата ваза бяха увехнали. По повърхността на масичката се бяха посипали умрели цветчета, но като се изключи това, като че ли всичко друго си беше на мястото. В кухнята зелената порцеланова чаша с изрисуваните черешки, от която беше пила чай за последен път, беше все още в мивката. Отвори хладилника. Млякото в кутията се беше развалило. Като сбърчи гнусливо нос, тя го изхвърли заедно с половинката плесенясал хляб.

Дочу някакъв ритмичен шум и се извърна, силно уплашена. С облекчение видя, че това е само малко птиче, кацнало на перваза на прозореца И все пак беше неспокойна. Къщата изглеждаше същата, но тя се чувстваше различно. Каза си, че това е сигурно така, защото знаеше, че полицията е била тук и е ровила сред нещата ѝ. Започна, без настроение, унило, да се изкачва по скърцащите стъпала.

Спалнята беше залята от слънчева светлина, въздухът беше спарен и горещ. Тя отвори широко прозореца и се съблече, като остави дрехите да паднат на пода. Стоя дълго под душа, изми си косата, намаза кожата си с лосион и я напудри. Както винаги. Извършваше обичайните си действия. Защо тогава мястото ѝ се струваше толкова различно? Въздъхна и облече дрехите, с които работеше — дънки и тениска. Всичко беше различно. Сега беше съвсем сама на света. Работата беше единственото, което можеше да противопостави на мъката. А я чакаше много работа.

Прокара гребен през мократа си коса, метна на рамо голямата си черна чанта, взе ключовете за колата и излезе.

Мейн стрийт беше същата, както винаги в началото на лятото — децата още ходеха на училище, но се усещаше духът на свобода и лято; слънцето жареше, а по-надолу по улицата проблясваше в синьо и

сребристо океанът; във въздуха се усещаше ароматът на силно кафе и пресен хляб; момичета в светли летни дрехи и красиви сандали вървяха бодро; по витрините на магазините бяха изложени дрехи последна мода; а в художествените галерии можеха да се видят най-новите творби на местните художници. Това беше нейният свят, нейният живот. И беше много, много далеч от ранчото „Бягащите коне“.

Заведението ѝ изглеждаше тъжно и изоставено. Столовете бяха обърнати върху масите, нямаше цветя, не се усещаха аромати на готвено от кухнята, звънчето над входната врата не дрънчеше, липсваха успокояващите звуци от множество разговори и музика. Определено беше време да се захваща за работа.

Обади се на Чен, каза му, че ще отворят отново на следващия ден, и обсъди менюто с него. Каза му, че е време за промени и че ще съставят лятно меню. По-леки ястия като пълнени патладжани, brandade de morue Provençale, гладка кремообразна смес от осолена треска, зехтин и сезонни зеленчуци. Току-що уловен барбун и костур, най-добрите, които могат да се намерят в Санта Барбара. Равиоли с омар и прясно агнешко. А какво ще каже той, ако тя приготви крем брюле за десерт? Вдъхновена от усещането за идващото лято, тя кипеше от нови идеи.

— Да направим истинско угощение, Чен — каза му и развълнувано прибра косата си зад ушите. — Да празнуваме.

— Разбира се — отвърна Чен от другата страна на линията, макар да не беше сигурен какво ще празнуват.

Но Ели знаеше какво ѝ се иска да празнува. Тя отново беше жива и беше пълна с енергия, която напираше да бъде освободена. Нямаше търпение да зарови длани в тестото, което да превърне във вкусен хляб. Нямаше търпение да настъпи утрото, за да стане отново в шест и половина и да отиде на пазара, да усети миризмата на пресни зеленчуци и подправки. Нямаше търпение да поздрави отново клиентите си. Усмивваше се, когато седна да напише списъка. Такъв беше нейният живот.

Телефонът извъня.

— Заведението на Ели.

— Хей, звучиш добре.

Беше Мая.

— Радвам се, че се върнах на работа. Радвам се, че отново усещам атмосферата...

— Казах ти, че ще бъде по-добре след погребението. — Мая си спомняше времето, когато, преди десет години, умря нейната майка. Не ѝ беше лесно да приеме смъртта ѝ, но животът продължи въпреки това. — Сигурна ли си, че не искаш да остана при теб? Само докато се почувстваш по-добре?

— Добре съм. Радвам се, че се прибрах у дома, радвам се, че се върнах на работа. Между другото, отваряме утре.

— Толкова скоро? — Гласът на Мая издаваше неподправена изненада.

— Какво друго бих могла да правя?

— Вярно. Добре, ще бъда там. Ще говорим по-късно.

Ели записа предложенията си за новите менюта, после си сложи престилка, отвори големия контейнер с брашно и постави малко прясна мая да се разтвори във вода. Скоро беше заровила ръце в тестото, месеше и мачкаше, за да бъде хлябът готов за утре.

Когато си тръгна от заведението, около шест, масите бяха вече наредени за сутринта, а тестото, покрито с чиста влажна кърпа, беше оставено на топло, за да се надигне. Менюто беше съставено, списъкът за пазара също беше написан, нарежданията за доставки — дадени. Беше дала нареждания на Чен, на Тери и на момчето, беше се погрижила за няколко изостанали сметки, беше поляла растенията и направила поне дузина телефонни обаждания до доставчиците. Беше отново в бизнеса.

На лицето ѝ имаше доволна усмивка, когато пресичаше шосето, за да си купи сандвич за вечеря. Не беше свикнала да вечеря сама. Ще се занимава с нещо неангажиращо, ще гледа телевизия, удобно излетната в леглото, ще заспи рано. Всичко това ѝ навяваше мисли за самотност и тя с копнеж си помисли, че можеше все пак да приеме предложението на Мая да спи у тях през нощта. Поръча си сандвич с пушено пилешко месо и пресни домати, с печени червени пиперки, масло и малко оцет.

Седнал сам на една маса до прозореца, Бък я наблюдаваше как стои със скръстени ръце и чака сандвича си. Не можеше да повярва на късмета си. Като паяка и мухата — тя беше влязла направо в капана.

Беше паркирал на хълма близо до къщата ѝ, както обикновено, наблюдаваше и чакаше. Не беше разпознал новия горскозелен чероки, когато той зави в улицата, но когато я видя да излиза от автомобила и да внася чантите си вътре, сърцето му беше забило лудо като на влюбен тийнейджър. Разбира се, беше я проследил по Мейн стрийт само за да се увери, че тя се връща в заведението си. Беше обиколил няколко пъти близките улици в очакване да се освободи място на паркинга, после седна в отсрещното заведение и отново започна да чака и да наблюдава. Видя я да запалва осветлението, да се суети, да подрежда масите. Помисли си, че вече няма да ѝ се налага да прави това. Не и когато бъде с него. След половин час си поръча кифлички и кафе, за да убие оставащото време.

Сега стана и тръгна към нея.

— Ели, не очаквах да ви видя тук. — Лицето му имаше подходящо сериозно изражение, без усмивка, а в гласа му се усещаше мек намек за загриженост.

— О, здравейте, мистър Дженсън. — Тя беше изненадана, защото също не очакваше да го види тук. Той май наистина се навърташе наоколо, защото непрекъснато изскачаше отнякъде.

— Бях в района, за да огледам няколко недвижими имота. Казаха ми, че те са добра инвестиция и че пазарът несъмнено ще се оживи. А вие? — Осмели се да я докосне по ръката. Топлината на гладката ѝ кожа го накара да потръпне, стомахът му се сви, но той успя да запази контрол над себе си. — Толкова съжалявам. — Той повдигна рамене, за да изрази своята безпомощност. — Обикновените думи не са достатъчни. Няма начин да бъдете утешена за онова, което сте преживели.

— Благодаря ви, оценявам вашата загриженост, мистър Дженсън. Опитвам се да се върна към работата си, да продължа да живея... — Гласът ѝ заглъхна, защото си спомни тяхната последна среща, когато той ѝ беше предложил да купи къщата имение след смъртта на мис Лоти. Надяваше се, че той няма да повдигне този въпрос и сега.

Бък беше достатъчно умен да не го прави.

— Радвам се да чуя, че отново ще отворите заведението. Винаги съм смятал, че работата най-успешно лекува мъката. Ако съм в района, ще се отбивам при вас за вечеря.

Сандвичът на Ели беше готов. Тя взе подадената ѝ кутия и му се усмихна за довиждане.

— Разбира се, ще се радвам да ви видя — каза тя и мина покрай него.

Когато се извърна от прага, разбра, че той я наблюдава. Пресече забързано улицата, за да отиде до колата си. Той не беше казал нито една погрешна дума, но у него просто имаше нещо... Може би Мая беше права и той наистина не беше в ред.

Когато се върна у дома си, тя се изправи до кухненския плот и бавно задържа сандвича си. Беше много вкусен, но мислите ѝ бяха далеч. Мислеше за това, как седеше на верандата в ранчото, как пиеше вино и гледаше залеза, как вдишваше нощния аромат на разцъфнал жасмин и рози, как се радваше на чистия въздух. Въздъхна и изхвърли наполовина изядения сандвич, направи си чай от боровинки и го занесе в спалнята си. Ще си облече нощницата, отгоре ще наметне халата си и ще гледа телевизия. И ще чака Дан да се обади.

От другата страна на улицата, Бък видя светлината на втория етаж, после видя Ели да отваря прозореца и да се спира за минутка, за да погледне навън. После тя дръпна завесите и се скри от погледа му. Засега той беше доволен. Стъпка четвърта беше започнала, всичко за продължение на плана беше готово. Всичко, от което имаше нужда, беше само благоприятна възможност.

ГЛАВА 56

Дан яздеше скокливата кобила, Хъни, а Пятовски беше на гърба на Парадайз. Ортега яздеше светлокафявия кон.

— Просто се отпусни — каза Дан, като хвърли кос поглед към приятеля си. — Седлото е по западен модел. Трябва да седиш, стиснал здраво коня между бедрата си, а останалото ще свърши самият кон.

— И как, по дяволите, успявате да се задържите на гърба му? — Целият вид на Пятовски издаваше колко неудобно се чувства. Той се плъзна напред по седлото, когато конят заслиза по хълма. Никак не му харесваше язденето, защото не искаше да бъде подхвърлян нагоре и надолу от животно, което е по-едро и по-силно от него. — По-добре да бяхме отишли да ловим риба — каза той под носа си и Дан се засмя.

— Следващия път, Пятовски — извика Дан през рамо.

— Да, сигурно. Ако не се появи изневиделица и друго двойно убийство. Такъв ми е късметът.

— Всъщност сеньорът извади късмет, че вие сте тук — отбеляза съвсем сериозно Ортега. — В противен случай можеше да е в затвора и да ме остави сам да се оправям с лозята.

— Благодаря за доверието, приятелю — каза Дан. — Приличам ли ти на убиец?

— Така каза и Ели, но според Йохансен тя прилича на убийца. — Пятовски стисна малко по-силно коня. Кобилата изцвили и вдигна глава, за да покаже, че има характер. Пятовски веднага ококори разтревожено очи. — Бих карал бърза кола всеки ден — каза той, започнал вече да се поти. — Тогава поне ще знам кой контролира нещата.

— Отпуснете се, сеньор Пятовски, тази кобилка е още бебе. — Ортега яздеше до него, за да го държи под око. Знаеше, че кобилата може да усети неопитността на ездача и тогава беше възможно да се случи всичко.

— Убиецът от Ню Йорк е използвал нож със специално наточен ръб, остър като зъбите на акула — каза Пятовски. — Потъвал в плътта

като горещ нож в масло. От Лос Анжелис потвърдиха, че убиецът и там е използвал същото оръжие. Ако същият нож е използван в случая с мис Лоти, теорията на Йохансен ще се изпари като лятна омара. И ще знаем, че нашият убиец е същият човек.

Дан държеше пръстите си кръстосани. Този следобед щеше да откара Пятовски на летището и планираше след това да се отбие да види Ели. Може би щяха да успеят да вечерят заедно или, ако тя беше много заета, да изпият поне по чаша кафе. Щеше да бъде много доволен, ако той й съобщеше добрите новини — че убиецът е същият като в Ню Йорк и Лос Анжелис, че тя вече не е заподозряна Йохансен разполагаше с доказан факт, че отпечатъците от пръсти по гърлото на мис Лоти са оставени от мъж с големи и силни длани. Отпечатъците не отговаряха и на дланите на Дан.

Пятовски мислеше, че ездата надолу по хълма е дори по-неприятна. Без предупреждение, седлото му изведнъж се плъзна встрани и той увисна. Погледът му беше на едно ниво с копитата на коня, а от живота му нямаше нищо по-скъпо. Чу Карлос да вика: „Хуй, хуа“ на коня и смеха на Дан.

— Не се погаждаш с нея както трябва. Нямах правилен подход — каза Дан и скочи от коня, за да го спаси. — Седлото се е разхлабило, а такова нещо не бива никога да се случва.

— Да, добре, аз съм човек, който знае какво да прави, ако се разхлаби предпазният колан, но съм новак, що се отнася до конете. — Пятовски приглади оредялата си коса и с истинска тревога се замисли за размера на конските копита, които бяха толкова близо до лицето му. — А това тук може да нарани човека.

— Ще опиташ отново следващия път — обеща Дан и поведе конете обратно към конюшната, а Пятовски закуцука до него.

— О, разбира се. — Пятовски се чувстваше по-сигурен дори когато се мъчеше да избегне куршумите по тесните градски улички. Помисли си, че може би е време да се връща у дома.

Обади се на Йохансен от летището, за да провери информацията за ножа. Още докато слушаше, даде знак на Дан с вдигнати палци. Благодарни на Йохансен и му каза, че е на път обратно за Ню Йорк, пожела му успех в разследването и му каза, че ще се обади по-късно.

— Ножът е същият, така че Ели е извън подозрение. Йохансен дори се извини, че се е усъмнил, но каза, че такъв е задължителният процес. Предполагам, че е прав.

Дан не беше осъзнал до този момент колко дълбока е била тревогата му. Тупна силно Пятовски по рамото, после го прегърна.

— Благодаря, приятелю — каза той.

— По всяко време.

— Ще се видим скоро! — извика Дан след него, когато той мина през изхода.

— Следващия път ще доведе децата, на тях конете ще им харесат — извика в отговор Пятовски. Смееше се, докато изричаше думите.

Заведението на Ели беше претърпкано и краката вече я боляха. Предполагаше, че трябва да се радва, дето бизнесът върви толкова добре, но се питаше дали изведнъж придобитата ѝ лоша слава не е причина за това. Надяваше се, че не.

Беше ѝ трудно да заспи снощи, след като Дан се беше обадил. Прииска ѝ се да му позвъни по-късно и да му каже, че не може да затвори очи, защото се страхува от онова, което може да сънува. Но знаеше, че не би могла да го стори. Беше решила да тръгне сама по тази пътека и щеше да успее. И все пак сега го търсеше с поглед и когато най-после го видя, като че ли голям товар се смъкна от плещите ѝ.

Погледът на дълбоките му сини очи беше тревожен и някак нетърпелив. Той я целуна по бузата и тя отново почувства старото желание към него. Но го отхвърли и го поведе към кухнята, за да го запознае с персонала. Тази вечер Мая имаше свободен ден и Джейк беше дошъл да помогне.

Ели ги гледаше как разглеждат Дан от главата до петите, после отново до върха на главата. Надяваше се, че ще го одобрят. Тези момчета бяха сега нейното семейство, помисли си тя. Те бяха всичко, което ѝ беше останало.

— Радваме се да се запознаем с теб, Дан. — Чен премести ножа в лявата си ръка и подаде дясната на Дан. — Дръж я под око, за да се увериш, че е добре, окей?

— Да, точно така. — Дан виждаше, че Чен е истински загрижен за Ели. Той се здрависа подред с Тери, момчето и Джейк.

— Мислил ли си някога да участваш във филм? — Джейк го гледаше с интерес. — Да бъдеш ченге в някой от многобройните такива филми?

— Благодаря, но не. Животът на истинско ченге ми беше достатъчен.

— Препоръчвам стридите тази вечер! — извика Чен след тях, когато го оставиха в разхвърляната кухня. — Стриди в стил Чен със сос от киселец.

Нямаше свободни маси и Ели и Дан се разположиха на бара, където можеха да разговарят. Той виждаше, че тя е прекалено заета, за да му отдели време, и реши да изпие чаша кафе, след което да се прибере у дома. Ще ѝ се обади по-късно, за да се уговорят кога да се срещнат.

— Имам добри новини — каза той, когато тя му донесе кафето. Тя го гледаше в очакване. — Ножът е същият, който е бил използван при убийствата в Ню Йорк и Лос Анжелис Ти вече не си заподозряна.

От силното облекчение ѝ се зави свят и тя се облегна на Дан.

— О, благодаря ти, Господи — прошепна. После, разтревожена, извика: — А ти?

— Аз също не съм заподозрян.

Тя кимна. Осъзна, макар и не веднага, че вече не я заплашва съдебен процес и затвор. Знаеше, че трябва да изпитва радост, но вместо това усещаше единствено изтощение.

Джейк притича край тях с поредната поръчка и тя, след като огледа пълното заведение, каза:

— Трябва да отида в кухнята. Благодаря, Дан.

Той отново я целуна по бузата.

— Ще ти звънна по-късно, става ли?

Тя му се усмихна през рамо, докато бързаше към кухнята. Настъпваше най-хубавата част от нейния ден, а и от нейната нощ. Защото за нея нощите бяха най-трудни.

ГЛАВА 57

Тя потъваше и се давеше в тъмнина. Мракът беше навсякъде около нея, никъде не се виждаше светлина. После се появи тясна червена ивица. Тя се плъзна бавно към нея, трептеше и се разширяваше, докато докосна кожата ѝ. Имаше остра, неприятна миризма. Сега тя се издигаше, нейната горещина и червенина я поглъщаха...

Като отметна рязко завивките, Ели се изправи в леглото. Сърцето ѝ биеше тежко, кожата ѝ лепнеше от студена пот. Слабата светлина, която проникваше през правоъгълния, прозорец, осветяваше познатата спалня, успокояващите, оставащи все същи, очертания на гардероба, камината, нощното шкафче. Беше в безопасност, у дома. Тя потръпна и наведе глава към прибраните си колене. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— О, бабо — прошепна тя сърцераздирателно. — О, бабо, толкова съжалявам.

След няколко минути тя отметна съвсем смачканите завивки, облече халата си и обу бели чорапи, после, все още задавена от сълзи, слезе в кухнята.

Бяха минали две седмици, откакто се беше върнала у дома си. Беше все същото. Работеше толкова, колкото можеше, защото работата запълваше успешно часовете на деня. Надяваше се, че ще бъде така изтощена, че едва ще допълзи до леглото и ще заспи начаса. Проблемът беше в това, че дълбокият сън траеше само около два часа. После, точно като по часовник, тя се събуждаше в три след полунощ от все същия кошмар. Давеше се в кръв.

Нощ след нощ слизаше долу и с треперещи ръце си приготвяше чаша чай. Повтаряше си, че ако беше стигнала до къщата на баба си малко по-рано, ако беше повече нащрек и беше разбрала, че вече не използват алармената инсталация или ако беше останала да живее в „Краят на пътуването“, вместо да остави двете безпомощни старици... Ако само... ако само... Чувството за вина отново я обхвана и тя заплака, а сълзите ѝ закапаха в чая. Нещо в гърдите я стискаше така

здро̀во, че се задушаваше. Сега беше прекалено късно и колкото и да се опитваше не можеше да изтрие спомена за обезобразеното тяло на баба си.

Много по-късно тя се качи отново в спалнята си и застана до отворения прозорец в дълбоката тишина на нощта, заслушана в далечния шепот на вълните и пляскането им в брега. Зората изгря, преди тя да се върне в леглото и да заспи, все още измъчена и неспокойна.

През тези безкрайни самотни нощи Ели се изкушаваше да се обади на Дан, но упорито отказваше да се подчини на желанията си. Мая обаче забелязваше сенките под очите ѝ, умореното ѝ лице и фалшивото въодушевление, с което тя се захващаше за работа през деня.

— Ти си като ураган, в постоянно движение — казваше ѝ тя. — Тук си още в шест сутринта и си тръгваш след полунощ. Спиш ли въобще?

— Не много. Но ще се справя.

Мая, която добре познаваше това решително стисване на устните, с което Ели посрещаше думите ѝ, знаеше, че не би могла да каже нищо, за да я разубеди. Този път Ели нямаше да сподели с нея чувствата си, което наистина беше жалко, защото на чие друго рамо, освен на нейното, би могла да изплаче мъката си. Въпреки че Ели не искаше да го признае, най-лошата част от денонощието беше, когато седеше в леглото и чакаше обаждането на Дан.

— Само проверявам как си — казваше той и тя усещаше слабата присмехулна нотка в гласа му.

— Добре съм — отговаряше тя, като всеки път устояваше на изкушението да добави: „*Сега, когато чувам гласа ти, съм добре.*“

Дан беше зает, присаждаше напъпили лозови пръчки от сорта шардоне. Когато говореше за заниманията си, в гласа му се усещаше радост, като че ли всеки процес от отглеждането на виното му доставяше огромно вълнение. Ентусиазмът му пораждаше у Ели желание да го сподели с него. Но конфликтът между тях беше повече от ясен. Тя представляваше града, той — провинцията. Тя отдавна и за дълго време напред беше планирала кариерата си, както и той. Не

можеше да си позволи да се влюби в него. Той беше неин добър приятел и нещата между тях трябваше да останат такива. Завинаги, надяваше се.

Бък беше решил да не ходи повече в заведението ѝ. От време на време трябваше да изчезва от хоризонта ѝ. Мистър Анонимен, такъв беше той. Но продължаваше да я държи под око, да я проследява всяка вечер, като пази дискретна дистанция, така че тя никога не го забелязваше. Планът му беше доведен почти докрай. Стъпка четвърта щеше всеки момент да влезе в действие. Възбудата го държеше в непрекъснато състояние на хиперактивност, той крачеше неспокойно из апартамента си, пиеше бърбън направо от бутилката и се разхождаше по булевард Сънсет, за да оглежда жените. Чакаше да стане достатъчно късно и Ели да привърши работата си в заведението, когато настъпваше времето за нощната му среща с нея.

Той седеше в колата си и наблюдаваше спалнята ѝ, докато светлината от прозореца не изчезнеше.

Дан пхна ръце в джобовете на прашните си дънки и огледа северните склонове на ранчото си. Те най-после бяха засадени и листата на лозите се издигаха все по-високо като позволяваха все повече светлина да достига до гроздовете, които се наливаха със сок. Доволен, той си помисли, че следващата година и неговите лозя ще изглеждат като всички други наоколо: зелени, разлистени, с чепки златисто грозде, което обещава добро ароматно вино. „Ставам истински представител на средната класа“, си каза си той с усмивка и си спомни първия ден, когато беше довел Ели да види лозята му.

Не беше я виждал от седмица, въпреки че разговаряха по телефона всяка вечер. Реши, че вече е време да си вземе малко почивка, преди да отиде до Напа с Ортега, за да проверят за пъпки от сорта каберне. Лозовите пръчки, които се предлагаха в Дейвис, не задоволяваха високите изисквания на Ортега и те продължаваха да търсят най-добрите.

Провери колко е часът — беше почти седем. Трябваше да вземе душ, да се преоблече, да налее бензин в колата. Можеше да стигне в

заведението на Ели преди девет. Извади клетъчния телефон от джоба си и започна да набира номера ѝ, после промени решението си. Обичаше да я изненадва само за да види как лицето ѝ се озарява. Това му даваше поне малка надежда за бъдещето.

Денят беше горещ, но с приближаването на нощта температурата падаше и мъглата се спускаше над мъртвия мълчалив океан, виеше се като ореол около уличните лампи и стягаше като призрочни пръсти булевардите. Заради нея на Дан му беше необходимо повече време да стигне с колата от ранчото до Санта Моника. Беше девет и половина, когато той най-после спря пред „Заведението на Ели“, точно зад едно черно БМВ комби.

Този път улицата беше тиха, но от заведението на Ели все още гостоприемно струеше светлина. Той пресече улицата и влезе.

Старомодното звънче сладко иззвъня и му напомни за местната сладкарница, където оставяше част от издръжката си от петдесет цента всяка съботна сутрин, когато беше петгодишен. Само две маси бяха заети, а Мая и Ели не се виждаха никъде.

Той отиде в задната част, отвори вратата на кухнята и пъкна глава през процепа. Ели чистеше огромните фурни, а Джек се виждаше навън, до задния вход, да пуши набързо една цигара. Чен и Тери ги нямаше и той предположи, че вече са си тръгнали.

Ели не го беше чула и той остана загледан в нея за секунда. Лицето ѝ беше тъжно, раменете ѝ бяха присвити от умора и това му показва много точно как се чувства тя въпреки смелите ѝ думи по телефона. Сърцето го болеше за нея, когато я извика по име.

Отново се появи онзи познат му израз на изненада, топлата усмивка, която огряваше цялото ѝ лице. Когато Ели се усмихнеше, всичко в нея сияеше. Дан си помисли, че си струва да шофира два часа в мъглата, за да я види.

— Здравей! — каза тя. — Това се казва изненада.

— Надявах се да кажеш „неочаквано удоволствие“. — Той я целуна по устата, на която усмивката още не беше угаснала.

— И това също — съгласи се тя.

Новото момче с много светлата, почти бяла, коса, което приличаше на изгряваща рок звезда, ги гледаше любопитно от мястото

си до мивката, където беше много заето с миенето на чиниите. Изглеждаха добре заедно, помисли си то. Като че ли си принадлежаха един на друг.

— Сигурно си гладен. — Ели вече вадеше тенджери и тигани. — Тази вечер ще готвя аз, така че само ми кажи какво искаш. — Тя се радваше, когато той беше на неин терен. Така можеше да му покаже на какво е способна.

— Бъркани яйца и добре изпечена франзела ще бъде добре — каза той.

Тя му се усмихна като си спомни първия ден, когато той беше влязъл в заведението ѝ. Оттогава животът ѝ се беше променил така драстично, та ѝ се струваше, че е останал на километри зад нея. Благодарни на бога, че беше влязъл в нейното заведение, а в някое от дузината по Мейн стрийт. Понякога шансът беше нещо прекрасно.

— Не мога сега да замеся франзела, но ти обещавам вкусен хляб с розмарин. Сигурен ли си, че само това искаш?

Той не можеше да се сети за нищо друго, по-хубаво от яйца, приготвени от Ели.

— Не, не е всичко. — Той взе ръката ѝ в своите. — Искам да вечеряш с мен.

— Мисля, че този път ще мога — каза тя весело и пусна ръката му, за да извади пресни яйца от хладилника, но се настъпи по крака и, без да иска, събу едната си обувка.

— Пепеляшка? — Той бързо коленичи като ѝ се присмиваше как пази равновесие на един крак.

— Пепеляшка никога не е била толкова тромава. — Тя въздъхна, притиснала картонената кесия с яйцата до гърдите си.

Момчето до мивката си помисли, че сцената, която се разиграва пред очите му, е по-добра от филмова. Дори Джейк се беше подпрял на вратата и ги гледаше. Дан си го представяше как се опитва да ги улови в обектива на камерата, готов за тяхното следващо действие.

— Искаш ли чаша вино? — Тя беше заета с разбиването на яйцата. Той поклати глава, възхитен от пестеливостта на движенията ѝ, когато работеше. За нея дори приготвянето на яйцата не беше работа, която можеш да свършиш надве-натри. Тя винаги работеше като професионалистка — преценяваше точно количеството яйца, масло и

мляко, които щеше да използва. Бърканите яйца на Ели винаги ставаха едни и същи. Независимо каква храна приготвя.

Ели не беше вечеряла, затова приготви яйца и за себе си, подаде му кошничката с хляба, за да я занесе до масата, после го последва в заведението с вдигащата пара чинии.

— Bon appétit, m'sieur^[1] — каза тихо тя. Изведнъж почувствала глад, тя се нахвърли на яйцата.

— Чудесно — промърмори Дан с пълна уста. — Наистина са превъзходни. — Тя му се усмихна в знак на благодарност. — Хайде, кажи ми, Ел, как се чувстваш всъщност?

Тя вдигна рамене. Имаше уморен вид.

— Трудно ми е да спя. В три сутринта се събуждам с чувство за вина и всички изречения, за които се сещам, започват със „само ако“.

— Каквото и да си мислиш, вината не е твоя.

— Предполагам, че не е. — Думите ѝ звучаха така, като че ли не беше много сигурна. Освен това, побутваше яйцата из чинията си с вилицата. Като хвърли поглед към мъглата, която вече закриваше целия прозорец на заведението, тя почувства отново да я обхваща чувството за самота, което толкова много ѝ тежеше нощем. — Искаш ли да прием кафе у дома?

Той кимна.

— Разбира се.

Джейк щеше да се погрижи за останалите маси. На клиентите оставаше само да платят и да си тръгнат.

— Аз ще затворя вместо теб, Ели! — извика той отвътре. — Поне веднъж се отпусни и си отиди по-рано.

Той също беше видял какъв стрес преживява тя и си помисли, че е добре, дето поне тази вечер има компания. По негово мнение, самотата никога нищо не разрешаваше. Споделеният проблем е решен проблем, както биха ви казали много от лосанджелиските психиатри, но в същото време биха ви взели едно малко състояние за тази привилегия. А това и той го знаеше, и то прекрасно.

Ели му благодари с усмивка, когато двамата занесоха празните си чинии в кухнята.

— Ще останеш ли да помогнеш на Джейк? — запита тя момчето, което зареждаше с чинии огромната миялна машина.

— Разбира се, Ели. — Той имаше среща в клуба на Виктор на Абът Кини с друга изгряваща рок звезда като него, но знаеше, че момичето ще го чака.

Навън поради гъстата мъгла видимостта беше около десет ярда. Нощта определено не беше добра за шофиране. Ели беше изкарала черокито си от паркинга по-рано и го беше паркирала на няколко метра от заведението.

— Защо не караш след мен? — извика Дан, докато пресичаше шосето, за да стигне до колата си. — Така ще бъде по-безопасно.

Черното БМВ все още беше паркирано пред него и той видя мъжа, който седеше вътре в тъмнината. Запита се мимоходом какво ли е намислил той, после изведе експлоръра пред него и зачака Ели да го последва. Двамата поеха по тихия път.

Уютната малка къща на Ели, осветена от няколко лампи, се появи из мъглата като мираж. На камината горяха ароматични свещи с мирис на лавандула, а някъде на заден фон се чуваше тихата музика на струнен оркестър и топлият глас на Джони Матис. Ели наливаше ароматно и гъсто кафе. Постави чашката на ниската масичка пред Дан. Той седеше до нея на дивана с наклонена назад глава, заслушан в музиката.

Ели изучаваше силните черти на лицето му, синкавата следа от едва наболата след последното бръснене брада, начина, по който буйната му коса падаше над челото. Неговото мускуесто тяло беше отпуснато сега, няколко копчета на ризата му бяха разкопчани и се виждаха гъсти черни косъмчета. Ръцете му бяха красиви — с широки длани и дълги пръсти и чисти нокти. Тя се усмихна, като си представи как внимателно ги почиства, след като е работил в лозята цяла седмица заедно с Ортега и мексиканските си работници. Той беше мъж на физическото усилие и тя харесваше това у него. Но дори силните мъже изглеждат уязвими понякога, със затворени очи и с лице, което нищо не предпазва от любопитни погледи. Доволна, че той се чувства така свободен и отпуснат, когато е с нея, тя каза:

— Черно, без захар.

— Мисля, че най-послед започваш да ме опознаваш. — Очите му бяха все още затворени.

— Да, и аз мисля така. Най-после.

В гласа ѝ се долавяше нежност, която преди не беше изразявала. Той отвори очи и насочи поглед право в нея. Тя протегна ръка и го погали нежно по косите. Сега, когато той беше с нея тук, в дома ѝ, не можеше да понесе мисълта да го пусне да си отиде.

— Мислех си — каза тя, като подбираше внимателно думите, за да не я разбере той погрешно, — че може би не трябва да шофираш до ранчото в тази мъгла. Прекалено е опасно.

— Вярно. — Той кимна, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Тогава е мой ред да върна гостоприемството. Имам възглавници, одеяла и на дивана ще ти бъде удобно.

— Вярно. — Той отново кимна.

Тя се давеше в дълбоките му сини очи, устата му я изкушаваше... Като се стегна, тя се изправи.

— Ще отида да донеса одеялата.

Той я хвана за ръката и я дръпна, за да седне отново на дивана до него.

— Престани да бягаш от мен. Ели.

Тя чувстваше топлината на дланите му върху раменете си. Устата му се доближи до нейната и тя затвори очи в очакване. Устните му бяха твърди, но и нежни, когато докоснаха нейните. Целувката му беше лека като докосването на пеперуда... Нищо друго не можеше да я разтърси така из основи... И нищо друго не би могло да я разтревожи повече... Тя почувства как се отпуска в прегръдката му.

Дан обсипа с леки целувки извивката на скулата ѝ, после целуна подред клепачите ѝ, по които нямаше грим и бяха толкова нежни, колкото и нарцисите, които той ѝ беше изпратил. После я целуна по върха на носа, обсипан с лунички. Слабините му се възпламениха, толкова отчаяно я желаше, но знаеше, че тя търси само утеха от присъствието му, че се страхува от любовта. Езикът му намери ъгълчето на устата ѝ и започна бавно да го вкухва...

— Прекрасно — прошепна той в ухото ѝ и горещият му дъх я опари. — По-вкусно дори от tarte tatin.

Удоволствието се породи и се сви на топка в стомаха ѝ. Устата ѝ се отвори под неговата, тя го прегърна здраво през врата, притисна се към него, усети колко мека е косата му, която се преплиташе с пръстите ѝ. Целувката стана по-дълбока и тя се почувства така, сякаш

в дробовете ѝ не беше останал въздух — беше мека, податлива, безпомощна.

— Наистина не бива да правим това — прошепна тя помежду целувките, макар да усещаше тежкото биене на сърцето му.

— Кажй поне една основателна причина защо не бива. — Той гризеше меката част на ухото ѝ, после устата му се спусна надолу по шията ѝ, намери вдлъбнатинката, която учестено пулсираше, забави се там, после обходи гръдната ѝ кост.

Ели тръпнеше от удоволствие. Няма нищо лошо в това една жена да има любовник, каза си тя. И двамата бяха вече зрели хора, и двамата бяха отдадени на работата си. Нямаше принуда в нито една от страните и пак можеха да останат приятели... Тя се притисна в него, толкова много го желаше. Отвори очи и замечтаният ѝ, изпълнен с копнеж, поглед срещна неговия.

— Все пак — прошепна тя с дрезгав глас, — нали не сме влюбени...

— Ммм, аха... Със сигурност това с нищо не ни задължава. — Тя видя въпроса, който се съдържаше в погледа му, а той видя горещото желание, което отговаряше на неговото, в нейния. Хвана я за ръката и я поведе нагоре по скърцащите стъпала.

Краката на Ели отказваха да я държат и тя се отпусна на леглото. Не само защото беше минало много време, откакто за последен път се беше любила, а защото никога преди не се беше чувствала по този начин. Тази разтапяща я нежност, комбинирана с горещината, която погледът и ръцете му разгаряха в нея, тя изпитваше за първи път.

Дан издърпа тениската през главата ѝ, разкопча нежния дантелен сутиен и се спря за секунда, за да се възхити на съвършените ѝ високи и пълни гърди. Съвсем нежно описа кръгове с езика си около зърната ѝ и почувства как тя се извива в дъга от удоволствие, чу въздишката ѝ. Дланите му погалиха гладката кожа на гърба ѝ, после обхванаха гърдите ѝ, а лакомата му уста ги погълна. Тя беше толкова сладка, толкова мека под дланите му... Той се беше възпламенил повече от достатъчно, но не искаше да бърза...

Събу дънките ѝ и дъхът му секна, като видя колко е красива — едновременно стройна и силна. Блестящата ѝ червена коса се спусна над гърдите ѝ, когато тя се повдигна на лакти, за да го гледа, докато се съблича.

Той легна до нея и прокара длани по дължината на тялото ѝ. Дланите му бяха твърди и задебели, дланите на мъж, който работи на открито наравно с работниците си, за да превърне мечтите си в реалност, за да види осъществяването на надеждите си и бъдещето такова, каквото си го представя... Бъдеще, в което за нея нямаше място. Ели отхвърли тази мисъл така бързо, колкото бързо и неочаквано се беше появила. Точно сега нищо нямаше значение, освен устата му, която проследяваше всяка една извивка на тялото ѝ, освен ръцете му, които я държаха, освен езика, който намираще непознати, магически места. Удоволствието я изпълваше и заплашваше да прелее. Тя потръпна и извика името му...

Погледът му не се отделяше от нейния, когато бавно навлезе в нея. Тя го посрещна и двамата прилегнаха така плътно един към друг, сякаш бяха създадени за точно този момент. Влезе в ритъм с него и извика от удоволствие.

Дланите ѝ галеха влажната му кожа, краката ѝ го обгърнаха здраво и го притиснаха, за да влезе по-надълбоко. Заля я непоносима горещина, тя чу собствените си стонове, отново извика името му, загубила свян заради силното желание и непоносимата възбуда. И двамата заедно потънаха в онази сребриста мъгла, където се освобождава страстта и където се постига спокойствие, все още слети в едно.

Сладката тежест на тялото му я притискаше към леглото, сърцето му биеше тежко до нейното. Ели не искаше да се помръдне. Искеше този миг да трае вечно, защото беше сигурна, че никога вече не би могло да бъде толкова хубаво...

Дан се повдигна на длани и ѝ се усмихна. Разбърканата ѝ коса се разпиля като меден бронз по възглавницата, очите ѝ бяха потъмнели, кожата ѝ беше нежна и бляскава като сатен. Той я целуна бавно. Искеше да ѝ каже, че я обича, но си спомни тревогата, скрита в погледа ѝ, и разбра, че думите му само ще я уплашат.

— Много си красива — каза вместо това.

— Ти също. — Тя се усмихна и погали къдравите тъмни косъмчета по гърдите му. — По-хубаво ли беше?

Той изглеждаше озадачен.

— По-хубаво от какво?

— От tarte tatin.

Той избухна в смях и се претърколи на леглото до нея.

— Не може да става дума за сравнение. Но пък узнах, че имаш много таланти.

— Ти също — каза тя със закачлива усмивка, изтегна се до него, прегърна го и го целуна. — Благодаря — прошепна тя в ухото му. После взе розовата роба от люлеещия се стол и се загърна в нея.

Дан я гледаше с голямо учудване. Робата очевидно беше стара, а розовият цвят никак не отиваше на медночервената ѝ коса. Изведнъж, само с намятането на халата, тя се превърна от зряла жена в уязвимо момиченце, което се чувства най-удобно в старите си и износени дрехи, с които обикновено ходи на училище.

— Да, тази роба едва ли е много секси — съгласи се тя и се усмихна лъчезарно, така че дори в очите ѝ затанцуваха весели пламъчета. — Имам я сигурно още от седемнайсетгодишна, но никак не мога да се разделя с нея.

Той сви рамене, все още гол, и ѝ се присмя.

— Някои деца пазят старите си одеяла, ти пък — халата си. Все едно е.

Тя го бутна на леглото само с върха на единия си пръст.

— Само почакай, мистър Касиди, типичен представител на буржоазията с безкрайните си лозя — каза тя.

Дан легна по гръб на възглавниците, положил ръце под главата си, и се замисли за многото форми, които любовта можеше да приеме. И ето че любовта го беше завладяла въпреки здравия разум и почти въпреки волята му. А не можеше да ѝ каже, че я обича. Не беше очаквал да се сблъска с такава дилема в живота си и сега се питаше как, по дяволите, би могъл да се справи.

От тонколониите, поставени високо по стените, отново зазвуча музика — нежна и лирична, Антонио Карлос Джобим и струнен оркестър, а Ели се появи на прага с бутилка Вин Санто в ръка, две малки чаши и кутия бадемови бишкоти. Настани се на леглото до него.

— Сигурно в мен заговори жената, пазителка на семейното огнище — каза тя, — или пък, може би, главната готвачка, но изведнъж се почувствах задължена да нахраня мъжа си.

— Това ми харесва. — Той седна в леглото, взе бутилката от ръцете ѝ, отвори я и наля на двамата от десертното вино с богат

аромат. Вдигна чашата си към нея и отпи. — Караш ме да се чувствам разглезен.

Ели чувстваше сърцето си леко като перце, беше готова да запее от щастие. Нейната стая, цялата ѝ къща, беше някак различна, когато Дан беше тук. Неговото силно мъжествено присъствие прогонваше далеко призраците, които населяваха нощите ѝ, а чувственото му тяло ѝ даряваше удоволствие. И любов. Макар все още да се страхуваше от любовта. Усмихна се и каза:

— Отвори уста и затвори очи. — Той се подчини и тя пъкна една малка бисквитка между зъбите му.

— Ммм, вкусно — измърмори той. Погледите им отново се срещнаха и двамата едновременно се сетиха за едно и също нещо.

Той я гледаше как отпива от сладкото вино и, неспособен да устои на изкушението, се наведе над нея и прокара език по устните ѝ, вкуси я... Тя беше прекалено съблазнителна... Той взе чашата от пръстите ѝ, които изведнъж бяха започнали да потрепват нервно, остави я на нощното шкафче и притисна гърба ѝ към възглавниците.

Тя легна, изпъна нежните си ръце над главата, в красивите ѝ очи отново се появи копнеж по тялото му и тогава, бавно, той развърза колана, който придържаше робата ѝ И голотата ѝ отново го възхити и всичко започна отначало.

Бък седеше в колата, втренчил поглед в прозореца на втория етаж, където светлината не изчезваше. Не му беше известно, че в едно сърце може да се събере толкова много болка. Сега вече щеше да се наложи да убие и Ели. Запали колата и подкара като луд, въпреки гъстата мъгла, по Сънсет към апартамента си. Отвори рязко вратата, влезе и закрачи бързо из стаята, като удряше стените с юмруци и виеше от отчаяние.

Съседът му от горния етаж, младо момче, което обикновено пускаше високо музика по видеото си, намали звука за секунда и се заслуша. Сви рамене, като се запита по кой ли канал предават този филм на ужасите, после отново усили звука.

[1] Добър апетит, мосю (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 58

Събудиха се едновременно и видяха недопитата бутилка вино и бишкотите, разпилени по пода. Светлината се процеждаше през завесите и хвърляше златисти отблясъци върху преплетените им тела. Все още стоплена от споделената им любов, Ели извърна глава, за да го погледне.

— Добро утро, приятелю.

Дрезгавият ѝ от съня глас се стори на Дан сладък като мед.

— Добро утро, главни готвачо. — Той нежно проследи с пръст извивката на бузата ѝ. — Чай или кафе, мадам?

— Аз ще донеса. — Тя направи опит да стане, но той я спря и я натисна надолу към възглавниците.

— О, не, този път аз ще играя ролята на главния готвач. Само ми кажи какво би предпочела за закуска, мадам. Аз съм човек, който винаги намира пътя до хладилника.

Тя се засмя и започна да се бори с него.

— Всичко, което ще намериш в моя, са два лимона и бутилка шампанско.

— Какво, няма ли кифлички? Нито пък домашно приготвен хляб? Нито яйца или палачинки с боровинково сладко?

Учуденият му израз я накара да се засмее.

— Знам, сигурно се чудиш каква готвачка съм аз — каза тя. — Истината е, че винаги изпивам чаша кафе на път за пазара. — Изскубна се от него и се изправи. — Мили Боже! — добави тя, като го бутна назад и стана от леглото. — Трябваше вече да съм на пазара и да избирам плодовете и зеленчуците за довечера.

Дан въздъхна тихичко, когато тя се втурна към банята и пусна душа. Ето, че отново мислеше само за работа и нямаше търпение да отиде в заведението си. Да се върне към собствения си начин на живот, в нейния свят.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставиш да си отида дори без чаша кафе в тази студена утрин? — Той се облегна, гол, на вратата на

банята.

— Страхувам се, че да. — Тя го погледна изпод душа и се възхити на гледката. — Такъв е животът, мистър Касиди, както казват.

За секунда той се замисли дали да не отиде при нея под душа, но тя вече беше променила настроението си и той усещаше, че умът ѝ е зает с деня, който ѝ предстои. Той ѝ хвърли хавлията, когато тя излезе изпод душа. Тя се загърна и мина бързо покрай него.

— Свободно е! — извика, като че ли бяха съквартиранти в колежа и ползваха само една баня. Но Дан видя веселите пламъчета в очите ѝ. Хвана я за ръката, дръпна я назад и я целуна силно.

— За какво беше всичко това? — Тя се смееше, когато му се изскубна. Той си каза, че си заслужава каквото и да било, дори да бъдеш изхвърлен на сутринта без чаша кафе, само за да чуеш отново смеха ѝ.

След няколко минути, когато и двамата бяха взели душ и се бяха облекли, бяха вече на улицата.

— Внимателно, съседите — предупреди го тя и се усмихна, когато устата му покри нейната. — Ще ти се обадя по-късно.

С присвити очи, Дан я гледаше как изкарва черокито си от гаража. Той стисна зъби, когато тя завъртя рязко кормилото вляво, защото колата ѝ почти докосна експлоръра му. Тя се надвеси през прозорчето и му се надсмя.

— Имаш нерви като стоманени въжета, Касиди, да. — После махна неангажиращо с ръка и изчезна бързо надолу по хълма.

Той се усмихваше, докато шофираше по Мейн. Горещо кафе и добра жена е всичко, от което мъжът има нужда, реши той. Или пък, дали не трябваше да им размени местата? Както и да е, и в двата случая той щеше да спечели.

Кошмарът не си беше отишъл. Върна се същата нощ, когато беше отново сама. И на следващата нощ, и на по-следващата. Но тя вече се справяше по-добре с него. Сега, когато се събудеше обляна в пот и трепереща, си представяше, че Дан е с нея, чувстваше отново силното му мъжко присъствие в стаята, в мрака. Знаеше, че трябва само да вдигне телефонната слушалка, но той ѝ се обаждаше всеки ден,

откакто се бяха любили, а тя не искаше да го буди толкова късно, за да го тревожи със страховете си.

Липсата на сън не ѝ се отразяваше добре и силите ѝ се топяха, но тя не знаеше какво да направи, освен да работи до изтощение. Работа и още работа — само това имаше значение. И фактът, че много скоро щеше отново да види Дан.

ГЛАВА 59

Заведението ѝ беше пълно тази вечер и това напълно устройваше Ели. Колкото повече работа трябваше да свърши, толкова по-малко време ѝ оставаше да мисли и може би тази вечер най-последно щеше да спи.

Звънчето на входната врата извести идването на нови клиенти и тя отиде да ги посрещне. Бяха ѝ редовни гости и ѝ беше лесно да каже рутинните думи и да направи рутинните жестове. Занесе им червено вино и кошничка топъл хляб, после им предложи тазвечерния специалитет — пролетни кебапчета от раци, подправени с джинджифил и манго и гарнитура от зеленчуци със ситно нарязано агнешко месо.

Мая я наблюдаваше и си мислеше, че Ели се справя много добре, макар да проявяваше достатъчно такт да не ѝ задава непрекъснато един и същи въпрос. Все пак, какво друго би могла да ѝ отговори Ели, освен: *„Разбира се, добре съм.“*

Тя разтри раздразнено брадичката си, която я болеше. Мъдрецът ѝ отново се проявяваше, но този път беше сигурна, че е инфектиран, защото болката беше нетърпима.

— Ако не искаш лицето ти да се подуе като пълна месечина, по-добре още утре да отидеш на зъболекар — посъветва я Ели, докато минаваше край нея.

— Зъболекарите ме ужасяват с всичката онази машинария и игли, които вкарват в зъбати и питат: *„Боли ли?“* *„О, не, господин зъболекар, но тогава защо крещя?“* Признавам, че съм много страхлива — добави тя и последва Ели в кухнята.

— Окей, тогава остани си страхливка и ще загубиш добрия си външен вид.

Мая знаеше, че приятелката ѝ е права.

— Ще отида утре. Това ще е първото, което ще направя — съгласи се тя най-последно.

— Вземи си свободен ден, ще имаш нужда от него. Или, да ги направим два. Ще накарам Джейк да работи вместо теб. Ако все още можеш да говориш, обади ми се след това.

— Садистка.

— Не се тревожи, ще намина по-късно с пилешка супа и шампанско, макар че, разбира се, ще трябва да пиеш и двете през сламка.

Ели огледа царството си. Тази вечер кухнята миришеше страхотно. Чен току-що вадеше две парчета агнешко от фурната, готови да бъдат сервирани с печени картофи и зеленчуци. Хлебчетата на Ели вдигаха пара, а Тери разбъркваше крем ванилия по английски.

Всичко беше под контрол и тя въздъхна доволно. Когато заведението беше пълно, ѝ трябваше само хаос в кухнята.

Беше почти полунощ, когато и последната двойка си тръгна, тя заключи най-последно вратата и обърна знака „Затворено“. Погледна Мая, отпусната на един стол и хванала лицето си с ръце.

— Отиди си у дома — каза ѝ тя. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря, оценявам забележката ти. — Мая като че ли се самосъжаляваше. — Ще си отида, ако можеш да се справиш без мен.

Ели ѝ подаде якето и чантата.

— Утре ще бъдеш толкова щастлива да видиш зъболекаря си, че ще се изненадаш сама от себе си.

Телефонът звънеше. Тя избута Мая през вратата и вдигна слушалката.

— Заведението на Ели.

— Реших да ти се обадя, за да разбера дали все още се трудиш като роб.

Като чу гласа на Дан, настроението ѝ се повиши.

— Все още съм на работа. А ти?

— Утре рано тръгвам за Напа. Карлос и аз ще разглеждаме лозови пръчки, ще видим какво още можем да научим за отглеждането им и може би ще купим нова стока за северните склонове. Ще се върна след два дни. Да дойда ли да те видя?

Ели затвори очи и си го представи в нейната малка къща, как присъствието му ще промени мрачното ѝ настроение и дългите, едва пълзящи, часове на нощта.

— Ще се радвам.

— Добре. Сега у дома ли си отиваш?

— Скоро. — Тя погледна часовника си. — Не се тревожи, добре съм.

— Не ме ли лъжеш?

— Не, не те лъжа.

— Ще ти се обадя от Напа.

— Добре.

— Грижи се за себе си, Ели...

— Ти също, Дан. — Думите „обичам те“ почти се изплъзнаха от устата ѝ, но тя се усети навреме.

Почувства се по-добре и отново подхвана рутинните си действия — прибра документите в касата, избърса масите, почисти тезгяха и кафе-машината. Беше почти два часът и мъглата отново се спускаше над града, когато привърши и си тръгна.

Докато Ели тичаше по улицата, само една кола мина покрай нея. Четириетажният паркинг тънеше в мрак и тишина и тя изведнъж откри, че е станала нервна и че щеше да бъде по-добре, ако беше изкарала колата си по-рано, за да я остави по-близо до заведението.

Стъпките ѝ отекваха в тишината. Влезе бързо в асансьора и натисна бутона за третия етаж. Гледаше в пода, за да избегне четенето на надписите по стените му. Асансьорът спря рязко и тя направи крачка напред в очакване вратите му да се отворят. Нищо не се случи. Погледна индикатора. Беше заседнал между втория и третия етаж.

Тя започна да натиска бясно бутона, изпаднала в паника при мисълта, че е заседнала сама посред нощ. Асансьорът все още не помръдваше. Тя започна като луда да натиска всички бутони и въздъхна от облекчение, когато той потегли бавно нагоре. Само че този път не спря на третия етаж.

— Ама че глупаво нещо! — прошепна тя, но беше разтревожена, не ядосана. Когато спря на четвъртия етаж, тя бързо излезе и затича към тежката стоманена врата, която водеше към стълбите. Нямаше да си пробва късмета отново с асансьора, може и да слезе един етаж.

Чу шум зад себе си. Поколеба се с ръка на дръжката на вратата. Чу го отново. Този път различи естеството му — бяха стъпки. Страх я заля на горещи вълни и тя затича надолу по стъпалата. Останала без

дъх и изпаднала в паника, мина през вратата, която водеше към третия етаж и започна бясно да търси ключовете за колата в чантата си. Къде ли бяха те? Колата ѝ беше чак в другия край на паркинга. Нямаше достатъчно време да стигне до нея, да намери ключа, да запали и да потегли. Вратите на асансьора се отвориха, тя скочи вътре и натисна бутона за приземния етаж.

Изпита огромно облекчение, когато машината потегли надолу, но сърцето ѝ още биеше тежко. Трябваше да излезе от подземния паркинг, да претича половината блок до улица Мейн, да потърси помощ. Там, навън, ще бъде в безопасност...

Асансьорът спря отново. На втория етаж.

— О, Господи, о, Господи! Това не може да се случва с мен! — Тя удари с юмрук бутона, но асансьорът не се помръдна.

Тя се сви до стената. Чувахе биенето на сърцето си. Опита да си спомни нещо от уроците по самозащита, които някога беше вземала. „*Не изпадай в паника*, каза си и си пое дълбоко дъх. *Това е най-лошото, което можеш да направиш.*“

Асансьорът отново започна да слиза. Тя си пое несигурно дъх, страхът отново отстъпи малко. И направи нетърпеливо крачка напред, когато вратите се отвориха.

Той я чакаше, маскиран. Ръцете му бяха разперени, защото държеше вратите на асансьора. Ножът в ръката му проблясваше леденостуден на светлината на флуоресцентните лампи.

За част от секундата погледът ѝ срещна неговия. После тя захвърли чантата си в краката му.

— Вземи я, моля те, просто я вземи. Не знам кой си, нищо няма да кажа. Само ме остави да си отида.

Обикновено дълбокият ѝ и нежен глас сега беше пронизителен и висок заради страха, който я беше обзел. Бък се усмихна.

— Не парите ти искам, Ели — прошепна той.

И я сграбчи. Тя усети мириса на потта му, почувства дъха му върху лицето си, силните му ръце я стиснаха по-здраво.

— Копеле!

Адреналинът и гневът изведнъж ѝ дадоха сили. Тя се извъртя и заби лакти в гърдите му. Хватката му се отслаби малко и тя отново се извъртя, като се целеше с ритник в коленете му или в слабините. Той протегна ръка към нея и тя заби нокти в маската с надеждата да издере

лицето му. Гневът ѝ даде почти свръхчовешки сили и тя плюеше, дращеше, хапеше като животно.

Бък се потеше от усилието да я овладее. Хвана я здраво за конската опашка и дръпна главата ѝ назад, много силно. Ели извика, после нададе стон, когато той започна да я влачи по земята. Той коленичи над нея и завърза ръцете ѝ. Тя го гледаше втренчено, смразена от страх, видя свития му юмрук да доближава очите ѝ, после изпадна в безсъзнание.

Бък я вдигна на ръце. Взе чантата ѝ, натисна бутона за четвъртия етаж и излезе от асансьора, когато стигнаха там. Неговото БМВ беше единствената кола там. Хвърли я в багажника, подложи възглавница под главата ѝ, покри я с одеяло и затръшна капака. Седна на мястото на шофьора, изтри потта от челото си и приглади косата си назад. Въпреки че още дишаше тежко, той подкара надолу и излезе от паркинга.

Етап четвърти беше завършен. Беше свободен да се върне у дома си и Ели беше негова. Докато смъртта не ги раздели.

ГЛАВА 60

На следващата сутрин над долината край Напа и Сонома се стелеше гъста млечнобяла мъгла. Дан караше взетия под наем шевролет край безупречни лозя и си мислеше, че сцената прилича много на тази край град Бордо във Франция. Като мина край голямата къща — имение на семейство Карнерос, си помисли, че това би могло да е замъкът Де ла Маркетирие и че дори би могъл да е в страната на шампанското. Навсякъде около него имаше млади и силни лози, още зелени чепки грозде, за които се грижеха добре — подрязани, поливани, хранени, глезени.

— И всичко това само заради бутилка вино — каза той на Карлос, впечатлен.

— А, но бутилка хубаво вино, сеньор. — Карлос беше щастлив, когато беше заобиколен от лозя. Щеше да бъде дори още по-щастлив, когато настъпеше времето на гроздобера и въздухът стане по-тежък от аромата на узряло, току-що откъснато грозде.

— Не забравяйте, сеньор, че производството на вино винаги е било дейност, която е носела радост на хората — каза той. — Векове наред обикновени фермери са си произвеждали сами виното, от което са пиели всеки ден. — Като засука замислено мустак, той добави: — И, естествено, с моя помощ, сеньор Дан, вие ще имате най-хубавото вино в района на Санта Барбара.

Дан се усмихна, когато Карлос продължи да възхвалява лозята, край които минаваха. Те бяха добри, но не чак великолепни; ето, точно това, покрай което минаваха в момента, беше дало добра реколта миналата година, но тази нямаше да е толкова добра; онова пък беше подобрило качеството си; а ето тук път експериментираха с нов сорт, от които искаха да направят такова вино, каквото правеха в Италия.

Когато навлязоха с шевролета в едно имение, което се славеше със своето каберне, Дан погледна със завист безупречните лози, които се редяха чак до безкрайността, грижливо поддържаните градини и

известния парк със скулптурите, художествената галерия и помещенията за дегустация, изградени от червено дърво.

— Някой ден — каза той, — някой ден и ранчото „Бягащите коне“ ще изглежда така.

Можеше идеално да си го представи. Процъфтяващите лозя, градините, помещенията за производство и дегустация. Имаше дори ресторант. Нищо претенциозно, просто малко бистро, а край фурната стоеше висока червенокоса млада жена и печеше известните си tarte tatin. Изведнъж съжали, че не е поканил Ели да отиде с него. Това щеше да ѝ даде възможност да си почине от напрежението, с което бяха изпълнени дните ѝ, а и щяха да бъдат заедно. Трябваше да ѝ го предложи снощи, защото му се стори, че е много уморена. В гласа ѝ не се долавяше обичайната жизненост. Но сега беше прекалено късно. Ще ѝ се обади, когато стигне в хотела, и ще я помоли да отиде при него. Можеха да останат допълнително ден-два, а Карлос щеше да се върне в ранчото, за да наглежда нещата.

Той се усмихна, като си ги представи заедно да обикалят известните лозя и ресторанти на Калифорния. Отпи от бутилката Мондави каберне и му се прииска вече да беше стигнал.

ГЛАВА 61

Следобеда на същия ден Мая беше в леглото, подпряла се с възглавници, защото, когато лежеше, ѝ се струваше, че лицето ѝ е притиснато от камион, който тежи десет тона. Когато беше полуизправена, тежестта, която изпитваше, се равняваше само на пет тона. С надеждата да намали напрежението и болката, тя беше увила ченето си с червена панделка, която беше завързала на върха на главата си. Когато се погледна в отсрещното огледало, нададе тежък стон.

— Толкова за зъболекарите, Ели. Ако можеш, накарай ме друг път да отида! — процеди тя през полуотворените си подути устни. Сега лицето ѝ беше като пълна месечина, а болката беше дори още по-лоша. И не можеше да се обади на Ели, за да ѝ се оплаче, защото не можеше да говори.

Както и да е, но защо Ели не ѝ се обаждаше? Каква приятелка само! Тя изруга тихо под нос, после легна. Надяваше се да поспи малко, та да не чувства нищо в това време. Предполагаше, че Ели ще ѝ се обади по-късно.

ГЛАВА 62

В пет и половина същия този ден Чен беше в кухнята, суетеше се с тенджерите и тиганите и изливаше недоволството си пред Тери.

— Къде са всички днес? Ели не е тук и Мая не е тук. Защо? Как, по дяволите, се предполага, че ще се справя сам? — Той заби ядосано сатъра в парче агнешко месо, което приготвяше за печене. — Къде са всички?

Тери беше свикнал с лошите му настроения.

— Днес извадиха мъдреца на Мая. Предполагам, че Ели е при нея. Спомена нещо за пилешка супа и шампанско.

— Те пият шампанско, докато аз работя тук вместо тях? — изръмжа Чен. — Кой ще сервира, ето, това искам да знам?!

Тери извади опечените картофи от фурната и трепна от горещината, когато няколко от тях се търколиха в скута му. Сложи ги в огромна сребърна купа, където щяха да бъдат смачкани на пюре и гарнирани с доматиен сок.

— Джейк ще дойде на мястото на Мая.

— А кой ще работи вместо Ели?

— Тя сигурно ще дойде по-късно — каза той, посветил вниманието си на онова, което правеше, за да стане пюрето свършено.

Чен ядно започна да реже месото. Неочаквано, изтри сълза от ъгълчето на окото си.

— Бедната Ели! — прошепна той. — Каква трагедия, ужасна, ужасна! И какво, ако остана сам да работя една нощ, нали!

Джейк надникна весело през вратата на кухнята.

— Добър вечер, момчета! — Закачи сакото си на закачалката и завърза бялата сервитьорска престилка. — К'во правите?

— Ели не е тук. — Чен беше поел нещата в свои ръце. Нареди парчетата агнешко в тавата за печене, поръси ги с нарязан магданоз, розмарин и мащерка и ги сложи в загрятата фурна. — Имаш ли приятел, който може да ни дойде на помощ?

Джейк изглеждаше изненадан, защото Ели винаги беше тук, независимо дали валеше или печеше жарко слънце.

— Разбира се. Какво е станало? Болна ли е?

— Предполагам, че е заради баба ѝ — сви рамене Чен. — Понякога сигурно ѝ домъчнява. И сигурно понякога не може да се справи, това е всичко.

Джейк кимна, вече до телефона, за да се обади на приятелката си. И той беше забелязал, че Ели започва да се огъва под всекидневното напрежение.

— Може би ще се обади — каза Чен, докато хвърляше нарязаните домати в горещото олио в тигана и ги гледаше как се свиват. — По-късно.

ГЛАВА 63

На Ели ѝ се струваше, че в главата ѝ е избухнала гореща бяла светлина. Тя изстена и започна да се мята от една страна на друга, за да се опита да избяга от нея, копнееща за мрака на забвението. Болката пулсираше зад очите ѝ и натискаше силно ушите ѝ, които пищяха, и гризеше с остри малки зъбки мозъка ѝ. Бавно, бялата нажежена светлина се превърна в по-бледо равномерно сиво, когато тя се върна в съзнание.

Лежеше в меко легло и гледаше втренчено в таван, състоящ се от дървени греди. Възглавницата под главата ѝ беше от бял сатен, одеялото беше покрито с бяла дантела, обточена с розова панделка. На пода имаше пухкави и дебели бели килимчета. В стаята имаше още тоалетка, също украсена с бяла дантела и розови панделки. До леглото ѝ бяха поставени пантофи от бял сатен, които чакаха да ги обуе.

Запита се дали не е умряла и това не е райският мотел. После видя подпухналото си лице и насинените и подути очи в огледалото на тоалетката. И си спомни.

Трепереща, прехвърли крака през ръба на леглото и се изправи. Беше напълно облечена, все още в черните си дънки и тениската с надпис „Заведението на Ели“, но самото и ботушите ѝ липсваха. Огледа се наоколо. Стаята беше облицована с тъмно дърво, беше потискаща и приличаше на ковчег. Огледа се за прозореца. Той беше закован с дъски. Втурна се към вратата. Нямаше брава. Изтича, уплашена като страхливо зайче, към малката баня. Нямаше прозорец, нямаше и изход. Когато се върна в спалнята, започна да дърпа дъските, които закриваха прозореца, но те бяха здраво заковани. Огледа се за отвор или пукнатина. Нямаше.

Дъхът ѝ излезе на дълга и разтърсваща въздишка. Нямаше представа дали е ден или нощ. Нямаше представа къде се намира. Нито пък кой я държеше като затворничка.

Завладяна от силна паника, тя се огледа внимателно, за да забележи всяка една подробност. Нямаше телевизия, нито радио, нито

телефон. На нощната масичка бяха подредени последните броеве на списанията, но нямаше нито един вестник. Имаше бутилка Евиан, пластмасова чаша и синя купа с големи вкусни ябълки.

Отвори вратата на гардероба и втренчи поглед в колекцията от дрехи. Рокли, пуловери, дънки, дантелени нощници, обувки. Провери етикетите. Всичките бяха нейният размер. Изтича до нощното шкафче, издърпа чекмеджето и се втренчи, ужасена, в сексапилното бельо. Вдигна поглед и най-отгоре, върху бельото, видя шишенце Eau d'Issey. Нейният парфюм. И червилото Боби Браун. Нейният цвят. На полицата в банята намери от любимото си масло за тяло, любимата си пудра и марката лосион, която използваше...

Той знаеше всичко, дори най-интимни неща, за нея. Сигурно я е дебнал през цялото време, ровил е в гардеробите ѝ, в чекмеджетата, в личните ѝ вещи. Беше докоснал живота ѝ с мръсните си ръце. И беше създал това противно, мръсно подобие на романтична среда специално за нея.

Коленете ѝ се огънаха и тя се отпусна на тапицирания в розово будоарен стол. И втренчи поглед в ужасеното лице, отразено в огледалото.

— О, Господи! — прошепна тя, когато най-сетне проумя цялата истина. — О, Господи, моля те, измъкни ме от всичко това.

ГЛАВА 64

Дан и Карлос бяха отседнали в малък хотел, стените, на който бяха украсени с чепки грозде, елите бяха тапицирани с плат, щампован с гроздове, както и плочките в банята. Дан си помисли, че човек ще се напие само като ги гледа.

Стана седем часът, преди да му се удаде възможност да се обади на Ели в заведението. Знаеше, че по това време е най-заета, но просто трябваше да чуе гласа ѝ, да ѝ каже, че му липсва и ще ѝ се обади отново по-късно.

— Заведението на Ели.

Той вдигна учудено вежди, когато чу мъжки глас.

— Ели там ли е?

— Още не е дошла. На телефона е Джейк, мога ли да ви помогна с нещо?

— Здравей, Джейк, тук е Дан. Знаете ли къде е тя?

— Предполагам, че е с Мая. Днес ѝ извадиха мъдрец и Ели вероятно е отишла да я види.

Дан се усмихна.

— Окей, благодаря. Ще се обадя пак по-късно.

Все още се усмихваше, защото мислеше за нея, когато тръгнаха към някакъв ресторант на име „Тера“ и към вечерята, на която знаеше, че ще се наслади — толкова беше изгладнял.

Обади се отново в заведението в десет часа, но Ели пак не беше там и не беше се обадила да каже къде е. Помоли да му дадат номера на Мая, след което го набра. Започна да барабани нервно с пръсти по масата докато я чакаше да вдигне слушалката.

— Здравей, свързахте се с мен, но не мога да ви се обадя — каза гласът ѝ от телефонния секретар. — Оставете ми съобщение, моля. — Чу се хеви метъл, после сигналът.

Разочарован, Дан затвори, после набра номера на Ели. Тя не отговори. Той сви рамене. Вероятно беше още при Мая, а Мая не

отговаряше, защото не можеше да говори. Ще опита отново по-късно, у дома ѝ. Включи телевизора и започна да преглежда каналите.

В единайсет опита отново в дома ѝ, а после отново в полунощ. Все още никой не отговаряше. Пъхнал ръце дълбоко в джобовете си, той закрачи из хотелската спалня и започна да брои гроздовете, изрисувани по килима. Къде, по дяволите, беше тя?

Обади се отново в един. После — в два. Тази нощ той не заспа.

ГЛАВА 65

На Ели се стори, че стои в тази стая, подобна на ада, в нечовешката тишина, от часове. Главата ѝ пулсираше от болка, очите ѝ горяха, а ушите ѝ бучаха. Чу ключа да се превърта в ключалката и сърцето ѝ като че ли се сви, а после престана да бие. Вратата бавно се откряна.

Смразена от ужас, тя гледаше втренчено похитителя си, чийто образ се отразяваше в огледалото. Той все още беше със скиорската маска. Тръгна бавно към нея, протегна ръка и докосна нейната. Тя се отдръпна, по кожата ѝ полазиха тръпки, очите ѝ се бяха разширили от ужас.

Бък погали с пръсти нежната ѝ млечнобяла кожа, която толкова често сънуваше, че докосва.

— Радвам се да видя, че се чувстваш по-добре, Ели — каза той с нисък, дрезгав шепот. — Извинявам се, че се наложи да те ударя, но ти не ми остави избор. Уверявам те, бих предпочел да беше дошла кротко и това да не се налага.

Шепотът му и гласът събудиха спомени някъде дълбоко от подсъзнанието на Ели, но тя не можеше да го улови.

— Моя мила Ели — продължи да ѝ говори нежно той, — доведох те в това прекрасно място, защото искам да бъдеш щастлива. Не виждаш ли колко красиво съм го направил за теб?

Не искаше да я плаши със своята страст. Щеше да ѝ даде два дни да се адаптира и да свикне с него. Отиде до гардероба и го отвори.

— Погледни красивите рокли, всичките твоя размер и, надявам се, по твой вкус. Както виждаш, помислил съм за всичко. Но ако имаш нужда и от нещо друго, трябва само да ми кажеш. Ще ти дам всичко.

Тя го гледаше онемяла, а той добави, все така нежно:

— Планирал съм нашия живот заедно, Ели. Нищо няма да ти липсва. Ще живееш като принцеса.

Ръцете му трепереха от желание, когато отново докосна ръката ѝ, но успя да се овладее и отиде до вратата. Извърна се, усмихнат към

нея.

— Искам само да бъдеш щастлива — прошепна той. — Тук, с мен.

Но не само това искаше той. С удоволствие помисли за времето, когато тя ще трябва да умре. Когато ѝ се насити, ще трябва да го направи. Защото отмъщението му трябваше да бъде пълно, а и да може да вземе наградата си. Къщата имение и всичко, което тя означаваше за него.

Ели изтича след него, заби нокти в пролуката на вратата и се опита да я отвори, но тя беше заключена. Още по-паникьосана, тя заудря с длани по дървото.

Той беше луд. Беше чела за такива хора, обзети от мания, които преследват жертвите си като животни. Те си мислеха, че хората им принадлежат, че животът им се преплита с този на жертвите им.

Тя затвори очи и си представи лицето на Дан, излъчващо сила. Сините му очи гледаха право в нея, а на устните му играеше онази леко присмехулна усмивка, която се появяваше винаги, когато тя направеше нещо неразумно. Ето, това е! Дан беше ченге, той ще знае какво да направи. Дан ще я намери.

Отпусна се отново в розовия стол и се опита да запази образа му в съзнанието си. Минутите минаваха. И отново се чу превъртането на ключа. Тя отвори очи. Бък вкара в стаята количка за сервиране, покрита с бяла покривка с избродирани в бяло рози и сребърна ваза с цветя. Донесе ѝ стол.

— Супа от костенурка — каза той, като махна сребърния похлупак. — Хляб, замесен с олио, както ти го обичаш. Студено печено пиле със зелена салата. И бутилка от любимото ти вино.

Извади отварачка от джоба си и отвори виното, после ѝ наля малко, за да го опита.

— Мадам? — Отстъпи назад с лек, вежлив поклон.

Тя не каза нищо. Той въздъхна и се върна при вратата.

— Моля те, наслади се на храната, Ели — каза той все така с ниския си дрезгав шепот. — Вярвай ми, не ти мисля злото. Искам само да бъдем заедно.

Тя го погледна кисело и той стисна зъби ядосан. Но после си напомни, че ще ѝ трябва време. За два дни все ще омекне. Нима хората не казваха, че жените се влюбват в похитителите си? Той грижливо заключи вратата след себе си.

Като чу отново превъртането на ключа, кръвта ѝ замръзна в жилите. Тя беше негова затворничка и той нямаше намерение да промени нещата. Щеше да остане такава завинаги. Той самият беше казал така. Той и тя, заедно.

Трябваше да се измъкне оттам. Изтича до масичката и взе ножа. Той беше стилин, от „Кристофъл“. Чашата за вино беше „Бакара“, а чиниите от порцелан от Лимож. Храната беше точно такава, каквато обичаше, а виното, Шато Бешевел — нейното любимо. Нямаше никаква представа колко време е минало от отвличането ѝ, нито пък колко време беше минало, откакто беше яла за последен път, но изведнъж усети, че умира от глад. Отчупи си парче хляб и го поднесе към устата си. А дали не беше отровен?

Дали не беше сложил нещо в храната, което да я приспи, та да може по-лесно да я изнасили? Остави хляба и отмести чинията с храната. Коленете ѝ се огънаха и тя се отпусна в розовия стол. Хвана главата си с ръце, а през пръстите ѝ закапаха сълзи.

— О, Дан — прошепна тя, — моля те, моля те, помогни ми. Моля те, намери ме.

После си спомни, че Дан е бивше ченге от отдел „Убийства“ и че обикновено намира само трупове.

ГЛАВА 66

Времето минаваше много бавно. Всяка минута ѝ се струваше като час, всяка секунда — цяла вечност. Ели чакаше мъжа да се върне. Тя изми лицето си и хвърли поглед, пълен с копнеж, към душа, но не се осмели да се съблече. Гола ще бъде дори още по-уязвима. Освен това той може да я шпионира. Като си го помисли, я побиха студени тръпки и тя погледна страхливо към тавана, за да види дали няма скрити камери.

Седна отново в розовия будоарен стол и се запита дали Мая е открила, че е изчезнала. После си спомни, че Мая беше отишла на зъболекар и че няма да ходи на работа в продължение на два дни. А Дан беше в Напа с Карлос. Но сигурно Чен ще се опита да ѝ се обади в дома ѝ, за да ѝ каже: „Хей, как си? Какво става?“ Тя поклати глава. Съмняваше се. Чен знаеше, че е съсипана от смъртта на баба си и правеше всичко възможно да не я тревожи. От очите ѝ отново закапаха сълзи.

Все още на никого не липсваше. Никой не я търсеше. Беше съвсем сама в света.

Сигурно беше задрямала, защото я събуди превъртането на ключа в ключалката. Подутите ѝ очи веднага се отвориха и тя тревожно се изправи в розовия стол, за да види какво става. Той стоеше на прага. Веднага успя да забележи, че зад него има съвсем пуст коридор само с една-единствена гола крушка. Запита се дали е нощ или ден.

Бък стисна ядосано устни зад маската, защото тя дори не беше опитала виното, което той беше донесъл специално за нея. Без да каже и дума, той избута количката през вратата и отново заключи зад себе си.

Трябваше да се измъкне оттам. Паниката ѝ ставаше все по-силна и Ели надникна през ключалката, но не можа нищо да види. Легна на

пода и притисна лице до дебелия килим, за да надникне през малкия процеп под вратата, но успя да види само тънка лента сребриста светлина.

Хвърли се на леглото от сатен и дантела и се загледа безпомощно в тавана. Мислеше за това, колко силен е той. Беше едър, здрав и зъл и тя не можеше да се пребори с него. Испита огромно отчаяние. Нямаше спасение.

ГЛАВА 67

Дан се обади на Ели в шест часа сутринта, после отново — в седем.

— Нещо не е наред — каза той на Карлос. — Трябва веднага да се върна.

Карлос виждаше, че Дан е силно разтревожен, а отпреди знаеше, че е и силно влюбен.

— Не се тревожете, сеньор — каза той, когато подкараха бързо обратно към Сан Франциско и летището, — всичко ще бъде наред. Имайте ми доверие.

На Дан му се искаше доверието в Карлос да е достатъчно, за да се оправят нещата, но имаше ужасното предчувствие, че нещо страшно се е объркало.

След три часа бяха в ранчото. В офиса му червената лампичка на телефонния му секретар светеше. Като се молеше това да е тя, Дан натисна бутона за превъртане назад на лентата.

— Тук е Чен от заведението на Ели. Знаете ли къде е тя, защото няма да мога да отворя сам и тази нощ. Искам да се чуя с нея. Моля, обадете ми се.

— Къде, по дяволите, би могла да е отишла?!

Челото на Карлос се сбърчи от усилието да проникне в неизвестното.

— Тя обичаше баба си. Обезпокоена е, нещастна и още скърби. Може би е отишла в къщата „Крайт на пътуването“?

— Защо аз не се сетих за това? — Дан вече търсеше в чекмеджето ключа, който Ели му беше дала.

Украсените с резба железни порти бяха затворени, но Дан каза на Карлос, че това нищо не означава. Може и Ели да ги беше заключила

след себе си за по-сигурно. По чакълестата алея вече бяха израснали бурени, тревата по поляните беше пораснала и се нуждаеше от подкастриране, а красивият шадраван с делфините не бълбукаше. Прозорците проблясваха мрачно на слабата слънчева светлина, а входните стъпала бяха обсипани с листа. Къщата имение имаше студен и страшен вид на необитаема. И черокито на Ели не беше там.

Дан изкачи тичешком стъпалата и натисна звънеца. Чу го да звъни високо вътре, но знаеше, че никой няма да отговори на позвъняването. Зави бързо зад ъгъла, отключи кухненската врата и влезе. Всичко беше подредено. В мивката нямаше чинии, нито пък полупразна чаша чай на плотта.

Стъпките им отекваха глухо по пода на коридора. Всичко изглеждаше съвсем същото и все пак различно. Къщата беше също толкова мъртва, колкото и отдавна затворен музей.

— Ели? — Гласът на Дан прозвуча високо в тишината. — Ели? Тук ли си? — Като вземаше стъпалата по две наведнъж, той отвори широко вратата на стаята на мис Лоти.

Във въздуха все още се усещаше насилието — като зловец присъствие. Стаята беше почистена, но по бледозеления килим от Обюсон все още личаха кафеникави петна кръв. Чуваше Карлос да отваря вратите по-нататък по коридора и да вика Ели по име. Поклати глава, защото разбра, че е безполезно. Ели не би дошла тук.

Имаше само едно друго място, където можеше да бъде. У дома си.

Движението по магистралата не беше натоварено и след час те излязоха при Лас Вирджинис и завиха наляво към каньона Малибу. Извадиха късмет, защото пътят беше на практика безлюден и скоро шофираха по Пасифик коуст към Санта Моника. Обади се на Чен по телефона от колата просто за да провери.

— Тя не е тук — каза Чен и в гласа му се усещаше отчаяние. — Тази вечер ще се справим, но не и утре. Може би утре ще напусна.

— Не напускай — каза твърдо Дан, когато зави в улицата на Ели. — Тя ще бъде там.

Две малки деца ритаха червена топка в двора на съседната къща. Улицата беше тиха, такава, каквато беше всеки ден. След секунда натисна звънеца, а после заблъска с юмрук по вратата. Мъртвата

тишина беше страшна. Направи крачка назад и втренчи поглед в прозореца на спалнята.

— Ели! — извика високо.

Децата от съседния двор спряха да играят и увиснаха на оградата, за да го наблюдават.

— Там няма никого — извика едното от момчетата.

— Виждали ли сте Ели днес?

— Не, сър. Няма я от известно време. Обикновено я виждаме и тя ни дава сладки. Мама ѝ казва да не го прави, но тя не може да устои.

Дан се усмихна, тези думи наистина подхождаха на Ели. После отново изпита остро чувство за реалността.

— Благодаря, момчета — каза той вече от колата.

Телефонът звънеше. Като натисна бутона за изключване на звука на телевизора. Мая започна да го търси под купа носни кърпички и списания, без да отделя поглед от Фред и Джинджър, които танцуваха фокстрот. Фред беше във фрак и бяла вратовръзка, а Джинджър — в ябълковозелена рокля от шифон. Филмът беше „Роберто“.

Тя вдигна слушалката.

— Още ме боли много. Кой е?

— Мая, тук е Дан Касиди.

Тя се усмихна изненадана.

— Е, е, собственикът на ранчо, който успя да изтръгне Ели от самотата ѝ. Предполагам, че тя е с теб и иска да ми се извини. Трябваше да бъде тук с пилешка супа и шампанско. Каква приятелка, ха! Да ме изостави така точно когато имам нужда от нея.

— Мая, никой не е виждал Ели от два дни. Надявах се, че е при теб.

Мая изключи телевизора. Изведнъж ѝ се сви стомахът.

— Шегуваш се.

— Бих искал да беше така.

— Но аз не съм я виждала отпреди две ноци. Оставих я в заведението.

Мая си представи как Ели ѝ подава сакото и я избутва през вратата, а после се връща, за да вдигне телефонната слушалка. В гласа ѝ се усещаше не само загриженост, когато извика, подобно на стон:

— О, Дан, къде може да е тя? — Но и сама се досети, че той не знае, макар много да му се искаше да има отговор на този въпрос.

— Мая, успокой се — каза той. — Тя е добре, сигурен съм. Ще я намерим. Сега ще отида в полицията.

— Обади ми се! — извика тя отчаяна. — И ми кажи какво става.

— Ще се обадя, обещавам.

Той затвори, а Мая втренчи поглед в тъмния екран на телевизора. Ели и тя бяха като сестри близначки, тя знаеше какво мисли Ели, почти преди мисълта да се оформи в главата ѝ. И дълбоко в себе си знаеше, че Ели е в беда.

ГЛАВА 68

Детектив Майк Фарел от отдела в Санта Моника не притежаваше чувство за хумор. Беше методичен човек, който вярваше, че всеки въпрос има своя логичен отговор, ако си достатъчно умен да го откриеш. Имаше оредяла тъмна коса и восъчна кожа, която говореше за прекалено много понички и безсънни нощи.

— В Калифорния всеки ден изчезват хора — каза той, като въртеше и въртеше, безкрайно, химикала в дебелиите си пръсти.

Дан кимна.

— Но на колко от тях са убили бабата само преди няколко седмици?

Фарел поизправи гръб, а върхът на химикала сега сочеше към книгата, върху които работеше.

— Вие излизате ли с нея?

— Виждаме се от време на време. Но Ели работи много упорито, тя е в заведението шест нощи в седмицата.

— Значи вие я виждате на седмата — деня, в който Господ е заръчал хората да почиват.

С голямо усилие, Дан успя да сдържи нрава си.

— Виждаме се в понеделник.

Фарел си записа информацията на листа.

— Тя излиза ли с някого другиго? Може би вие не знаете?

— Не.

Фарел се усмихна.

— Така казват всички.

— Исусе Христе, човече! — Дан удари гневно с юмруци по масата, която ги делеше — Една жена е изчезнала. Баба ѝ беше убита преди три седмици. Това не е просто поредният човек, който изчезва.

Фарел отблъсна стола си назад и най-спокойно го изгледа.

— Замисляли ли сте се над следния сценарий? — каза той тихо, с обичайния за южняците провлечен говор. — Може би смъртта на бабата, последвана от упоритата работа и отговорността, са ѝ дошли

прекалено много? Може би не е устояла и е решила да избяга далеч от всичко това? Понякога се случва, знаете.

Дан си помисли за това, колко силна беше Ели, как чувството ѝ за отговорност и себеуважение подхранваше амбицията ѝ, която пък ѝ помагаше да понася дългите и трудни дни на упоритата работа. Спомни си как бързаше да се върне на работа, когато можеше да си почива още в ранчото му.

— Тя не е човек, който бяга нито от проблемите, нито от отговорността.

Фарел кимна доволен.

— Тогава, по-добре да я търсим.

ГЛАВА 69

Детектив Фарел шофираше умело и се промъкваше през натовареното улично движение на Санта Моника. Ловко изкачи хълма, който водеше към къщата на Ели. Този път навън нямаше деца, които играят, и улицата беше тиха. Полицейска кола спря зад него. Дан излезе, измина бързо късата тухлена пътека и натисна звънеца. Той звънна със същия глух звук, както и в къщата „Краят на пътуването“.

Фарел имаше заповед за обиск в джоба си и направи знак на чакащия полицаи да счупи ключалката. Стаята на Ели беше подредена. Леглото беше оправено, а любимият ѝ розов халат, който беше облякла и след като се бяха любили, беше преметнат на стола до прозореца. В банята тениската, с която беше спала онази нощ, беше в коша за пране. Хавлиите, които висяха на рампата, бяха сухи, както и четката ѝ за зъби. В мивката нямаше капки вода и сапунът не беше използван. Ели не си беше у дома от известно време.

Видяха знака „Затворено“ на вратата на заведението ѝ, когато полицейската кола спря отпред със запалени светлини. Чен, Тери, Джейк и момчето седнаха около масата с Фарел, а другите двама полицаи останаха прави. Лампа светеше на покривката на зелени карета, а Дан се облегна на стената в сянката със скръстени ръце, за да слуша какво има да каже всеки по въпроса. А то не беше много.

— Аз я видях в петък вечер — повтори още веднъж Чен. — Тук, в заведението. Беше много пълно, хората останаха до късно. Приготвих последното ядене в единайсет и после си тръгнах.

— А аз свърших работа след половин час — каза Тери. — После си изядох вечерята в кухнята. Тръгнах си след полунощ, когато и последната двойка излезе от заведението.

Джейк като че ли се радваше на сцената, която се разиграваше, защото можеше да се превърне в сцена от най-гледания сериал за седмицата. Дори осветлението беше добро.

— Аз не бях тук в петък вечер — каза той. — Идвам да помагам само понякога, когато имат нужда от мен.

Момчето прокара нервно длани през рошавата си руса коса с мисълта за дрогата, която беше скрита в джоба му. Не беше се пазарил с ченгетата.

— Аз последен измих чиниите. Тръгнах си заедно с Мая.

— Мая? — Фарел погледна въпросително Дан.

— Приятелката на Ели. Тя работи като сервитьорка тук.

— Мая имаше силен зъбобол онази вечер — обясни Тери. — Обикновено оставаше да помогне на Ели да подредят.

— Точно така — спомни си и момчето. — Чух Ели да й казва да си отиде у дома, а после звънчето издрънча, когато тя излезе. Аз самият тогава тъкмо излизах през вратата на кухнята.

Фарел закова спокойния си поглед върху момчето.

— Значи ти си бил последният човек, който е видял Ели онази нощ.

Момчето преглътна тежко, а лицето му почервения от смущение.

— Господи, не съм и помислял за това. Не знам, може някой друг да е влязъл...

— Къде отиде, когато си тръгна от заведението?

— В клуба Виктор, на улица Абът Кини.

— Познават ли те там?

— О, разбира се, аз съм там през цялото време. — Той вече се потеше.

— Тогава все някой ще те е видял и може би знае точно по кое време си бил там...

— Разбира се, о, сигурно... — Той се надяваше наистина да е така.

Някой блъскаше силно по вратата. Фарел се извърна и видя женско лице, което надничаше през прозорците.

— Това е Мая. — Тери стана и й отключи.

Мая практически влетя вътре, толкова бързаше. Лицето й още беше подуто, а очите й бяха силно зачервени от плач. Тя беше без грим и не особено грижливо облечена в черен клин, ботуши и кафяв пуловер, който й беше доста голям. Късата й невчесана коса беше залепнала на главата й и приличаше на птичи пера. Тя настоятелно сграбчи детектив Фарел за рамото.

— Още ли не сте я намерили?

— Не, мис, още не. — Той я огледа преценяващо от главата до петите. — Вие ли сте Мая Морис?

— А вие кой сте? — Мая беше нетърпелива, нахална, но и много уплашена.

Дан я хвана за ръката.

— Мая, това е детектив Фарел. Той ще ни помогне да намерим Ели.

Тя го погледна втренчено, после лицето ѝ се сви и тя се отпусна на един стол и покри лицето си с ръце.

— О, Господи, къде е тя? Не трябваше да я оставям тук сама. Беше късно, трябваше да остана с нея...

Дан я погали успокояващо по меката руса коса.

— Знаеш ли къде Ели обикновено паркира колата си?

Тя вдигна глава и го изгледа така, сякаш нищо не разбираше.

— На многоетажния паркинг, който се намира на два блока оттук. Казах ѝ, че не бива да паркира чак там, защото нощем е безлюден. Но тя отвърна, че до заведението има само две места за паркиране и те са за главния готвач и персонала. Обикновено, когато станеше късно, тя изкарваше колата и я паркираше на улицата... Но онази нощ не го направи.

ГЛАВА 70

Дан се чувстваше отново като ченге, докато караше детективския форд към паркинга, беше още рано, само осем часът и паркингът беше почти пълен. Хората извърнаха глави към тях, когато двете полицейски коли спряха и наизлязоха униформени полицаи. Фарел каза на хората си:

— Търсим чероки последен модел, масленозелено, с номер ЗСУВ28. Не може да не го забележите.

Намериха колата. Беше на третия етаж, заключена и празна, точно така, както Ели я беше оставила в петък. И тогава Дан разбра, че са в сериозна беда.

Трябваше обаче да отдаде дължимото на Фарел. Той действаше бързо. Само за минути цялото място гъмжеше от полицаи, които спираха собствениците, дошли да вземат колите си, и ги разпитваха кои са, дали отдавна и редовно използват паркинга, дали са били тук в петък вечер. Дан познаваше трудностите на полицейската работа, знаеше, че трябва да се работи упорито, за да се постигне нещо. Обезкуражен, той остави това на тях и отиде да провери в хотел „Луис“ в Санта Моника.

Седна в бара и си поръча единично малцово уиски, от което започна бавно да отпива, втренчил поглед в екрана на телевизора, без дори да забелязва другите клиенти. Играеха „Лейкърс“, но не можеха да предизвикат интерес у него. И умът, и сърцето му, бяха с Ели и той отново и отново премисляше какво и как би могло да се е случило. Отново и отново, за хиляден път.

Доброто уиски стопли стомаха му, но той се чувстваше останал без сили и се питаше какво да предприеме. Когато играта свърши, започнаха новините в десет.

„Току-що получихме новината за изчезването на добре известна в Санта Моника собственичка на бистро,

казваше в момента говорителят. От два дни никои не е виждал Ели Периш Дувийн, чиято баба беше брутално убита в дома си в Монтесито само преди три седмици. Полицията е започнала издирване. Смята се, че е отвлечена.“

Стомахът на Дан се сви, когато усмихнатото лице на Ели се появи на екрана и говорителят започна да описва външността ѝ. После каза, че от полицията молят за съдействието на гражданите. Всеки, който я види или знае нещо за местонахождението ѝ, да се обади в полицейското управление в Санта Моника на следния телефон... Дан пресуши чашата. Плати, отиде в стаята си и се обади на Пятовски.

— Е, какво ново?

Пятовски скучаеше, защото смяната му течеше, без да се случи каквото и да било.

— Ели е изчезнала. Мисля, че е била отвлечена. — Дан набързо му разказа подробностите.

Пятовски никога не го беше чувал да говори така — с отчаяние и горчивина. Замисли се за Ели, представи си, че на нейно място е Анджи или някое друго от децата му... как би се чувствал тогава.

— Мислиш, че е същият човек?

— Вероятно.

— Ще проверя полетите. Утре рано сутринта ще бъда при теб. — Той се поколеба. — Дан...

— Работата не ми изглежда добра...

Сърцето на Дан отново се сви. И на него му се струваше така.

— Чакай ме, Касиди.

Дан затвори. Щеше да чака, защото се налагаше. Трябваше да намери Ели.

ГЛАВА 71

Сигурно беше станало сутрин, когато той отново дойде да я види, защото този път ѝ донесе закуска. Приглади бялата покривка и сложи само един стол — за нея.

— Има сок, овесена каша, нискомаслено мляко, препечен пълнозърнест хляб, масло и сладко от боровинки. И прясно кафе в термоса. — Той я погледна. — Моля те, хапни, Ели — каза тихо. После отново я остави сама.

Ароматът на препечен хляб и кафе я изкушаваше. Беше ужасно гладна и толкова много ѝ се искаше да пийне поне глътка, че усещаше вкуса на кафе в устата си. Стана, отвори бутилката Евиан и отпи дълга глътка, после изяде една филийка само на три хапки — като дете, на което са откраднали захарната пръчка. Почувства се по-силна и направи няколко упражнения йога за разтягане, после седна в розовия стол и зачака мъжът да дойде след малко, за да изнесе количката с неизядената храна. Ели го гледаше през полуспуснатите си клепащи. Този път обаче той нито я погледна, нито ѝ проговори.

Тя легна на леглото и започна да брой минутите. Опитваше се да измисли какво да прави. Главата ѝ все още пулсираше от болка. Тя стана и се погледна в огледалото. Косата ѝ беше разбъркана, челюстта ѝ беше подута и по нея имаше няколко синкавочервени петна. Изми си лицето, намери в шкафчето любимата си паста за зъби и изстиска от нея върху четката. Изми и зъбите си, изплакна устата си и заби гребен в косите си. Копнееше за душ и чисти дрехи, но трепваше дори само при мисълта да облече онова секси бельо, което той ѝ беше купил.

Седеше на розовия стол, както обикновено, когато той се върна с количката и обяда. Сега поне приблизително знаеше кое време на деня е. Той махна сребърния похлупак, после обърна маскираното си лице към нея.

— Пилешка супа, Ели — каза той с гърлен шепот. — Мислех, че може да успокои нервите ти. Малко френски франзели, зелена салата. И малко вино.

Той махна с ръка към масата, за да покаже превъзходната храна, свежите рози в сребърната ваза, красивата ленена покривка, кристала и порцелана. — Моля те, хапни, Ели — каза той отново и гласът му звучеше съвсем искрено.

Ели си помисли, че гласът му е култивиран и издава образован човек. Спомни си златните правила за живота на баба си: добри маниери, съобразяване с другите, никакви прояви на егоизъм. Не можеше да се пребори с него, но може би можеше да започне психологическа игра. Да се държи добре, да се опита да разговаря, за да изтръгне нещо.

— Благодаря — каза тя тихо. — Много сте загрижен. Помислили сте за всичко. Супата изглежда превъзходна.

Бък присви очи, после се усмихна. За двайсет години беше станал по-добър и от най-известните психиатри. Беше му много лесно да разгадае Ели.

— Съветвам те да я изядеш, защото ще имаш нужда от силите си. — Извади тирбушона за коркови тапи и започна да отваря виното.

— Защо се отнасяте толкова добре с мен?

Той вдигна поглед.

— Защо, мислиш?

Тя не искаше да мисли за възможния отговор на този въпрос.

— Но вие ме ударихте, наранихте ме.

— Казах ти, нямах избор, защото нямаше да дойдеш мирно и тихо.

— Как бихте могли да очаквате, че ще го направя. — Тя се опитваше да спре треперенето на гласа си. — Не ви познавам, не мога дори да видя лицето ви.

— Ще го видиш, когато дойде моментът за това. Засега ти предлагам да изядеш храната.

Погледът ѝ го проследи до вратата. Той не се обърна.

— Кой сте вие?

Тя беше изпаднала в отчаяние, беше много неспокойна. Трябваше да знае. Той се извърна, усмихваше се под маската.

— Аз съм твой приятел, Ели — каза. После отново заключи вратата.

Не можеше да издържа повече, просто не можеше. Скочи на крака и заудря с юмруци по вратата, като виеше от гняв и страх.

Бък я чу и въздъхна доволно. Това беше малко, но достатъчно отмъщение засега. Беше затворил Ели в клетка, точно както баба ѝ беше затворила него. Сега беше неин ред да блъска по стените, неин ред да вие като животно. Този път той беше тъмничарят.

Останала без сили, Ели седна отново на стола. Втрени поглед в храната, оставена пред нея, за да я изкуши. Беше слаба и умираше от глад. И вече пет пари не даваше дали ще бъде отровена. Ръката ѝ трепереше, когато вдигна чашата към устните си, за да отпие от виното. После хапна хапка хляб. Той заседна в сухото ѝ гърло и я задави. Пи още малко вино, насили се да хапне малко и от пилешката супа, после още една хапка хляб. После легна на леглото.

Измина още един час. Тя започна неспокойно да крачи из стаята. Трябваше да се е върнал досега, за да провери как е тя. Дали беше тук от два дни? Или три? Досега вече сигурно е започнала да липсва на Мая. А когато Дан се върне в ранчото, ще ѝ се обади. А и Чен не можеше да управлява сам заведението, сигурно е полудял от яд и непрекъснато се опитва да се свърже с нея...

Ядосана от собствената си безпомощност, тя хвана чашата за вино, марка „Бакара“, и я запрати в стената. Стъклото шумно се разпръсна на множество парчета. Последва я чинията от лиможки порцелан. После Ели изтича до гардероба, сграбчи дрехите и ги хвърли на пода. Грабна шепа от сексапилното бельо, запрати го върху дрехите и започна да тъпче всичко с крака. После, тъй като гневът ѝ се разпалваше все повече, грабна бутилката вино и го изля върху купа от сатен и дантели.

И втрени, обезумяла, поглед в разливащото се червено петно. Ето, че сънят ѝ се сбъдваше, кръвта, която се разливаше по леглото ѝ и я поглъщаше... Започна да пици, високо и пронизително — писъци на безумен страх и мъка, на безпомощност.

Бък дотича. Погледна счупените чинии, разлятото вино, съсипаното легло, всичките красиви неща, които беше купил специално за нея. Пазачите от санаториума „Хъдсън“ биха разпознали студеното изражение на очите му, смразяващата студена нотка в гласа му, неосъзнатото свиване и отпускане на силните му пръсти.

Той заобиколи леглото и тръгна към нея. Ели бързо отстъпи назад, с поглед, втренчен в него, за да не изпусне и най-малкото му движение. Той се приближи. Още една стъпка и гърбът ѝ се опря в стената. Нямаше къде да отиде. Той беше толкова близо, че тя усещаше дъха му, който миришеше на мента. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, тялото му се притисна в нейното. Тя почувства треперенето му, възбудата му.

— Не! — Тя беше притисната до стената и можеше само да извърне лице. — Не, не, не...

Зад него видя процеп светлина. Беше оставил вратата отворена. Внезапно проблясналата пред нея възможност за свобода ѝ даде неочаквани сили, тя се изплъзна от ръцете му и го срита в краката. Той падна на пода до нея. Тя се изправи и се втурна към вратата. Той я хвана за ръката и я дръпна грубо назад.

Красивата сребърна вилица от „Кристофъл“ проблясна на светлината на лампата. Само след секунда вече беше в ръката ѝ. Тя почувства истинска радост, когато вилицата потъна в плътта му и чу вика му на болка. Той отстъпи със залитане назад, а от окоото му течеше кръв. Тя вече бягаше.

— Малка кучка! — изръмжа той, полудял от болка. Но дори наранен, беше още бърз. Сграбчи я и я зашлеви силно през лицето. Главата ѝ отхвъркна назад и се удари в стената, но този път тя не извика. Просто остана права, втренчила поглед в него.

Гледаше го точно така, както го беше гледала и баба ѝ. Със силна омраза и жестоко презрение. Като че ли беше нищо.

Бък се огледа за нещо, с което да я върже. Изтръгна лампата от фасунгата и с жицата завърза ръцете ѝ на гърба. Остана един миг загледан в нея, после извади джобното си ножче.

Времето сякаш спря, когато Ели видя наточеното стоманено острие, което със сигурност щеше да сложи край на живота ѝ. Но той само отрязва жицата, за да махне крушката. Като дишаше тежко, бавно свали маската от лицето си.

— Ед Дженсън! — прошепна тя така, сякаш не вярваше. — Но защо?

Без да ѝ отговори, той се обърна и излезе от стаята. Остави вратата отворена и Ели гледаше с празен поглед правоъгълника

светлина, който водеше към свободата. Но защо той? Защо? Кой беше той?

Той се върна само след секунди с дълго въже. Завърза глезените ѝ, после махна жицата и завърза отново, този път по-здраво, ръцете ѝ с въжето. Погледна я — беше овързана като безпомощно пиле.

— О, Ели, Ели, колко си глупава. — Той въздъхна. — Не знаеш ли, че не можеш да спечелиш?

После я взе на ръце и я занесе през коридора в друга стая, където я хвърли на дивана. Лицето ѝ беше притиснато във възглавничките, но чуваше запъхтяното му дишане близо до себе си. После стъпките му се отдалечиха и накрая съвсем заглъхнаха.

Предпазливо, тя обърна лицето си към светлината. Намираше се в дървена колиба. През прозорчето на отсрещната стена се виждаха планински върхове и сиво небе. Нямаше други къщи, нито съседи, нито шум от детски игри, нито лай на кучета. Само дървета и тишина. Беше някъде в планината, на място, където никой не би могъл да я открие. И дори няма да намерят тялото ѝ. Сега беше сигурна, че Ед Дженсън ще я убие.

Той се връщаше и влачеше нещо. Дишаше тежко, когато най-после го изтъртри в стаята. Тя гледаше само с крайчеца на окото си. Беше огромен дървен сандък от онези, които използват доставчиците на плодове и зеленчуци. Той я вдигна и я пусна в него.

Безпомощна, тя се сви на дъното му като счупена кукла със свити колене и с ръце, завързани зад гърба. Вдигна глава и огледа изцапаното му с кръв лице. Погледите им се срещнаха. После той затвори капака.

Ели чу шума от чука, който забиваше гвоздеите. Чу го да прекосява стаята. После чу затръшването на тежката врата. И превъртането на ключа в ключалката. И после остана само мракът.

ГЛАВА 72

Дан беше отишъл рано на летището.

— Радвам се да те видя — Той бързо и пое чантата на Пятовски.

Пятовски си помисли, че приятелят му изглежда като човек, който не е спал две поредни нощи. Видът му беше някак смачкан, по брадичката му беше набола синкава брада, а косата му стоеше на една страна, заради стотиците пъти, когато беше прокарвал длани през нея.

— Какъв е резултатът?

— Нула за нас.

— Хайде, разкажи ми още веднъж всичко — каза той, докато двамата пресичаха оживената чакалня, за да стигнат до паркинга.

— Няма много за разказване. За последен път са я видели в заведението в петък вечер, около дванайсет и четирийсет и пет след полунощ. Сама. Заведението не е ограбено, беше заключено и всичко си беше на мястото. В къщата ѝ също не е влизал никой. И там нищо не беше пипано.

Гласът на Дан леко потрепна, когато си спомни как изглеждаше спалнята ѝ и розовия халат, който никак не отиваше на червената ѝ коса. Той изведе автомобила в уличното движение.

— Колата ѝ беше на четириетажния паркинг, точно на мястото, където я е оставила. Също заключена. Някъде между заведението и колата, тя просто се е изпарила във въздуха. — Той хвърли мрачен поглед на Пятовски. — Обзалагам се, че копелето е знаело къде работи, по кое време се прибира, къде паркира колата си. Причаквал я е, знам го.

— Трябва да има мотив. Какво ще кажеш за отхвърляне? Отхвърлена любов, искам да кажа. Въртяха ли се около нея бивши гаджета? Да е отказала на някого, който не е приел много спокойно отказа ѝ?

— Никога не ми е казвала някой да е бил лудо влюбен в нея. Казваше, че няма време за любов. А това включваше и мен.

Въпреки обстоятелствата, Пятовски се усмихна.

— Окей, а какво ще кажеш за мания, обсебване?

Дан си пробиваше път през движението по Сенчъри и натискаше нетърпеливо клаксона, защото един шофьор му беше препречил пътя.

— Предполагам, че е възможно, но тя работи през цялото време. Кой е бил достатъчно време край нея, че да бъде обсебен от нея?

— Да опитаме тогава с отъмщение. — Пятовски запали Марлборо лайт и Дан го изгледа остро. Той я загаси. — Извинявай, не бях разбрал, че това е зона, в която не се пуши.

— Искаш да кажеш, че някой е недоволен от нея?

— Да, например някой, който работи в заведението.

— Тя и главният готвач се карат непрекъснато, но пред всички други. И няма нищо лошо в споровете им. Другите я харесват и се радват, че работят с нея. — Пятовски държеше незапалената цигара между устните си и Дан добави разтревожено: — Ако не престанеш с пушенето, ще бъдеш мъртъв още на четирийсет.

— Вече съм на четирийсет и две. Е, да видим кой ще се облагодетелства от смъртта на Ели?

От думата „смърт“ по гърба на Дан полазиха тръпки.

— Тя не притежава нищо особено ценно, като се изключи огърлицата от перли, която винаги носи. А и се обзалагам, че никой не знае, че са истински. Остава само къщата и антиките.

— И двайсет акра превъзходна земя в едно от най-богатите и плодородни местенца в Калифорния. Които струват няколко милиона, обзалагам се.

Дан си спомни как Ели не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се раздели с къщата. *„Като че ли баба и Мария все още живеят там, казваше тя. И очакват от мен да им помогна. Първо трябва да хванем убиеца им.“* Сега пожела, с цялото си сърце, тя да беше я обявила веднага за продан, да я беше изтрила от спомените си, за добро или за лошо, и да беше продължила да живее спокойно собствения си живот. Защото дълбоко в себе си знаеше, че Пятовски е прав и че къщата имение има нещо общо с изчезването на Ели. Каза:

— Това е третият ден. Какви са шансовете й?

Пятовски познаваше добре статистиката. Беше много любезен, когато каза:

— Петдесет на петдесет. Но винаги има надежда.

Отидоха в управлението на полицията в Санта Моника и се срещнаха с детектив Фарел. Пятовски му каза за това, че познаваше случая отпреди, още от убийството в Манхатън. Усети, че Фарел не е очарован да го види, и предположи, правилно, че той не иска да му се месят и да доведат случая до знанието и участието на ФБР.

— Сега-засега, това е местен случай — каза Фарел, който седеше зад бюрото си и въртеше химикала между пръстите си. — Пуснали сме навън много полицаи, които показват на всички снимката на Ели и питат дали някой не я е виждал. Лицето ѝ се появява по всяко предаване на новините. Хеликоптери претърсват каньоните, а от отделението в Монтесито претърсват къщата и принадлежащата ѝ земя още веднъж. Точно сега няма какво повече да направим. — Той сви рамене и продължи да върти химикала.

— Той е ужасно праволинеен — каза Пятовски недоволен на Дан по-късно в бара на хотела. — Единственото, за което не спомена, е възможен мотив. А такъв трябва да има.

— Това е така, защото Фарел вярва, че има работа със случаен убиец, с психопат.

— А ти не вярваш в това.

Дан поклати глава.

— Всичко е планирано предварително. Пит, знам го.

— А доброто ченге винаги вярва на инстинкта си.

Дан мрачно отпи от бирата си.

— Ели ми каза, че няма други роднини. Нито далечни братовчеди, нито лели и чичовци някъде надалеч отгук. Така че, кой ще се облагодетелства от смъртта ѝ?

— Адвокатите на семейство Периш сигурно знаят.

— Помниш ли Мейджърс? „Мейджърс, Флеминг и Антърман“, адвокати от Санта Барбара.

— Ще му се обадя. Те няма да искат да споделят фамилната тайна със собственик на ранчо, но ще говорят с полицаи.

Той отиде да се обади, а Дан погледна часовника си. Времето минаваше много бързо. Той също познаваше статистиката на случаите на отвличане.

Пятовски се върна едва след десет минути. Седна и изпи всичката бира само на една дълга глътка.

— Ели е била права, няма други с фамилията Периш, които могат да наследят къщата имение.

— Продължавай. — Дан вече прекосяваше помещението.

— Къде отиваме? — Пятовски забърза след него.

— При Мейкпийс и Такъри, счетоводителите на Лоти Периш. За да разберем за кого е харчила тя парите си, преди да ѝ съобщят, че не разполага с повече средства.

ГЛАВА 73

Разкошно обзаведените офиси на „Мейкпийс и Такъри“ се намираха в небостъргача „Сентър сити“. Кожените кресла бяха с цвета на хубаво вино, килимите бяха в приглушено сиво, а бюрата — масивни и скъпи. Пятовски си помисли, че дори само да гледаш красивата и елегантна секретарка, струва много пари.

— Ако тези момчета бяха мои счетоводители, щях да искам да знам как могат да си позволят да живеят по-добре от мен — прошепна той на Дан, но много тихо, за да не го чуе някой.

Секретарката очевидно не беше свикнала офисите да бъдат посещавани от полицаи. Както, явно, и мистър Харисън Такъри. Той беше прехвърлил петдесетте, беше висок и загорял, с добре поддържана посребрена вече коса. На лицето му нямаше усмивка.

Той се ръкува с тях и ги покани да седнат. Бюрото му беше достатъчно голямо за двама, но той имаше намерение да им покаже кой командва тук Дан остави Пятовски да говори.

— Детектив Пятовски, от управлението в Ню Йорк. — Той извади бързо полицейската си карта. — Участвам в разследването на изчезването на Ели Периш Дувийн.

— Ужасно, ужасно. — Такъри поклати глава. — След онова, което се случи с мис Лоти, Господ ми е свидетел, това е прекалено много.

— Мистър Такъри, знаете ли за някого, който би се облагодетелствал от смъртта на Ели?

Той изглеждаше много изненадан.

— Не.

— Ели ни е казвала, че баба ѝ е поддържала голяма благотворителна дейност, която е била принудена да изостави напоследък. Имате ли списък на лицата, които е подпомагала, сър?

— Имам.

— Бихме искали да го видим, ако не възразявате. — Такъри се колебаеше, затова Пятовски му се усмихна със своята добронамерена

момчешка усмивка. — Само проверяваме, нали разбирате, това е всичко.

Такъри разбра, че няма избор. Натисна бутона на интеркома и каза на секретарката си да донесе файла на семейство Периш, после погледна часовника си Картие.

— Имам среща след пет минути, господа. Може би ще искате да използвате заседателната зала, за да прегледате книгата?

Облицованата с дърво заседателна зала, обзаведена с тапицирани в червено въртящи се столове и изработена от орехово дърво заседателна маса, беше уютна като стая в скъп мъжки клуб.

— Лесно бих могъл да се преместя да живея тук. — Пятовски се завъртя със стола си, доволен като дете. Подаде списъка на Дан. — Давай, партньоре. Знаеш повече за тази работа от мен. Аз съм само ключът, който ти отваря вратите.

Списъкът беше дълъг. Повечето имена бяха на жени и Дан предположи, че са стари приятелки на мис Лоти, на които тя редовно е помагала. Фигурираше също така детското отделение на местната болница, ветеринарната лечебница и други по-малки местни заведения. Доста тлъста годишна сума отиваше за различни каузи, които тя е решавала да поддържа. Скрито надолу, близо до края и почти незабележимо, беше изписано име, което говореше нещо на подсъзнанието му. Вдигна поглед.

— Чувал ли си за санаториума „Хъдсън“, в Ролинс?

— Най-сигурното убежище за луди? Да, бил съм там веднъж, за да интервюирам една от сестрите по повод на убийство. Там хората са различни и не ти трябва да се забъркваш с тях. А по какъв начин дама като мис Лоти е била свързана с такова място?

— Точно това бих искал да знам. — Дан прелисти набързо листовете, докато най-сетне намери онова, което търсеше. — Плащала е сметките за някого години наред. Повече от двацет, според това тук.

Намери страницата и зачете. После вдигна поглед към Пятовски.

— Спомняш ли си, че когато намериха убитата проститутка, ти казах да проверите за човек, който току-що е излязъл от затвора? Е, не е излязъл от затвора. Излязъл е от санаториума „Хъдсън“, защото сметките му не са били платени. И името му е Патрик Бъкланд Дувийн.

Погледите им се срещнаха, когато едновременно си спомниха надписа ДУВИЙЙ... на компютъра на мис Лоти.
— Бинго! — каза Пятовски.

ГЛАВА 74

Блестящата неонова реклама, поставена точно на изхода на магистрала 101, привлече погледа на Бък. „Мотел Авалон“ беше изписано с яркочервени и зелени букви. С липсващо „о“ на думата мотел. Бък отби в страничната пресечка, зави и се върна малко назад.

Беше ниска и неугледна дървена сграда с гредоред. Крушка от двајсет и пет вата светеше над всяка врата, но хвърляше повече сенки, отколкото светлина. Само една кола беше паркирана отпред. Беше точно това, от което той се нуждаеше.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Дясното му око беше практически затворено, а по пуловера му имаше кръв. Той го издърпа над главата си и остана по черната тениска, която беше отдолу, после изтри засъхналата кръв от лицето си, приглади косата си и си сложи тъмните очила. Ножът лежеше в дланта му, просто в случай, че му потрябва, когато влезе.

— Добър вечер. — Старецът зад рецепцията едва откъсна поглед от сериала, който вървеше по телевизията. — Таксата е двајсет и девет долара, времето за напускане единајсет сутринта и в стаята има кафе-машина.

— Чудесно. — Бък подаде пари в брой.

Старецът прибра парите в чекмеджето и му подаде един ключ от дъската зад гърба си.

— Искате ли разписка?

— Не.

— Стая двајсет и три, вляво.

Бък паркира на мястото пред стая двајсет и три. Отключи мръсната входна врата, която можеше да отвори и със силен ритник, и включи осветлението. По тънкия кафяв килим имаше петна, чаршафите и одеялата се използваша сигурно от десетилетия, стаята миришеше на старо и евтин ароматизатор за въздух. Беше много далеч от класата на „Билтмор“. Хвърли ключовете на леглото, съблече се, отиде в банята и застана под душа. Горещата вода предизвика усещане

като убождане от хиляди иглички в удареното му око, но той почти не реагира. Мислеше за Ели, заключена в багажника. Гневът накара пулса му да се учести. Трябваше да убие тази малка кучка тук и веднага. Но не можеше, защото искаше да я измъчва. Трябваше да си отмъсти, за да намери покой. Трепна, внезапно почувствал колко е измъчен и нещастен. Защото я обичаше.

След малко излезе изпод душа, подсуши се с тънката и недотам чиста хавлия, облече се отново и отида да търси магазин, където се продава алкохол. След още половин час лежеше на леглото и пиеше Джим Бийм направо от бутилката. Петнайсетинчовият черно-бял екран на телевизора блестеше срещу него, но той не гледаше. Погледна часовника си — Ели беше заключена в багажника от около пет часа. Отпи от бърбъна. Надяваше се там да ѝ харесва.

Там, където беше тя, нямаше светлина, нито звук, нито въздух, нито пространство, в което да мръдне. Времето беше загубило значението си. Горещите солени сълзи отдавна бяха засъхнали по бузите на Ели. Тя дори не можеше да плаче повече. Сега беше само малко и уплашено същество, затворено в клетка, изоставено и обречено на смъртта. Не ѝ достигаше въздух, косата ѝ беше мокра от пот. Помръдна само с един инч и въжетото се вряза грубо в глезените ѝ. Беше в позата на зародиш — с колене, притиснати в брадичката, с наведена глава, с ръце, завързани зад гърба. Болката в раменете ѝ беше ужасна, но поне я предпазваше да не изпадне в безсъзнание. Трябваше да остане будна, да бъде нащрек. Ако искаше да живее...

Мускулите на пресеца ѝ се свиха в болезнена спазма и тя простена. Беше си мислила, че не би могла да понесе повече болка, но болката вече беше станала част от нея.

Обгърна я апатия, която приличаше на гъста сива мъгла, покриваща всичко. Дори не беше сигурна, че иска да живее. Всяко вдишване ѝ струваше такова огромно усилие и причиняваше толкова силна болка.

Пред очите ѝ се появи образът на Дан. Беше толкова близо, че виждаше наболата му брада тъмните пламъчета в засмените му очи, твърдите очертания на устните му. Устните, които я целуваха толкова нежно... А преди колко време беше това? Копнежът по него я правеше

слаба. Ноздрите ѝ още усещаха привлекателната мъжка миризма, която се излъчваше от него, след като се бяха любили. Още чувстваше под дланите си потната и гладка кожа на гърба му. Толкова силно го желаше, дори и в този миг. Топлината на тялото му, чувството за сигурност, което ръцете му ѝ даваха, спокойствието, че някой се грижи за нея. Отново си каза, че той сигурно я търси. Беше умен, бивше ченге, ще знае какво трябва да направи.

Но как би могъл да я намери в това забравено от Бога място? Никой не би могъл да я открие тук.

От малките дупки в задната част на багажника проникваше оскъдно количество хладен въздух. Тя извърна лице към тях, защото отчаяно се нуждаеше от кислород.

Веднъж вече беше почти на прага на смъртта. Сега си спомни този миг много ясно. Усмивката на баща си, как погледите на родителите ѝ се срещнаха в пълно разбирателство секунда преди колата да се преобърне по склона. Сега разбра, че баща ѝ е знаел, че ще умре, но смело беше продължил да пее. Чуваше гласа му така ясно, като че ли той беше тук, с нея. Гласът ѝ прозвуча дрезгав и тих, когато, също като него, запя: „С кръста на Исус, ние вървим напред...“

ГЛАВА 75

Хал Мороу от санаториума „Хъдсън“ не беше изненадан от обаждането във връзка с Бък Дувийн. Той го очакваше още откакто го бяха видели да минава през вратата като свободен човек. И все пак онова, което чу, го шокира.

— Не знаех за смъртта на Шарлот Периш — каза той на Дан. — Но не се съмнявам, че той го е извършил.

— Как е свързан той със семейство Периш?

— Изчакайте минутка. Всичко се е случило преди повече от двайсет години и трябва малко да опресня информацията си. — Мороу разлисти книгата пред себе си.

— А, ето, намерих го. Бък е син на Рори Дувийн от негов предишен брак. По-късно Рори се оженва за дъщерята на Шарлот Периш, Ромейни.

Изненаданият и дори шокиран поглед на Дан срещна този на Пятовски.

— Значи Бък е полубрат на Ели.

— Точно така — каза Мороу. — Цялата история е записана тук. Очевидно той е отишъл в „Крайт на пътуването“, за да предяви претенциите си върху бащиното си наследство, но баща му не е оставил никакви пари. Всичките пари били на Ромейни, а той ги прахосал. Наистина нищо не било останало, но и да било останало, дъщеря им Ели щяла да наследи всичко. Той полудял и се опитал да убие Шарлот Периш, но детето, Ели, било в стаята. Неговите писъци били чути от слугите, които дотичали на помощ. Мисис Периш не искаше да повдигне обвинения срещу него, защото Бък имал същия баща и същото име като на внучката ѝ и тя не желалаше да опетни публично Ели. Вместо това го подложи на психичен преглед. Този човек е психопат. Склонен е към насилие, способен е да извърши онова, за което говорите вие.

— Тогава защо, по дяволите, сте го пуснали на свобода? — Дан не успя да изчисти гневната нотка от гласа си.

Мороу въздъхна, с което ясно показа съжалението си.

— Повярвайте ми, много ми се иска да не бях го правил. Но това е частно заведение и когато парите не бяха изплатени, нямах избор. Освен това нямах доказателства, че е извършил някакво престъпление. В държавните психиатрични клиники не искаха да го вземат, защото нямат свободни места, а средствата за неговата издръжка престанаха да постъпват.

— И той е успял да се измъкне.

Мороу кимна.

— Точно. Имам негова скорошна снимка. Освен това мога да ви кажа, че той е едър мъж. Шест фута и три инча, тежи около двайсет и два паунда, има мускулесто телосложение, бледа кожа и яркочервена вълниста коса. Има тъмни очи, които изглеждат почти черни. И е много силен.

Дан остави слушалката и погледна Фарел.

— Ето го и вашия мотив — каза Фарел, като продължаваше да върти химикала между пръстите си. Беше изключително сериозен.

Ядосан, Пятовски извърна поглед от непрекъснато въртящия се химикал. Ако Фарел не го оставеше, той можеше да направи нещо крайно.

— Като премахне мис Лоти и Ели от пътя си — Пятовски се опита да изложи нещата възможно най-деликатно, — Бък може съвсем законно да предяви претенциите си върху къщата имение, защото е последен от фамилията Периш и Дувийн. Той е полубрат на Ели!

Никой не го каза с думи, но всички си помислиха, че Бък ще трябва да убие Ели, за да получи къщата. Ако няма труп, делото може да виси с години в съда.

— Тогава защо просто не я е убил още там, в заведението? Или на паркинга? — Пятовски крачеше из стаята като звяр в клетка. — Щом като трупят ѝ трябва да бъде намерен, защо тогава е изчезнала?

Дан се сети за снимката на Ели, открадната от стаята на мъртвата ѝ баба.

— Защото е влюбен в нея — каза той тихо. — Той е обсебен от нея. Сигурно я е наблюдавал дълго време, преследвал я е, познава

всеки неин навик. Бък Дувийн има всички мотиви. Пари, отмъщение, страст, обсебване. Можем само да се надяваме, че е още жива.

ГЛАВА 76

Заведението на Ели беше затворено не защото Чен беше напуснал, а защото Ели не беше там. Никой нямаше настроение за работа. Тревожеха се за нея.

Фарел беше събрал персонала още веднъж. Те седяха около масата с чаши кафе пред себе си, макар никой да не искаше да пие. Снимката на Бък Дувийн минаваше от ръка на ръка и всички се опитваха да си спомнят дали не са го виждали. Чен, Тери и момчето не знаеха нищо. Те рядко виждаха клиентите, но Джейк се кълнеше, че би си спомнил.

— Винаги забелязвам лицата им — добави той.

Мая изучаваше внимателно снимката, като с цялото си сърце искаше да може да каже да, аз го познавам. Но не го познаваше.

— Имаше един мъж, който дойде един или два пъти. Въртеше се около Ели. Но не изглеждаше така.

Дан наостри слух.

— А как изглеждаше?

Мая смръщи вежди, защото искаше да го опише възможно най-точно и пълно.

— Беше много висок, с добър външен вид, но малко странен. Имаше много бледа кожа... И тъмна коса и мустаци. Винаги носеше тъмни очила с метални рамки. Не го харесвах и казах на Ели да стои далеч от него.

— Тя познаваше ли го?

— О, да, каза, че го е срещала в „Билтмор“. Засмя се и отвърна, че той е просто много самотен и това е всичко. Но аз все си мислех, че в него има нещо странно. Беше прекалено самоуверен за самотен човек и все се навърташе наоколо...

Дан тикна снимката под носа ѝ.

— Представи си мустаци на това лице, Мая. Прибави тъмните очила и боядисаната в тъмно коса. И кажи близо ли сме до истината?

Мая отново втренчи поглед в образа на мъжа. После кимна.

— Името му е Ед Дженсън.

Дан отметна глава назад и затвори очи.

— Това е нашият човек — каза той с твърд като стомана глас. — Готов съм да заложа живота си.

Управителят на „Билтмор“ не беше свикнал да бъде разпитван от полицията, но когато чу, че става въпрос за Лоти Периш и Ели, омекна. След няколко минути Фарел разполагаше с телефона и адреса в Маями.

— Винаги плащал на хотела в брой — каза той, докато набираше номера в Маями. — Никакви кредитни карти.

Мая кимна и изтри сълзите си с книжна носна кърпичка.

— Същото правеше и тук, в заведението. Плащаше в брой. И оставяше щедър бакшиш. — Тя потрепери. — Имаше най-студените очи на света. — Като се сети, че Ели е в ръцете му, тя отново заплака.

Тери ѝ наля още малко кафе.

— Хайде, скъпа, пийни още малко топло кафе — прошепна той, за да я успокои и окуражи. — Нали знаеш, още нищо не е свършено.

Хората от Маями отказваха да дадат каквато и да било информация, с което много затрудняваха Фарел.

— Откъде да знам кой сте? — питаше младата жена от другия край на линията.

Със зачервено от яд лице, той отговори:

— Ще узнаете само след минути, когато при вас дойдат полицейски коли и униформени полицаи. Може би тогава ще ми дадете нужната информация.

Тръшна слушалката и грабна една поничка от кутията, която някой беше донесъл. Задъвка я ядосано.

— Добре, момчета — каза с пълна уста. — Благодаря ви за помощта. Можете да си вървите у дома. — Погледна Мая със съчувствие. — Благодаря и на теб, мила — добави той. Беше добросърдечен човек по природа.

— Трябваше по-рано да се сетя за него — осъзна се Мая, завладяна сега от паника, която беше изместила мъката. — Трябваше да се сетя.

Дан сви рамене — жест, с който отхвърли самообвиненията ѝ.

— Аз също съм го виждал и не направих връзката. Той беше човек, който вдъхва уважение и доверие, добре облечен, приятен.

— Добър актьор — каза Джейк.

— Социопат — поправи го Пятовски.

Те взеха нещата си и излязоха тихо през вратата. Дан хвана Мая за ръката.

— Ще ти се обадя веднага щом узная нещо.

Тя го погледна мрачно. Красотата ѝ беше изчезнала, стопена от мъката. Тя приличаше на дете, чиито сълзи са засъхнали по бузите и му придават мърляв вид. Кимна в знак на благодарност.

— Ще си стоя вкъщи и ще чакам.

Пятовски не искаше да стои на заден план и да остави Фарел да свърши работата, но беше на чужд терен. Той и Дан изпиха по още една чаша от рядкото и блудкаво полицейско кафе. Просто нямаха какво да правят, докато не им се обадят от Маями.

Информацията се изписа на компютърния екран: „Джейсън Пропърти Дивелъпмънт Къмпъни“ не съществуваше, бизнес адресът беше просто за удобство, а чековете биваха издавани на името на Ед Дженсън. Неговата банка беше клонът на Първа Национална Банка в Санта Моника.

След няколко минути, след бързо консултиране с ФБР, те разполагаха с информацията от банката, че сметката на Ед Дженсън им е прехвърлена от клона на Американската Банка на Мадисън Авеню от сметката на Бък Дувийн. Имаха също така номера на социалната осигуровка на Ед Дженсън. Фарел провери. Беше фалшив.

Той се облегна назад и отново започна да си играе с химикала.

— Сега остава само да го намерим — каза той с усмивка.

ГЛАВА 77

— Трябва да се храниш, трябва и да спиш. — Пятовски седеше срещу Дан в бара на хотела. Пиеха коктейли, а от телевизора се носеше силната врява на поредния баскетболен мач. Брадата на Дан беше станала половин сантиметър, а косата му беше толкова чорлава, колкото може да бъде коса, през която прокарват длани на всеки пет секунди. — Поне вземи душ. — Той въздъхна. — И си купи чиста риза.

Дан прокара длани през косата си още веднъж и се сви уморено на столчето.

— Не мога да понасям бездействието. Мога да мисля само за нея и за нищо друго. Чувам гласа ѝ. Когато затворя очи, виждам нея. Тя ми се усмихва... Господи! — Той се втренчи мрачно пред себе си.

Баскетболният мач свърши и започнаха новините. Лицето на Бък Дувийн се появи на екрана.

„Заподозрян в отвличането на Ели Периш Дувийн“, каза водещият напълно сериозно. Дан знаеше колко много Ели мразеше публичността. Той скърбеше мълчаливо, като че ли тя вече беше мъртва. После си спомни думите, които Тери беше казал на Мая: „*Още нищо не е свършено.*“ Все още имаше надежда.

— Ти си напълно съсипан. — Пятовски довърши питието си, изправи се и подръпна панталоните си нагоре. — Хайде.

— Къде отиваме?

— Да хапнем по един бургер и да решим каква ще бъде следващата ни стъпка.

Думите му звучаха наистина позитивно, само дето Пятовски нямаше никаква представа какво биха могли да предприемат.

Дан дъвчеше бургера, без да усеща въобще вкуса му, втренчил празен поглед в чинията си. Отпи от пепсито си, после вдигна поглед към Пятовски, който го гледаше.

— Благодаря.

— Няма за какво. Е? Къде мислиш, че може да я е завел?

Дан смръщи вежди.

— Сигурно има някое специално място, място, което означава нещо за него...

Клетъчният телефон звънна и той побързала отговори. Беше Фарел.

— Просто исках да ви дам последната информация. Проследихме данните за майката на Дувийн. Била е убита, докато той е бил още в колежа. Удушена. На челото ѝ имало издълбан кръст. Наследил е всичко, което тя притежавала, но то било малко. След продажбата на къщата — около сто хиляди. Въобще не е бил заподозрян и случаят е още отворен.

ГЛАВА 78

Бък се събуди от дълбок пиянски сън. Чувстваше главата си тежка, като пълна с олово, а звукът на телевизора дразнеше изопнатите му нерви. Много бавно, гласът на водещия новините успя да стигне до обвития му в мъгла мозък.

„Това е лицето на мъжа, заподозрян в отвличането на Ели Перим Дувийн. Той е висок шест фута и два инча, има бледа кожа, червена коса, която вероятно е боядисана в потъмен цвят. Има тъмнокафяви очи и може би и мустаци. Виждате снимка на външността, която му е дадена по рождение. Вероятно той е дегизиран. А тази рисунка ви показва как е изглеждал, когато са го видели за последен път.“

Бък скочи на крака. Втренчи поглед в малкия екран и видя собственото си лице да го гледа оттам.

„Името на заподозрения е Патрик Бъкланд Дувийн, но в момента той носи фалшивото име Ед Дженсън. Полицията го търси и във връзка с убийството на Шарлот Периш, баба на отвличената, както и заради смъртта на икономката Мария Новалес. Обвинен е още в изнасилване и убийство на три проститутки. Този човек е освободен наскоро от санаториум за душевно болни и е склонен към насилие. Полицията предупреждава, че е въоръжен и опасен. Умоляват се гражданите да не се приближават до него. Ако сте видели този мъж или знаете къде е, обадете се веднага на следния телефонен номер.“

Бък ядосано заблъска с юмруци по стената. Мислеше, че е надхитрил всички. Мислеше, че ще спечели и ще вземе наградата. Облече се набързо и тръгна към вратата. Изведнъж го проряза силна болка в гърдите. Той се облегна на стената и започна да се бори за въздух. Кръвта пулсираше в ушите му, а гърдите му като че ли щяха да се пръснат. Той успя да се съвземе и излезе несигурно през вратата, влезе в колата и подкара към планината.

Ели беше смъртно уморена, но не можеше да си позволи да заспи, защото се страхуваше, че повече няма да се събуди. Че никога вече няма да види синьото небе, никога няма да почувства топлината на слънцето, да опита добро вино, да целуне Дан Касиди... Тя отново запя химна, който баща ѝ пееше в мига на смъртта си.

Бък се спря на прага. Тя пееше, гласът ѝ беше нисък, дрезгав, несигурен. Беше любимият химн на баща му, онзи, който бяха пуснали и на погребението му, в минутата, когато спускаха ковчега. Е, сега щяха да имат възможност да пеят и на нейното погребение. Грабна чука и започна да прекосява стаята с наперена походка.

Ели вдигна поглед. Чуваше дървото да пука, докато той махаше гвоздеите.

— О, татко — прошепна тя. — Знам, че ме обичаш. Ако ме чуваш, моля те, помогни ми сега. Моля те, татко, помогни ми...

Капакът най-сетне падна и нахлу светлината, която я заслепи. Ели го чуваше да диша запъхтяно, после той я измъкна от сандъка. Свитите ѝ мускули отказваха да се разгънат и тя падна на колене. Не можеше да се помръдне, не виждаше. Беше безпомощна и чакаше удара, който щеше да я довърши. Спомни си няколко цитата от Библията. Умът ѝ се колебаеше между реалното и нереалното. Тя отново беше дете, в безопасност и добре завито в леглото, току-що си беше казала молитвата и мис Лоти ѝ четеше псалм...

Бък втренчи поглед в коленичилата ѝ на пода фигура. Дългата ѝ и объркана червена коса, грациозното ѝ тяло и резките по крайниците ѝ там, където въжето се беше врязало в тях. Неговото златно момиче: мръсно, наранено, победено. Моментът беше идеален.

Коленичи, бутна я, за да се подпре на длани, и я възседна, като се притисна с отчаяна нужда в нея. Силните му пръсти се сключиха около

гърлото ѝ и започнаха да стискат. Той се задъхваше от възбуда, но чакаше тя да започне да пици, да разгори още повече страстта му с молбите си за пощада, да се бори с него, докато той я овладява. Точно така, както пищеше в сънищата му, в които той си откъщаваше. Сънищата, които сънуваше всяка нощ през онези дълги години в „Хъдсън“.

А Ели очакваше смъртта. И се надяваше, че ще умре, преди той да я изнасили. Мислите ѝ блуждаеха между любимия ѝ химн от Библията за пилигримите и псалм дваисет и трети, между баща ѝ и баба ѝ. Мислеше и за Дан, който за нея беше животът и любовта.

Киселата миризма на потта му удари Ели в ноздрите, когато той я вдигна на ръце и я пренесе през стаята. После излязоха навън и тя жадно вкара малко свеж въздух в дробовете си. Той я хвърли на студената кожена седалка на колата си. Тя се питаше защо още не я е убил.

Свежият въздух започна да я съживява. Кръвта ѝ започна отново да циркулира и болката в крайниците ѝ беше жестока. Но беше жива.

Автомобилът се клатеше силно от една страна на друга, докато се спускаха по стръмния планински път. Бък караше опасно бързо. Внезапно изкриви кормилото силно вдясно. Колата почти се извъртя, гумите изсвистяха.

Ели изпищя, главата ѝ започна да се върти и за втори път в живота си тя изхвърча от колата, завъртя се във въздуха и се спря някъде по средата на склона.

Колата спря, колелата ѝ се люлееха на ръба на бездната. Бък се обърна и я погледна.

— Познаваш ли това място, Ели?

И изведнъж споменът, който дремеше в подсъзнанието на Ели в продължение на дваисет години, оживя.

ГЛАВА 79

Последния път, когато гледаше право в тези очи, беше петгодишна и се беше навела над мотора на бащиното си бентли, паркирано в сенките на високите дървета. Той държеше нещо в ръцете си, някакъв инструмент. Тя го беше попитала, с интерес и детско любопитство, какво прави, а той бързо беше затръшнал капака на колата. Той беше сложил показалеца на устните си и ѝ се беше усмихнал.

— Шшш, това е тайна — беше прошепнал и се беше огледал предпазливо наоколо. Хвана я за ръката и двамата бързо се отдалечиха от паркираната кола — Това е изненада за майка ти. Сега да не вземеш да ѝ кажеш и да развалиш всичко, а?

И я беше погледнал заплашително. Уплашена, тя бързо извърна лице и размърда неспокойно крачетата си.

— О, не — смотолеви несигурно.

— Знаеш как да пазиш тайни, нали?

— Разбира се, че знам — отговори тя ядосана — Винаги пазя в тайна подаръците си за Коледа, макар да изгарям от нетърпение да им кажа.

— Е, и сега е същото. Само дето и двамата трябва да пазим тайната. Окей?

— Окей. — Тя издърпа ръката си от здравата хватка на горещата му длан.

— Обещай.

— Обещавам — повтори неохотно тя.

— Прекръсти се и се закълни, че иначе ще умреш.

Тя го послуша: прекръсти се и се закле, а той се засмя. Сигурно на някаква шега, която тя не разбираше.

— Довиждане, Ели.

И тя се обърна и побягна под сянката на дърветата, по поляната, към майка си.

Сега тя си спомни всичко, и то много ясно. Баща ѝ тъкмо вдигаше чашата си за някакъв тост. Тя виждаше светлината да блещука в бирата и дори да изпраща искрици, които да я заслепяват. Той пееше една от любимите си италиански песни. Ели проследи погледа, който хвърли на майка ѝ, и видя любовта да блести в очите им. Те бяха толкова щастливи и като че ли бяха само двамата на света. Тя изведнъж се почувства чужда, изхвърлена от техния вълшебен свят. Наведе се под масата и започна да пълзи. Спря, когато стигна до краката на майка си, обути в скъпи ботуши от крокодилска кожа. Обгърна краката ѝ с ръце и започна бавно да пълзи нагоре, като червей. Ромейни повдигна покривката на червени карета.

— А, ето къде си била — каза тя с усмивка. — Липсваше ми.

И отново всичко си дойде на мястото в света на Ели. До един час по-късно, когато всичко се промени, и то драстично.

ГЛАВА 80

— Ти ги уби — каза Ели. — Ти повреди спирачките на колата им.

Бък кимна и се усмихна. Сега тя беше в ръцете му.

— Кой си ти?

— Не знаеш ли? Тогава, позволи да ти се представя. Аз съм Бък Дувийн, твой полубрат.

Умът на Ели блокира от шока. Знаеше, че Рори се е женил два пъти, но не знаеше, че е имал син. Не, дори не знаеше за съществуването на Бък.

— Рори беше и мой баща. Той имаше всичко, а аз нямах нищо. — Бък повдигна рамене. — Когато ги премахнах от пътя си, се надявах да наследя богатството им. А когато отстраня и теб, ще остана единственият наследник. За нещастие, наложи се да чакам повече от двайсет години, за да изпълня плана си.

Ели затвори очи, защото не можеше повече да понася студенината и злобата му. Точно така се беше усмихвал той и онази нощ в библиотеката на имението, когато се беше опитал да убие баба й. На нея й призля, когато разбра, че той най-сетне беше изпълнил целта си.

Изражението на Бък се промени. Той я погледна с копнеж и желание.

— Няма нужда и ти да умираш, Ели. Знаеш, че те обичам. Ще се грижа за теб, ти ще бъдеш моята съвършена принцеса. Можем да си живеем чудесно двамата. Само трябва да кажеш думата.

Тя вдигна поглед към него.

— И каква е думата, Бък?

— „Да“ — каза той тихо.

— Убиец! — Тя като че ли му зашлеви плесница. Мръсната дума излетя бързо като стрела от устата й.

Очите му пробляснаха гневно, той се обърна и прескочи пукнатината, която ги разделяше, със стиснати юмруци и с лице,

вкамнено като маска. А Ели разбра, че сама е подписала смъртната си присъда. Замисли се, с отчаяние, за Дан, когото никога вече нямаше да види. Призна пред себе си, макар че той никога нямаше да узнае това, че го обича, че е била глупава, като е работила до изтощение, като е била толкова предана на успеха, че не е допуснала любовта в живота си.

Бък включи двигателя и Ели отвори очи, за да погледне за последен път синьото небе.

Но колата се върна в пътя и те отново потеглиха надолу, прекалено бързо. Вземаха завоите рязко, гумите скърцаха.

Тя не беше мъртва, защото Бък Дувийн имаше друг план за тях двамата.

ГЛАВА 81

Дан погледна Пятовски.

— Хайде да се поразходим.

Беше хладна и безлунна нощ, но Трета улица в Санта Моника все още гъмжеше от млади хора, които вечеряха в многобройните заведения, разглеждаха витрините на магазините или просто се размотаваха наоколо. С типичната за ченгетата и станала вече автоматична за тях реакция, те огледаха набързо тълпата, но умовете им бяха заети с Бък Дувийн.

Отидоха да се разходят по Оушън авеню, защото беше приятно да се върви по брега на океана и под палмовите дървета. Там имаше и много бездомни, но този път Дан дори не ги забеляза, веднъж в живота си безразличен към чуждата болка. Защото неговата собствена беше прекалено силна.

Пятовски вървеше мълчаливо до него. Той разбираше какво преживява Дан и нямаше думи, с които можеше да го окуражи. Пейзажът беше мрачен като настроението му.

А Дан отново премисляше всичко, което знаеше за Бък Дувийн и за връзката му с Ели. Бък желаше силно отмъщението, той искаше къщата-имение. И беше достатъчно луд, за да я заведе отново там...

— Да вървим — каза той рязко.

Пятовски го гледаше с тревога.

— Къде? — извика той след него, защото Дан вече беше тръгнал.

— Към „Краят на пътуването“ — Дан вече тичаше. — Където е започнало всичко.

ГЛАВА 82

Когато стигна до подножието на хълмовете, Бък спря колата и излезе от нея. Издърпа Ели от задната седалка, отвори багажника и я хвърли вътре. Ели извърна лице, защото не искаше да му достави удоволствието да види болката и страха, стаени в очите ѝ. Без да каже нито дума, той затвори силно капака.

Тя беше в капан. Беше горещо, тъмно и задушно. Не можеше да диша. Косата ѝ отново прогизна от пот, която потече на струйки и по гърба ѝ. Стисна здраво очи. Трябваше да се вземе в ръце. Трябваше да мисли.

Той отново и много бързо набираше скорост, а тя се клатеше от страна и страна и се удряше в стените и ръбовете. Изведнъж почувства остра болка и по ръката ѝ потече кръв. Запита се разсеяно колко ли лошо се е ударила, а после разбра, че това вече няма значение. Тя и без това щеше да умре.

Обзе я силен гняв. „*Не искам да умра!*, помисли си. *Отказвам да умра!*“ Сега вече започна да пици, защото все съществуваше шансът някой да я чуе, ако спрат някъде. Но само за минути гласът ѝ премина в дрезгав шепот. Тя уморено въздъхна. Въздишката ѝ приличаше на стона на пребит човек. През всичките тези години тя се беше гордяла, че е силна и независима жена. „*А вижте ме сега. Не представлявам абсолютно нищо. И не мога дори да пиця. Но аз няма да умра, няма да умра...*“ Тя започна да рита с крака, но само затегна още повече въжетата, които се врязаха болезнено в плътта ѝ. Спря за момент и си пое тежко дъх. По ръката ѝ все още бавно се стичаше кръв и тя си спомни, че раната ѝ беше причинена от един особено остър ръб. Размърда се и успя да го напипа с пръсти. Беше свита във формата на буквата V и болката беше непоносима, но трябваше да опита. Никак не искаше да умре точно сега, когато беше открила любовта...

Пръстите ѝ започнаха да изучават предмета зад гърба ѝ. Беше лопата. Лопатата, с която явно имаше намерение да я погребее. Тя започна да плаче, но въпреки това методично отриваше завързаните си

ръце в острия край на лопатата — напред-назад, напред-назад. И пет пари не даваше дали няма да среже и китките си. По-добре да умре, отколкото отново да почувства силните му пръсти на гърлото си. Не искаше той да я души, нито пък да я изнасили. Болката в раменете стана нетърпима, но тя започна още по-силно да натиска ръцете си в лопатата.

Изведнъж въжето се скъса. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи на облекчение и тя започна да масажира китките си. Сви се още повече, макар всички мускули да я боляха, хвана лопатата и започна да къса въжето, което стягаше глезените ѝ. Потта се стичаше в очите ѝ. Не виждаше нищо. И не чувстваше нищо. Колата все така рязко вземаше завоите и на нея ѝ беше много трудно да държи лопатата с острия ръб към въжето. О, Господи, то май нямаше никога да се скъса... Тя започна да го удря все по-силно и по-силно, докато по краката ѝ не потече кръв. Най-последно беше свободна.

Въздухът беше станал много задушен и непоносимо влажен. Всяко вдишване приличаше на болезнена въздишка, а дробовете ѝ така и не можеха да се напълнят с въздух. Знаеше, че не ѝ остава много време. Успя да коленичи в тясното пространство и сграбчи лопатата с двете си ръце. „*Няма да умра, няма да умра, няма да умра...*“ Повтаряше тези думи отново и отново с надеждата, че скоро ще спрат и че силите няма да ѝ изневерят в този момент.

Експлорърът бързо поглъщаше милите, но Дан усещаше ясно всяка секунда, която преминаваше в миналото. Трябваше да я намери, тя му имаше доверие... Пятовски седеше мълчаливо до него и се питаше дали по магистралата не патрулират полицейски коли. Технически погледнато, експлорърът не беше полицейска кола, но той винаги можеше да каже, че я е конфискувал за целите на полицията. Пък и сърце не му даваше да каже на Дан да кара по-бавно.

Дан говореше по клетъчния телефон. Разказваше на Карлос какво се е случило досега.

— Вземи ключа за къщата имение на Ели от чекмеджето на масата в офиса. Ще се срещнем там! — нареди му той и отново провери колко е часът. — След половин час. Паркирай колата на алеята. И Карлос, остави фаровете да светят.

Пятовски го погледна.

— Ти наистина ли вярваш, че тя е там?

— А къде другаде би могла да бъде? Освен това интуицията ми подсказва, че той ще се върне на местопрестъплението. Та нали къщата-имение е онова, което той иска. Сигурно дори се е появявала в сънищата му през всичките години, които е прекарал в „Хъдсън“. — Той уморено сви рамене. — Това е единственият ни шанс.

Ели броеше минутите. Най-послед колата спря. Тя чу мотора да се задавя, усети миризмата на изгорели газове и предположи, че са спрели на някоя пресечка, където има знак стоп. Колата отново потегли, спря на следващия знак, после и на по-следващия. Сигурно шофираха през някой град. Тя изтри потта от челото си с длан и се заслуша да чуе шума от други коли. Може би можеше да започне да блъска с лопатата по капака на багажника, за да привлече нечие внимание. Но не се чуваха други коли. Завиха наляво и започнаха да се изкачват по някакво възвишение. Тя вдигна глава, застанала нащрек. Познаваше всяка извивка на този път. Сега знаеше къде я води той.

Гумите заскърцаха по чакълестата алея, после колата спря. Ели го чу да излиза, чу затръшването на вратата и стъпките му се приближиха. Капакът на багажника се отвори бавно. Тя извика и замахна с лопатата към лицето му. Той се хвана за главата и завика от болка. Лицето му, полускрито от стичащата се по него кръв, представляваше маската на гнева. Тя падна навън от багажника и се изправи бързо на крака. Той се приближаваше към нея, силните му ръце бяха протегнати напред. „*О, Господи, моля те, помогни ми...*“ Тя отново извъртя лопатата, удари го болезнено по главата и този път той падна на земята.

Страхът даде крила на нозете ѝ. Тя бягаше, за да спаси живота си. Но беше слаба, крайниците ѝ бяха натежали като олово от това, че бяха свити толкова време. Нямаше да може да поддържа дълго това темпо. Трябваше да се скрие някъде.

— Кучка! — крещеше той. — Кучка като майка си... Кучка като баба си... Ти си мъртва.

Тя се шмугна сред дърветата и се запрепъва по стърчащите корени. Дъхът ѝ излизаше на кратки и мъчителни тласъци, сърцето ѝ

биеше тежко някъде в гърлото... Нямаше, не искаше да умре... Спря се и зачака. Ослушваше се за него. Навлезе по-навътре в горичката и трепна, когато вейка се счупи под краката ѝ. Подпря се с гръб на едно дърво, а сърцето ѝ биеше тежко. Беше стиснала здраво устни, за да не чуе той дишането ѝ.

Бък я сграбчи за гърлото. Беше изпълнен със своята особена, прилична на електрическа, енергия. Дори наранен, той беше страховит и неумолим. Беше много смешно да си мисли, че може да го победи, той беше по-умен от нея. По-умен от тях всички. Ели чувстваше горещия му дъх на тила си, по бузата си. Чувстваше остро стоманено острие на гърлото си, неговата кръв се стичаше, лепкава, във врата ѝ.

— Ти си мъртва, Ели Периш Дувийн — прошепна той и натисна малко по-силно острието.

Тя затвори очи и зачака...

— Върви! — нареди ѝ той.

Тя се запрепъва пред него към къщата и застана мирно пред вратата на кухнята, която той се опитваше да отвори. После той я бутна вътре и заключи след тях.

Никъде не светеше, но Ели познаваше много добре дома си. Можеше да върви със завързани очи, без да се блъсне в нито една мебел. Тишината в добре познатите ѝ стаи ѝ действаше успокояващо. Беше изтощена, наранена и уплашена. Не бяха ѝ останали сили да се бори. *„Ако ще умра, помисли си тя уморено, по-добре да е тук, където са спомените ми. Където съм родена.“*

Бък я поведе към библиотеката. Включи една лампа, а очите му пробляснаха студено, когато я погледна.

— На колене! — Той посочи към бюрото. Тя го погледна безмълвно с огромните си опалови очи. — На колене!

Той я бутна на пода и натисна лицето ѝ в дебелия турски килим.

Сега Ели Периш Дувийн зависеше от милостта му. А у него нямаше милост за нея.

ГЛАВА 83

Ръждясалият пикап спря със скърцане на алеята, а в каросерията му стояха с изплезени езици Сесил, кафявата кучка, и Панчо. Беше съвсем тъмно и Карлос напразно се опита да види нещо през прозорчето. Експлорърът не беше там и той остави камиона със запалени фарове, както му беше казал Дан. Слезе и закрачи неспокойно край него.

След няколко минути чу шума от кола, която влизаше през железната порта. Той се скри зад камиона и започна да наблюдава внимателно, с опънати нерви. Беше Дан.

Панчо скочи на земята и започна бясно и високо да лае. Зад дръпнатите завеси на прозореца на библиотеката светна лампа. Черното БМВ беше паркирано отпред. Пятовски протегна ръка към пушката си.

— Ти беше прав, Касиди! — каза той.

Бък повдигна глава, когато чу скърцането на гумите по алеята. В очите му се появи паника. Можеше още сега да убие Ели и да приключи с това. Но в такъв случай отмъщението му нямаше да бъде завършено. Можеше да го хванат, а той се беше закълел, че никога вече няма да бъде затворник.

Те вече блъскаха силно по входната врата и викаха Ели. Той я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите към стаята на баба й. Хвърли я на леглото, после се върна и заключи вратата. Сега вече бяха сами.

Извади шишенцето със запалителната течност от джоба си. Имаше намерение да запали колата, след като свърши с нея. Но сега го изля върху килима, върху мебелите и по пътеката в коридора. Легна на леглото до нея. Тя го гледаше с широко отворени очи — като животно, притиснато в ъгъла.

— Аз наистина те обичам, Ели — каза той. После я целуна.

Езикът му накара насила устата и да се отвори, ръцете му стиснаха гърдите ѝ, после се спуснаха по тялото ѝ. Искаше ѝ се да пици до припадък, да повърне. Искаше ѝ се да го убие. Наклони се назад и падна от леглото. Чу смеха му, когато запълзя към прозореца и се хвана отчаяно за перваза. Прозорецът беше заключен. Пръстите ѝ замърсиха безрезултатно ключа. Той не беше там.

Хваната в капан, тя се обърна и го изгледа. Очите му блестяха нечовешки като на всички луди, когато хвърли запалената клечка кибрит на пода. И после стаята избухна в пламъци.

Дан я видя — тъмна сянка на фона на червените пламъци.

— Той предизвика пожар! — извика той. — Ели, Ели, счупи прозореца, скачай.

Но Ели не можеше да го чуе, не можеше да го види и дори не знаеше, че той е там.

Карлос се втурна да търси стълба. Пятовски тичаше да докара пикапа. Подкара го на заден ход по терасата и го паркира под балкона. Дан изтича към задната част на къщата и се качи на покрива на кабината. До стената растеше стара смокиня и ако успееше да го издържи, той щеше да се изкачи. Като сграбчи най-дебелия клон, том се повдигна. Клонът застрашително изпука и той подскочи, за да се хване за перилата на балкона. Увисна във въздуха на една ръка. По челото му изби пот, чувстваше как дланта му се плъзга надолу.

Бък се смееше гръмогласно и доволно. Как да не бъде доволен, като е толкова умен! Беше спечелил и наградата беше негова. През пламъците, Ели видя лудия блясък в очите му, оцветени в червено от огъня. Той я сграбчи и я повлече към леглото. Пушекът я задушаваше, струваше ѝ се, че целият свят е почернял. Щеше да умре все пак.

Изведнъж прозорецът експлодира и стъклата се посипаха вътре. Кислородът подхрани огъня и стаята избухна в пламъци. Умът на Ели беше замъглен, тя не можеше да фокусира погледа си... За секунда ѝ се стори, че Дан е застанал там, а Пятовски е зад него.

Бърз като пантера, Бък се стрелна към Дан с ножа. Обаче пушката на Пятовски беше по-бърза. Той стреля веднъж, два пъти.

Пятовски отново се прицели в него. Стреля в Бък още веднъж. Бък политна назад. Приличаше на кукла на конци, но с отрязани крайници. Падна на колене.

Светът на Бък беше пълен с болка. Милиони игли се забиваха в гърдите му. Погледна Ели, която лежеше на пода пред него. Пламъците вече ближеха дългата ѝ червена коса.

— Ели — прошепна Бък и се усмихна — Ели...

Дан загаси пламъците около нея с ризата си, взе я на ръце и каза:
— Да се махаме оттук!

Карлос държеше здраво стълбата, а те слизаха внимателно. Дан нежно остави Ели на тревата. Като я гледаше, не беше сигурен дали е жива, или мъртва. Пятовски вече говореше по мобифона и викаше линейка, пожарна кола и полицията.

Ужасяващ вик разцепи нощта. Вдигнаха погледи нагоре.

Бък се беше свил до прозореца. Болката се забиваше в гърдите му като всемогъщ меч. С върховно усилие, той успя да се изправи на крака и силните му ръце сграбчиха рамката на прозореца. Приличаше на огромна хищна птица с разперени криле. Зад него беше яркочервената горещина на ада. А пред него — тъмната бездна на смъртта.

Силата бушуваше в него. Беше толкова жив, колкото никога преди, всяка негова част изгаряше в агонията на болката. Беше почти красиво. После мечът отново проряза гърдите му, той отметна глава назад и започна да вие като вълк. Точно както правеше в „Хъдсън“, когато пазачите казваха: „Отново Бък. Сигурно пак има пълнолуние.“

Все още виеше, когато падна назад в пламъците.

ГЛАВА 84

През цялата нощ Дан не се отдели нито за секунда от леглото на Ели. Бяха я приели в болницата, бяха превързали обгорените ѝ ръце и непрекъснато му казваха да си отиде у дома, защото са ѝ дали силно успокоително и тя ще спи часове наред. Той обаче отказваше да се помръдне. Пятовски беше отишъл да поспи малко, след като беше говорил с Фарел и Йохансен. Беше се обадил също и на Мая, за да ѝ каже, че Ели е добре.

Тялото на Ели под белия болничен чаршаф му даваше сигурност, че тя е още с него, в света на живите. Нараненото ѝ лице тъмнееше в жълти и сини сенки, бяха отрязали ниско изгорялата ѝ дълга червена коса. Тя приличаше на малко момче, което спи сладко. Лицето ѝ имаше толкова невинен израз, че му идеше да заплаче, когато си помислеше какво ѝ се наложи да преживее. Той все още не знаеше какво е станало по време на нейното отвличане и въздъхна дълбоко с надеждата, че душата ѝ не е белязана завинаги.

Ели никога не беше сънувала дори, че на света съществуват такова спокойствие и толкова дълбок мир. Не знаеше, че има и толкова меки възглавници. Миришеше ѝ на болница. Като се пребори с успокоителните и болката, тя отвори очи. Лицето на Дан изплува пред нея и бавно дойде на фокус. Тя отблъсна лошите спомени дълбоко в подсъзнанието си. Сега всичко беше наред.

— Здравей, приятелю. — Макар и дрезгав, гласът ѝ беше сладък като захар.

Дан вдигна безпомощно ръце.

— Страхувам се да те докосна. А толкова много ми се иска да те целуна.

Широката ѝ усмивка си беше все същата.

— Давай, приятелю.

Той се наведе и докосна леко устните ѝ.

— Ммм, леко като докосване на пух — въздъхна тя.

— Смятай го за предисловие.

Ели повдигна въпросително вежди. Навсякъде я болеше така непоносимо, че това повдигане на веждите беше единственото движение, на което беше способна.

— Предисловие към какво?

— Към бъдещи целувки и... о, по дяволите, стига вече с тези глупости за приятелство. Имам нужда от теб като жена.

— О? — Дори упоена от успокоителните, тя пак се закачаше игриво с него. Такава ѝ беше природата. — За какво точно имаш нужда от мен?

— Чакай да помисля. — Той прокара длан през рошавата си коса и смръщи вежди. — За да ръководиш залата за дегустации в ранчото. И може би да отвориш бистро там, нищо претенциозно, нали разбираш. С покривки на зелени карета, но да се сервира превъзходна храна.

Ели въздъхна дълбоко и трепна, когато отново изпита болка.

— По дяволите, Дан Касиди, всяка жена може да направи това. Къде е моето място във всичко това?

— Точно в центъра — каза той и се усмихна. — Не мога да живея без теб, Ели.

Този път въздишката ѝ беше въздишка на щастие, но успокоителните я накараха отново да затвори очи.

— Точно в центъра на твоя живот — прошепна тя. — Точно където искам да бъда.

Устните му отново докоснаха нейните и тя започна да се унася доволно в сън.

Дан я гледаше с усмивка. Знаеше, че за случилото се ще говорят по-късно и още по-късно ще вземат решение. Ще мине дълго време, преди тя да се възстанови от това ужасно преживяване, но с неговата помощ, с тишината и спокойствието, които царят в ранчото, те ще се справят. Колата му може и да беше се превърнала в развалина, но животът му беше просто чудесен. Той не съжаляваше за нищо. Двамата с Ели можеха спокойно да дочакат бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.